

Anh Yêu Em, Công Chúa Băng Giá

Contents

Anh Yêu Em, Công Chúa Băng Giá	2
1. Chương 1: Về Việt Nam	3
2. Chương 2: Đi ‘chơi’	5
3. Chương 3: Đi Học	6
4. Chương 4: Lớp 11a1	8
5. Chương 5: Hợp Tác	9
6. Chương 6: Cô Làm Tôi Đau Đầu	11
7. Chương 7: Tôi Chỉ Yêu Một Mình Tuyết Nhi	13
8. Chương 8: Học Thử Dục - Phòng Y Tế	16
9. Chương 9: Sự Sắp Đặt Của Người Lớn	18
10. Chương 10: Đua Xe - Vũ Trường	19
11. Chương 11: Công Viên Giải Trí - Bắt Lừa	22
12. Chương 12: Đụng Đến Nhi, Tôi Không Để Cô Yên Đầu	25
13. Chương 13: Tình Bạn	26
14. Chương 14: Đau	29
15. Chương 15: Cháy Trữ Sở ‘chính’	31
16. Chương 16: Bức Thư	33
17. Chương 17: Quyết Đấu	35
18. Chương 18: Mất Tích	41
19. Chương 19: Hà Ân Nghi	42
20. Chương 20: Tạm Biệt Anh, Người Em Yêu	46
21. Chương 21: Bốn Năm Sau	47
22. Chương 22: Chồng Tôi Là Vương Minh Khải	49
23. Chương 23: Ai Dám Bắt Vợ Tôi Xin Lỗi?	52
24. Chương 24: Anh Ngốc	53
25. Chương 25: Em Không Ngủ Với Anh Thì Ngủ Với Thành Nào?	55
26. Chương 26: Ngốc Của Riêng Em	56
27. Chương 27: Em Mãi Mãi Chỉ Là Của Anh Thôi, Công Chúa À	58
28. Chương 28: Nam Mất Tích	60
29. Chương 29: Em Sinh Đôi Bị Thất Lạc	61
30. Chương 30: Anh Xin Lỗi	62
31. Chương 31: Vì Yêu	63
32. Chương 32: Ngọt Ngào Và Nước Mắt	65
33. Chương 33: Tim Nhói Từng Hồi	66
34. Chương 34: Cơn Bão Bất Đầu	68
35. Chương 35: Em Làm Sao Mà Hẹn Chị Được Bây Giờ?	69
36. Chương 36: Thất Vọng	72
37. Chương 37: Chia Sẻ Đau Đớn?	73
38. Chương 38: Nguyễn Hoàng Băng Nghi	77
39. Chương 39: Dấu Ấn Thiên Thần	79
40. Chương 40: Mau Tỉnh Lại Đi, Anh Đang Đau Lắm Đây	82

41. Chương 41: Em Cảm Ơn Anh Và Cũng Yêu Anh Rất Nhiều	83
42. Chương 42: Anh Ta Là Ma Sao?	85
43. Chương 43: Thiên Thần Hi Sinh Vì Cậu Bé, Tình Yêu Thật Lớn Lao	87
44. Chương 44: Không Còn Cách Khác?	89
45. Chương 45: Vấn Đề Xưng Hô	90
46. Chương 46: Chỉ Cần Thế Này Mãi Thôi Không Được Sao?	92
47. Chương 47: Tình Yêu Con Người Luôn Thay Đổi?	93
48. Chương 48: Đừng So Tôi Với Anh Ta, Anh Ta Không Xứng	95
49. Chương 49: Chị À... Em Thương Chị Quá	97
50. Chương 50: Chỉ Là Hiểu Lầm?	99
51. Chương 51: Trốn Tránh	100
52. Chương 52: Căn Biệt Thự Thần Bí	101
53. Chương 53: Tim À, Tuyết Nhi Của Tao Đang Ở Đâu?	103
54. Chương 54: Giải Quyết Hiểu Lầm	105
55. Chương 55: Ghen	108
56. Chương 56: Đưa Tiễn Là Xa Cách?	110
57. Chương 56: Đưa Tiễn Là Xa Cách?	112
58. Chương 57: Kế Hoạch Độc Ác	115
59. Chương 58: Tình Yêu Dành Cho Thần Tượng	116
60. Chương 59: Xin Lỗi Vì Đã Làm Phiền	120
61. Chương 60: Dù Tôi Làm Nhưng Tôi Đau Hơn Cô Ấy Nhiều	121
62. Chương 61: Vậy Ra Anh Cũng Là....?	123
63. Chương 62: Xin Lỗi Vì Đã Không Tin Em	125
64. Chương 63: Con Yêu Con Trai Mẹ, Yêu Rất Nhiều	128
65. Chương 64: Đụng Đến Vợ Tôi, Là Tự Bất Thằng Này Ra Tay Rồi	131
66. Chương 65: Là Tao Tự Nguyện	133
67. Chương 66: Em Không Thoát Khỏi Anh Đâu	136
68. Chương 67: Trương Mai Linh	137
69. Chương 68: Em Thích Trốn Khỏi Tôi Lắm Sao?	139
70. Chương 69: Em Không Cần Anh Nhưng Anh Cần Em	141
71. Chương 70: Khải À, Em Nhớ Anh...!!	143
72. Chương 71: Anh Thật Sự Muốn Gặp Em Lần Nữa, Cũng Như Lần Cuối Cùng	145
73. Chương 72: Em Sẽ Rất Nhớ Anh	149
74. Chương 73: Em Thật Sự Rất Đau, Nhưng Là Vì Anh Đang Đau Đúng Không?	151
75. Chương 74: Hành Trình Bắt Đầu	153
76. Chương 75: Từ Từ Biến Mất	155
77. Chương 76: Anh Cũng Rất Cần Em	158
78. Chương 77: Cảm Giác Có Lỗi	161
79. Chương 78: Tuấn & Tuyết Ngân	164
80. Chương 79: Kết Thúc Trọn Vẹn	165

Anh Yêu Em, Công Chúa Băng Giá

Giới thiệu

Nhân vật

~~ Nữ ~~

♪♪ Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi (Nó-Sindy) : 17t, Con gái cưng của chủ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em-cong-chua-bang-gia>

1. Chương 1: Về Việt Nam

~Ở ANH

~~Tại một ngôi biệt thự sang trọng, có một cô công chúa băng giá và một chiếc điện thoại âm ỉ đang...

_Alo - Nó đang ngủ say sưa thì chiếc điện thoại reo, khuôn mặt mơ mơ

_Mày dậy chưa, có chuyện lớn rầu, huhu - Hồng Anh nũng nịu bên chiếc đt

_Nói - Nó nhăn mặt với chất giọng con nít của Anh

_Mày tự mà hỏi ba mày đi, hức hức, đang yên lành bắt cả nhóm về Việt Nam kìa - Khóc âm

_Đợi - Nó dụi mắt ngồi dậy, tắt đt cái rụp, qăng qa giường

_Ê ê - Chưa kịp ú ớ chỉ nhận lại được tiếng Tít tít tít

Nó sau khi làm vsen xong thì xuống nhà ăn, ông quản gia Lý đã bày đầy đủ thức ăn trên bàn

Một cô công chúa xinh đẹp mỹ miều từ trên bậc thang bước xuống, biểu hiện rõ của một cô công chúa băng giá bước đi kiêu hãnh, vâng, đó chính là chị Tuyết Nhi nhà ta đây ạ

_Mời công chúa ăn sáng - Khi thấy Tuyết Nhi xuống thì quản gia Lý lên tiếng

_*im lặng*

_Sáng nay ông bà chủ có gọi sang nói mời công chúa và 2 vị tiểu thư còn lại về Việt Nam có việc gấp thưa tiểu thư - Quản gia Lý

_Ông chuẩn bị xe cho tôi lát tôi sang nhà Hồng Anh r ra sân bay luôn - Vừa húp xong sữa liền nói

_Um

Sau khi ăn xong nó ra xe và thẳng tiến đến nhà Hồng Anh vì Thiên Kim đã ở sẵn nhà Hồng Anh từ hôm qua

~ Kítttt

~Sau khi đưa xe cho quản gia nhà Anh thì vào trong nhà, hình ảnh khi nói chuyện lúc 5h sáng của Anh hiện lại trước nó, cái con khi này đánh thức giấc ngủ ngọc ngà của nó giờ đang say sưa ngủ trên salon, Thiên Kim thì đang ngồi xem phim cười nức nẻ như được vàng, nó bước vào trong không một tiếng động làm 2 con bạn suýt chết vì giật mình tưởng ăn cướp [quá k ạ]

_Ê con kìa, vô nhà tao không nói một tiếng, làm giật cả mình - Vừa bị đánh thức một cách rất ư là tỉnh nên từ bần ngủ thành cáu lun a

~_Mệt, có về không? - nó

_Bộ không về được à? - Thiên Kim ngây thơ nói

_Mày mún hay k cũng phải về th con - nó

_Vậy cũng hỏi - Thiên Kim điên

Sau một hồi cãi vã ban đầu, cả đám dắt nhau ra sân bay bắt đầu chuyến bay về Việt Nam

~~Tại Sân Bay Tân Sơn Nhất

~ Từ cửa ra có 3 cô công chúa yêu kiều loé mắt làm ai cũng phải ngoái nhìn, ai nấy đều trầm trồ khen ngợi, một số thì ghen tị

_Oa, có 3 cô gái xinh quá, như thiên thần giáng xuống vậy - n1

_Xinh phết bây, ước gì tao là n1 trong 3 em tao cũng chết yên lòng - n2

_Cũng tạm thôi mà, Xinh gì chứ - n3

—

Nó mặc trên mình bộ đồ hết sức giản dị là áo phông tím than, quần dài jean, mang giày cao gót màu đen. tóc búi cao, đeo mắt kính to bằng che gần hết khuôn mặt màu tím nốt, nhìn hết sức giản dị nhưng đủ để tôn nên vẻ đẹp trời cho và thân hình chuẩn đến từng milimet của mình. Hồng Anh khoác trên mình bộ váy màu hồng nhạt đính ren hết sức đáng yêu, đi thêm đôi giày búp bê càng khiến cô dịu dàng hơn, tóc ngắn vai được cô buông thõng. Thiên Kim thì luôn trung thành với kiểu áo màu Vàng nhẹ, tay áo dài được xắn nên đến khuỷu tay, mặc váy ngắn màu da, nhìn rất đáng yêu

Vừa bước ra khỏi cửa sân bay, ai ai cx trầm trồ khen ngợi, nhưng đối vs tụi nó thì quá đỗi bình thng vì xq tụi nó lúc nào cũng thế.

_Về bằng taxi hay xe nhà bây? - Thiên Kim hỏi

_Anh tao nói ra rước nhưng giờ này ổng đang ở nơi nào chẳng biết - Hồng Anh mặt bí xị

_Gọi - Nó

Hồng Anh Vừa nhắc điện thoại lên định gọi thì một chiếc xe trắng mui trần đậu trước sân bay khiến mọi ánh mắt nhìn về, đây là xe hơi loại mới nhất hiện nay, thế giới cũng chỉ có 3 chiếc do chủ xe đó 1 chiếc và nó với hẳn mỗi ng 1 chiếc, nhưng ít ai để ý xe vì lý do khiến mọi ng chết lâm sàng chính là chủ nhân chiếc xe hơi đó quá đỗi đẹp zai, Vâng đó chính là Phạm Hoàng Nam nhà ta, anh Ken đó ạ

_Lên xe - Ken

_Đến trễ - Nó

_Hi hi, tại mới mua ít đồ cho tụi em thay nên đến trễ đó mà, hi hi - Ken cười nhưng đang lạnh sống lưng

_Vậy cho hỏi 2 là đồ tụi e đâu chả thấy chỉ mới thấy 2 đến trễ thôi à - Anh vừa nói vừa nghiêng răng ken kết

_À à, đồ anh để quên ở shop rồi, lát tụi e ra đó chọn cho hợp ý - Nam lại cười

_Hừ, Go - Nó

Cả 3 cô công chúa lên xe và cũng là lúc xe lăn bánh nhanh làm tụi nó té nhào vì chưa ngồi ngay ngắn trừ nó vì nó quen rồi

_Hai chết đi, làm xém đập đầu - Chị nhà ta mắng - Anh

_Ai kêu em không ngồi yên r đổi thừa hai, hai e là tay lầy lưa, e gái yêu khỏi lo nhaa - Nam nói xong cũng là lúc có luồng khí lạnh vây quanh

2. Chương 2: Đi ‘chơi’

Sau khi từ sân bay đáp về biệt thự nhà nó 1 cách an toàn thì cả đám ngủ lại tại nhà nó lun để tiện cho việc đi chơi, Bước vào là một ngôi biệt thự to lớn nhất trong khu biệt thự cao cấp và ngôi biệt thự này dc phủ = 2 tông màu Trắng Xám khiến căn biệt thự sang trọng hơn bao giờ hết, từ cổng vào biệt thự được ngăn cách bởi một khuôn vườn rộng rãi, trồng chủ yếu là Cỏ 4 lá và hoa hồng trắng tinh khiết, từ nhà đến cổng có 1 top ng làm lớn nhỏ trong nhà tạo thành 1 hàng để cho 3 công chúa nhà ta và cậu Ken bước vào, ông quản gia Lý ở Anh là ng lun đi theo Sindy nên khi họ về thì ông ấy đã đi chuyển bay trc đó vài tiếng cấp tốc để chuẩn bị cho các tiểu thư

_Chào mừng công chúa về nhà, mời các tiểu thư và thiếu gia vào trong nghỉ ngơi - Quản gia Lý cúi chào và nói

_Ừm, Ông vào chuẩn bị thêm cho con 2 phòng của Kim vs Anh, tụi nó sẽ ở đây vài ngày mới về nhà nó - Nó vẫn hơi lạnh

_Vâng - Quản gia Lý cúi ng nhẹ r ra lệnh cho ng làm chuẩn bị

_Công chúa và các tiểu thư đây có ăn vài thứ lót dạ không ạ? - QG Lý hỏi tiếp

_Không cần đâu ạ, bọn cháu nghỉ ngơi tí rồi lát sẽ ăn sau - Thiên Kim nói

_Vâng, các tiểu thư đi theo cô gái này, cô ấy sẽ chỉ phòng cho các cô cậu - QG Lý vừa nói vừa chỉ vào cô ng làm đứng kế

Cả đám lên phòng cất đồ xong lại sang phòng nó 8 chuyện, riêng Ken thì vào nhà nhưng sau đó nhận dc dt từ ‘ng đẹp’ thì lái xe đến bar chơi

Trên Phòng, 3 cô công chúa ngủ say hơn chết, Kim đè lên ng Anh, Anh lại nằm lên chân Nó, nằm nối tiếp thành vòng tròn, ai nấy trông cũng thật dễ thương

Nó nằm mơ thấy giấc mơ có một chàng hoàng tử, khuôn mặt bị che đi bởi ánh sáng, nụ cười tươi hơn nắng, nhưng lại có luồng khí lạnh toả ra mạnh mẽ, dù bị mờ bởi ánh sáng nhưng nó lại nhìn được khuôn mặt đó rất điển trai, khi đứng kế chàng trai ấy, tim nó đập mạnh và nhanh hơn bt gấp bội lần, và rồi nụ cười tươi như hoa đầu tiên của nó cũng xuất hiện, cả 2 cùng sánh bước khiêu vũ cùng nhau, trông thật xứng đôi, nhưng khi có 1 giọng nói thánh thoát vang lên thì...

_Nhi ơi, dậy dậy, ăn r đi chơi đi, chán quá - Thiên Kim lên tiếng làm tan giấc mơ của nó

Khi sắp thấy mặt chàng trai ấy thì câu nói đó vang lên, đối vs nó bg đó là câu nói vô duyên nhất thế giới, tỉnh tỉnh thì biết Kim gọi khiến nó phát hoả, dù sao thì nói dù điển cỡ nào khi nhận ra đó chính là con bạn tr đánh of mình thì cũng im lặng rửa mặt xuống ăn cơm nhưng gương mặt thì cực đen thui, Thiên Kim thì khó hiểu vì trc h Kim cx hay kêu nhưng nó có bao giờ bơ mình thế đâu. khiến trái tim Kim cx tan nát (oẹ a~)

Ăn xong một ít thức ăn (đầy bàn đầy ạ, mà cái bàn thì nó dài 3m đó) thì tụi nó cùng nhau vác xác nhau ra bar chơi, đây là thứ tụi nó hay gọi là đi chơi hí hí

~Tại Bar Cloud

~ Ba chiếc xe màu Tím than (nó), Xanh lơ (Hong Anh), Trắng (Kim) đậu trc cửa bar nổi tiếng nhất trong và ngoài nước

Nó diện lên mình áo phong đen ngắn hở bụng xánh tay lộ ra làn da trắng k tì vết và đôi vai xuống thanh tao, váy ngắn trên đầu gối đen nốt, mang giày buốt cao 10 phân đến gần đầu gối, mái tóc dài được nó xoã nhẹ, thắt bím xéo làm nổi bậc mái tóc màu tím than huyền ảo. Hong Anh thì mặc như nó nhưng là quần ngắn, áo có cổ trái tim còn nó là cổ tròn, còn lại thì như nó nhưng màu trắng toàn tập, Mái tóc ngắn được xoã tự do, làm tôn lên màu nâu đen đẹp quyến rũ. Thiên Kim mặc ik như 2 tụi nó lun vì đây là đồ đồng kiểu, chỉ khác màu thôi và mặc như nó nhưng màu vàng (trung thành vs màu vàng a~) Tóc dài màu vàng kim được xoã tự do nhưng buốt chụm phía trên đỉnh Cả 3 đều đeo trang sức như nhau, là loại mới nhất của tập đoàn nó

Bước vào bên trong, Ánh đèn xập xình khiến mn khó có thể nghe đc tiếng của nhau, tụi nó tiến lại phòng Vip, gọi Kan vào, Kan là quản lý của bar, cx là quản lý bang of nó, cũng là em họ của nó

_Chào chị, chị về hồi nào sao mà k nc e 1 tiếng để e đón - Kan cười tươi nói

_Chị mới về, chỉ ra đây xem bar mình hoạt động thế nào thôi - Nó vẫn lạnh

_Chị có muốn ra căn cứ của bang mình xem không, từ khi chị đi hồi 2 năm trước thì có 1 bang Anvil lên nắm quyền nên bang mình với bang đó hiện ngang nhau - Kan nói

_Chị lúc ở Anh có nghe qua bang này nhưng mà em có biết rõ là ai là chủ bang k? - Thiên Kim nghiêm mặt nói

_Dạ biết, đó là anh Ken anh của chị Sennie với anh Minh Khải là Kine và anh Khải Phong là Kull, Kine là chủ và Kull với Ken là phó bang, họ nổi tiếng là máu lạnh, đó cũng là bạn thân em ạ - Kan lên tiếng giải thích

_Kine à - Nó đưa ly rượu trên tay và nhếch mép cười

_Mày định thách đấu à? - Sanny nói (Thiên Kim)

_Chưa nhưng sẽ sắp - Nó lại cười nhếch mép

_Nhìn mày gian quá ik - Hồng Anh giả vờ run sợ

_Em gửi thư 'mời' của bang Snow cho Bang Anvil đi, hẹn mai tối 9h - Nó nhìn ly rượu đỏ pháp chăm chú rồi đứng đưa như cho chúng hoà làm một

_Vâng - Kan cười

_Về - Nó đứng lên

Cả 3 ra về để nghỉ ngơi cho ngày mai sẽ đi chơi tiếp

3. Chương 3: Đi Học

Buổi sáng, sau khi thức dậy thì nó làm vsen rồi bước xuống nhà ăn sáng, vừa thấy nó xuống nhà thì QG Lý cúi chào

_Mời công chúa dùng thức ăn sáng - QG Lý

_Vâng, Thiên Kim với Hồng Anh vẫn còn ngủ sao? - Nó hỏi

_Thưa công chúa, 2 tiểu thư vẫn chưa thức - QG Lý

_Ông lên gọi 2 đứa đó xuống giùm tôi, nếu nó không dậy thì nói nó nghỉ ăn - Nó

_Vâng

Nói xong thì QG Lý lên lầu kêu Sennie và Sanny xuống, vừa nghe k dậy nhin ăn thì cả 2 nhanh chóng làm vsen và xuống trong vòng chưa tới 5'

_Mày quá nha, sáng không buồn ngủ thì buồn gì, dẫu sao thì mới 7h hơn, đi chơi cũng 8h 9h r đi, gét - Hồng Anh chửi tới tấp

_Đi học - Nó nói mặt tỉnh bơ

_HẢ???? - Kim vs Anh nghe xong thì đơ tại chỗ, chân cx cắm rễ ở đó lun

_Tụi mình có bằng cấp đủ loại tiến sĩ thạc sĩ lun r mà còn học hành gì nữa?? - Sau khi tỉnh tỉnh lại thì Thiên Kim nói

_Quản Gia Lý - Nó ra hiệu cho QG Lý nói thay

_Thưa tiểu thư là do các ông bà chủ sắp xếp cho công chúa và các tiểu thư đi học cùng trường với các thiếu gia để bớt buồn chán - QG Lý

_Cũng đúng, nhưng học trường nào? trường tốt nhất tao mới học - Hồng Anh tiếp lời

_Thưa tiểu thư là trường Star, đây là trường lớn vs giàu + tốt nhất ở - QG Lý

_Vậy thôi đi học đi, ở nhà hay đi chơi quài ex chán - Thiên Kim tiếp lời

_Ừ, đồ tao cho ng để trên phòng tụi bây r, ăn xong r lên thay - Nó

_Mày không đi học hay s mà k thay đồ - Đồng thanh 2 đứa

_Lát tao thay, Ăn đi - Nó

_Ừm - Đồng thanh tập 2

Sau khi 3 cô công chúa ăn xong thì về phòng thay đồ, đồ trường Star là đồ có áo trắng tay áo ngắn, có viền caro đỏ, váy ngắn dài gần đến đầu gối, áo có cravat màu đỏ caro nốt, có nón như các họa sĩ màu đỏ nốt

Thay đồ xong thì 3 công chúa ra gara xe mỗi đứa chọn 1 chiếc tiến thẳng đến trường, riêng Hồng Anh thì có Ken đưa đi (anh trai tốt)

~Tại Trường

~ Tại trường, 2 chiếc xe màu đen và trắng đậu tại cổng, có 2 chàng trai vừa bước ra thì cả trường như nháo loạn, các hs nữ ngất ngậy, té lên té xuống, xịt máu mũi,... nói chung là đủ kiểu và đủ thể loại, 2 chàng trai vừa bước xuống chính là Hấn - Vương Minh Khải và Lâm Khải Phong là 2 hot boy số 1 và 3 của trường

_Wow, bao lâu mà sao anh Khải vẫn đẹp thế - hs 1

_Ghen tị thật - hs 2

_Bình thường thôi mà - hs 3

_Đẹp quá đi, EM YÊU ANH PHONG ƠI - hs4 la hét

.....

Con Anh Thư và Phi Ngọc chảnh chọe bước đến

_Anh Khải ơi, anh đến trễ làm em chờ lâu mún gãy chân lun - Anh Thư nũng nịu

_Một thì về, tránh xa tôi tí đi - Hấn

_Phong ơi, Nhớ anh quá - Phi Ngọc

_Em yêu à, ngoan đi, tí ra chơi anh dẫn đi ăn - Phong lên tiếng cười tươi làm núng đồng tiền duyên hần rõ

_Anh Phong ơi, anh Nam đâu ạ? - Diễm My chạy đến hỏi

_Anh đâu biết, chắc lát nó tới - Phong

Vừa nói xong thì 3 chiếc xe màu Đen(nó), Đỏ (Nam vs Anh), Trắng(Thiên Kim)

4 con người bước xuống, náo động gấp 3,4 lần khi nãy, 3 nữ 1 nam, nãy nữ ngất, giờ nam nữ đầy đủ

_Oaaa, 3 em kia đẹp quá, hơn hẳn 3 con hot girl trường mình - hs1

_Thiên Thần của tôi - hs2

_Lạnh lùng quá, nhưng đẹp quá - hs3

.....

Nam thấy 2 thằng bạn thì chạy đến chào

_Ê, chào, tao rước 3 ng đẹp nên đến trễ - Nam

_Ai? - Hấn vừa nói xong thì chỉ cả 3

_Đây là em gái tao (chỉ Hồng Anh) Đây là Tuyết Nhi và Thiên Kim (chỉ 2 bà) - Nam

_Em mà đẹp nha - Phong nói xong lại chào hỏi Anh

_Chào, Mình tên Khải Phong, làm bạn nha - Phong cười nụ cười thật đáng yêu

_Chào - Hồng Anh chào xong qua Nhi đứng (Hồng Anh bt vui vẻ nhưng nghe Phong nc câu này vs Nam thì gét lun r nha)

_Gặp lại Sau, Bye - Thiên Kim thấy 2 ng kia bốn cột pn thì k vui nên dắt cả 3 lên lớn, định dắt thì...

_Đừng đụng bạn tôi - Nhi thấy Phong đùa cột Nhi thì lạnh lùng nói ra 4 chữ, ánh mắt sát thương k nhỏ ý nói đừng bạn tôi thử xem, anh chết chắc

Nói rồi cả ba đi thẳng vào phòng hiệu trưởng vì khi này Kim có hỏi bạn trai khác đường tới và cx cướp lun trái tim pn đó

Tụi nó nói xog thì đi nhanh nên k pk phía sau có Khải đứng nhìn từng cử chỉ hành động của Tuyết Nhi vì vừa gặp đã bị hút vào bởi ánh mắt của Nhi

>Cốc Cốc Cốc<>

_Mời vào - Hiệu trưởng và đương nhiên là tại phòng hiệu trưởng

_Chào Thầy

_À tiểu thư đây là Công Chúa và 2 tiểu thư này đến lấy lớp đúng không - Ông cười hiền

_Vâng - Cả 3 gật đầu

_Các tiểu thư học lớp 11A1, đây sẽ là GVCN của 3 cô - HT nói nhẹ nhàng

_Mời các con theo cô - Cô Lan (GVCN lớp tụi nó vs tụi hần)

_Dạ - 3 đứa

4. Chương 4: Lớp 11a1

Theo như lời kể của thầy HT thì đây là lớp Ngoan nhất, học giỏi nhất, nhà giàu nhất khối, chỉ ai có gia đình là tập đoàn lớn trong top 10 thế giới mới được vào nhưng....lớp này thực chất là lớp....(cho tụi nó tự đánh giá nhá)

~Lớp gì mà quậy, vừa vô mà chẳng tôn trọng ngt xịu nào - Đó là suy nghĩ của Thiên Kim nhà ta

~Lớp này sơ sài quá, phải trang trí lại mới được - Suy nghĩ của Hồng Anh đó nhaaaa

~Lớp này nhất thật đó, trừ cái ngoan nhất thôi và phải thêm vài cái nhất nữa là quậy nhất mình từng thấy lại còn bê bốt nhất, chứa công tử tiểu thư ăn nhà ở đâu nhiều nhất, hết hứng học - Chị Tuyết Nhi đó ạ, suy nghĩ sâu xa quá nhợ

Bà cô Lan (GVCN) bước vào nhìn thấy cái lớp chả ai ngó tới mình thì cảm thước 'Gầm gằm gằm' cho đến khi lớp 'ngoan ngoan' quay lên xem bà 'hót' nội dung

_Chào các em - Cô Lan vừa nói hy vọng sẽ có ng chào mình

_*Im lặng là tôn trọng quyền riêng tư của mình* - All

_Hôm nay lớp ta có học sinh mới, các em vào đây - Thấy lớp hk ai thềm ngó tới mình thì giới thiệu trong tủ nhục

_Chào, Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi - Nó nói nhanh gọn lẹ

_Chào các bạn, Mình tên là Phạm Dương Hồng Anh, mong các bạn zúp đỡ - Hồng Anh dịu dàng giới thiệu

_Chào, Mình tên Trịnh Thiên Kim - Chị Thiên Kim hài hoà giữa nó vs Anh

Nghe tụi nó chào thì hần quay lên xem, thấy nó chào câu cụt ngủn thì nghĩ nó chưa qen vì theo hần, k ai đứng trc hần mà lạnh lùng đc cả nên ý nghĩ nó lạnh lùng đc chặt chém không còn tồn tại được (tự tin quá

nha) Hiện mỗi chàng mỗi suy nghĩ, hần thế, Phong thì nhìn Hồng Anh mãi và đg mơ mộng, Nam thì nhìn Thiên Kim vì từ nhỏ, Nam đã thích Thiên Kim nhưng chưa dám thổ lộ

_Các Em tự tìm chỗ ngồi đi - Cô Lan

_Cô ơi, cho ba bạn đó ngồi với 3 tụi con đc k? - Nam lên tiếng vì thấy Thiên Kim định ngồi kế 1 thg trong lớp vs nù cười chớt ng (ghen ả)

_Được, tự tụi con chọn người đi - Cô Lan

_Hồng Anh qua đây ngồi nè - Phong chỉ

_Anh ngồi vs tao đi, còn tên này qua ngồi với bạn người đi, Thiên Kim ngồi với anh Nam - Nó tự biên tự diễn chỉ hần ả ngồi vs Phong, Nó vs Anh ngồi chung

_Này này, ai là tên này hả, tôi có tên đó - Nghe nó nói thì tức điên, nhưng cx ngoan ngoãn dời sang chỗ Phong, mặc Phong vs Hần đen thui k còn màu trắng

>Vị Trí là thế này

.....Ken_Thiên Kim.....Nó_Hồng Anh.....Hần_Phong (Tất cả đều ngồi bàn cuối nha)

5. Chương 5: Hợp Tác

Sau khi ra về tụi nó tiến về nhà thay đồ để chuẩn bị cho chuyến ‘tiếp đãi’ bang Anvil, sau khi thay đồ xong thì tụi nó ăn bữa trưa rồi tiến thẳng ra Bar đã hẹn, đồng hồ điểm 9h đúng

Bar Cloud

Hôm nay Nó diện trên mình áo 3 lỗ đen đeo dây chuyền hình bông tuyết 6 cánh màu trắng đính kim cương và Nhẫn hình bông tuyết trắng 6 cánh nốt dành riêng cho chủ bang Snow, Quần dài đen rách được cách điệu, Máu tóc tím than hnay được buộc đuôi ngựa làm cho tóc như màu đen rồi nhạt dần và chuyển sang mà tím than một cách hài hoà. Hồng Anh thì diện trên mình bộ đầm bó ngắn ngắn màu trắng, tay đeo vòng có hình bông tuyết và cổ thì đeo dây chuyền có bông tuyết đen 6 cánh dành riêng cho Phó bang Snow và đương nhiên là Thiên Kim cũng đeo bộ dây chuyền và vòng như Hồng Anh, Nhưng Thiên Kim lại chọn ỉnh áo 3 lỗ ngắn đến ngang ngực, lộ ra phần eo thon thả và quần dài đen nốt, trông cả 3 bước vào lun là tâm điểm chú ý của mọi ánh nhìn

_Oa, cô gái ở giữa đẹp quá - n1 chỉ Nó

_Làm bạn gái mình nha bạn áo trắng - n2 chỉ Hồng Anh

_Em đẹp quá, làm quen nha - n3 chỉ Thiên Kim

Mọi ng đg bàn tán thì có 1 tốp ng mặt mày bặm trợn tiến đến

_Chào em, em xinh lắm, làm ny anh đi, mọi thứ anh đều phục vụ - Tên cầm đầu cười đều nói Nó

_Biến - Nó gằn từng chữ

_Láo nh? Em biết anh là ai không, biết chắc em còn xin anh cho làm ny anh đấy, haha - Cả đám đó đồng thanh cười lớn khi nghe đại ca nói thế

_Vậy xin hỏi ‘ông anh’ đây là ai? - Thiên Kim nói đều

_Anh đây mà cưng không biết à, anh là đàn em cứng của Snow - Tên cầm đầu đắc thắng

_Vậy cơ à? - Hồng Anh cười khinh - Vậy mà biết tụi tao là ai không?

_Em là ai cũng kệ, phục vụ cho anh rồi tính - Tên cầm đầu

_Phục vụ? - Nó

_Đúng, haha - Hần tưởng tụi nó sợ nên cười lớn

_Phục vụ mày à? có chết cũng mơ đi nha - Thiên Kim

_Kan đâu - Hồng Anh

_Dạ dạ kêu em - Kan

_Thật ra mày là ai - hấn sợ khi thấy Kan vâng lời Tụi nó

_Tao là ai không cần biết, chỉ cần biết tao có khả năng tạo ra bang của mày và cũng có khả năng đá mày ra thùng rác - Vừa nói xong chữ cuối Thiên Kim cuối ng đánh tên cầm đầu gã nhào

_Chị chị, chị tha bọn em, do nghe hấn xúi dục nên mới... - Đàn Em Hấn

_Sẽ tha khi nào nguoi vào nhà XÁC - Nó cho ng lên xử

_Bang Anvil tới chưa? - Nó hỏi Kan

_Dạ rồi, đợi phía trong ạ - Kan

_Tốt - Nó

Cả đám xách nhau vào bên trong để lại nh~ chuyện còn lại cho Kan giải quyết

Khi nhận được thư mời từ bang nó lúc đi học về khiến Hấn cũng có thích thú, sau khi thông báo cho Ken vs Kull thì bọn hấn tiến thẳng tới Bar, Ken dù là anh của Sennie nhưng hoàn toàn k pk đến chuyện em mình là phó bang Snow hùng mạnh, chỉ nghĩ là Sennie biết võ giỏi thôi, khi vừa thấy tụi nó bước vào cả 3 đều há hốc mồm, Nó cũng có phần ngạc nhiên nhưng nhanh chóng bình tĩnh, chuyện Ken có trong bang thì nó đã biết từ trước nhưng lại k ngờ cả 2 tên kia cũng tham gia và hơn hết là Hấn chính là chủ bang, ng mà nó sẽ khiêu chiến hnay

_Chào, gọi tôi là Sindy, chủ bang Snow - Nó

_Chào Nhi, tôi là Kine, chủ bang Anvil, thật bất ngờ đấy - Hấn nhếch môi

_Chào, tôi là Anh, nick name là Sennie - Hồng Anh liến Phong và Hai

_Chào, tôi nick name là Kull - Phong

_Tôi là Sanny - Thiên Kim lạnh giọng

_Hờ hờ, như đã biết thì tui là Ken hờ hờ - Ken cười

_Mà sao em là phó bang Snow mạnh thế không nói 2 1 tiếng - Ken liếc Anh

_Ừ thì ai kêu 2 không hỏi - Anh cười cười

_Nhớ em đấy - Ken nói Anh nhưng nhìn sang Kim

_Nhìn gì mà nhìn, tôi làm phó bang cũng phải hỏi ý kiến anh à? - Thiên Kim bực mình

_Không không hờ hờ - Ken

_Vô chuyện - Nó nói lạnh ngắt

_Được, tôi nghĩ chúng ta là bạn, sẽ hợp bang vì giờ có rất nhiều bang mún đánh bại 2 bang chúng ta để lên nắm quyền - Hấn thấy Nó làm chủ bang thì không mún 1 mất 1 còn

_Được thôi, nhưng mà 2 bên phải công bằng, không đc tùy ý quyết định - Thiên Kim chen vô

_Đúng đấy đúng đấy - Ken cười

_Hồng Anh? - Nó kêu hồng anh lên ý kiến

_Theo tui thì ý này cx hay, đỡ mệt - Sennie

_Được - Nó - Về

6. Chương 6: Cô Làm Tôi Đau Đầu

Sau ngày hôm qua, bang Snow và bang Anvil hợp tác và chọn biệt thự Ice làm căn cứ chung của 2 bang

Đồng hồ điểm 6h 45 thì nó đã từ phòng tắm mệt mỏi bước ra, ban đầu theo nó là một mình bang nó cũng có thể giải quyết tất, ý định bang đầu của nó cũng như hần là chỉ đc 1 mất 1 còn, nhưng không hiểu sao sau khi biết hần là chủ bang thì nó lại chùng chừ một cách lạ thường và giờ đây nó đã làm vsen xong nhưng lại ngồi nhâm nhi tách trà suy ngẫm lại chuyện hôm qua, hôm qua khi gặp hần đột nhiên nó lại nhớ đến hình ảnh lần mới về nằm mơ thấy, đây là lần đầu tiên tim nó bị trật một nhịp mạnh mẽ đến thế, nó nghĩ mình đang có vấn đề vì ai mà ngờ được lần đầu tiên tim mình đập mạnh vì khi đối diện với ai đó thì ngt thg nói mình yêu họ, đằng này lại trong giấc mơ, dù mơ nhưng sao cảm giác nó thật quá khiến nó thật mệt mỏi, đồng hồ reo 7h 30 thế là nó bước xuống ăn sáng, hôm nay lớp nó có tiết thể dục nên nó mặc đồ thể dục đi học, đồ thể dục cũng đẹp k thua kém gì đồ đồng phục nhà, áo là áo thun có cổ, bên ngực trái áo được in logo trường nó, quần thun đen dài đến ngang gối mặc rất thoải mái, nó bước đi nhẹ nhàng xuống phòng khách, thấy 2 con pn vẫn chưa xuống thì dặn quản gia:

__Quản gia Lý, 15' sau ông lên kêu 2 con heo đó dậy ăn sáng r đi hx zúp con, hnay con có việc nên đi trước, lát bảo tụi nó có Nam đến rước cả 2 - Nó

__Vâng, vậy có cần đưa công chúa đi hay người tự lái xe đi? - QG Lý

__Hôm nay con tự đi được - Nó

Nói xong thì nó cũng đánh chén nhanh rồi lái xe thẳng tiến đến trường, hnay nó đi hx sớm vì k mún gặp hần như lần trước, ai ngờ đâu hần cũng như nó nhưng với hần lý do đi sớm là vì để chờ nó (2 anh chị thần giao cách củm gè) chiếc xe nó vừa đỗ xuống, nó bước ra, sân trường vẫn còn ít hs, típ theo đó lại có 1 chiếc khác đậu đến, thấy thế nó quay đầu lại thì nhìn thấy hần nên đi thẳng lên lầu, hần thấy nó vậy định chào hỏi nhưng chưa kịp nói thì nó đi mất tiêu làm hần rất hụt hần, nó đâu biết được là hần cũng mơ thấy nó như cách nó mơ thấy hần và cũng vào chính cái ngày nó nằm mơ, nhưng khác nó là hần thấy mặt nhưng không biết sao khi thức dậy lại không thể nào nhớ được khuôn mặt thiên thần ấy, khi gặp nó lần đầu cũng khiến hần bất ngờ vì vừa nhìn thấy nó thì đã mang cho hần cảm giác đó, cái cảm giác gần gũi và muốn có nó đến chừng nào

>Giới thiệu xú về đồ thể dục nam ở Star lun nhé: áo thì là áo thun tay ngắn, tay áo có 2 đường viền đỏ, ngực trái in logo trường, quần là quần thun dài màu đen và mang giày thể thao tự chọn

Nó lên lớp ngồi vào chỗ ngồi, trong lp vẫn chưa có ai, định áp tay xuống bàn ngủ thì hần bước vào, thấy hần thì nó đi thẳng ra cửa đi lên sân thượng, thấy nó né hần như vậy thí kéo nó lại

__Này, tránh né tôi sao? - Hần nhìn thẳng mắt nó

__Không - Nó

__Vậy gét tôi sao? - Hần hỏi típ khi nó vẫn chưa chịu nhìn mình

__Không - Nó tránh né ánh mắt của hần, đây là lần đầu nó lm v với 1 ai đó

__Vậy thì tại sao chứ? Thấy tôi thì đi chỗ khác, CÔ ĐANG LÀM TÔI ĐAU ĐẦU - Hần hét thẳng vào mặt nó để giải tỏa nỗi bức xúc

__... - Nó nghe v thì bất ngờ nên im ru k pk trả lời làm sao

__*Hôn môi* - thấy nó k trả lời thì hần kéo mạnh nó vào trọn vòng tay mình mà ôm, hần ghét nó thế này, đây là người đầu tiên dám lạnh với hần khi hần chưa cho phép

__Anh điên sao - Nó đẩy mạnh hần ra

__Đúng, tôi điên đấy, điên vì cái cảm giác khi bên em khiến tôi mún em chú ý đến tôi và cũng không cho phép em lạnh với tôi như thế - Hần xả một tràn

_Xin lỗi - Lần đầu tiên nó biết nói 2 tiếng xin lỗi nhưng nhỏ đến nỗi hần phải căng cái tai mới nghe được, nó cảm giác hạnh phúc khi hần nói thế, liệu đây có gọi là yêu không? nó cảm thấy rất có lỗi, nó thật sự bất giác từ trái tim mà phát ra 2 từ này

_Đừng xin lỗi tôi, nếu muốn bù đắp thì hãy dùng trái tim em mà bù đắp cho tôi được k? - Hần nhìn nó bằng ánh mắt ấm áp

_Bù đắp thế nào - Nó cười, đây là nụ cười, không phải cái nhếch mép hay gì cả

_Yêu Anh, Làm bạn gái Anh nhé - Hần cười thật tươi như hoa mùa xuân

_Được, nhưng hứa với em, hãy cười với mỗi mình em thôi được k? Anh cười rất đẹp - Nó luyến tiếc nụ cười của hần nói

_Được thôi, chỉ cần em thích là được - Hần lại cười (coi chừng bệnh điên ấy, cười quái, nghi ngờ)

_*gật gật đầu* - Nó

_Chuyển chỗ sang ngồi với anh nha, ngồi với thằng Phong nó cứ lải nhải hoài - Hần năn nỉ

_Chưa biết, nhưng mà nếu ngồi với anh thì Anh sẽ ngồi với Phong, em không yên tâm, Hồng Anh rất nhẹ dạ, 1 khi yêu rất dễ bị tổn thương, em sợ - Nó chưa nói xong thì hần tiếp lời

_Phong nó lẳng nhăng nhưng cũng rất tốt, với lại bữa nó cứ hỏi Ken về Hồng Anh, chắc thích rồi, em phải để họ tự quyết định ính chứ, lo thì lo cho anh này - Hần kéo nó về chỗ rồi qua ngồi vs nó lun

_Để em xem đã, từ nhỏ 3 đứa đã chơi với nhau, em không mún giao bạn thân mình cho hổ - Nó trầm tư

_Mà lát giờ ra chơi rủ nguyên đám xuống can-tin chơi hay mua đồ lên sân thượng ‘cắm trại’ đi, ghép cặp cho tụi nó lun - Hần nghĩ nghĩ

_Được, để hỏi xem ý tụi nó thế nào - Nó nhớ lại zụ hần là Kine, chủ bang Anvil thì hỏi - Mà anh biết đua xe với đánh kiếm k?

_Biết chứ, anh giỏi nhất đấy - Hần đắc ý

_Vậy tối đua xe xem ai hơn - Nó thách thức

_Được chứ sao, sợ em thua rồi gian thẳng ck này thôi - Hần trêu, lần đầu hần biết trêu 1 ng đấy nha

_Ai thèm cho anh làm ck - Nó trêu lại

_Hơ...- Hần ckua nói hết câu thì...

_Ê 2 đứa kia, thì ra trốn đi học sớm là để vô đây tình tình tứ tứ đấy hả? - Thiên Kim móc xĩa

_Tụi tui quen nhau thì tình tứ là bình thường chứ

_HẢ??? - Cả đám đứng chết chân tại chỗ, thật là không tin vào tai mình mà

_Nói..nói..nói lại coi - Nam lấp bắp

_Đúng vậy, tụi tui quen nhau - Nó nói tỉnh bơ làm 4 đứa phía sau chôn chân tại chỗ

_Gê nha, vậy cũng được nhưng ra trả chỗ cho tui - Hồng Anh ngậy thơ lên tiếng

_Qua ngồi với Phong đi nha Anh dễ thương - Hần nịn liếc mắt sang Phong thấy thời cơ Phong liền nắm bắt

_Hồng Anh ngồi với tui đi, coi như bà với Khải đổi chỗ, cho 2 ng đó tâm tình đi, có tui bên bà này - Phong giương ánh mắt cún con

_Ồ...kì thế - Hồng Ah ngượng chín mặt

~~Reng...reng...Reng

thông báo đến giờ học, này giờ lớp cx đông r nhưng do mãi nch nên cả đám k để ý

7. Chương 7: Tôi Chỉ Yêu Một Mình Tuyệt Nhi

Trong lớp học mặc cho cô chăm chú giảng bài thì cái lớp ‘ngoan ngoan’ mỗi ng lm 1 việc, cặp đôi Khải_Nhi thì vừa ngủ vừa đeo chung tai nghe quay 2 đầu lại nhìn nhau, Nam_Kim thì mặc cho Thiên Kim ngủ say hơn chết thì Nam nhà ta tranh thủ ngắm ngía từng đường nét trên gương mặt xinh đẹp của Thiên Kim và cũng tranh thủ >Hun Má< thiên kim 1 cách lén lút rồi tự nhìn ngời ôm bụng cười lén lút như thằng điên trong 3tk (trung tâm thần kinh), phong_hồng anh thì phong ngồi đọc truyện cho anh nghe với lý do là sợ anh mệt =”=

ba cặp đôi, 6 con người, 6 tính cách khác nhau, nhưng họ có chung cái gọi là ‘tình bạn’ và 6 con ng chung 3 nhịp đập của lòng mình

>reng...reng...reng< thông báo giờ ra chơi

cả đám quyết định xuống can-tin mua đồ sau đó lên sân thượng ‘cắm trại’ ở đó, 6 cng, 2 ng 1 cap, họ vui vẻ nói chuyện với nhau, 3 cô công chúa ngồi tại một góc khuất đợi 3 hoàng tử của lòng mình lấy đồ ăn, tin nhi với khải hẹn hò được lan truyền một cách không phanh và khi nhìn thấy khải nắm tay nhi thì ai cũng tin nhưng mỗi ng 1 suy nghĩ khác nhau và đa số là ghen tị, đang ngồi đợi thì từ đâu con anh thư, diễm my, phi ngọc tiến đến, lần đầu vào trường có thấy tụi nó nũng nịu vs tụi hần nên tụi nó có nhận ra, hồng anh hiền khô, ngày thơ nên k nhớ 3 đứa đó, thấy tụi nó kêu nên hỏi:

_bạn là ai? - hồng anh nói dịu dàng

_tao là ai bọn mày mà k pk? - anh thư nghĩ mik nổi tiếng nên đắc thắng

_tụi tôi không quen bạn - thiên kim chen vào cười khinh

_tao không nc nhiều, tốt nhất bọn mày tránh xa 3 hoàng tử của trường là anh khải của tao, nam với phong ra, nếu không đừng trách bọn tao không niệm tình bọn mày là ng mới - anh thư đe dọa

_không đó thì sao - hồng anh khinh, anh gét nhất là loại đàn bà này

_được - vừa nói xog con phi ngọc tiến đến tạt nước vào hồng anh - đây là cái giá phải trả cko việc đeo bám phong của tao

âm nhi thấy hết chịu nổi khi anh bị tạt nước, đừng ai chứ đừng đừng anh vs kim, nó còn qtam 2 đứa bạn mik hơn bản thân nên đừng 1 trog 2 thì chết chắc, cả sân trường im phăng phắc vì tiếng đập bàn khùng khiếp của nó, nó tiến lại gần con phi ngọc và...‘bụp’ nó tát ngọc 1 cái thật mạnh

_đụng đến hồng anh, đừng trách tao - nó mặt lạnh tanh, mắt xoáy vào tâm can ngọc r bước đến phía anh thư, thấy v anh thư liền dè chừng

_nhà mày trong 1 tiếng nữa sẽ rách dệp ra đường ở - nó nhếch mép cười khinh

_từ nay, bất kì ai dám đụng vào kim với hồng anh, tôi chắc chắn sẽ cho người đó chết không toàn thay - nó nghiêng răng phát ra từng chữ đủ để cả sân k ai dám hó hé, bọn hần nghe có chuyện thì mua xog liền chạy về, thấy mọi thứ diễn ra trước mắt thì hần bước lại

_anh, nó dám đe dọa e còn tát phi ngọc nữa - anh thư thấy hần tiến lại k biết điều liền nũng nịu vừa nói vừa chỉ vào nó vs má phi ngọc

_đó k phải đe dọa mà là sự thật - nó cười khinh nói

_cô im đi - hần lên tiếng nói anh thư nhưng anh thư lại tưởng hần nói nó liền ngheh mặt nói

_cô nghe chưa? biết điều thì biến đi, mình khải chỉ yêu mình tôi thôi - anh thư

_tôi nói im là cô im đó bùi anh thư - hần gầm

_anh yêu em mà đúng không? - anh thư mặt dày

_lúc trước tôi chưa bao giờ yêu cô, bây giờ cũng vậy, tương lai cũng vậy - hần đáp

_anh vì con này mới nói v đùn không? - anh thư hét lên r chỉ vào nó

_không, lúc trước tôi không yêu cô, hiện giờ và tương lai càng k thể vì chắc chắn hiện tại và tương lai sau này tôi chỉ yêu một mình tuyết nhi

_hức hức - nghe xong thì bọn anh thư bỏ đi, cả sân bắt đầu hoạt động lại bình thường

_đi - nhi k thèm để ý đến hắc nữa mà kéo cả bọn lên sân thượng r kêu kan đem đồ khác cho hồng anh thay, 3 hắc đứng ngoài nvs đợi 3 tụi nó vào zúp hồng anh thay đồ

_nhi, mày giận khải à - kim thấy nhi bơ khải nãy giờ thì chọc

_không - nó

_nhi ờ ời, đừng giận khải, hắc ta cũng đâu muốn đâu - hồng anh năn nỉ thay khải vì nãy thấy khải bị nhi bơ thì pùn hui

_ai kêu hắc lăng nhăng làm gì cho gái đến phá sennie - nhi quay mặt lại an ủi hồng anh - tui sẽ k tha cho con đó đâu

_mún chém giết gì 3 con điên đó cứ làm nhưng đừng bơ thằng khải, thấy nó tội nghiệp quá mày - thiên kim xía vào

_được thôi - nhi nhún vai

xong thì cả bọn kéo nhau lên sân thượng, trên sân thượng cực kì mát, xung quanh toàn màu trắng khiến cả đám cực kì thích thú, phong vs anh thì nướng đồ, nam vs thiên kim thì bày đồ ra, nó vs hắc thì phụ dọn đồ ra tẩm trải

_hai ơ hai, nãy hai có mua xiên heo hông? - hồng anh chu mỏ hỏi nam

_hai đâu biết, khải, mày có mua lên không? - nam hỏi lại khải

_có mà - khải ngơ ngác đi tìm

_cái này đúng k anh? - thiên kim thấy trong góc

_á đúng ừ, nãy tui để đó mà quên mất, hì hì - anh cười xuề xòa

_trời ạ, anh nhớ dai thấy mồ mà sao có đứa em sinh đôi lại đăng trí v trời - nam than vãn

_hai - hồng anh lườm chày da

_vâng vâng, hai của mi không có chút giá trị nào - nam vờ dỗi

_có mà, với thiên kim đấy - phong chen vô

_hơ, liên quan gì tui - thiên kim ngậy thơ nói

_thôi nhanh đi - hắc lên tiếng

_ê ê, nhi mày ăn mực nướng đùn hơ? - anh hỏi

_mày biết mà còn hỏi - nó nói móc lại

_tao quan tâm mày thôi mà, hix hix - anh nhõng nhẽo

cứ thế cuộc cắm trại trên sân thượng of tụi nó vs tụi hắc kết thúc một cách vui vẻ bởi tiếng reng kết thúc giờ ra chơi 1 tiếng để bắt đầu tiết học thể dục của lớp nó

thiên=" kim=" 1=" cách=" lén=" lút=" rồi=" tự=" nhìn=" ngồi=" ôm=" bụng=" cười=" lén=" lút=" như=" thẳng=" điên=" trong=" 3tk=" (= trung=" tâm=" thần=" kinh),=" phong hồng=" anh=" thì=" phong=" ngồi=" đọc=" truyện=" cho=" anh=" nghe=" với=" lý=" do=" là=" sợ=" anh=" mệt=" ">

ba cặp đôi, 6 con người, 6 tính cách khác nhau, nhưng họ có chung cái gọi là 'tình bạn' và 6 con ng chung 3 nhịp đập của lòng mình

>reng...reng...reng< thông báo giờ ra chơi

cả đám quyết định xuống can-tin mua đồ sau đó lên sân thượng ‘cắm trại’ ở đó, 6 cng, 2 ng 1 cap, họ vui vẻ nói chuyện với nhau, 3 cô công chúa ngồi tại một góc khuất đợi 3 hoàng tử của lòng mình lấy đồ ăn, tin nhi với khải hẹn hò được lan truyền một cách không phanh và khi nhìn thấy khải nắm tay nhi thì ai cũng tin nhưng mỗi ng 1 suy nghĩ khác nhau và đa số là ghen tị, đang ngồi đợi thì từ đâu con anh thư, diễm my, phi ngọc tiến đến, lần đầu vào trường có thấy tụi nó nũng nịu vs tụi hần nên tụi nó có nhận ra, hồng anh hiền khô, ngây thơ nên k nhớ 3 đứa đó, thấy tụi nó kêu nên hỏi:

_bạn là ai? - hồng anh nói dịu dàng

_tao là ai bọn mày mà k pk? - anh thư nghĩ mik nổi tiếng nên đắc thắng

_tụi tôi không quen bạn - thiên kim chen vào cười khinh

_tao không nc nhiều, tốt nhất bọn mày tránh xa 3 hoàng tử của trường là anh khải của tao, nam với phong ra, nếu không đừng trách bọn tao không niệm tình bọn mày là ng mới - anh thư đe dọa

_không đó thì sao - hồng anh khinh, anh gét nhất là loại đàn bà này

_được - vừa nói xog con phi ngọc tiến đến tạt nước vào hồng anh - đây là cái giá phải trả cko việc đeo bám phong của tao

âm nhi thấy hết chịu nổi khi anh bị tạt nước, đừng ai chứ đừng đừng anh vs kim, nó còn qtam 2 đứa bạn mik hơn bản thân nên đừng 1 trog 2 thì chết chắc, cả sân trường im phăng phắc vì tiếng đập bàn khùng khiếp của nó, nó tiến lại gần con phi ngọc và....‘bụp’ nó tát ngọc 1 cái thật mạnh

_đụng đến hồng anh, đừng trách tao - nó mặt lạnh tanh, mắt xoáy vào tâm can ngọc r bước đến phía anh thư, thấy v anh thư liền dè chừng

_nhà mày trong 1 tiếng nữa sẽ rách dệp ra đường ở - nó nhếch mép cười khinh

_từ nay, bất kì ai dám đụng vào kim với hồng anh, tôi chắc chắn sẽ cho người đó chết không toàn thay - nó nghiêng răng phát ra từng chữ đủ để cả sân k ai dám hó hé, bọn hần nghe có chuyện thì mua xog liền chạy về, thấy mọi thứ diễn ra trước mắt thì hần bước lại

_anh, nó dám đe dọa e còn tát phi ngọc nữa - anh thư thấy hần tiến lại k biết điều liền nũng nịu vừa nói vừa chỉ vào nó vs má phi ngọc

_đó k phải đe dọa mà là sự thật - nó cười khinh nói

_cô im đi - hần lên tiếng nói anh thư nhưng anh thư lại tưởng hần nói nó liền ngênh mặt nói

_cô nghe chưa? biết điều thì biến đi, mình khải chỉ yêu mình tôi thôi - anh thư

_tôi nói im là cô im đó bùi anh thư - hần gầm

_anh yêu em mà đúng không? - anh thư mặt dày

_lúc trước tôi chưa bao giờ yêu cô, bây giờ cũng vậy, tương lai cũng vậy - hần đáp

_anh vì con này mới nói v đùn không? - anh thư hét lên r chỉ vào nó

_không, lúc trước tôi không yêu cô, hiện giờ và tương lai càng k thể vì chắc chắn hiện tại và tương lai sau này tôi chỉ yêu một mình tuyệt nhi

_hức hức - nghe xong thì bọn anh thư bỏ đi, cả sân bắt đầu hoạt động lại bình thường

_đi - nhi k thèm để ý đến hần nữa mà kéo cả bọn lên sân thượng r kêu kan đem đồ khác cho hồng anh thay, 3 hần đứng ngoài nvs đợi 3 tụi nó vào zúp hồng anh thay đồ

_nhi, mày giận khải à - kim thấy nhi bơ khải này giờ thì chọc

_không - nó

_nhi êo ơi, đừng giận khải, hần ta cũng đâu muốn đâu - hồng anh năn nỉ thay khải vì nãy thấy khải bị nhi bơ thì pùn hiu

_ai kêu hần lằng nhằng làm gì cho gái đến phá sennie - nhi quay mặt lại an ủi hồng anh - tui sẽ k tha cho con đó đâu

_mún chém giết gì 3 con điên đó cứ làm nhưng đừng bơ thằng khải, thấy nó tội nghiệp quá mày - thiên kim xía vào

_được thôi - nhi nhún vai

xong thì cả bọn kéo nhau lên sân thượng, trên sân thượng cực kì mát, xung quanh toàn màu trắng khiến cả đám cực kì thích thú, phong vs anh thì nướng đồ, nam vs thiên kim thì bày đồ ra, nó vs hần thì phụ dọn đồ ra tắm trải

_hai ơi hai, nãy hai có mua xiên heo hông? - hồng anh chu mỏ hỏi nam

_hai đâu biết, khải, mày có mua lên không? - nam hỏi lại khải

_có mà - khải ngơ ngác đi tìm

_cái này đúng k anh? - thiên kim thấy trong góc

_á đúng ừ, nãy tui để đó mà quên mất, hì hì - anh cười xuề xòa

_trời ạ, anh nhớ dai thấy mồ mà sao có đứa em sinh đôi lại đăng trí v trời - nam than vãn

_hai - hồng anh lườm chạy đi

_vâng vâng, hai của mi không có chút giá trị nào - nam vờ dỗi

_có mà, với thiên kim đấy - phong chen vô

_hơ, liên quan gì tui - thiên kim ngây thơ nói

_thôi nhanh đi - hần lén tiếng

_ê ê, nhi mày ăn mực nướng đùn hơ? - anh hỏi

_mày biết mà còn hỏi - nó nói móc lại

_tao quan tâm mày thôi mà, hix hix - anh nhõng nhẽo

cứ thế cuộc cắm trại trên sân thượng of tụi nó vs tụi hần kết thúc một cách vui vẻ bởi tiếng reng kết thúc giờ ra chơi 1 tiếng để bắt đầu tiết học thể dục của lớp nó

>

8. Chương 8: Học Thể Dục - Phòng Y Tế

Sau khi ăn no nê trong vui vẻ thì cả bọn tiến ra sân sau dành riêng cho các học sinh có tiết thể dục, sân sau trường rộng hơn sân chính của trường 2 lần, có riêng khu vực chơi bóng đá, bóng rổ, bơi lội,..v.v.. 2 tiết có 2 lớp hx thể dục chia ra sáng chiều vào tiết 4 và 5 của mỗi buổi, tụi nó học vào buổi sáng, buổi chiều dành cho cấp THCS vì Star có 2 khu vực dành cho 2 cấp là THCS và THPT, do từ trên sân thượng tiến ra sân sau khá xa nên tụi nó vào giờ trễ và mỗi đứa bị phạt chạy 5 vòng là con gái và con trai chạy 8 vòng trong trời nắng chang chang của buổi gần trưa, ông thầy thể dục tụi nó là người ôm nhưng lùn tịt, đầu hói, chỉ toàn biết ra lệnh khiến cả bọn như mún bằm thay ông ra, nội sân chính chạy 1 vòng cx đủ để chết lâm sàn đằng này sân sau to hơn gấp 2 lần mà chạy 5 vs 8 vòng cũng đủ nhập viện

_Này thì cha đầu hói đáng ghét - Hồng Anh vừa chạy vừa dậm mạnh chân xuống đất chửi ông thầy TD

_Đừng đập nữa, chửi đủ r, đập đau chân lắm - Thiên Kim nhăn nhó

_Kệ đi - Phong lên tiếng

_Đúng đó, cha đầu hói khó ưa - Nam lên tiếng bênh em mình

_Mấy đứa kia có chạy không, nói gì đó tôi tăng lên bây giờ, đã vô trể còn nhieu chuyện hả - Ông thầy TD

_Ê, tao đuối quá, mới 2 vòng mà chân mún gãy r, huhu - Hồng Anh vừa chạy vừa như sắp khóc

_Đau lắm không, đợi tao - Nó chạy lại nói nói với ông thầy TD gì đó

_Được rồi, em Hồng Anh vào đi, 3 vòng còn lại Tuyệt Nhi tình nguyện chạy thay em - Ông thầy TD nói

_Ra kia đi, tao chạy cho - Nó

_Nhưng mà... - Hồng Anh áy náy

_Ks, sức tao tốt hơn mày mà, xem như luyện tập thôi - Nó

_Hay tao zúp mày mấy vòng lun cho - Thiên Kim lo lắng nhìn nó

_Ks, lo chạy of mày trước đi, Go - Nó phát tay chạy tiếp

_Em nổi không, anh giúp hộ cho - Hấn lo lắng

_Em ổn - Nó cố cười

Thiên Kim chạy xong 5 vòng thì mệt mỏi lại chỗ Hồng Anh nghỉ ngơi, giờ chỉ còn lại Nó vs tụi hấn, tụi hấn còn 1 vòng, nó còn tới 3 vòng, sau khi chạy xong 8 vòng thì tụi hấn lại nghỉ, Nó còn 2 vòng và hiện dg đuối sức vì nãy khi đập bàn tay còn đau, nay lại phơi nắng nên đang rất choáng nhưng cx rất cố gắng chạy cho xong, khi còn 1 vòng nữa thì.... *Bụp* Nó ngã ngay tại chỗ

_Á á, Nhi, Nhi ơi - Hồng Anh thấy nó xỉu thì la hét toáng lên

_Này, Nhi, Nhi à, em có sao k?? - Hấn đỡ Nhi vào trong nói

_Mày sao thế, đã bảo ęc thì tao chạy zúp à - Thiên Kim lo lắng

_Tao ổn - Nó nói nhỏ gần như đứt hơi sau đó k pk sao thì ngất lịm đi

_Thôi, còn 1 vòng, tôi tha đấy - Ông thầy TD thấy v thì sợ bị xử vì đây là các công tử nên liền nói thì nhận ęc cái lườm cháy mặt của hấn

_Mau, mau đưa nó vào phòng y tế nghỉ đi - Nam nói nhanh sau đó thì hấn bế nó chạy thẳng đến phòng y tế, nãy chạy xong chân hấn còn đau vs sưng tấy lên xúu nhưng khi thấy nó vậy không biết sao hấn chỉ biết chạy thật nhanh, thật nhanh đến phòng y tế với mở cảm xúc hỗn độn chỉ vs 1 ý nghĩ là nếu nó có chuyện gì, hấn sẽ đi theo nó, khoảng cách từ sân sau đến y tế rất xa vì phòng y tế nằm ở gần cổng trường, mà nãy từ Sân thượng tới sân sau đã khá xa, giờ từ sân sau đến phòng y tế còn xa hơn gấp bội lần, mọi hôm hấn hay đi hết cả trường này nhưng sao hôm nay là chạy nhưng sao phòng y tế nó xa thế. Hấn ôm nó rất chặt, rất chặt như sợ là sẽ mất nó vậy, đến phòng y tế, cả đám nháo nhào lên kêu bà y tế ứ ớ, bà y tế xem tình trạng nó thì nói chỉ là do phơi nắng nên bị cảm nắng, sốt cao xúu nên cả bọn cx bớt lo lắng

_Mau dậy đi, anh nhớ em lắm - Hấn nhìn gương mặt xanh xao của nó thì bất giác nói

_Tụi tao ra mua đồ để tí Nhi tỉnh lại thì ăn chút đồ, mày ở đây canh nó ha - Nam nói

_Ừ - Hấn trả lời lạnh tanh, ánh mắt vẫn nhìn về nó không thay đổi

Vài tiếng sau nó bớt sốt r dậy thì thấy hấn đang ngủ gục trên tay nó, do tụi Nam nói đi mua đồ nhưng thực chất là đi nói chuyện vs ông thầy TD, Thiên Kim nhất quyết k bỏ qa nên khi nãy ông bị mời lên phòng hiệu trưởng, nhìn thấy tụi nó thì mặt xanh lè

_Thưa hiệu trưởng có việc gì không ạ - Ông thầy TD giả vờ k pk hỏi

_Tôi nghe nói là thầy đây vì hs vào tiết trễ vài phút mà phạt hs chạy đến nỗi ai cũng sưng tấy chân và nặng hơn là 1 em ngất và sốt cao đang trong phòng y tế - Ông hiệu trưởng hỏi vì k dám đắc tội mấy cô cậu này vì đây toàn là con cháu ng tạo nên trường này trong đó cổ đông lớn nhất là nhà Nó vs hần

_Đó là hình phạt theo tôi thấy thì khá nhẹ thưa thầy - Ông TD bắt đầu xanh mặt

_Thưa thầy, vậy thầy ra chạy bộ 10 vòng xem nhẹ không - Phong lên tiếng

_Được thôi - Ông thầy TD hết cách

Vì để lên mặt nên ông đồng ý đại và chạy đc chưa tới 7 vòng thì ông ngất lên ngất xuống r nói thầy HT xin lỗi vì phạt hs quá sức của mình, thầy HT thì trừ 50% lương trong 1 năm lương của ông, thế là vừa để ông chữa và vừa có thể tiết kiệm tiền của nhà trường 1 cách hợp lý, sau khi giải quyết xong thì cả bọn về nhà vì biết có Khải chăm sóc nó nên cx k lo lắng nữa mà để cho 2 ng tg riêng, thấy tay nó động đậy thì nhìn lên và hần rất vui khi nó đã bớt sốt và tỉnh lại

_Em không sao chứ - Hần lo lắng hỏi

_Em ổn mà - Nó cười

_Suốt ngày ổn, nãy cũng ổn đấy, vậy mà ngất làm anh bé em mệt đứt hơi - Hần giận vì nó suốt ngày chỉ biết lo cho ngkh mà chẳng để ý đến mình làm hần lo lắng gần chết

_Thì giờ em ổn rồi này, mà tối nay đưa xe nhé - Nó thách thức nói

_Không, hnay e còn mệt, k đc hoạt động mạnh, với lại lỡ em thua lại nói anh ăn gian - Hần lấy cớ để nó k hoạt động mạnh vì sợ nó có chuyện

_Em sẽ không nói anh ăn gian đâu mà - Nó

_Không là không, nghe lời anh tí đi - Hần trách

_Ok, đợi khi nào khoẻ lại, anh nhất định phải đưa với em - Nó cười

_Ok, giờ anh đưa em về nhé - Hần cười ảm áp

_Được, về thôi - Nó cười nhẹ, bên hần nó thấy ảm áp lắm, mún lạnh lùng cx k nổi, ánh mắt nâu u buồn của nó giờ đây lại là mắt nâu tươi cười, nó yêu hần thật rồi, yêu một cách sâu đậm

9. Chương 9: Sự Sắp Đặt Của Người Lớn

Coi như là nguyên ngày hôm qua sau khi đi học thì nó về nhà nghỉ nguyên buổi không chơi bởi được gì hết, nhà con Anh Thư thì đã ra đường ở, sáng tiếng đồng hồ reng lên điếc tai khiến nó nhăn nhó ngồi dậy làm vsen r thay đồ, tay nó hiện đã bớt đau, bước xuống nhà một cách sang trọng thì nó vào bàn ăn

_Quản gia Lý, 2 con heo kia vẫn chưa dậy? - Nó k thấy 2 con pn thì nghĩ là tụi nó còn ngủ

_Thưa công chúa, hạ các ông bà chủ về nên 2 tiểu thư ấy về nhà mình, do công chúa hạ ngủ say nên Ông chủ về nhưng không nói để cho công chúa ngủ - Quản gia Lý giải thích

_Vậy mẹ tôi có về không? - Nó hỏi

_Vâng tuần sau nữ hoàng mới từ Anh về vì có 1 số công chuyện hiện vẫn chưa giải quyết xong - QG Lý

_Vậy ba tôi đâu? - Nó

_Ta đây con gái - Ba nó bước xuống, mỗi bước đi là một vẻ quyền lực đc phát ra từ người đàn ông cỡ 40 mấy 50 tuổi nhưng nhìn nhiều nhất cũng chỉ 30 mấy 40 tuổi, vâng, đó là Nguyễn Minh Long - Ba nó - Người đã và đang làm gió làm bão trong thương trường và đứng đầu thương trường cùng ba hần, có vẻ đẹp điển trai của thời trai trẻ và cũng là ck của Nữ Hoàng Anh - Mẹ nó

_Ba, con nhớ ba - Nó cười ôm ba nó nói

_Con cũng biết nhớ ta à? chứ không phải có Minh Khải rồi không cần ta sao? - Ba nó cười hiền, dù lúc nó về ông vẫn còn ở Anh nhưng mọi việc nó làm ở ông vẫn luôn nắm bắt rất nhanh và cũng rất yên tâm về Minh Khải vì đây là con trai duy nhất của ông bạn già của ông

_Ba biết nhanh thế - Nó cười cười, nó yêu ba mẹ mình lắm

_Công chúa à, ba không nhanh thì ai nhanh, quả không uống công ta và mẹ cho con về , thằng Minh Khải cũng nhanh tay thật, làm siêu lòng công chúa bằng giá của ta nhanh thế - Ba nó

_Vậy ra lý do mọi người cho 3 tụi con về là... - Nó nói lấp lửng

_Đúng vậy, haha, bọn già ta vốn đã sắp đặt sẵn cho tụi con rồi - Ba nó

_Ba kì, thôi ba ăn đi - Nó kéo ba vào bàn ăn vui vẻ

Bên nhà hấn cũng thế và hấn rất vui vì ng được ba hấn sắp đặt mà ban đầu hấn vì chuyện đó giận ba hấn 2 tháng trời lại là Tuyết Nhi_Nó khiến hấn rất vừa lòng

Nhà Nam_Anh cũng vậy nhưng Anh thì còn bùn vì nghĩ Phong không thích mình, Nam thì cực thích, nhà Thiên Kim thì Thiên Kim cũng vui vì Kim cx có tc với Nam nhưng do Nam trẻ con quá nên vẫn chưa nói ra. Nhà Phong thì nghe xong tin thì hí ha hí hửng suốt buổi, hôm nay thứ 7, tụi nó không cần đi học nên tối cả bọn hẹn nhau đi chơi. ai cũng đã xác định được ng mình yêu nhưng tương lai họ thế nào thì họ để cho ông trời quyết định, nhưng họ hứa vs mình là sẽ dùng cả trái tim để giải quyết mọi việc

Nhưng liệu mọi việc thật là sẽ như sắp đặt của người lớn? Liệu 6 đứa sẽ tạo thành 3 cặp và sống hp? Đôi khi trong tình yêu, khó ai nói được gì cả, đôi khi người lớn sắp đặt đúng nhưng mà liệu có thuận buồm xuôi gió hay không là do ông trời quyết định, nhưng chắc chắn một điều là nếu bạn dùng trái tim mình để đối mặt, mọi việc sẽ ổn thôi, không có việc gì thuận lợi từ A-Z cả, mọi thứ chỉ nhờ vào quyết định và trái tim của ta, hãy đón chờ những chap tiếp theo nhé mấy bann

10. Chương 10: Đua Xe - Vũ Trường

Cả bọn không ai nói ai câu nào cả ngày trời ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc ba mẹ mình, chỉ mình nó là mẹ chưa zia, cả bọn ai cx nịn bama mình để mong chịn mình với ai đó k bị phá đám và cũng mog tặng bốc được ai đó của mình trc mặt bama để lấy điểm thay ai đó của mình

Khoảng 8h pm hnay có cuộc đua 1 năm 1 lần nên đương nhiên k thể thiếu sự có mặt của cả bọn.

Tại đó có ba chiếc mô tô loại hiếm và mới nhất hiện nay, trong xe có 3 cô công chúa xinh đẹp như tiên bước xuống. Nó trong Áo bó tay ngắn khoét sâu cổ áo rồi khoác áo khoác đen vải da kéo tía đến hết phần eo làm tôn nên vòng 1 đầy đặn của mình, kết hợp với quần đen bó sát ngắn ngủn lộ ra đôi chân dài trắng trẻo, Tóc để xoã buộc chum tóc nhỏ phía trên (có nhieu pn hay hỏi nó có mái k thì mik tl là không nhé), mang thêm đôi giày boot đen cao 7 phân khiến nó thật sự rất quyến rũ, nó còn đeo thêm trang sức dành riêng cho chủ bang Snow. Hồng Anh thì diện áo crochet đồ dài ngang ngực với quần ngắn đen huyền còn đeo thêm trang sức của Phó bang Snow và mang guốc cao 5 phân, đây là guốc màu đen rồi nhạt dần thành trắng, chuyển màu rất chi là hài hoà mà lại k có thêm bất cứ hoạ tiết hay phụ kiện trên đôi giày làm nó đã giản dị nay lại giản dị hơn bội lần, làm cho Hồng Anh trông vô cùng giản dị lại điệu đà, tóc ngắn xoã tự nhiên trông vô cùng đáng yêu và điệu đà. Nó đeo trang sức dành riêng cho chủ bang thì đương nhiên là Hồng Anh và Thiên Kim cũng đeo. Thiên Kim mặc áo 3 lỗ màu trắng, khoác áo khoác jean ngắn ngang ngực bừa bên ngoài, mặc quần jean dài rách cách điệu, mang giày 5 phân màu đen, tóc buộc nhẹ uốn xoắn nhẹ phần đuôi trông cô đẹp 1 cách sắc sảo. Do tụi nó có đeo trang sức của riêng Snow lầy lừng khiến ai nấy cũng ngỡ ngàng và e sợ đến 6, 7 phần

Tiếp đó là 3 chiếc mô tô vượt địa hình thời thịnh nhất hiện nay dừng lại, đây là loại hiếm, chỉ có 5 chiếc, Hấn - Nam - Phong - Nó - Kim

Trên xe có 3 chàng hoàng tử lầy lừng thế giới ngằm bước ra, bỏ mũ bảo hiểm xuống, Hấn thì mặc áo thun tay ngắn màu trắng kết hợp với quần jean rách trông hấn lại càng đẹp thanh tao hơn nhưng lại đầy vẻ nguy hiểm từ chiếc vòng đầu lâu đặc biệt của bang Anvil, mái tóc tím than được vuốt thẳng lên trông cực nam

tính. Nam thì mặc áo tay dài màu đen kết hợp với quần dài đen nốt, coi như từ đầu đến cuối là một cục đen thui, khiến áu tóc đen lại ánh kim lấp lánh trong màn đêm. Phong thì diện áo áo trắng rồi phủ chiếc áo tay dài màu đen, quần dài màu trắng trông cực cool boy. Hắn đeo vòng đầu lâu trắng thì Phong vs Nam đeo đầu lâu đen trông rất ư là hơn cả chuẩn men nha

_Mấy đứa tới sớm thế - Nam hỏi - Em đến đây làm gì? - Nam nhìn Hồng Anh hỏi

_Đến k đua chẳng lẽ ngồi chơi - Hồng Anh nhả mặt đáp

_Em con gái con nứa, Nhi vs Kim đua anh k nói, em là con gái chính hiệu, chơi mấy cái này mạo hiểm lắm
- Nam nhắc nhở Anh nhưng lại vô tình đụng đến 2 con sư tử đang yên lành kia

_Ý nói tôi với Nhi k phải con gái? - Thiên Kim nghiêng răng nói

_Đâu, đâu có, Anh đâu dám, chỉ lỡ dại nói đại thôi mà, hờ hờ - Nam cười hoà

_Anh? - Nó châm đầu

_Ồ đâu có, do mấy bà là bạn thân em tui, mà tui là anh hai nó nên nói vậy đấy mà - Nam chữa cháy khi thấy ánh mắt giết ng của Kim

_Tức là phải kêu ông bằng anh? - Thiên Kim nói mỉa

_Ồ ơ, đâu đâu có, hì hì - Nam cười cười

_Nhớ ông đấy - Thiên Kim nói hùng hổ v th chữ đang vui vui trong lòng nha

Sau khi tụi nó 8 xong cũng là lúc cuộc thi thông báo bắt đầu, các tay đua dắt xe đến vạch xuất phát rồi chuẩn bị tư thế, sau khi ổn định xong thì *PHẪNG* phát súng bắn lên thông báo bắt đầu cuộc thi, chưa đầy 1 giây thì tại vạch giờ chỉ còn lại khói bụi mịt mù, khi vừa mới bắt đầu thì bọn nó đã dẫn đầu và từ từ tách một khoảng cách cực kì xa với các đối thủ còn lại. Hiện giờ thì Han đang dẫn đầu, nó t2, t3 là Thiên Kim, t4 là Nam sau đó là Phong rồi đến Hồng Anh, Nó với Hấn thì dư sức có thể dứt ra khỏi 4 ng kia nhưng do cả 2 mãi chơi trò mèo vờn chuột, lúc thì nó lên trc lúc thì hấn nhưng lại k ai dám tăng ga cả vì mún đi cùng ng kia nên tốc độ cứ thế và họ cứ thế mà vẫn chưa dứt ra khỏi 4 đứa bạn, sau cùng thì đến khúc đường bị đứt đoạn, nó vùng lên chạy song song với hấn và nhảy qua đường bên bờ kia 1 cách k tốn chút sức lực, đây là đoạn đường đứt khúc đặt ở ngay dòng suối chảy siết nhất thành phố nên chỉ cần k nắm rõ đoạn đường này dù 1 chút thì sẽ rớt xuống 1 cách k thương tiếc, 1 chân xuống suối = 1 chân bước vào cánh cổng địa ngục, nó với hấn cứ chạy song song nhau vượt qua các đoạn đường và bỏ 4 ng kia 1 khoảng cách vừa đủ, đoạn đường đến đích còn 1 thử thách cuối cùng đó là cho xe nhảy lên bàn đạp và vượt qua các vòng lửa, chỉ cần sơ suất 1 chút thì sẽ cháy xe mà chết như chơi, Nó và hấn nhìn nhau, một lần nữa cả 2 cùng song song vượt qua nhưng do vòng này chỉ vừa đủ cho 2 chiếc chứ k dư nên tình hình rất căng thẳng, đến vòng cuối thì vòng chỉ chứa được 1, hấn nhìn nó, nó nhìn hấn, hấn phát đầu về phía chiếc vòng cuối, thế là nó nhấn ga để bánh xe chạy nhanh tạo thành 1 lực gió và tiến lên trên vượt qua chiếc vòng cuối cùng đó, sau đó hấn cùng từ từ đi qua, thế là nó là ng cán đích đầu tiên rồi tới hấn, một lát sau đến Thiên Kim và Nam thì Nam chạy lên trước vượt mặt Thiên Kim mà lao đầu về phía mấy vòng sắt sau đó nghiêng xe trên không trung tạo thành vòng tròn có đầu xéo tạo nên lực khiến xe Thiên Kim dễ dàng qua Mấy vòng sắt mà k hề khó khăn gì vì Nam biết Thiên Kim sợ lửa, chắc chắn sẽ cho xe chậm lại nhưng nếu chậm 1 tí thôi cũng đủ gây sát thương nên Nam lên mở đường cho gió gạt bớt lửa cho Thiên Kim, nên ng về t3 là Nam và t4 là Thiên Kim, Thiên Kim vừa về đích thì kế đó là Hồng Anh và Phong, Hồng Anh tự nhiên lại nhớ đến cảnh lúc ngày đầu gặp Phong ôm eo Phi Ngọc thì k pk s xe bị mất phương hướng trên không trung khi đến vòng cuối cùng, Phong thấy vậy thì rồ ga mạnh nhanh chóng tiến lên phía trước đỡ lấy ng Hồng Anh bế sang xe mình, may mà Phong làm kịp nên Hồng Anh ngồi trên xe Phong 1 cách an toàn, cả bọn nó về trước chỉ đợi Anh với Phong nhưng khi thấy Anh đột nhiên mất tay lái thì ai nấy cũng lo như mún chào ra đó, Nó định chạy lại đó nhưng may mà Hấn giữ kịp, sau đó thấy Phong đỡ lấy Anh an toàn trong vòng tay thì mới thở phào nhẹ nhõm, đến lúc Anh lấy lại đc lý trí thì Phong đã cán đích, đỡ Anh xuống, quay Anh lại thì Phong chữ tới tập 1 trận

_Đang chạy tốt lắm mà, tự nhiên lại vượt qua tôi làm gì, thà qua an toàn k nói, sao tự nhiên lại mất tay lái trên không trung chứ, biết nguy hiểm lắm không, lỡ Anh xảy ra chuyện gì thì tôi biết kiếm ai để lấy hả??? - Phong nạt hấn 1 trận lớn mà quên mất mình đã nói lố, trong tâm trí Phong bây giờ chỉ còn Anh, nếu Anh

có chuyện gì, anh biết phải làm sao đây? Phong thấy giận lắm, giận vì mình xém xú đã làm mất ng con gái anh yêu mặc dù đó k phải lỗi anh, chỉ cần nghĩ Anh có nguy cơ nguy hiểm thì Anh đã sôi máu rồi

_Xin lỗi, hức...do...hức..do lúc đó..hix...tui tự nhiên nhớ tới cảnh...hjc..cảnh..hix..cảnh ông ôm eo con Ngọc chứ bộ...hức..hức - Nói xong Hồng Anh khóc 1 trận lớn

_*ôm* Anh xin lỗi, xin lỗi vì để em thấy cảnh đó, xin lỗi, em bạn gái anh nhé, anh yêu em - Phong bắt ngờ khi nghe Anh nói nhưng khi biết Anh cũng thích mình thì liền dỗ rồi tỏ tình với Anh

_Em đồng ý, hức, em cứ tưởng anh k yêu em, hức - Anh lại khóc

_Anh yêu em mà, tại lc đó anh còn cái tính lẳng nhăng nên v thôi, xin lỗi nhé cô gái nhỏ của anh - Phong ôm Anh thật chặt, thật chặt

_Dạ - Hồng Anh vừa cười vừa khóc

_Này này, tỏ tình vs em tao thì phải xem quyết định của anh nó nữa chứ - Nam lo cho em mình lắm nhưng khi thấy nó v thì cũng mừng thay nó

_Ba mẹ mày đồng ý r, cần chi mày - Phong đắc ý

_Hơ hơ, chơi gì kì thế - Nam nhăn nhó khi thấy mik chả có tí giá trị nào

_Đi vũ trường? - Nó ra ý kiến cho cả buổi để ngăn cản trường hợp nữa khóc nữa cười này, nó cũng vui khi con bạn thân nó có chỗ nương tựa, mong là 2 con bạn nó sẽ hạnh phúc thế này mãi thì dù trả giá thế nào nó cũng bằng lòng

_Được đấy - Hấn theo ý nó

_Được - Nam, Kim, Anh, Phong

_Go - Nó

Thế là cả bọn dắt nhau đến vũ trường cloud cho đây cũng thuộc bar Cloud, Cả bọn vừa bước vào đã gây chú ý từ mọi ng, tụi nó tiến lại ngồi một nơi có thể nhìn rõ cả sân khấu, Kan thấy tụi nó tới thì hỏi

_Mấy chị tới đây thật là vinh hạnh nha - Kan - Mấy anh chị uống gì em lấy cho

_Như cũ - Cả bọn

_Vâng - Do đã quen tụi nó lâu nên Kan biết tụi nó uống nh~ gì liền đi cho ng làm

_Đây, của mỗi ng này - Kan đem 6 ly rượu, cocktail khác nhau đến cho cả đám

_Nhảy? - Ngồi chơi đc 1 lúc thì nó nổi hứng nhảy, hướng mắt về phía Kim vs Anh hỏi

_Ok - Thiên Kim

_Sẵn sàng - Hồng Anh

Vừa nói xong thì tụi nó tiến lên sàn nhảy, 3 ng, 3 tính cách khác nhau nhưng lại có chung 2 từ Tình Bạn, những ngkh thấy nh~ vũ điệu điêu luyện của tụi nó trên sàn rất ư là bốc lửa thì mọi ng xuống dưới đứng xem, k dám vác xác lên, 1 phần cx vì nhìn thấy kí hiệu của bang chủ và phó của Snow nên ai cũng sợ, tụi nó nhảy 1 cách điệu nghệ còn hơn diễn viên nhảy, khiến đường nét trên cơ thể cũng từ từ mà hiện rõ trong từng điệu nhảy, bọn hấn thấy ng mik iu 'bị' mấy ng khác nhìn mê mết thì tức nên hấn, Nam, Phong k ai rủ ai tự lách xác lên che chắn cho ngiu mik, này còn có vài thằng dê xồm định lên nhưng khi thấy 3 công tử lừng lẫy và thống trị thế giới ngầm đứng cùng vs 3 công chúa thế giới ngầm thì dù chết cũng k dám lên, hấn nhảy từ từ vs nó xong thì đứng ôm rồi hôn nó ngay tại chỗ trong tiếng reo hò của bọn ng phía dưới, thấy Khái thể đương nhiên Nam vs Phong cx hun Thiên Kim và Anh, Thiên Kim tức sôi máu nhưng do Nam làm kí hiệu ví dụ như là k lm thì nhục này nọ nên mới tha, chơi xong một thì tụi nó xuống uống rượu nghỉ ngơi xú thì về nhà, hnay mạnh ai về nhà nấy, hì hì

11. Chương 11: Công Viên Giải Trí - Bất Lực

Mới 8h sáng có một cô gái đang ngủ say sưa với tiếng nhạc đt có nhạc chờ bài Sở Tay Rèn Luyện Thanh Xuân của TFBOYS (mik là fan TFBOYS nha) trong 1 căn biệt thự lộng lẫy sang trọng, sau 5 cuộc gọi nhớ đến cuộc t6 thì có 1 đôi tay thon dài vươn ra cầm chiếc đt ấy

_Alo - Nó nói cộc lốc

_Anh này mèo lười, dậy đi, cả đám hnay hẹn nhau ra Công viên giải trí chơi đấy, Kim vs Anh đợi em này giờ này - Hấn mắng yêu

_Hnay k đi học - Nó chỉ nghe đc về Kim vs Anh đợi với 2 từ mèo lười thôi nên vẫn nghĩ là họ kêu mik đi học

_Hnay CN, k đi học nên cả đám mới ra CÔNG VIÊN đó, mau dậy đi, anh đợi dưới nhà - Hấn hét làm nó điếc cả tai r cúp đt cái rụp làm nó chưa kịp trả lời gì cả

_Hừ - Nó cẩu r vào làm vsen rồi bước xuống nhà

Vừa đi tắm xong thay đồ xuống nhà thì đã thấy hấn đứng dựa ng vào đầu xe hơi của mình. Hôm nay nó mặc áo 3 lỗ phong ngắn đến rún màu xanh dương nhạt, quần ngắn jean rách xanh đậm, đi giày thể thao màu xanh dương nốt, tóc tím tha xoã tự do, tay đeo vòng các Cỏ 4 lá nhỏ nhỏ kim cương nổi lại thành 1 chiếc vòng cực đáng yêu, cổ đeo dây chuyền có mặt hình cỏ 4 lá màu xanh bằng đá quý, nó là 1 fan cuồng của TFBOYS nên đa số trong phòng toàn đồ vật có cỏ 4 lá (tứ diệp thảo) đại diện cho TFBOYS, mang giày thể thao màu trắng tinh. Hấn mặt áo sơ mi màu xanh nhạt, tay áo dài được xắn lên đến khuỷu tay, quần jean dài màu xanh đậm.

_Mèo lười lâu quá, anh đợi em 1 tiếng lun rồi đấy - Hấn cầu nhàu, có chút phóng đại

_Anh nghĩ anh đang lừa ai? rõ là cuộc gọi nhớ đầu tiên là lúc 8h kém 10', bg là 8h 5', anh đợi nhiều nhất chỉ có 15', 1 tiếng đâu ra - Nó lườm

_Hờ hờ - Hấn cười cười vì k pk trả lời sao với cô gái nhỏ này

_Go - Nó lên xe hấn, chiếc xe xuất phát đến CVGT 1 cách nhanh chóng

Vừa đến CVGT thì cảnh tượng đầu tiên nó vs hấn thấy chính là Nam đang bị Thiên Kim vò đầu bứt tóc, Phong vs Hồng Anh thì đang ngắm hoa, hnay Anh mặc váy dài đến đầu gối màu hồng phấn trông rất dịu dàng, Thiên Kim mặc áo phong ngắn tay kết hợp với váy ngắn màu đen trông rất cá tính, cả 2 đều xoã nhẹ tóc

_Ê, Nhi vs Khải tới rồi kìa - Nam vừa thấy 2 đứa nó thì hét toáng lên trong vui mừng vì mái tóc anh giữ gìn bao năm nay (xạo đó) xém xịu đã bị Thiên Kim bứt cho thành ông đầu trọc dạy TD ở trường r, Phong vs Anh thì chỉ cười, k nói gì vì nãy h ngắm cảnh khá là zui

_Giờ vậy, 6 đứa chia ra thành 3 cặp, mạnh cặp nào cặp nấy đi, xong r thì 1h 30 quay lại tại đây rồi mình đi ăn, Ok? - Hấn ra đề nghị

_Nhưng ai với ai là 1 cặp? - Phong

_Đương nhiên là tao với Nhi, mày vs Anh, thì cx đương nhiên là còn lại Nam vs Thiên Kim 1 cặp chứ sao - Hấn nói xong thì nhìn về phía Nam vs Kim = ánh mắt rất ư là gian

_Đc đấy - Nam thấy có lợi đương nhiên là đồng ý

_Ồ...-Chưa để Thiên Kim nói hết thì cả đám đã đường ai nấy đi

~Ở chỗ Nó vs Hấn

~_Giờ đi đâu bà xã? - Hấn hỏi tỉnh bơ

_Đâu cũng được, mà ai thèm lấy anh mà bà xã gì ở đây - Nó nói nhưng trong lòng khá ảm áp

_Trước sau gì em cũng là của anh, là vk của anh, 2 tụi mình cưới nhau, v k gọi bà xã thì gọi gì là gì? - Hấn cười tươi

_Hứ, Aaa, hay chơi đu quay đi - Nó nhìn trò đu quay trước mặt 1 cách thích thú

_Được thôi, đi - Hấn nắm tay dẫn Nó lại đó mua vé rồi cả 2 chọn 1 boong màu xanh ngời

_Oa, thích thật - Nó ngấm hồ gươm từ xa khi đã lên cao gần đỉnh, Trông nó bây giờ phải nói là rất rất dễ thương, khiến hấn k kiềm được mà xoay nó lại và...hôn nó 1 nụ hôn thật nồng ấm, cả 2 chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào đến khi bắt đầu khó thở thì mới buông nhau ra

_Anh yêu Em - Hấn nhìn nó thật ấm áp nói

_Uhm - Nó thấy yêu hấn biết bao

_Không yêu anh à? - Hấn biết câu tl nhưng vẫn mún hỏi

_Dù cho trái tim này 1 lúc nào đó k đập nữa nhưng chắc chắn là em vẫn sẽ yêu anh, nếu lúc còn sống, Em yêu Anh và muốn Anh bên cạnh thì đến lúc em chết, Em sẽ dõi theo từng bước chân của anh, sẽ yêu Anh theo cách của Em - Nó nghĩ nhiều như vậy nhưng chỉ nói - Có, Em Yêu Anh rất nhiều - Nó cười, nhưng sao nụ cười đó hấn thấy rất tươi nhưng đôi mắt nó lại buồn đến thế, liệu là do mắt nó màu nâu hay do trong lòng nó đang buồn?

_Anh nhất định sẽ chỉ yêu mình em - Hấn biết, ngoài nó hấn k thể yêu ai được nữa, nếu nó k còn, hấn sẽ sống, nhưng là cuộc sống của cơ quan tìm tuần hoàn chứ k phải sống cho bản thân mình

_Em cũng thế - Nó như muốn khóc, khóc vì 1 lý do khiến nó rất rất sợ một ngày k còn nó, hấn liệu sẽ còn nhớ đã có ai tên Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi đã bước vào tim hấn hay không?

Sau khi chơi xong thì nó với hấn đến chơi trò cuối để r đến chỗ hẹn vs tụi kia, đây là 1 ngôi nhà ma, nó vs hấn thì chẳng ai sợ ma nhưng lại rất thích thú khi chơi trò này, 2 ng mua vé xong thì bước vào trong, phía sau có 1 ng đi theo 2 ng này giờ cũng mua 1 vé mà bước vào trong đó

Khi vào trong, cả 2 nắm tay nhau, ngt đi 1 bước la 1 tiếng, nó vs hấn đi 1 bước cười 1 tràn, con ma ngt lại gần ngkh né, nó vs hấn thấy ma lại gần thì lại bóp mặt con ma hay đại loại như là sờ mó, đi được đến 1 nửa đoạn đường thì có 1 con ma trước mặt và phía sau, 2 ng định đánh cả 2 nhưng tự nhiên phía sau có ai đó đẩy hấn té lăn ra phía trước và đương nhiên 2 ng buông tay nhau ra, nó thấy vậy định quay lại xem là ai thì bị chém 1 nhát ngay khuỷ tay, xoay ng lại hoàn toàn lại bị thêm 1 nhát phía sau lưng, nó đau lắm, đến nỗi mất luôn cả cảm giác, nó chỉ la 'Á' 1 tiếng, hấn nghe tiếng nó la thì đứng dậy mò tìm nó, thấy đc đôi bàn tay nó thì mới yên tâm, nhưng sao hấn có cảm giác tay nó ướt ướt, hấn nghĩ là do nó sợ nên chảy mồ hôi tay

_Em sợ sao? - Hấn hỏi nó giọng ấm áp

_Uhm - Nó uhm đại, nó sợ hấn biết thì sẽ rất lo cho nó, nó bit máu đg chảy rất nhiều vì giờ nó có cảm giác như có nước trong ng chảy như suối ấy

_Có anh bên cạnh, đừng sợ, mình đi ra thôi - Hấn cười nhẹ, đủ để nó hình dung đc nụ cười hiện giờ của hấn, 1 nụ cười đủ để nó bước chân trong máu chính mình mà đi tiếp, 1 nụ cười đủ để nó ấm lòng trong cơn đau

_Ra rồi này - Hấn cười vui vẻ quay mặt lại nhìn Nó thì giật mình, nó bg mặt trắng k còn giọt máu, nhìn xuống thì toàn thân nó toàn là máu, hấn hoảng hốt nhìn nó - Nhi Nhi, em sao thế này?? - Hấn lo lắng

_Em không sao, đứng lo lắng - Nó vừa nói xong thì cũng ngất trên bàn tay hấn

Hấn cấp tốc gọi đt cho bv, bẻ nó chạy thật nhanh ra cổng CVGT thì có sẵn xe cấp cứu đến, bẻ nó lên xe, nhìn ng nó giờ đầy máu mà tim hấn như có 1 nhát dao vào tim, hấn sợ lắm, rất sợ, hấn trách mình lắm, đi bên cạnh nó nhưng lại chẳng bảo vệ nổi ng mình yêu, là do hấn, tất cả đều do hấn. Xe bv vừa đến bv lớn nhất tp thì đã có hấn 1 hàng ngũ bs y tá đưa nó vào phòng cấp cứu nhanh, hấn đợi ở ngoài phòng cấp cứu mà lòng đau như cắt, hấn thề, thề sẽ làm cho ng dám làm ng hấn yêu thể này chết k toàn thay, ng đi qua đi lại dần thưa thớt hơn, dần cuối cùng chẳng ai dám tiến lại nữa, cái khí lạnh chết ng phát ra từ ng hấn cộng thêm ánh mắt đỏ máu của hấn khiến chẳng ai dám vác xác qua đường này nữa, bỗng dưng đt hấn reo

_Ê thằng kia, mày vs Nhi đi đâu r, đợi này giờ chẳng thấy tụi bây đâu - Phong hét ầm lên trong đt vì nghĩ 2 đứa bọn nó còn đg vui chơi quên đường về

_Nhi có chuyện r, dg trong bv XYZ, tụi bây tới đây đi - Hấn đáp lại 1 cách lạnh tanh cả tí ầm, Phong nghe thế cũng hết sức lo lắng báo cả đám kia chạy tới bv hấn nói

_Kan, điều tra cho anh việc Nhi bị ngkh hại ở CVGT trưa nay trong khu nhà ma - Hấn gọi Kan nói như ác ma

_Vâng, chị Nhi bị sao anh? - Kan hỏi

_Bị chém vài nhát đg trong bv, điều tra nhanh cho anh, có 100 cái mạng chúng cũng k trể giá nổi việc mình làm - Hấn nói nhưng ánh mắt lạnh tanh vẫn k ngừng nhìn về phía phòng cấp cứu

_Vâng - Kan, nói xong cả 2 cúp máy

Ba nó ở nhà cũng nhận được tin thì tức tốc đến bv sớm hơn cả tụi kia, thấy hấn thì ông lại hỏi

_Khải, con gái ta có chuyện gì - Ông tức giận hỏi, cùng lúc đó cả đám Nam cũng đến - Chuyện gì vậy? - Cả đám hỏi

_¥£%}\$@&¥#%£@/% - Hấn kể lại đầu đuôi cho cả bọn nghe - Tất cả là tại con, là con k thể bảo vệ cô ấy - Hấn đau lòng nói

_Thôi k sao, ta sẽ cho ng điều tra rõ việc này cùng con - Ông ánh mắt lo lắng nhìn về phía phòng cấp cứu
Hấn ngồi trên một góc dãy ghế chờ of bv, 1 giọt...2 giọt...3 giọt dần dần ánh mắt hấn nhìn về phía cửa phòng cấp cứu còn đóng kín lại mà nước mắt rơi

_Em đừng có chuyện gì nha, Anh xin lỗi vì đã k bảo vệ được em, anh vẫn chưa cầu hôn em, chưa chứng minh rằng anh yêu em rất nhiều nên...nhất định em k đc xa anh, trừ khi anh cho phép, ngoài ra e mãi mãi k đc rời xa anh, mãi mãi, và cũng k bao giờ anh cho phép anh cho em rời xa anh, Anh Yêu Em - Nói xong câu đó cũng là lúc nước mắt hấn trực trào

Hồng Anh thì nghe được sự việc thì xỉu ngay tại chỗ được Phong và bs đưa vào phòng chuyển nước biển, Thiên Kim thì cố gắng dựa và lòng Nam đợi con bạn mình khoẻ mạnh bước ra từ căn phòng u ám kia, mỗi ng 1 suy nghĩ, nhưng ai cũng có chung lời cầu nguyện là Tuyết Nhi có thể Bình an, mọi ng nhìn thấy Hấn khóc thì cũng ngạc nhiên nhưng lại hiểu lý do, nếu mik k thể bve đc ng mik yêu thì nổi bất lực đó sẽ trở thành con dao đâm vào trái tim của chủ mình, ba hấn cảm thấy khác xót cho Khải, ông cũng đang rất lo cho con gái yêu của mình, vk ông nghe tin cũng đã về nhưng khi vừa nghe tin tới nơi thì ngất tại chỗ và đang trong phòng bệnh truyền nước biển như Hồng Anh.

Điện thoại hấn treo lên, Kan gọi đến báo, hấn nghe xong thì ánh mắt chỉ còn lại băng tuyết, cùng lúc đó cửa phòng cấp cứu mở ra, hấn vs ba nó chạy đến hỏi

_Con gái tôi/ Cô ấy sao rồi bác sĩ - Hấn vs Ba nó đồng thanh, Thiên Kim và Nam cũng đứng lên chờ kết quả

_Cô ấy bị mất quá nhiều máu, cũng may là đưa đến bv kịp thời nên đã ổn nhưng cần phải nghỉ ngơi nhiều để vết thương lành hẳn mới đc vận động mạnh, nếu vận động mạnh khi vết thương chưa lành có thể làm bệnh nhân suất huyết máu dẫn đến nguy hiểm đến tính mạng, mong ng nhà thận trọng - Bác sĩ - chủ tịch bệnh viện đích thân cấp cứu cho Tuyết Nhi vì đây k phải ng thường

_Được, cảm ơn ông, cảm ơn - Ba nó ra sức tạ ơn

_Cảm ơn bác sĩ - Hấn, Thiên Kim vs Nam thì cười tươi lại bớt lo lắng hơ

_Các ng có thể vào phòng chăm sóc đặc biệt thăm bệnh nhân - Bs

Nghe xong thì cả đám vào phòng thăm Nó, ai cũng bớt lo lắng trong lòng, hấn vui lắm, nếu nó có chuyện gì, hấn sẽ chết theo nó

12. Chương 12: Đụng Đến Nhi, Tôi Không Để Cô Yên Dâu

Sau vài tiếng từ lúc nó được đưa ra từ phòng cấp cứu thì cuối cùng nó cũng tỉnh lại, hấn đã luôn ở bên cạnh nó và đang nằm gục trên tay nó, thấy tay mình nặng thì nó quay qua, một lần nữa nó lại thấy cảnh hấn yếu đuối gục trên tay mình ngủ say sưa, nhưng lần này khác, có 1 giọt nước mắt còn đọng lại trên mi mắt hấn, nó xót lắm, nó chắc rằng hấn rất lo cho nó, chỉ mới thế này thôi mà hấn đã thành ra thế này, vậy nếu một ngày nào đó nó mãi mãi xa hấn thì hấn sẽ thế nào đây, càng nghĩ tim nó càng thắt lại, nó không mún nhìn hấn trông bộ dạng yếu đuối này 1 lần nào nữa đâu, cái bộ dạng này đã cướp đi vẻ lạnh lùng ác độc của nó yêu đâu mất rồi

_Khải à, về nhà ngủ đi - Nó lo lắng nhìn hấn

_Ồ, em dậy rồi sao, s k nói anh, thấy trong ng thế nào rồi, vết thương có đau không? - Hấn vừa thấy nó dậy thì hỏi liên tiếp

_Hỏi từ từ em mới tl kịp chứ - Nó cười - Em thấy bt, mấy vết thương đó đâu là gì với em - Lại cười

_Toàn ổn thôi, bs dặn em k đc vận động mạnh cho đến khi vết thương lành hẳn hiểu không, nếu k sẽ rất nguy hiểm đó - Hấn xoa đầu nó nói

_Em biết rồi - Nó hơi cười

_Tỉnh rồi à - Thiên Kim với Anh về nhà thay đồ xog thì lại đến bệnh viện

_Ừ, nằm lâu cũng mệt - Nó - Hay anh về đi, có tụi nó ở chơi với e là đc rồi, anh nghỉ đi

_Nhưng mà...-Hấn chưa nói xong thì Anh xen vào

_Đúng rồi đó Khải, ông về đi, bọn tôi canh bả cho - Anh cười dịu dàng

_Vậy thôi cũng được, 2 ng chăm sóc cô ấy giúp tôi nha - Hấn nói xog thì nhìn nó rồi ra ngoài, đến cửa bệnh viện thì hấn gọi cho Kan

_Alo, vẫn còn giữ cô ta? - Hấn mất hấn ánh mắt ảm áp khi bên nó mà giờ chỉ còn lại sự máu me

_Vâng vẫn còn - Kan

_Được, anh đến đó - Nói xong hấn lên xe nhanh rồi đến nơi Kan nói

Chiếc xe hấn chạy đến 1 căn biệt thự bị bỏ hoang bên trong có 1 cô gái đang bị trói tay chân, vừa canh đám vệ sĩ ngoài kia ngủ gật thì lấy miếng kiếng cởi trói và đập vào đầu 2 tên vệ sĩ rồi chạy ra, vừa ra đến cửa thì hấn đến, cô gái ấy ánh mắt sợ hãi, hấn bước 1 bước, cô lại lùi 1 bước

_Định trốn sao, Anh Thư tiểu thư? - Hấn nhếch mép, do hấn nói hấn gần tới nên kêu Ken về bar nên Anh Thư mới có cơ hội định trốn thoát

_Em...em..là anh cho ng đưa em về đây sao? có việc gì k anh? - Anh Thư giả ngây thơ

_Cô làm gì cô phải tự biết chứ - Hấn nhếch mép lần 2

_Em có làm gì đâu - Anh Thư xanh mặt

_Giờ tôi cho cô 30s tự thú nhận, nếu k cả sống k = chết cô cx k còn cơ hội - Hấn nghiêng răng nói

_... - Anh Thư lo lắng

_Nếu cô k nói thì tôi chuyển sẵn qua làm lun cho nhanh nhé? - Hấn đùa cợt nhìn Anh Thư

_Đừng đừng, chính em là ng làm con Nhi bị thương, anh tha cho em đi, huhu, em lỡ thôi mà, chỉ vì em quá yêu anh...- Chưa để Thư nói xog thì *Bụp* Hấn tát Anh Thư 1 cái rõ mạnh, in hấn 5 dấu tay

_Tôi chưa bao giờ muốn đánh con gái, nhưng chính cô khiến tôi gè tởm với câu nói yêu tôi đến thế, yêu tôi à? yêu tôi mà làm tổn thương ng tôi iu sao? - Hấn chĩa ánh mắt lạnh thấu xương cho nhỏ

_Em...em.. - Nhỏ ấp úng k pk nói gì

_Tôi nói trước, Đụng đến Nhi, tôi không để cô yên đâu, tốt nhất là cút đi xa khuất mắt tôi, để tôi gặp cô lần t2 nữa thì có chính là ngày cô trong hòm - Hấn nói mà mặt lạnh tanh, ánh mắt giết người khiến Anh Thư run cầm cập

_Đừng mà, em xin lỗi, em...- Chưa để Nhỏ nói xong thì hấn tiếp

_CỨT - Hấn chỉ tay phía cửa nói lớn, thấy vậy Anh Thư sợ quá chạy như bay ra ngoài

_Nếu Nhi có chuyện gì, 100 cái mạng của cô cũng chẳng xứng, chỉ 1 con nhỏ nhoi nhút nhát như cô mà dám đụng tới Nhi của tôi, cô không yên đâu - Hấn nói khi Anh Thư đã mất hút

13. Chương 13: Tình Bạn

Hôm nay bác sĩ nói tình trạng bệnh tình của nó tương đối khá hơn nên nó được xuất viện, đến lúc nó cần làm 1 việc mà theo nó sẽ mãi mãi cũng không bao giờ làm

_Alo? Ray à? Em cần anh giúp - Nó nói mà = giọng chua chát

_Có chuyện gì sao Sindy? - Ray thấy lạ

_Chuyện là vậy &%#¥£€#%&@#%@ - Nó kể cho Ray nghe - Giúp em nhé?

_Được, em k yêu nó à? - Ray hỏi đùa cợt

_Nếu k yêu hấn, em đã k làm vậy - Nó nói trong đau đớn

_Được, nhưng anh khuyên em, hãy dùng trái tim mình chỉ đường ình, vì chính trái tim em là thứ hiểu em nhất - Ray nói nghiêm túc

_Vâng, Em sẽ ích kỉ lần cuối này thôi, theo cách của riêng em - Nó nhắm mắt lại nói

_Vậy khi nào sẽ làm? - Ray hỏi

_Mai - Nó

_Ừm, anh làm việc chút, mai anh sang nhà đón em, tạm biệt - Ray

_Bye - Nó

_Hôm nay, sẽ là ngày cuối cùng, anh còn là của em, em sẽ thật trân trọng ngày hôm nay - Nó cười chua chát với cái suy nghĩ của mình

_Anh à? đi chơi nhé, em được xuất viện rồi - Nó nói với hấn giọng ầm áp

_Được, anh đến ngay, xuất viện mà chẳng báo anh, em hư - Hấn mắng yêu

_Uhm - Nói xong nó cúp máy

Sau vài phút thì có chiếc xe chơi đen k mui chạy đến trước mặt nó, nó cười

_Anh đến nhanh nha - Nó cười nói - Nghe nói anh có cho ng điều tra vụ em bị thương, anh biết ai làm không?

_Bùi Anh Thư - Hấn nhếch mép nhớ đến cảnh đó thì chỉ mún lóc xương cô ta ra

_Ừ - Nó

_Giờ đi đâu? - Hấn quay lại nhìn nó ầm áp

_Đến CVGT đi, em muốn lên đu quay - Nó

_Nhưng mà...- Hấn chưa nói xong thì nó xen vào

_Em không sao, em thích đến đó - Dù nơi đó nguy hiểm cỡ nào, có hấn là đủ cho nó hạnh phúc, nó muốn kết thúc cuộc tình của mình với hấn tại đó

_Ok, chỉ cần em thích, anh sẽ k để như lần trước đâu

Cả 2 đi chơi tầm lum, lúc đến CVGT thì đã chiều vì nó nói mún đến đó vào buổi chiều để xem cảnh mọi vật vào buổi tối lấp lánh, cả 2 mua vé đủ cho ngồi trên đó từ 6h -> 10h CV nghỉ, lên đu quay, nó bắt giác nói

_Nếu ai đó làm anh đau, anh có hận họ không? - Nó hỏi

_Không, cả em cũng không vì anh biết là em mãi mãi sẽ k bao giờ làm anh đau, đúng chứ? - Hấn cười nhìn nó

_Đúng vậy, mãi mãi em cũng không muốn, nhưng nếu có, xin anh hãy hận tất cả, cả em nữa, được không?
- Nó

_Nhưng...-Hấn k pk nói gì

_Xin anh đấy - Nó nói

_Được, bộ có chuyện gì sao hnay em lại nói vậy? - Hấn

_Đâu có, chỉ nói vu vơ thôi - Nó

_Em ngốc - Hấn cười, nó cũng im, chẳng nói thêm câu nào

_Anh sẽ yêu em mãi mãi - Hấn nhìn nó nói ngọt

_Theo anh, mãi mãi là bao xa? - Nó đã từng đọc 1 câu truyện có tên Mãi mãi là bao xa, hiện giờ, nó muốn biết câu trả lời của riêng hấn, nó đau lắm, hấn nói Anh sẽ yêu em mãi mãi, vậy mãi mãi là bao xa? tại sao k phải là anh yêu em mãi mãi mà lại có thêm chữ 'sẽ'?

_Thì là mãi mãi - Hấn bí

_Hãy nghĩ đi, khi nào tìm ra câu trả lời thì hãy nói em nghe - Nó nói nhẹ nhàng, liệu nó còn có cơ hội nghe nữa không?

_Được

Cả 2 ngồi trên đu quay đến lúc CVGT đóng cửa thì dắt nhau về nhà, đưa nó vào nhà rồi thì hấn cũng lái nhanh xe về nhà

_Anh à...dù có chuyện gì đi nữa, trái tim này, vẫn mãi mãi thuộc về 1 mình anh, với em, mãi mãi là khi có anh bên cạnh đến lúc...em chết đi, xin lỗi vì phải làm anh đau...một lần nữa... - Nó nói nhỏ để đủ 1 mình nó nghe thấy và nhìn theo chiếc xe hấn đi xa mình mà nói nhưng có biết đâu được, Thiên Kim với Hồng Anh đã nghe thấy và nhìn nhau 1 cách khó hiểu

_Nhi à...có chuyện gì sao? - Hồng Anh lo lắng hỏi, bắt giác làm nó giật mình

_Không có gì đâu - Nó nói = giọng lạnh lùng để che đi giọng ghen ngào của mình

_Mày nói ra cho tao, nếu không tao sẽ tự điều tra - Thiên Kim thấy nó vậy thì trở về bản tính lạnh lùng của mình nói, Thiên Kim là con ng vui vẻ nhưng 1 khi có gì đó nhất định sẽ trở nên thành con ng khác, hoàn toàn có độ lạnh k thua gì nó

_Được, vào nhà tao nói - Nó lo lắng vì nếu Thiên Kim tự điều tra thì chắc chắn sẽ lộ, mà thà cho Kim pk trc vẫn tốt hơn là giấu vì Thiên Kim rất nóng tính

Lên đến phòng, nó đóng các cửa lại, quay lên giường ngồi vs Hồng Anh và Thiên Kim

_Sao 2 ng đến đây giờ này - Nó hỏi

_Nhớ Nhi nên qua đây - Hồng Anh dù lo lắng nhưng vẫn vui vẻ trả lời

_Mày nói đại đi - Thiên Kim khó chịu nói

_Evil muốn thách đấu với bang mình - Nó

_Evil? Bang nhỏ thôi mà?? - Hồng Anh bất ngờ nói, nó trc giờ đâu sợ mấy bang nhỏ này, Thiên Kim chăm chú nghe nó nc tiếp vì biết chắc là còn gì nữa

_Evil thách đấu nhưng mà sức lại là của Bang Ice hợp với Evil và Rine - Nó điềm đạm nói

_3 đấu 1? bình thường chấp được nhưng đây lại là có Ice xen vào sao? - Thiên Kim nói, Ice là bang khá lớn, chỉ thua mỗi Snow với Anvil, nhưng nếu hợp lại 3 bang thì quả thật phần thắng chỉ có 30%

_Đúng vậy, nếu bên nào thua thì những ng có tham gia vào bên đó sẽ bị giết - Nó nói

_Bởi vậy nên mày muốn chống 1 mình và không cho tao với Hồng Anh xen vào? - Thiên Kim giải thích thông qua những gì nó làm mà Thiên Kim thấy được

_Ừ, tui bây giờ đang có cuộc sống hp cùng Phong với Nam, không nên vì tao mà ... - Nó chưa nói xong thì Hồng Anh xen vào

_Hức hức, tui tui có cuộc sống này k phải nhờ bà sao, nếu k có bà, tui cũng chẳng cần Phong, tui chỉ cần 1 mình bà thôi, huhu - Hồng Anh ôm Nó khóc sụt sùi từ lúc nào

_Nín - Nó nhìn Hồng Anh nói lạnh tanh - Mấy bà thật sự muốn tham gia? Không hối hận? - Nó nhìn Kim với Anh lo lắng

_Đúng vậy - Thiên Kim với Hồng Anh đồng thanh rồi gật đầu chắc nịch

_Được, nhưng chúng ta không thể để bọn Hắc biết, họ sẽ xen vào, tui sợ làm liên lụy họ - Nó nói

_Được, một mình 3 công chúa chúng ta ra tay là được rồi - Thiên Kim cười

_Đúng đó nha - Hồng Anh nói

_Mà nè, bộ bà định bỏ Khải để Khải khỏi xen vô chuyện này đúng không? - Hồng Anh nhớ đến lời nói lúc này ngoài cổng của nó

_Ừ, k chia tay chắc chắn họ sẽ k để bọn mình lm 1 mik đâu - Nó buồn bã

_Vậy tui với Thiên Kim cũng sẽ hắt 2 ng kia như bà, mắc công họ đau bunn vì tui mình - Hồng Anh cười nói, cũng có chút buồn

_Bà với Phong đang tốt thế mà... - Nó

_Vậy mày với Khải không tiến triển tốt đẹp à? - Thiên Kim liếc

_Ồ thì có - Nó

_Vậy thì bọn tao cũng làm được - Thiên Kim

_Vậy quyết định vậy đi, có phước thì cùng hưởng, hoạ thì cùng chia, hí hí - Hồng Anh

_Um, tao đã nhờ Ray đóng 1 vở kịch cho Khải hận tao rồi - Nó cười buồn

_Ế, vậy tui cũng nhờ Ray tìm giúp 1 ng làm hộ cho Nam buông t cho rồi - Thiên Kim nói mà mắt nhìn xa xăm

_Tui nữa - Hồng Anh chĩa mũi vào

_Được, mai tôi nhờ Ray tìm ng đóng vở kịch cho 3 đứa mình làm diễn viên và bọn Khải làm ng xem - Nó cười

_Mà khi nào bắt đầu cuộc đấu? - Thiên Kim nhớ ra

_Ngày mốt - Nó

_Nhanh thế - Hồng Anh cười

_Kệ đi, cố lên - Thiên Kim cười nhìn 2 con bạn hạnh phúc, có 2 ng này, cô sống sao cũng vui

_Yeahhh - Cả 3 đưa tay đánh 1 cái cuối cùng, tình bạn của họ là Vĩnh Cửu

Giới Thiệu Nhân Vật Mới

~ Trần Hoàng Quân (Ray) : là con của tập đoàn nhà Trần gia. Tính Cách: Hơi lạnh lùng, vui tính, ra tay nhanh gọn lẹ, máu lạnh, là người quản lý Bang Snow như Kan. Tóc màu đỏ hung, để mái xéo dài, Cao 1m

80, thân hình 6 múi, khuôn mặt cực baby, có rất nhiều đàn em, đa số toàn là hot poy, nổi tiếng ăn chơi nhưng cực trung thành với tụi nó

14. Chương 14: Đau

Vào buổi sáng, hôm nay đt reo báo thức quá chùng nhưng nó thật sự chẳng muốn thức dậy chút xíu nào, hôm nay là ngày nó sẽ làm 1 việc kết thúc tình cảm vừa hé nở, nó mệt mỏi lắm, sao hôm nay tim nó lại nhói thế, tối qua nó đã mơ 1 giấc mơ, trong đó có hần, ban đầu thì mơ thấy lại giấc mơ ngày đầu nó đến, nhưng lần này lại nhìn thấy rất rõ khuôn mặt chàng trai ấy, chính là hần, chàng trai làm nó mong nhớ suốt đêm, chàng trai làm nó phải mệt mỏi như thế này đây và đó cũng là chàng trai duy nhất có thể làm cho trái tim này trong giấc mơ lần ngoài đời thực bị lỗi nhịp và đập mạnh. sau đó bỗng chốc chiếu đến cảnh nó quyết đấu với 3 bang kia, bỗng nhiên hần đầu ra đến đỡ cho nó 1 nhát dao, nó sợ, rất sợ, sau đó bỗng chốc xung quanh mọi thứ đều biến mất, chỉ còn mình hần từ từ tan biến theo lớp không khí kia, tim nó đập đến nổi thật khó thở, khó thở quá, chỉ còn loáng thoáng câu nói của hần ‘Anh Yêu Em’ chỉ 3 chữ nhưng đủ để tim nó nhói lên từng cơn, từng cơn rồi thành bão, hần lại hỏi nó là ‘Em có Yêu Anh không?’ nó đưa tay đến chạm vào hần thì hần đã tan biến từ lúc nào, lúc đó nó chỉ biết hét lớn, lớn thật lớn rằng

_Em Yêu Anh, Chỉ cần Anh còn Yêu Em, Em nhất định sẽ tìm anh, bằng mọi cách, mãi mãi anh cũng không được xa em, mãi mãi... - Nó cứ hét thể trong màn đêm tĩnh mịch, đến lúc giật mình thức dậy đã là 6h sáng

Đang suy nghĩ mê man thì điện thoại vang lên nhạc chờ bài Young của TFBOYS, nó là fan của Vương Tuấn Khải, trùng họ và tên với Hần, quả là trái đất tròn

_Alo - Nó lạnh lùng lên tiếng

_Anh Ray này, hạ em kêu anh tìm thêm 2 ng để giúp Sennie với Sanny với trường hợp như em thì xong rồi đây, giờ sao nữa - Ray nói

_Vậy anh kêu 2 ng kia tới nhà 2 con heo đó đi, họ sẽ pk cần làm gì - Nó ánh mắt hướng về phía xa xăm

_Ừ, lát anh qua rước em - Ray

_Um - Nó

Nó vào làm vsen sau đó thay 1 bộ đồ trông thật dịu dàng, đây là kiểu đồ khiến nó khá khó chịu, nhưng vì chỉ có như vậy hần mới nghĩ nó yêu Ray thật. Nó mặc áo đầm xoè màu tím than, vòng và dây chuyền đeo kiểu cổ 3 lá, trông hết sức dịu dàng cộng thêm chiếc túi xanh dây dài đeo chéo, trông thật đáng yêu, mát hần về lạnh lùng, Nó đã kêu Hồng Anh gọi cho hần đến nhà nó rước nó đi học vì hần phải học nhưng nó nghĩ, để hần thấy cảnh nó vui vẻ với Ray và nó biết chắc hần sẽ đi theo vì đương nhiên hần sẽ k dễ tin nó dễ dàng thế dc, nó đứng ngay cửa đợi, thấy hần chạy xe tới thì đi ra liếc Ray để anh biết hần tới thì Ray gật đầu, cười tươi với nó rồi đỡ nó lên xe, nó cười với Ray nhưng lòng rất khó chịu, hần đang vui vẻ đến thì thấy cảnh đó liền nghi ngờ dừng xe lại coi xem đúng k thì thấy nó cười với Ray, hần tức điên vì thấy Ray ôm eo nó đỡ vào xe ngồi, nhưng hần hơi sợ sợ, có cảm giác gì đó bất an dâng lên, nhưng đương nhiên hần vẫn cứ tin nó, nên quyết định đến k đến trường mà đi theo dõi nó

Nhìn thấy hần đang theo dõi thì nó dựa đầu vào vai Ray, xe hần cách xe nó k xa nên dễ dàng thấy được cử chỉ đó, nhưng hần vẫn nhìn, hần đang mong chờ điều gì đó, mong chờ đó là ng thân của nó, đúng thế, là hần đang mong chờ điều đó, nó cho xe chạy đến bar, hần cũng cho xe dừng ở đó, nó với Ray vào thì hần cũng vào chung, nó với Ray chọn chỗ ngồi ít ng thấy vì đơn giản là nhieu ng biết Ray là quản Lý bang Nó, rất dễ bị lộ, nhưng hần lại nghĩ họ chọn chỗ đó vì muốn làm chuyện xằng bậy, hần chọn chỗ ngồi khuất bóng, ít ai thấy nhưng lại là chỗ thấy rõ chỗ nó ngồi rõ nhất, Nó thấy hần ngồi đó thì choàng tay qua cổ Ray ‘hôn môi’ Ray, hần thấy thế thì biết chắc là nó phản bội hần nên tức tốc lại đó kéo nó với Ray ra, xô ngã nó sang phía bên kia

_Hai ng đang làm gì thế - Hần quát

_Anh...anh.. - Nó thấy vậy thì giả vờ sợ hãi, trong lòng đau thắt, đây k phải là kết thúc nó đã sắp sẵn sao? sao lại đau đớn thế này?

_Anh là ai, tại sao lại hôn ngu tôi - Hấn trừng mắt nhìn Ray

_Tôi là ngu cô ấy - Ray diễn y như 1 diễn viên thực thụ

_Anh ta nói là sự thật? - Hấn rối bời nhìn sang Nó

_Em..em..đúng vậy - Nó giả vờ ấp úng rồi thừa nhận

_Vậy bao lâu nay, cô xem tôi là gì hả? - Hấn hét lên như 1 con ác quỷ, hấn đã thành thiên thần vì nó, và bg cũng có thể vì nó trở lại thành ác quỷ

_Tôi chỉ xem anh là ng do cha mẹ sắp xếp, hoàn toàn k có tình yêu - Nó nói dứt khoát k dám nhìn vào mắt hấn

_Nhìn vào mắt tôi đây này, Trước giờ, Em hoàn toàn chưa từng yêu Tôi?? - Hấn xoay mặt nó đối diện với hấn

_Đúng vậy - Nó đau đớn nhưng lại mạnh mẽ nhìn thẳng vào mắt hấn thốt lên để hấn tin mình nói thật

_Khốn kiếp, từ nay, tôi hận cô, chúng ta k còn quan hệ gì nữa - Hấn tức giận đá ghế bước nhanh ra khỏi quán bar để khỏi thấy nó với Ray thân thiết nữa, nhưng biết đâu được là lúc này, chỉ là môi gần môi, nó hoàn toàn chỉ lm động tác giả để hấn nghĩ là hôn thật vì hấn ngồi xa nên k thể thấy được

Hấn vừa đi thì cũng là lúc nó đau đớn ngồi xuống ghế, ánh mắt lụ lẫm, k thể xác định được phương hướng, nó kêu Ray đưa về sau đó gọi cho Thiên Kim với Hồng Anh vì chắc chắn rằng họ đã xong vở kịch của mình, nó chắc chắn rằng hấn sẽ k nói ra chuyện này vì hấn đã nói hận nó, mà hận nó thì sẽ k mún tự mik nói ra cái đau đớn của mình

~Vở kịch của Thiên Kim dành cho Nam

~_Kim kêu tui ra đây có chuyện gì...thế...? - Vừa ra thì Nam thấy cảnh Thiên Kim hun giả ng mà Ray nói là pn diễn cô

_À, Nam ơi, hi, đây là ngu tui, tui mún gt cho ông trc - Thiên Kim nói xong thì nhìn bạn diễn của mình rồi cười 1 cái rõ tươi nhưng tim thì rõ đau

_V...Và..Vậy à... - Nam lấp bắp, Nam dù chưa tỏ tình với Kim nhưng lun có cảm giác Kim cũng thích mình

_Giữ bí mật nhé, tui chưa mún ai biết, cả 4 đưa kia cũng không được nha - Thiên Kim k mún Nam nc vì chắc chắn nếu xếp lại sẽ thấy rất trùng hợp và sinh nghi

_Đ..ư..ợ...c - Nam nói như k còn sức lực

_Thôi tui với Huy (bạn diễn) đi chơi nhé, hnay tui cúp, hi hi - Thiên Kim cười rồi đi để Nam nghĩ mik thật lòng iu Huy

_Ừ, chào - Nam đau đớn nói

_Bye - Đi ra tới gara xe thì mạnh ai nấy đi, từ khi quay lưng thì ánh mắt Kim chỉ còn lại đau đớn, nhận được đt Nó thì cũng cho xe đến nhà nó

~~Vở kịch của Hồng Anh dành cho Phong

~~_Phong ơi, Anh hẹn Phong ra đây là để nói với Phong là mình chia tay nha - Hồng Anh đau đớn nói

_Sao thế, Phong, Phong làm gì sai sao? Anh nói Phong biết đi - Phong sợ hãi, anh đã rất yêu cô gái này rồi, anh sợ mất cô ấy lắm rồi

_Anh nhận ra là Anh không yêu Phong, thật ra Anh chỉ quen Phong vì gia đình thôi, Anh yêu ng này - Anh nói xong thì đưa Quang (bạn diễn) vào

_Đây là....? - Phong lo lắng hỏi

_Đây là Quang, ng Anh yêu, Anh k thể sống nếu thiếu ng này, rất rất yêu, mình chia tay nha, Anh muốn quen ng mih yêu, k thể cứ bên cạnh Phong khi k có ty đc - Anh nói 1 cái xót xa

_Anh có yêu Phong k? - Phong sợ hãi hỏi

_Anh chưa từng yêu Phong, Anh xin lỗi, đừng nói cho ai biết được k? Anh sợ sẽ bị ba mẹ ngăn cản, bị mọi ng kinh rở, xin Phong - Anh khóc vài giọt nhưng lý do khóc thật sự là vì phải xa Phong

_Được - Phong đau đớn nói, ánh mắt ngập tràn nỗi buồn

_Cám ơn Phong, tạm biệt Phong nha, giờ Anh với Quang phải đi mua ít đồ, bye Phong - Anh nói xong thì cố nỡ 1 nụ cười thật tươi rồi quay bước nhanh đi, cô sợ nếu k đi nhanh thì cô sẽ quay lại khóc sụt sướt nói yêu Phong mất, ra đến cổng thì gặp Thiên Kim nên cô đi cùng Thiên Kim đến nhà Nhi lun

15. Chương 15: Cháy Trục ‘chính’

~~Tại Biệt Thự Nhà Nó

~_Nhi ơi, hức hức - Vừa bước vào nhà nó, thấy nó thì Hồng Anh chạy như giặc đến ôm nó khóc âm lên

_Tui biết rồi, đừng khóc nữa, thấy hối hận vì k nghe lời tui rồi đúng k? - Nó nhìn con bạn xót xa, đây là cảnh nó k bao giờ mong muốn nên mới k lời 2 con heo này vào

_Hix hix, tui chỉ bần chút chút xíu thôi, trước giờ tui vẫn chưa bao giờ hối hận về việc gì cả, tui chỉ cảm thấy ở đây này (chỉ vào tim) khi thấy ánh mắt đau đớn của Phong thì nó rất là nhói - Hồng Anh ngậm thơ nói

_Ngoan, tui thương Sennie nè - Nó dịu dàng dỗ Anh, mỗi khi có chuyện gì bần cần nó dỗ thì nó hay gọi nick name 2 con bạn

_Hjx, mà Nhi ơi, hôm nay, Thiên Kim cũng khóc - Hồng Anh nói xong quay qua chỉ Thiên Kim rồi ngậm thơ nói và nhận được cái liếc cháy da của Thiên Kim

_Mày yêu Nam rồi, tao đoán đúng mà - Nó đùa

_Ừ thì tao có khóc, nhưng theo tao thì tao vẫn chưa đau = 2 đứa bây, ít nhất tao với Nam chỉ ở giai đoạn hơn bạn xíu thôi, còn 2 đứa bây thì... - Thiên Kim đau lòng cho 2 con bạn

_Hi hi, mà Nhi ơi, bà có biết tụi mình sẽ đấu gì với 3 bang kia k? - Hồng Anh lau nước mắt nói

_Tui chưa biết nữa, chúng nói là sẽ do chúng tự đặt ra thử thách - Nó vừa nói ánh mắt nhìn về phía xa xăm, chỉ còn lại sự lạnh lùng bao quanh con ng nó, nó nhất định sẽ cho chúng trả giá bằng bất cứ giá nào vì dám đụng đến bang nó, làm 2 con bạn nó phải thành ra thế này, nhất định

_Giờ mình ra bang chuẩn bị không? - Thiên Kim hỏi

_Ừ - Nó lạnh lùng cùng 2 con bạn lên phòng nó thay đồ

Sau khi mạnh ai nấy thay trong sự cười tươi nhưng buồn ở đôi mắt thì họ hiện đang mặc đồ thể này. Nó thì mặc áo dài tay và quần dài đen bóng, kết hợp với đôi guốc 7 phân đen nốt, đeo trang sức của chủ bang Snow, cổ áo hình trái tim, tóc buộc lỏng trông cực dịu dàng nhưng lại đầy vẻ bí hiểm. Hồng Anh mặc trên mình bộ váy bó sát toàn cơ thể màu trắng, lộ ra cặp chân dài thon thả, đeo trang sức của phó bang Snow, mang đôi guốc màu trắng nốt, tóc ngắn màu nâu được thả tự do, có cây kẹp hình bông tuyết 6 cánh kẹp ngay phần mái xéo dài của Hồng Anh màu trắng. Thiên Kim mặc áo tay 3 lỗ màu trắng bằng thun, quần ngắn màu trắng bằng vải cô tông, mang trang sức của phó bang Snow như Hồng Anh, mang guốc 5 phân, tóc dài được cô búi cao. Trông cả 3 vô cùng giản dị nhưng tôn được vẻ đẹp của riêng mình và đường cong trong cơ thể

_Xong chưa? - Nó hỏi

_Rồi - Thiên Kim vs Hồng Anh đồng Thanh

_Go - Nó phát tay

Cả 3 cô công chúa, 3 ng, 3 tính cách khác nhau nhưng đôi khi họ lại có chung 1 suy nghĩ, đó là chỉ cần có nhau là đủ hp rồi, 3 cô công chúa dừng xe trước 1 căn biệt thự sang trọng, hôm qua tụi nó đã cho dọn tất cả mọi thứ của bang Snow về lại căn biệt thự cũ, cũng như đây là trụ sở chính

_Chào mấy chị/Chào 3 công chúa - Kan với Ray thấy tụi nó tới thì chào hỏi

_Chuẩn bị mọi thứ chưa? Semilow (chế) sao rồi? - Nó hỏi, đó là vũ khí do chính tay nó chế ra, chỉ cần biết cách sử dụng, dư sức có thể phá nát cả nước như chơi, nhưng nếu k sử dụng hết tác dụng thì chỉ làm chết 1 thành phố thôi, nó lại dùng để làm việc khác

_Dạ đã được hoàn thành, cuộc chiến này, không phải rất thiệt thòi cho Bang ta sao chị? - Kan hỏi nó

_Đúng vậy, nhưng nếu đã muốn, ta thử chấp 1 phen, có đổi tình mạng này cũng chẳng sao - Ánh mắt nó ánh lên vẻ chết chóc

_Chúng ta thật sự sẽ không nói với bang Anvil sao? - Ray hỏi nhưng thừa biết câu trả lời

_Nếu mún nói với Anvil, tôi đã chẳng nhờ anh làm bạn diễn - Nó liếc Ray sắc lẹm

_Anh biết rồi, haizz, mai đầu, 3 ng đã chuẩn bị gì chưa - Ray hỏi tiếp

_Rồi - Thiên Kim lên tiếng

_Anh ở đây canh đi - Nó xía tai vào nói nhỏ với Ray - Đã xong rồi?

_Um - Ray gật đầu nhẹ

_Chúng ta ra kia chơi - Nó nói 2 con bạn

_Chơi??? - Thiên Kim với Hồng Anh há hốc mồm

_Ừ - Nó kéo 2 con kia lên xe chạy chỗ khác, ở đây, Ray cũng dẫn Kan đi chỗ khác và dẫn theo 1 đám đồng ng của mik đi chỗ khác, chỉ chừa lại mấy trăm ng chưa bao giờ làm được việc ở lại, Nó với Ray vừa dắt cả đám ng ra khỏi khu vực đó thì...

BOOM Tất cả hết hồn quay lại nhìn căn biệt thự 'trụ sở Bang Snow' đang bốc cháy, khói độc bay khắp nơi, dưới đất dần chuyển sang màu đen, căn biệt thự rộng lớn hiện đang bốc cháy nghi ngút, ngồi trên xe Hồng Anh với Thiên Kim lo lắng quay qua hỏi nó

_Giờ tính sau đây - Hồng Anh lo lắng hỏi

_Thì thôi chứ sao - Nó nói tỉnh bơ

_Nhưng mà mai thì rồi, Semilow cũng còn trong đó, làm sao chúng ta đầu lại chúng được - Thiên Kim đang như lửa đốt

_Kệ đi, miễn sao mai có đầy đủ vũ khí cho bang mình là được rồi - Nó nhếch mép

_Vũ khí trong kia hết rồi, làm sao thắng được - Hồng Anh nhìn vẻ tự nhiên của nó thì như ngồi trên đồng lửa

_Quả thật đó là trụ sở chính của chúng ta, nhưng vũ khí này nọ hoàn toàn ở chỗ khác - Vừa lái xe nó vừa nói

_Vậy có nghĩa là từ ban đầu mày đã k để vũ khí ở đây? - Thiên Kim nói nh~ gì mình hiểu

_Không phải, tao có để ở đây, nhưng trước khi mình đến đồng nghĩ với trước lúc tụi mình đến mười mấy phút thì đã có ng cài boom ở đây, nhưng không phải boom thường mà là Kalinight, loại boom mạnh nhất thế giới, huỷ diệt luôn cả đất, khí cực kì độc, chỉ cần biết sử dụng, chắc chắn có thể huỷ diệt hơn 3 nước lớn nhất, nhưng coi bộ bọn chúng k biết sử dụng rồi, tiếc thật, trên thế giới chỉ có 1 quả, vậy mà lại bị sử dụng 1 cách đáng tiệt thế - Nó giải thích từ từ cho 2 con kia

_Kalinight? vậy tính ra là chúng ta may rồi, nhưng sao mày biết được? - Thiên Kim thắc mắc nói

_Chúng quên mất là Kalinight có mùi rất thơm, là mùi của ban đêm, bây giờ mới có 4h mấy, chúng dùng ngay buổi sáng nên dễ bị phát hiện, Ray là chuyên gia về boom, nên đương nhiên biết, trước lúc bọn bây đến Ray đã nói và cũng đã tự chuyển tất cả mọi thứ sang biệt thự khác rồi - Nó giải thích

_Vậy nên bà kêu bọn tui đến đây, thứ nhất là để đánh lạc sự chú ý zụ vận chuyển vũ khí đi chỗ khác của chúng ta, thứ 2 là để đến kiểm lại lần nữa lời nói của Ray? - Hồng Anh hỏi

_Đúng thế - Nó cười

_Vậy là bà dám đem Sennie tui với Sanny làm màu cơ à - Hồng Anh nhéo nói

_Không làm màu, chỉ để mấy bà đến xem sức tàn phá của Kalinight khi chưa công phá hết như thế nào thôi - Nó

_Cũng đúng, nhưng nhìn gē thật, xung quanh căn biệt thự khi này cũng nát hết trơn - Hồng Anh

_Bọn chúng chơi chúng ta, tôi sẽ chính tay giết con Anh Thư - Nó hướng ánh mắt lạnh giá của mình

_Anh Thư? Cái con ở trường mình? Liên quan gì sao? - Thiên Kim lúc này mới khó hiểu

_Nó là chủ Evil, chính 3 con đó đã làm gây hấn khích của chúng ta với 2 bang kia - Nó trong ánh mắt chỉ còn sự băng giá

_Chó chết mà, nếu có Như ở đây, chắc chắn bà sẽ bầm nó ra cho xem - Hồng Anh vui khi nhắc đến Như

_Ồ, nhắc mới nhớ, từ hồi mình về chưa gọi nó lần nào, giờ không biết nó sao rồi - Thiên Kim nhớ Như

_Ừ, con đó tự nhiên lại sang Mĩ 1 tháng làm gì đó, chả nhớ bạn bè gì - Hồng Anh cười cười

_Chúng ta nhớ thì nhớ cũng chẳng bằng Kan, tội nó hứa hôn mà như là gì ấy - Nó lắc đầu khi nghĩ đến Như

_Tự Nhiên nhớ Như quá đi - Hồng Anh bắt đầu mít ứt

_Thôi đi bà, lo chuyện chính đi - Thiên Kim nhắc nhở

_Um um - Hồng Anh

Sau cuộc nói chuyện với sự nhớ nhung Như thì tội nó về Nhà Nó, mấy ba mẹ đã về lại Anh, mẹ nó thì ở cùng nó 1 đêm cũng về Anh vì bà là nữ hoàng, k thể bỏ đất nước đi như thế được, 3 cô công chúa mệt mỏi chìm vào giấc ngủ với sự nhớ nhung Như và ng mình yêu

~Giới Thiệu Nhân Vật Mới

~♪♪Trần Xuân Như (Sine) : 17t, Bạn thân Hồng Anh, Thiên Kim, Nó, khi tội nó về thì Như đang ở Mĩ, làm gì thì sau này m.n sẽ biết, có hứa hôn với Kan, 2 ng này yêu nhau nhưng ít khi thể hiện tình cảm, là con gái thứ 2 của Trần gia, em gái của Ray. Tính cách: Thân thiện, dễ gần, dễ thương, tính cách hơi không nhéo nhưng rất sắc sảo, cực hoà đồng. Dàn chuẩn k cần chỉnh, cao 1m 73, tóc dài móc lại nhiều màu xanh dương đập, tóc ngang.

16. Chương 16: Bức Thư

Hôm nay là ngày bang tội nó 1 chấp 3 với Evil, Ice và Rine, từ hôm qua đến hôm nay, nó cứ mơ đi mơ lại cảnh quyết đấu với 3 bang kia, và hẳn đã đỡ cho nó 1 nhát dao, nó nằm trên chiếc giường lớn mà không ngừng hét 'đừng xa em, Khải à, đừng bỏ em lại' trán nó đầy mồ hôi. Thiên Kim vừa dậy thì nghe tiếng la của nó nên chạy ngay sang phòng của Hồng Anh, Cả 2 chạy đến phòng nó, đá cửa vào, thấy nó thế thì cả 2 đau lòng

_Nhi à, Nhi à? - Hồng Anh nhẹ nhàng gọi nó nhưng nước mắt không ngừng rơi, thương cho nó, lần đầu có ng làm tan chảy tảng băng di động cho nó, nhưng cuối cùng lại thành ra thế này

_Thiên Kim, lần này, nhất định phải thắng, tui k để yên cho chúng đâu - Hồng Anh nhìn Thiên Kim rồi Nhìn Nó xót xa

_Ừ, bà tha thì cũng chưa chắc gì con Sanny này bỏ qua đâu - Thiên Kim nhìn nó mà mún xé xác bọn kia

_Mấy giờ thách đấu vậy? - Hồng Anh hỏi

_7h chiều nay - Thiên Kim đau lòng nói

_Nếu cộng thêm bang Anvil thì phần thắng là bao nhiêu? - Hồng Anh hỏi

_Nhưng mà Nhi đã nói không đc lôi họ vào mà, với lại nếu có cộng 2 bang phần thắng cũng chỉ là 50% thôi
- Thiên Kim ôn tồn nói

_Ừm - Hồng Anh buồn bã - Hình như Nhi sốt rồi, bà lấy viên thuốc trên đầu tủ giúp tui với - Hồng Anh nhìn nó nói nhẹ nhàng

_Ừm mỗi lần gặp ác mộng là nó lại sốt, riết tui muốn bệnh theo - Thiên Kim lắc đầu nói

_Bà ở lại chăm sóc Nhi đi, tui ra bang chút - Hồng Anh nói

_Có chuyện gì sao? - Thiên Kim thắc mắc

_Tui để quên đồ - Hồng Anh

_Um - Thiên Kim

Nói xong thì Hồng Anh lấy xe đến bang Snow, đây mới là trụ sở chính, trụ sở giả kia đã bị nổ tan tành hoa lá, Anh bước vào bang

_Chào chị Sennie - Kan nói, tắt cả nh~ tên khác cuối đầu chào

_Ừ - Sennie gật đầu xong cũng vào bên trong căn phòng mật, căn phòng này phải có dấu vân tay của Nó, Hồng Anh, Thiên Kim thì mới đc, chỉ có 3 tụi nó có quyền vào trong đây, đây là căn phòng do chính 3 đứa tự chế tạo, lớp kính này có thể khiến tụi nó bên trong nhìn ra thì thấy nh~ gì đang diễn ra ở ngoài nhưng bên ngoài k bao giờ nhìn thấy gì trong này, và kính này bao phủ hết trọn vẹn căn phòng, nên dù boom nổ, đạn hay máy khoan cũng không thể làm vỡ kính và đương nhiên cũng không thể vào trong trừ khi xác định bảo mật, máy bảo mật đc cài đặt nghiêm, dù là trời hay hacker nổi tiếng hay giỏi nhất đều không thể nào vào phá được hệ thống máy chủ. Hồng Anh đưa 1 ngón tay vào xác nhận

_Phó Snow, mở - Máy chủ tự động xác định ra Phó Snow thì mở cửa cho vào, Hồng Anh vừa vào thì cửa đóng ngay lập tức, muốn vào nữa thì phải có nó, hồng anh, thiên kim để tay cho ng đó vào r đến mình, nếu k thì mơ cũng k đc vì ng đó vừa buông tay ra bước vào thì cửa sẽ đóng lại trong 1s

Vào trong, Hồng Anh lấy con dấu của Snow, đây là biểu tượng đặc biệt để gửi thư mời hay gì đó chứng nhận là của Snow, chỉ có Nó đang giữ 1 cái, trong đây 1 cái, ngoài nó luôn luôn có bên mình mà muốn làm gì không cần đến nó thì vào đây lấy, nhưng chỉ có Thiên Kim với Hồng Anh vào được nên tình trạng mất con dấu, để con dấu rơi vào tay ng ngoài là 0%. Hồng Anh lấy con dấu ấn vào tờ giấy cứng màu hồng, để tờ giấy lên bàn, Hồng Anh cặm cùi viết mà nước mắt rơi

Phó Bang Snow Sennie Gửi Bang Anvil

Kine, Ken, Kull, tôi là Sennie của Snow, hiện nay Snow đang gặp nguy hiểm, Bang Evil đã xúi dục Rine và Ice đối đầu với chúng tôi, 1 chấp 3 thì đương nhiên chúng tôi giải quyết được, nhưng trong số 3 có cả Ice, Ice là bang khá mạnh, chỉ thua mỗi Snow và Anvil, nên khi thách đấu còn cộng thêm 2 bang, Evil nhỏ và Rine tương đối lớn, bọn chúng tự đề ra thử thách, nhưng hình phạt cho bang thua cũng tự bọn chúng đưa ra, và hình phạt chính là ai ở bên phe nào mà có tham gia vào, nếu phe đó thua, tất cả những ng có tham gia vào phe đó đều sẽ bị giết, chắc Anvil đã biết, lần thách đấu này, phần thắng của chúng tôi chỉ có 20 đến 30%. Chủ bang tôi, tức là Sindy, không muốn liên lụy đến Anvil các anh nên mới làm thế, nhưng theo tình hình này, tôi thật sự mong có sự trợ giúp của Anvil, ban đầu tôi_Sennie, Sanny, Sindy định làm cho bọn anh bỏ mặc bọn tôi để không dính liếu đến nhau, nhưng mà...như các anh biết, Tôi rất quý Sanny và Sindy, nếu họ xảy ra chuyện gì, tôi nhất định cũng không sống nổi, tôi cũng là em Ken, thật sự mong các anh giúp đỡ, Sindy đã nhờ Ray_Quản Lý Bang Snow ít ai biết của chúng tôi diễn vở kịch cho các anh xem, nên đây chỉ là hiểu lầm, các anh giúp cũng được, k cũng không sao, nhưng mà....xin các anh hãy bảo vệ bạn tôi, tôi rất yêu họ, đây là do tôi lén gửi đến các anh, nếu có các anh, phần thắng là 50%, ít nhất còn đỡ

hơn dưới 50%, chỉ mới 2 ngày thôi mà Sindy đã rất tiền tuy, Kine à, Sindy yêu anh, đây là sự thật mãi mãi không thay đổi, tôi tin điều đó, anh hai à, Sanny cũng yêu hai, khi diễn xong vở kịch thì chính mắt em đã thấy Sanny rơi lệ, cô ấy thật sự yêu anh, anh biết mà, em chưa bao giờ nói dối, hai à, tin em nhé, em không biết đây phải lần cuối em viết thư này gửi anh không, nhưng em cũng yêu hai rất nhiều, yêu rất rất nhiều, hi. Phong à...tớ yêu cậu, yêu lắm, lắm luôn, khi thấy ánh mắt đau đớn của cậu, tớ thật sự rất muốn chạy lại ôm cậu, xin lỗi vì làm mất đi ánh mắt đầy tự tin đó, tớ đã rất nhói ở trái tim này đây, giờ nó còn rất nhói, chỉ 2 ngày, 2 ngày không thấy nụ cười tự tin của cậu, tớ đã sống dở chết dở rồi, lẽ như mãi mãi không thấy, tớ thật không biết sao nữa, nhưng hãy tin tớ, nếu trái tim này ngừng đập, tớ sẽ vẫn yêu cậu, sẽ mãi dõi theo cậu, Nhi đã nói, Nhi rất yêu Khải, nếu trận này thua, Nhi sẽ mãi mãi trở thành linh hồn dẫn lối cho Khải, yêu thương, bảo vệ Khải theo cách riêng của Nhi, vậy thì lỡ may tớ cũng thế, thì tớ nhất định sẽ mang đến cho cậu, 1 thiên thần, có trái tim yêu cậu như tớ. 1 thiên thần thay tớ yêu cậu, tớ sẽ nguyện làm tất cả, chỉ mong...cuộc sống của cậu, chỉ còn hạnh phúc, vì tớ sẽ trở thành 1 ngôi sao trên bầu trời, để nhìn từng bước chân, cử chỉ của cậu, tớ dành cho cậu, là dành cho cậu tình yêu thương, sự ấm áp, chứ tớ không muốn dành trái tim cho cậu, vì trái tim này, lỡ may nó chết, vẫn còn tình yêu tớ dành cho cậu là mãi mãi, không bao giờ dứt. Tớ Yêu Cậu Phong À

Người Gửi

Sennie_Phó bang Snow

Viết xong thư, Hồng Anh gấp lại sau đó đi ra khỏi phòng, lái xe đến biệt thự căn cứ của Anvil, đưa bức thư cho 1 tên vệ sĩ

_Tôi là phó bang Snow, anh đưa bức thư này cho Chủ bang và 2 phó của Anvil, nhớ là 6h 30' đúng mới được đến tay họ, được chứ? - Hồng Anh nói

_Vâng - Tên vệ sĩ biết đây là ngưu phó bang nên cũng chẳng nói gì, đây cũng là Phó snow nên nào dám không vâng lời

Nói xong Hồng Anh cho xe về biệt thự nhà nó, hiện tại nó đã ổn định, cả 3 ăn rồi chơi, ngủ, tâm sự với nhau cứ như lần cuối ấy, dù cười nhưng mỗi ng đều có ánh mắt buồn bã, ai cũng lo sợ sẽ xa ng mình yêu, đặc biệt là nó, sau khi 2 lần mơ thấy giấc mơ đầy thì vẫn có cảm giác rất bất an nhưng khi nghĩ bọn hấn k biết thì làm sao đến đó dc thì cũng an tâm vài phần, nhưng có nào ngờ được là Hồng Anh đã viết thư gửi bọn hấn, mọi chuyện, đều có sự sắp đặt, nhưng đôi khi, điều ta nghĩ chắc chắn, đến hồi kết, liệu kết quả sẽ đi về nơi nào...??

17. Chương 17: Quyết Đấu

Đến 6h 30 chiều, bọn hấn đang trong bar quây tụm vì không muốn đối mặt với tội nó từ hôm qua tới giờ, Phong thì hạ tới giờ quen hơn 50 đứa, Nam thì chỉ ngồi yên uống rượu, lâu lâu lại tự cười mình vì đã không tỏ tình vs Thiên Kim sớm hơn. Riêng hấn, hấn ngồi ôm eo cô này đến cô kia, hấn cứ chìm sâu vào nỗi nhớ nhưng nó nhưng lại gạt phăng cái ý tưởng đó ngay khi nhớ đến cảnh nó ngồi ôm người đàn ông lạ mặt kia, hấn cho người điều tra tin của hấn ta thì dường như mất hút (vì Ray là quản lý bang bí mật của Snow nên tất cả thông tin về Ray đều không có một chút lọt ra ngoài được, điều tra dù giỏi cấp mấy cũng chỉ mang về con số 0) nhớ đến gương mặt giả vô tội của nó thì hấn xô đẩy hết tất cả những thứ trên bàn, tức giận quát

_Các cô ra ngoài hết cho tôi - Hấn gét nó, nhưng ngoài nó ra, hấn không thể yêu chiều ai khác được nữa, hoàn toàn không

_Gì vậy Khải, đang vui mà anh - Một con mặt dày nũng nịu nắm tay hấn nói

_Biến - Hấn liếc ánh mắt lạnh lùng nhìn à

_Bọn bây nữa, không phải nói yêu Kim với Anh sao, giờ tội bây là làm cái quái gì - Hấn nhìn 2 thằng bạn đang thất thần ôm gái khi này

_Yêu sao? còn có ý nghĩa sao - Nam đau lòng nói

_Trái tim tao chết rồi - Phong lạnh lùng nhớ đến cảnh Hồng Anh phũ phàng nắm tay ng con trai khác nói với Phong là chỉ yêu Phong vì gđ

_Thưa anh Kine, có người bang chúng ta nói có bức thư của Snow gửi đến bang mình - 1 tên đàn em chạy vào báo

_Snow? Kêu hần vào đây - Nam nhảy cẫng lên nói

_Đây là ng đã nhận được bức thư của Snow - Tên đàn em khi nãy đưa vào 1 tên khác nói

_Cậu là...? - Hần hỏi

_Em là người canh cổng của căn cứ mình, sáng nay tầm 8 giờ có 1 cô gái tự nhận là Sennie phó Snow đưa em đến 6h 30 chuyển cho đại ca - Tên sáng nay nhận thư của Hồng Anh bước vào nói

_Đưa đây - Phong nghe tên Sennie thì chạy lại giắt bức thư đọc

_*Nội dung bức thư mấy bạn xem ở chap 16 nhé* -Phong đọc xong bức thư thì thần thờ

_Nội dung là gì - Hần nghĩ chỉ là thư tình của Hồng Anh cho Phong nhưng cũng có cảm giác là lạ

_2 đứa bây đọc đi, liên quan 2 đứa bây nữa đó - Phong thần thờ đưa thư cho 2 ng kia

_Chết tiệt - Hần gầm lên trong giận dữ, vậy ra hần đã trách nhầm nó

_Thiên Kim, Hồng Anh, Tuyết Nhi...- Nam lo lắng bất giác gọi tên 2 ng kia lên

_Mấy...mấy giờ rồi - Phong tỉnh tỉnh thì hét lớn

_Dạ...dạ..7h15' - Tên đàn em run sợ khi thấy đại ca giận dữ

_Chết, đi mau - Nam hét trong nỗi sợ mất 3 ng con gái thân yêu nhất của cậu

_Tuyết Nhi, em nhất định phải an toàn - Hần lo lắng nhanh chóng bước ra xe

_Tập hợp tất cả đàn em đến nơi thách đấu của Snow với Ice, Rine và Evil, NHANH - Phong hét lớn nói bởi những tên khác

_Vâng - Tất cả về chuẩn bị mọi thứ

~Tại nơi thách đấu

~~ Nó hiện đang diện trên mình bộ áo tay dài, thân áo ngắn ngang ngực màu trắng, quần ngắn, đai quần ôm sát hết phần bụng bằng vải da màu xanh đen. mang đôi guốc màu trắng cao 6 phân giòn dẹt, tóc dài tím than được nó buộc đuôi ngựa, uốn xoắn phần đuôi, cổ đeo dây chuyền bông tuyết 6 cánh màu trắng làm bằng đá rubi, chông lên sợi dây chuyền đó chính là sợi dây ngắn hơn hình cổ 4 lá màu xanh lá làm bằng mẫu kim cương mới nhất hiện nay, tay đeo vòng bông tuyết 6 cánh màu trắng đính kim cương. Hồng Anh và Thiên Kim hôm nay cũng mặc đồ đồng kiểu với nó nhưng Hồng Anh có áo màu hồng, quần da xanh dương bằng jean tóc buộc 1 chụm nhỏ phía trên, phần còn lại của tóc ngắn nâu thì xoã ra tự do, mang đôi giày thể thao màu trắng tinh khôi khắc hình cổ 4 lá nhỏ bên ngoài, đeo sợi dây chuyền bông tuyết màu đen bằng đá rubi, vòng đeo vòng bông tuyết 6 cánh màu đen nốt, Thiên Kim đeo trang sức như Hồng Anh, Áo màu vàng nhạt, quần màu trắng bằng da, tóc vàng kim được buộc lỏng chia ra 2 bên đặt 2 bên vai, mang giày thể thao màu vàng nhạt, có hình cổ 4 lá nhỏ xung quanh

_Tụi bây đến sớm nhỉ - Diễm My cười khinh

_Tks - Thiên Kim liếc xéo, biết ngay là cô ta

_Haha, hôm nay là ngày tàn của tụi bây rồi - Anh Thư cười lớn nói

_Chưa biết - Nó nhún vai đáp

_Mày đến nộp mạng rồi Hồng Anh à - Phi Ngọc nói đều

_Vậy ra lần trước mày hại tao nằm viện, xem ra...lần này tao phải tính nốt rồi - Nó lạnh lùng nói làm con Anh Thư hơi run sợ

_Ai...ai kêu mày dốt - Anh Thư hơi sợ nhưng nghĩ hay là ngày tàn tội nó nên cũng bớt

_Haha, mày toàn chơi lớn, k thấy hèn à? thử 1 chọi 1 với tao xem - Nó khinh bỉ đáp

_Tao có ngu mới 1 chọi 1 với bọn mày - Anh thư đâu dám chơi 1 mik với nó, vì tỉ lệ thắng là 0%

_Đầu thôi - Diễm My thấy hơi mất mặt nói

_Được - Hồng Anh lúc này khuôn mặt cũng lạnh tanh, cô đã nói, nhất định phải thắng để xin lỗi ánh mắt đau đớn của Phong

_Ok - Nó với Thiên Kim

_Giờ đầu thế này, bên tao lên hết, trận đầu chỉ 3 tội bây đầu - Anh Thư muốn lại tội nó kiệt sức

_Được - Nó, Sennie, Sanny đâu thua gì

_Bắt đầu - Diễm My nói

Bọn đàn em của bọn chúng là 3 bang hợp lại đó, không hề ít, tội nó cứ đánh, đá, chém, bắn, Sennie giỏi bắn súng nên cứ cầm súng bắn pằng pằng là 10 tên chết 1 lượt, Nó đã chuẩn bị riêng cho Hồng Anh 1 viên súng có thể xuyên qua 5 con người mới giảm lực lại, nên chỉ 2 phát là Hồng Anh diệt chừng 10 người, Hồng Anh rất giỏi thể loại 1 tên trúng 5 con này nên đương nhiên diệt rất nhanh. Nó thì trước nay giỏi nhất là dùng dây thần quyết, chỉ cần đụng vào dây nó 1 chút là chết ngay lại chỗ vì dây nó là sợi dây thừng cực độc, nó có đeo bao tay nên chẳng sao, nó nhắm rất chuẩn nên đánh 1 cái là chục đứa chết, rất nhanh gọn lẹ. Sanny thì chuyên dùng kiếm nên chỉ cần phát kiếm 1 phát là cửa cổ hơn 8, 9 ng, kiếm Thiên Kim được tạo loại siêu dài và còn bén và dẻo, nên mấy tên này chà ăn thua gì. thậm thoát cả đám này đều chết tất, giờ chỉ còn hơn trăm tên đứng cùng 3 con Anna (Anh Thư), Sara (Diễm My), Pidy (Phi Ngọc), 3 con bg mặt ai cũng xanh lè vì tg mới chỉ có 15' mà tội nó đã tiêu diệt hơn 600 thằng giỏi nhất của 3 bang

_Được...được, bây giờ đến lượt đầu kiếm, chỉ cần 1 ng bị chém, nhất định bên đó phải thua - Anh Thư đắc ý

_Được, tôi thi - Thiên Kim nhếch mép, gì chứ cái này cô dư sức

_Không, tôi sẽ đề nghị người thách đấu, lần này là tôi đấu với Sennie - Phi Ngọc đắc ý, cô chắc chắn Sennie k giỏi đầu kiếm, nhưng cô...lại rất giỏi

_Không được - Nó lên tiếng

_Tôi nói được - Phi Ngọc lên tiếng

_Tôi nói là KHÔNG - Nó gầm lên

_Được, vậy chúng tôi lên hết, thách 3 cô với nguyên chúng tôi - Anh Thư đắc ý vì ả biết chắc là bây giờ bọn nó hơi thấm mệt, chỉ cần 1 trong 3 tội nó bị thương là thắng chắc

_Ai nói chỉ 3 người họ? Tôi cũng tham gia - Một cô gái nhảy từ trên vách tường lớn xuống, mặc quần áo đồng kiểu với tội nó nhưng áo là áo Xnh dương nhạt, Quần da màu trắng, khoác thêm áo mỏng màu ca rô đỏ hồng buộc ngang hông bằng 2 tay áo, mái tóc mọc lại màu xanh dương đậm tóc đuôi ngang, có mái ngố trông cực dễ thương, khuôn mặt sắc sảo, tinh tế, nụ cười sắc sảo như đã đi sâu vào tâm can ngkh

_Cô là ai - Anh Thư tức giận nói

_Như ời, Như - Hồng Anh vui mừng chạy lại ôm Như tha thiết

_Ngẹt, ngẹt thở tui má ời - Xuân Như cười cười

_Mày về khi nào thế - Thiên Kim chạy lại ôm Như hỏi

_Tao nhận được tin tội bây thách đấu thì về đây - Xuân Như cười nụ cười sắc sảo rồi nhìn qua nó

_Mày hk nhớ tao à - Như cười cười

_Nhớ nhưng chẳng bắt ngờ - Nó nhún vai

_Xí...biết vậy chẳng thềm báo trước với Nhi iêu đâu - Như nheo 1 mắt lại, nhìn sang 3 con kia

_Đầu tập thể không - Như lên tiếng, trở về bản tính sắc sảo của mình, vừa nhìn 3 ả là Như đã hiểu chuyện

_Ok - 3 ả nghĩ chỉ đầu vs 4 tụi nó nên gật đầu

_Haha, được thôi, vào đây hết cho tôi - Như phát tay, phía sau hơn 600 người bước vào, tiếp theo đó là 3 bọn hấn vào

_Anh...- Nó thắc mắc nhìn hấn rồi nhìn sang Như

_Đừng nhìn tao như thế, 300 người là người của bang bên Mĩ tao thu phục, chỉ là 1 số nhỏ thôi, còn 300 người còn lại thì ban đầu hơn 1000 người của bang 3 thẳng cha bỏ tụi bây nhưng gặp ngoài đường nên tao chỉ cho vác 300 tên theo thôi

_Phong ơi - Hồng Anh khóc nhè chạy lại ôm Phong làm con Phi Ngọc tức ói máu

_Tớ xin lỗi, đáng lý tớ phải biết sớm hơn - Phong nhìn Hồng Anh ầm ập nói rồi ôm chặt cô vào lòng

_Hức hức, không sao - Hồng Anh khóc nức nói

_Tôi cho cô biết tay - Anh Thư tức giận cầm dao phóng về phía nó khi mn không để ý *phụt* Nó cứ nghĩ mĩk toi rồi nhưng khi nghe tiếng dao đâm vào da thịt nhưng lại không đau thì từ từ mở mắt xem, hình ảnh trước mắt khiến nó như chết đứng

_KHẢI - Nó hét lớn, giấc mơ...giấc mơ nó thấy lại hiện về

_Không, không thể, Khải à, không đâu, đây chỉ là mơ thôi đúng không - Nó khóc nức nở, thứ nó lo sợ nhất hiện giờ đang diễn ra trc mắt nó, con Anh Thư cũng chôn chân tại chỗ

_Bắt cả đám kia lại, nhanh cho tôi - Nam ra lệnh hét lên, những ng của 3 bang kia bị bắt về bang Anvil để xử lý tất cả

_Mau, mau gọi bệnh viện, nhanh lên - Hồng Anh tỉnh tỉnh lại khi thấy cảnh tượng, trước mắt

Sau khi đưa hấn đến bệnh viện, chuyển gấp vào phòng cấp cứu, gương mặt nó vẫn bơ phờ

_Nhi à, không sao đâu - Hồng Anh đau lòng nói

_Bọn kia đang ở đâu - Nó ánh mắt giết ng hướng về Phong hỏi

_Ở đường XZY - Phong nói

Vừa nghe xong thì nó cũng tiết xe đến đó với tốc độ lên bàn thờ, bước vào căn nhà bị bỏ hoang, nó tiến thẳng lên trên lầu, vừa thấy nó thì những đàn em Snow và Anvil quỳ xuống

_Thưa chị Sindy - Tất cả quỳ xuống

_Đưa chủ và phó Rine và Ice đến đây lun cho tôi - Nó nhìn 1 vòng xung quanh thì chỉ thấy 3 con Sara, Anna, Pidy như chẳng thấy những kẻ ngu ngốc hùa theo chúng hại ng nó yêu thương

_Vâng - Tên đó nói xong thì trong chưa đến 5' thì chủ và phó Rine vs Ice ộc đưa đến

_Cô muốn gì - Chủ bang Ice hỏi trong tức giận

_Các người nghĩ lý do là gì? - Nó hướng ánh mắt ác quỷ hướng về cả lũ kia

_Tôi...tôi không biết - Chủ Ice thấy ánh mắt đó thì cũng sợ hãi nói

_Tội của các ng là ngu ngốc tin lời con tiện nhân này hùa theo chúng dối đầu với Snow và đám chủ Anvil - Nó nói từng chữ sắc bén

_Cái..cái gì - Chủ Ice nhìn sang 3 con kia thì bọn chúng sợ sệt quay mặt đi

_Tao sẽ cho tụi mày biết cái giá phải trả cho việc đụng đến ng tao yêu - Nó gằn từng chữ rồi lấy sợi dây thừng được chế riêng ỉnh ra

_Cái giá cho việc đụng đến Kine, cái giá cho việc đụng để Sennie, Cái giá cho việc dám đâm huyệt tôi,... - Mỗi một chữ nó quát 1 lượt cả bọn 2 lần

_Sát muối vào ng bọn chúng - Nó ra lệnh

_Xin...tôi xin cô, đừng... - Tất cả bọn chúng van xin, tính đúng thì trên ng họ đã có khoảng hơn 100 vết thương lớn nhỏ

_Được, ngâm ng bang Ice vs Rine vào nước áu ra đồ đậm cả bồn rồi cho chúng tự về bang mình - Nó nghiêng rằng nói tiếp - Sáp nhập Ice vào Snow và Rine vào Anvil

_Tạ...tạ ơn cô - Những ng đó tạ ơn dù phải ngâm nước cũng đỡ hơn sát muối

_Biến - Nó nói

_Tha..cho chúng tôi - Anh Thư van xin nó

_Từ từ, còn vui mà, mới 30' thôi mà - Nó nhìn đồng hồ nhếch mép nói

_Sát muối vào ng chúng, tất cả đàn em Evil không được bắt cứ ai còn nguyên vẹn, giải tán hết cho tôi - Nó nói lại với Kan

_Vâng - Kan khá là sợ khi thấy Nó thế này

_Khuôn mặt mày, không xứng để giữ lại - Nó nói xong thì lấy dây quất hết trên mặt 3 ả, giờ trông 3 ả không khác gì con quỳ

_Cho ng theo chúng về bang, thất cổ tự tử cho tôi, cho báo đăng tin là chúng tự làm, cha mẹ chúng cho ra ăn xin, không được bắt cứ ai giúp đỡ - Nó nói

_Vâng - Kan gật đầu, giải chúng đi

Reng Reng Reng

_Alo - Nó lạnh lùng lên tiếng

_Nhi ơi, về đi, Khải ổn rồi - Hồng Anh báo

_Ừm - Nó

Lái xe về bv, nhìn thấy Khải xanh xao, tim nó đau như cắt

_Nhi... - Khải ngược lên thấy nó thì mừng rỡ gọi dù vết thương còn đau

_Em xin lỗi - Nó đau đớn nói, nước mắt rơi từng giọt, từng giọt

_Không phải lỗi em, là do anh tự nguyện, nếu em có chuyện gì, trái tim này cũng chết theo em, ít nhất em an toàn anh mới còn có ý chí sống - Hấn cười nhẹ với nó

_Anh ngốc - Nó cười trong nước mắt - Anh không giận em sao?

_Anh sao giận ng anh yêu được - Hấn cười nhẹ - Hứa với anh, sau này có chuyện gì cũng phải nói với anh, không được giữ một mình

_Um, Em hứa - Nó cười gật đầu

_Nó còn không nói tụi này hướng cki là ông - Thiên Kim liếc xéo nó

_Vậy sao mấy bà biết? - Nam hỏi

_Thì cái ngày trước ngày bọn tui diễn vở kịch với mấy ông đó, tối đó khi mà Khải đưa Nhi về, nó tưởng hk ai xq nên nói xin lỗi, rồi yêu ông nhiều lắm, rồi nếu chết thì sẽ yêu ông theo cách riêng của nó - Thiên Kim nhớ lại rồi nói lại với mọi ng, nhận được cái liếc chấy mặt của nó

_Thật sao - Khải ảm áp hỏi, anh đang hạnh phúc lắm

_*Gật* - Nó gật đầu nhẹ

_Anh Yêu Em - Nói xong Khải kéo nó ôm vào lòng rồi đặt lên nó 1 nụ hôn thật ngọt ngào

Mọi ng để nó với hấn ở lại đó, kéo nhau ra ngoài

Ở Chỗ Phong Vũ_Kan với Xuân Như_Sine

~_Em về hồi nào sao không nói anh trước - Vũ uất ức nói, cô vợ này, quá hư rồi

_Hi hi, em mới về hồi sáng - Như nói rồi cười hoà

_Vợ anh quậy quá - Vũ nhéo má Như

_Hi hi, Iêu ck - Như cười hoà

_Em về nhà mẹ em chưa - Vũ hỏi, anh nghi là cô vợ gốc này chưa về

_Hì hì, rồi - Như cười cười nói xạo

_Rồi à? vậy ck gọi hỏi mẹ vợ nhé? - Vũ móc đt ra giả vờ định hỏi

_Ck, ck, hi hi thật ra là vk chưa, về lo nhieu chịn quá - Như cười xoà

_Vk hư, thôi đi dạo này - Vũ dắt tay Như đi dạo vòng vòng bệnh viện

Tại Chỗ Hồng Anh vs Phong

_Cậu đáng gét - Phong trách Anh

_Hơ... - Hồng Anh ngây thơ chần hiểu

_Với cậu, bộ tở chẳng là gì hay sao mà lại k chịu nói tở chuyện của cậu - Phong giả bộ giận dỗi nói

_Hjx, tở xin lỗi - Hồng Anh tưởng Phong giận thiệt thì hoảng sợ cúi đầu xin lỗi

_Ngoan, không sao - Phong nói xong thì hôn má Anh 1 cái hồi nói

_Tở yêu cậu - Phong nhớ đến ND bức thư Anh viết thì bất giác nói nhẹ

_Tở cũng thế - Hồng Anh cười tươi nhìn Phong

_Đi chơi nhé? - Phong hỏi

_Vâng - Hồng Anh dịu dàng gật đầu

Tại chỗ Thiên Kim vs Nam

_Kim à, làm bạn gái Nam nhé? - Nam sau việc vừa rồi thì lo sợ Thiên Kim lại vụt khỏi vòng tay mình nên nhanh chóng tìm cách móc Thiên Kim lại bên mình cho chắc ăn

_Nhanh thế - Thiên Kim gương gương

_Nam sợ chậm 1 chút nữa sẽ lại đề Kim thuộc về ngkh, Nam không cho phép - Nam nói một cách chững chạc - Làm người yêu Nam nhé Kim? - Nam hỏi lại

_Được, Kim đồng ý - Thiên Kim gương gương nói

_Yeahhh - Nam hạnh phúc bế Thiên Kim xoay vòng vòng rồi hôn lên trán Thiên Kim một cái

~Truyện vẫn chưa kết thúc đâu nhé, còn rất nhiều thử thách cần họ trải qua, đây chỉ là bước đầu thôi, mong các bạn đón chờ những chap tiếp theo nhé, mỗi ngày mình sẽ đăng 1 hoặc 2 chap, mong các bạn đọc truyện vui vẻ, truyện vẫn còn nhé

~

18. Chương 18: Mất Tích

Hôm nay tụi nó đi học, vẫn như bình thường nhưng bỗng nhiên khi vừa xuống xe, do sân trường náo động, tụi nó khi quay đi quay lại thì lại chẳng thấy nó với Hồng Anh và Thiên Kim đâu cả

_Ê, đâu cả rồi? - Hấn khó hiểu hỏi, lại nổi bất an dâng lên

_Không biết nữa, nãy mới thấy đây mà - Phong cx hơi lo lắng nhưng nghĩ chắc k sao nên thôi

_Chắc lên lớp trc rồi - Nam nghĩ chắc là vậy

_Ừ, lên - Hấn muốn lên gặp vợ thân yêu của mình

Cả đám lên lớp, lớp hiện đã rất đông vì hnay bọn nó đi trễ, nhưng dù đông cấp mấy tụi hấn cũng chẳng thấy tụi nó

_Sao mấy bà chưa lên nữa? - Phong thấy kì kì

_Đợi lát xem sao - Nam nói dù trong lòng muốn bốc lửa

_Ừm - Hấn thấy trong lòng khó chịu sao sao đó

_Anh Khải oiiii. có bạn nữ kia nói có ng gửi thư cho anh - 1 nhỏ chạy lon ton như chó con lại ổng ẹo nói

_Ừ - Hấn giật tờ giấy, con kia vẫn chưa chịu đi

_Chưa đi? - Hấn khó chịu

_Anh đẹp trai quá đi, em yêu anh lắm đó - Ả chớp chớp mắt với ý định định làm quen với hấn

_Biến - Hấn nói nhẹ nhàng

_Anh không thấy em đẹp sao - Nhỏ còn mặt dày để tay lên bàn hấn đưng đưa vòng 1 khủng của mình

_Nhục bản mặt, nhìn là muốn phang dúp - Phong lên tiếng mỉa mai

_Tốt nhất cô biến đi, xấu như chó mà bày đặt đi so với Tuyết Nhi của thằng Khải

_TÔI NÓI CÔ BIẾN ĐI - Hấn gần từng chữ, hấn gét nhất loại ng này

_Anh...Được lắm - Ả tức giận mà chẳng làm được gì

_Ờ, mà đọc thư xem - Nam nói cười cười

_Ais, Nhìn bì màu hồng là biết thư tình rồi, đọc chỉ phí thời gian - Hấn khinh khi nghĩ đến những đứa gửi thư thế này, hấn quăng vào một góc lớp

_Mà sao mấy bà đâu rồi, sắp tới giờ học rồi - Nam khó chịu nói

_Không biết nữa - Phong khó hiểu

_Alo? - Hấn đang chơi thì đt reo, do Kan gọi

_Anh Kine ơi, sao em gọi chị Sindy không được? Sine bị bắt rồi, sáng nay cô ấy nói đi tới trường bọn anh nhưng em gọi lại k liên lạc được - Kan lo lắng hỏi hấn

_Cái gì? - Hấn giật mình, sáng giờ Như có đến trường đâu - Để anh gọi cho họ xem, đợi chút

_Có gì sao? - Nam lo lắng khi thấy mặt hấn hơi bất thường

_Kan nói Sine sáng có đến trường nhưng rõ là tụi mình không thấy, gọi đt cũng không được, sáng nay khi xuống đứng lát thì Tụi Nhi cũng mất hút, 2 đứa bày gọi cho Anh với Kim xem được k? Tao gọi Nhi - Hấn lo lắng nói

_Ừm - Phong với Nam rút đt ra gọi - Không được, khoá máy rồi - Phong & Nam nói 1 lượt

_Có chuyện gì bây giờ - Hấn lo lắng

_Hay kêu ng của bang mik vs Snow điều tra xem họ đang ở đâu - Phong nhảy cẫng lên trong lp lên tiếng

_Các em im lặng - Cô Lan thấy vậy tưởng tụi nó phá nên mắng

_Tụi em có việc, hầy k học, chào cô em về - Hấn cộc nói xong thì đi thẳng ra lớp

_Cô bốt nói tí đi, tụi tôi còn giỏi hơn cô đấy - Nam nhún nhó rồi đi lun

_Đúng đấy - Phong bắt giác lụm bức thư 'tình' của Khải lên bỏ vào cặp đi thẳng ra ngoài mà cx chẳng nhớ khi nãy mình lụm cái gì

_Các...các...em...- Bà cô tức nghẹn họng, cả lp được trợn cười lẫn cười bò

_Trong 15' điều tra nơi Sindy, Sennie, Sanny và Sine của Snow cho tôi (Như là phó bang Snow lun nhé nhưng chuyên môn là thu phục những bang lớn nhỏ sáp nhập vào Snow) - Hấn nói lạnh lùng

_Vâng thưa đại ca - 1 tên đàn em nhanh chóng dò tìm

>>>> 15' sau

_Đại ca ơi, không tìm thấy, chỉ biết chị Sine là đích thị bị bắt lên xe vì có 1 ng trog nhà đi ra nhìn thấy, chiếc xe đó dẫn đến trường học thì mất hút ng, chỉ còn chiếc xe thôi - Tên đàn em báo kết quả

_Được, cứ tiếp tục tìm thêm cho tôi - Hấn lo lắng, đích thị là có chuyện rồi

_Sao rồi - Phong & Nam lo lắng hỏi

_Nhi, Kim, Anh thì k thấy, chỉ biết Như là chính xác là bị bắt, nhưng xe đến trường mình thì còn nguyên như ng thì chẳng thấy đâu - Hấn tức giận kể lại

_Hay gọi Kan đi, kêu Kan tìm thêm - Nam nói xog thì móc đt ra nói lại với Kan rồi cúp máy

Cả bốn ng, hấn, Nam, Phong, Vũ cứ chia nhau đi tìm 4 ng con gái làm trái tim họ rung động giờ đg có nguy cơ nguy hiểm, tìm mãi tìm mãi hết cả buổi vẫn chẳng thấy, bây giờ đây, 4 ng, ai nấy cx đang sốt ruột, chạy gần hết những nơi có thể nhưng chẳng thấy, nghĩ họ đi chơi nên cũng chạy vài những bar, vũ trường mọi nơi, tất cả mọi nơi trên đất nước đều bị ng của họ xáo trộn lên chỉ để tìm 4 cô gái, nhưng tin tức của họ ngoại trừ nh~ tin khi nãy thì còn lại chỉ là con số 0...

19. Chương 19: Hà Ân Nghi

Tại một căn biệt thự lớn, sang trọng, được bao phủ bởi màu xanh dương nhạt và trắng, trên 1 căn phòng hầm của căn biệt thự đó, có 4 cô gái đang ngất đi và bị trói lại, một người có tóc ngắn màu nâu đen phủ lên gương mặt mệt mỏi nhưng xinh đẹp kia, chiếc môi đỏ mọng giờ đây đã tím ngắt, xanh xao, cách đó không xa lại là một cô gái có hàng lông mi cong dài, ánh mắt nhắm nghiền, mái tóc tím than dài gần hông giờ đang lết đất vì cô gái đó là nằm lằn lóc bị trói tay chân chứ k ngồi như cô kia, ở 1 góc căn phòng, lại là một cô gái tóc dài ngang lưng, tóc được móc lại nhiều màu xanh dương đậm, cô được tư thế ngồi dựa tường, ngay tay cô có 1 vết dao khá dài, máu chảy chiều qua nhưng cũng đã khô đến nỗi hết mà chảy, làn da trắng hồng giờ chỉ còn làn da trắng ngắt, Ở gần đó, lại có 1 cô gái tóc dài màu vàng kim hơi nâu, ngay khuỷ tay đã bị bầm tím

Có bốn người con gái, có 3 ng mặc đồng phục, 1 ng mặc chiếc váy xoè màu xanh dương nhạt, có thất lưng làm bằng dải ruy-băng màu xanh đậm, chiếc váy giờ đã dính lờ lợ máu. Vâng, đó chính là Hồng Anh, Nó, Xuân Như, Thiên Kim. Trog cả đám thì nó là ng còn nguyên vẹn nhất

_Um...m...ư.. - Nó không bị thương gì cả, chỉ bị chụp thuốc mê

_Hồng...A..n.h - Nó khó khăn gọi khi thấy Hồng Anh kề bên và gần mình nhất

_O..m..N..h.i - Hồng Anh đau đốn nói

_Bà ổn chứ? - Nó dần dần hoạt động lại bt

_Ổn, bà gọi Như đi, tui gọi Thiên Kim - Hồng Anh ra ý kiến

_Um - Nó gạt đầu rồi kêu Như nhỏ nhỏ, nói vậy chứ đã hết công sức r, cơ thể nó như mềm nhũn

_Sao chúng ta lại ở đây? - Thiên Kim dậy rồi thì hỏi nó vs Anh

_Ừ, sao lại ở đây? - Như thắc mắc

_Sao lại nhìn 2 đứa tui, mới tỉnh này - Hồng Anh cố cười nói

_Hình như là khi ở trường, có ai đó nói tụi mình là con Sine nó bị bắt, cái đi theo, rồi tới đây luôn - Thiên Kim lục lại kí ức

_K phải hình như mà là chắc chắn, lúc đó tao quay lại chỉ kịp thấy ng đứng chỉ thị là con gái thôi - Nó kể lại, do sức nó mạnh nên dù thuốc mê đó rất mạnh nhưng nó vẫn cầm cự đc

_Không phải chỉ kịp quay lại mà cô còn đánh lun 2 thằng đàn em tôi vào viện nên mới nhìn thấy tôi - Bỗng nhiên cánh cửa bật mở, vừa nói, một giọng và dáng 1 ng con gái bước vào, gương mặt khá là sắc sảo, nhưng lại rất xinh đẹp, nhưng vẫn không bằng nó, có vẻ gì đó rất là trải đời

_Cô? Ai? - Nó lấy lại vẻ lạnh lùng hỏi

_Haha quả nhiên là ng Khải yêu có khác, hàng gì anh ấy lại mê mụi mày như thế - Ng con gái đó cười lớn nói

_Thật ra cô là ai - Hồng Anh khó chịu nói

_Bạn gái Phong, Em gái Nam à? nghe tin khá là dịu dàng cũng là thật nhỉ? - Cô gái đó đùa cợt nói

_Đừng đụng đến Anh - Nó gần từng chữ, nó đã bắt đầu rồi đấy

_Còn đây là Thiên Kim, bạn gái cậu Nam, và đây là...chắc chắc, Vợ hứa hôn với Vũ chứ gì? - Cô gái đó nói rõ mồn một

_Cô là ai? - Nó bắt đầu lên cơn rồi

_Tôi à? Cô đi mà hỏi Khải ngu cô đấy, chỉ cần *Đừng* đụng xe là quên mất tất cả, quên luôn cả tôi, haha, cuộc đời thật quá nhiều cái bất ngờ, và cũng chẳng ngờ hần hứa chỉ yêu mình tôi mà giờ lại theo cô như con chó - Cô ta nói từng chữ mà chua chất y như cuộc đời của cô

_Cô là ngu cũ của Khải? - Nó chắc chắn

_Đúng - Cô ta cười chua sớt

_Vậy cô thả bạn tôi ra, chỉ 1 mik tôi dính vào việc này, mún chém giết gì tùy cô, thả bạn tôi ra - Nó nói nhẹ nhàng

_Không thì sao nào? Bạn mày...quan trọng với mày hơn bản thân mày đúng chứ? - Cô ta bốn cợt

_Tôi trước giờ chỉ có mỗi tình bạn, tình thân và tình yêu, những thứ đó không quan trọng thì còn cái gì quan trọng? - Nó nhếch mép nói

_Tôi nghĩ cô sai rồi, bản thân mình là qtrng nhất vì nếu k có mình thì lấy đâu ra mấy thứ đó? - Cô ta đau đớn nói

_Vậy nếu không có họ, tôi liệu có được hạnh phúc sao? - Nó hỏi ngược lại

_Haha, quả nhiên công chúa có khác - Cô ta

_Tôi cũng chỉ là ng thường - Nó lạnh lùng nói

_Cô là ng thg mà ngt tôn trọng cô thế à? cô thử là ăn xin xem, tôi không tin họ sẽ yêu quý cô đc như thế - Cô ta chua chất nói

_Tôi chẳng cần cái gọi là công chúa hay ăn xin, được, giờ cô thử làm công chúa nhưng thứ mn dành cho cô chỉ là giả tình giả nghĩa vậy cô còn thích à? Tình yêu, tình thân, tình bạn, là 3 thứ quan trọng nhất trên đời và cần ngt dùng trái tim để đáp lại, chẳng qua là do cô chẳng hiểu cái trái tim có ý nghĩa thế nào - Đây là lần đầu nó có kiên nhẫn nói nhiều đến thế, nó có cảm giác, cô gái này, không xấu như cô thấy

_Nhi à, nói chi loại ng này - Như xen vào - Cô vốn dĩ cũng chỉ vì ghen tị t.y của Nhi đúng chứ?

_Đúng, tôi ghen tị hoặc nói cách khác là ganh gét nó, ban đầu, tao nghĩ Khải mất trí nhớ, tôi vẫn có thể làm anh ấy nhớ lại được, nhưng cuối cùng cô lại xuất hiện, tôi hận cô rất nhiều, cô biết chứ? - Cô ta nhìn vào ánh mắt nâu này, bất giác hơi giật mình, đây là lần đầu có thấy ánh mắt nâu nhưng lại có gì đó rất rất bằng giá và hơn hết là cũng có chứa đựng rất nhiều tình yêu

_Nực cười, ghen tị trong khi đó k phải của mình thì làm được gì? - Nó bất giác nhếch mép cười

_Cô..cô..vốn dĩ khải là của tôi, nhưng chỉ do cô nên mới... - Cô gái đó chưa nói xong thì nó tiếp lời

_Vốn dĩ, nên nhớ đó chỉ là vốn dĩ - Nó hướng ánh mắt kiên định về phía cô gái kia

_Cô biết gì mà nói - Cô ta quay mặt đi, có một giọt nước mắt rơi, những hành động này làm sao lọt khỏi mắt nó đc

_Đúng, tôi không biết, nhưng tôi biết cô yêu Khải hơn tôi, yêu hơn rất rất nhiều - Nó nói

_Đúng, Khải cũng yêu tôi hơn cô nhưng cũng chỉ là không nhận ra - Cô gái đó đau đớn nói

_Được, cô lại đây - Nó kêu cô gái đó áp tai vào, nó nói gì đó, cô ta hơi giật mình quay lại nhìn nó

_Cô dám sao? - Cô ta hỏi

_Dám, nếu thứ đó k dành cho tôi, nhất định tôi không bắt lấy, vì vốn dĩ, nếu là của mình, dù mình có ra sao đi chăng nữa, sua đuôi nó cỡ nào đi chăng nữa, cũng mãi mãi thuộc về mình - Nó nói nhưng cũng có chút sợ, sợ điều này sẽ đem hấn đi, nhưng có cảm giác gì đó dâng lên cho nó, nó tin hấn, tin tưởng vào t.y hấn dành cho nó 1 cách rất rất đỗi tự nhiên mà nó cũng chẳng hiểu

_Được - Cô gái ấy mỉm cười, có lẽ...cô yêu Khải hơn, nhưng lại thua cô ấy tại...

_Cô thả bạn tôi về đi, họ vô tội, bạn tôi cũng mất máu quá nhiều - Nó nhìn cô gái ấy gần như van xin

_Được, cho ng đưa họ về, các cô nhớ này, về thông báo cho Khải, 1 mình Khải đến đây thôi, tôi đảm bảo Tuyết Nhi bạn cô sẽ không sao, nhưng hay bảo anh ấy đến đây, có ng tên Hà Ân Nghi gặp - Ân Nghi nói

_Nhưng mà... - Cả bọn quay qà nhìn Nhi lo lắng

_Tui không sao, về đi, cứ làm theo cô ta sắp xếp - Nhi gật nhẹ đầu nói

_Uhm, bà cố bảo trọng, hức..hức, tui...tui yêu bà nhất nhất lun, hức hức.., tui không cho phép thì không được bỏ rơi tui cô đơn 1 mình đó..hức hức..- Hồng Anh vừa đứng dậy vừa khóc nức nở nói, khiến Ân Nghi cũng phải hơi siêu siêu lòng với tình bạn mà cô cho là giả tạo kia

_Uhm, tui ổn, về đi - Nó nói nhẹ nhàng rồi nở nụ cười, đây là nụ cười nó đã hứa chỉ được dành cho hấn lúc ở bệnh viện hôm bữa mà giờ đã hé lộ, dù chơi thân lâu năm nhưng đây là nụ cười thứ 8 mà Kim, Anh với Như thấy được, nụ cười hiếm hoi nhưng rất rạng ngời này, nếu nó cười nhiều hơn thì chắc cả thế giới cũng trở thành màu hồng

_Cô cười rất đẹp - Ân Nghi cũng khá thán phục

_Vì ít cười nên chắc thế - Nó nói thản nhiên

_Cởi trói cho cô ấy - Ân Nghi tin nó có nghĩa khí nên chắc sẽ k chạy thoát

_Cô tin tôi sao? - Nó khá bất ngờ

_Tin, nếu cô trốn, tôi sẽ bắt bạn cô nộp thay - Ân Nghi cười gian

_Ừm - Nó chỉ ừ nhẹ - Cô có thể kể tôi nghe? - Nó nhẹ nhàng hỏi, nó có cảm giác, cô gái này, không hề ác độc tí nào

_Chuyện tôi vs Khải? - Ân Nghi

_Ừ - Nó gật nhẹ đầu xem như đồng ý

_Tôi với Khải chơi với nhau từ nhỏ, tôi là trẻ mồ côi, được nhà họ Vương nhận về khi Khải đến bv thăm ng quen, thấy tôi là trẻ mồ côi nên xin về nuôi năm tôi 6t, Khải 7t, xem như làm bạn với Khải, nói vậy chứ

tôi cũng như là con của ông bà Vương, họ rất yêu thương tôi, Khải với tôi từ nhỏ lớn lên, anh ấy rất ít khi cười từ nhỏ, nghe đâu là do từ khi quen tôi, đã có 1 cô nhóc nào đó, trong một lần sang Anh cùng gia đình thì có quen với cô nhóc tên gì đó quên rồi, cái anh ấy vừa gặp đã thích cô ấy, có một lần, trong lúc đi chơi thì bị một nhóm ng bắt, nghe nói do có hận thù gì với nhà Khải, mà lúc ấy Khải đang chơi với cô gái đó, do cô gái đó thấy Khải bị bắt thì cứ níu níu kéo kéo, thế là họ bắt cả cô gái ấy, đến ngày ba mẹ 2 bên đến thì ba Khải bị bắt phải tự kết liễu sinh mạng, ba Khải định bắn thì Khải chạy vào cản tay tên đó, do đau quá hấn buông Khải ra, Khải chạy lại gần chỗ gia đình thì hấn tức quá chĩa súng bắn Khải, ai ngờ cô bé bạn Khải lại chạy ra đỡ, hấn hoảng sợ bỏ chạy thì bị bắt, Khải đã nói là ‘Xin lỗi, tớ xin lỗi, tớ nợ cậu’ thế là cô bé đó nói ‘vậy thì hãy hứa với tớ, từ nay, ngoài tớ ra, cậu nhất định k đc cười với ai ngoài tớ’ rồi cô bé ấy được đưa đi, sau này khi Khải cho ng tìm cũng chẳng thấy, mà cũng chẳng nhớ tên cô ấy do lúc đó hoảng sợ đến mức Khải bị trầm cảm nặng, 1 tg sau mới hết, nhưng lại quên mất rất nhiều thứ, cũng như cái này cũng nhớ nhưng lại chẳng nhớ tên. khi tôi vào nhà họ Vương thì lớn lên trong tình cảm và sự yêu thương của m.n, Khải cũng đã kể tôi nghe và xem tôi như cô gái đó mà lo lắng, chăm sóc, cho đến 3 năm trước, tôi nói yêu Khải, Khải cũng nói yêu tôi nhưng chưa nói hết câu thì bị xe đụng, sau đó thì mất hút trí nhớ, đúng thật là ông trời phũ phàng, Sau đó vài tháng vì đau lòng mà tôi xin sang Pháp du học, đến khi có quyết tâm về làm anh ấy nhớ ra tôi thì 2 ng đang quen nhau, Khải lại rất yêu cô...

_Đúng như tôi đoán, cô thật chẳng có gì xấu, vậy anh ấy có biết cô là con nuôi nhà họ Vương? - Nó hỏi nhỏ

_Không, tôi vẫn chưa nói chuyện với anh ấy - Ân Nghi

_Nhưng sao nghe cái nợ của Khải tôi lại thấy gì đó - Nó cố nhớ, rõ là chuyện này rất quen nhưng nó lại chẳng nhớ nổi

_Vậy à? - Ân Nghi thấy kì kì nhưng cũng thôi

_Mà Khải có cười với cô chưa? - Nó bắt ngờ hỏi

_Chưa lần nào - Ân Nghi đau lòng đáp

_Nụ cười anh ấy, quả rất đẹp, tôi đã từng có suy nghĩ, sẽ mãi mãi giết bất cứ kẻ nào làm mất nụ cười đó thay bằng nước mắt, vì cả đời này, anh ấy cũng chỉ có thể khóc vì tôi - Nó nói chắc nịch

_vậy lát làm chuyện đó, cô không sợ sao?lỡ như Khải tỉnh và không dành nụ cười cho cô nữa? - Ân Nghi thắc mắc

_Không, vì tôi chắc chắn ngoài tôi, anh ấy không đc cười với ai nữa, cả cô nhóc thời thơ ấu của anh ấy cũng không được, anh ấy đã hứa, tôi tin điều đó - Nó nói chắc nịch

_Thưa cô chủ, thuốc lấy lại trí nhớ ở đây - 1 tên đàn em vào báo

_Có loại thuốc này sao? - Nó ngạc nhiên

_Tôi qua Mĩ, dùng tất cả các mối quan hệ để có thể khiến họ chế tạo bí mật đc loại thuốc này, nhất định k ảnh hưởng gì đến cơ thể ng, vốn định về đây cho Khải uống và sống cuộc sống hp, nào ngờ có cô suất hiện - Ân Nghi giải thích

_Ừm - Nó khá là khâm phục

_Có lẽ lát nữa Khải sẽ đến, cô đủ dũng cảm để làm chứ? - Ân Nghi hỏi

_Nếu k đủ, tôi đã chẳng làm chủ bang Snow như bây giờ - Nó nở nụ cười hình bán nguyệt

_Thật thì tôi khá khâm phục cô, nếu k qua chuyện này, nhất định, tôi sẽ buông tay, vì có lẽ...anh ấy hợp với cô hơn tôi - Ân Nghi suy nghĩ rồi lại đáp khác - Ừm, cô rất giỏi

_Quá khen - Nó nhắm mắt suy nghĩ, rồi đây, có sẽ mất thứ gì rồi thêm thứ gì? liệu t.y nó với hấn có thể khiến cả hai đi đến cái kết trọn vẹn trong vui vẻ hay không?

~Nhân vật mới

~♪♪Hà Ân Nghi : 16t, là con nuôi của họ Vương, yêu hấn nhưng liệu với hấn lúc trước mất trí nhớ, là tình yêu hay gì khác? Tính cách: vui vẻ, dễ gần, hiền lành, khá tốt bụng, nhưng do vì hấn nên Nghi mới bắt tay

nó để dụ hắn đến chứ không hề có ác ý. Tóc đen huyền của ng Châu Á, tóc ngắn hơn vai chút xíu, mái ngố, mắt khá to và long lanh, khuôn mặt hơi sắc sảo nhưng cũng rất xinh đẹp, không thua gì Hồng Anh nhưng do hơi mũm mĩm nên thua 1 chút, ốm nhưng nhìn mặt tròn nên trông khá mũm mĩm, Cao 1m 68, 3 vòng khá chuẩn, khác biệt lớn nhất với tụi nó là Nghi có chiều cao đối với tụi nó thì hơi khiêm tốn tí

20. Chương 20: Tạm Biệt Anh, Người Em Yêu

Sau khi về gặp bọn hắn thì tụi nó nhanh chóng lại ôm ngui mình, thấy 3 đứa tụi nó thì Vũ, Phong, Nam mừng quýnh lên

_Phong à /Anh à /Nam - Hồng Anh, Xuân Như, Thiên Kim

_Thật ra có chuyện gì, sao bọn anh lại k tìm đc bọn em cả ngày hqà hả - Vũ lo lắng hỏi

_thật ra tụi em bị bắt đến một căn biệt thự, ng bắt bọn em đến tự dừng lại thả ra nên mới về đây nè - Thiên Kim nói

_Vậy Tuyết Nhi đâu? - Hắn nhìn đi nhìn lại cũng chẳng thấy nó đâu

_Nhi vẫn còn ở đó - Xuân Như đau lòng nói

_Cái gì? - Hắn tức giận gằn lên - Vậy sao 3 ng về đc đây

_Nhi nó nói gì đó với ng bắt bọn tôi, cái bọn tôi được thả - Thiên Kim nói

_Hức hức, Khải mau đến cứu Nhi đi, họ chỉ cho 1 mik Khải đi thôi - Hồng Anh nấc nhẹ nói

_Ừ - Hắn nói

Hắn nhanh chóng đến căn biệt thự mà Hồng Anh nói đã bắt Nhi ở đây, căn biệt thự này hắn có cảm giác rất quen, nhưng chẳng thể nhớ nổi, đây là căn biệt thự ở ngoại ô, gần vách núi, chỉ cần k nắm rõ địa hình thì chết nha chơi, hắn bước vào trong, tiến đến phòng khách, đến đó thì nhìn thấy 1 cô gái ngồi ngay sofa như đã đợi sẵn hắn

_Cô là ai? - Hắn lạnh lùng hỏi

_Anh thật sự không nhớ em? - Ân Nghi lên tiếng hỏi

_Tôi chưa từng gặp cô, làm sao mà nhớ? - Hắn khó hiểu nói - Tuyết Nhi đâu, thả cô ấy ra - Hắn lạnh lùng lên tiếng

_Đưa cô ấy xuống đây - Ân Nghi kêu ng đưa nó xuống

_Nhiii... - Nhìn gương mặt nó xanh xao, tim hắn đau như dao cắt - Cô muốn gì?

_Anh chỉ cần uống viên thuốc này, em sẽ lập tức thả cô ấy ra nếu anh muốn - Ân Nghi nói

_Được - dù thuốc độc hắn vẫn uống, miễn Nhi không sao

_Aaaaa - Đầu hắn giờ đau như bố bố, ôm đầu, hắn mệt mỏi gục xuống

_Đem anh ấy lên phòng - Ân Nghi ra lệnh - Cảm ơn cô, cô sang phòng tôi nghỉ ngơi tí đi - Ân Nghi đề nghị

_Ừm

Hắn giờ vẫn còn hôn mê do tác dụng của thuốc, mọi việc khi trước xảy ra đang tua đi chậm chậm trong đầu hắn, hắn đã nhớ lại mọi việc, kể cả tên cô gái nhỏ nhắn đáng yêu đỡ phát súng giúp hắn, tên cô gái ấy, lúc trước khi mất trí, đã hắn sâu vào tim hắn, đến lúc lớn vẫn thế, ra là cô gái ấy chính là ng hắn đang hết sức yêu thương, cưng chiều, ng đã làm rung động trái tim băng giá này ~ Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi

_Ân Nghi? - Hắn động đậy ng tỉnh lại

_Khải, anh nhớ em rồi sao - Ân Nghi vui mừng nói

_Ừm, anh xin lỗi vì đã k nhớ ra em, thật xin lỗi - Hắn đau lòng nói, anh đã làm cô đau lòng nhiều rồi

_Anh không có lỗi gì cả, là em tự nguyện đợi anh, em yêu anh - Ân Nghi ngọt ngào nói

_Anh cũng thế, anh cũng yêu em.... - Hấn dừng lại, nhắm mắt lại

_Tạm biệt, Người Em Yêu - Nó đóng cửa phòng lại bước ra ngoài, ban đầu khi nghe hấn tỉnh lại, nó chạy qua xem thế nào, nào ngờ nghe đc đoạn đối thoại này

_Nhưng Anh chỉ xem em là em gái, chỉ yêu em như ng anh trai yêu em gái - Hấn ngưng vài giây rồi nói típ, nhưng vài giây đó, đã khiến sau này, hấn đau lòng trong 1 tg k hề quên

_Thật...thật sao? - Ân Nghi đau lòng nói

_Thật, ng anh yêu...là Tuyết Nhi, người cứu anh lúc nhỏ, cũng là cô ấy - Hấn đau lòng nói

_Sao? cô gái...cô gái cứu anh lúc trc là...Tuyết Nhi? - Ân Nghi khá bất ngờ, vậy ra, chắc cô chẳng có tư cách giành với Nhi, quả thật chẳng có tư cách

_Cô chủ, cô gái đo biến mất rồi, có ng tìm báo lại là có ng nhìn thấy cô ấy đi về hướng vách núi - 1 tên đàn em chạy vào báo trong hoảng loạn

_Sao chứ? mau, mau tìm cô ấy - Ân Nghi lo lắng

_Cái gì? - Hấn ngồi bật dậy

_Anh đừng cử động, em sẽ cho ng đi tìm - Ân Nghi lo lắng nhìn hấn

_Đưa đt anh đây - Hấn như hét vào mặt Ân Nghi, cô khá bất ngờ rồi cũng đưa cho hấn

_Alo? Phong hả? mày điều động tất cả mn trong bang đi tìm Tuyết Nhi cho tao, ở đường XYZ, Nhi có chuyện rồi - Hấn lo lắng đến nỗi cả giọng nói cũng run rẩy

_Được được - Phong

Vài tháng sau, Cà đấm điều động tất cả ng đi tìm Tuyết Nhi, Hồng Anh nghe tin thì sốt lên sốt xuống, nhập viện 1 tuần hơn 5 lần vì bị suy nhược cơ thể, Thiên Kim trở nên cực kì lạnh lùng vì nỗi đau mất đi bạn thân, nhưng do thiếu nó thì k đc nên phải lên làm chủ Snow thay Nhi, Xuân Như thì lâu lâu cũng lén lút khóc 1 mình, vừa mới về gặp nó được vài ngày thì lại xảy ra chuyện này, Vũ thì cực lực cho ng tìm Tuyết Nhi, cũng cực phiền não vì Xuân Như rất đa cảm, hay khóc 1 mình làm anh có cảm giác như mình là kẻ bất lực, Phong với Nam thì cũng xót ruột và khá là buồn, còn buồn vì ngiu mình càng ngày càng vì chuyện này mà yếu đi, cả bọn đều có ác cảm với Ân Nghi vì bọn nó nghĩ do cô ấy nên Nhi mới như thế, chỉ có hấn là bình thường với Ân Nghi vì hấn nghĩ, ân nghi k có lỗi, cô cũng chẳng mún chuyện này xảy ra

Tại biệt thự nhà hấn

Hấn ngồi một mình, gương mặt cũng tiền tụy sau vài ngày, người hấn giờ ốm đi hấn, ngồi trên chiếc giường cô đơn, tim lại bóp chặt đến nỗi hấn cũng chẳng thở được

_Nhi à...em đang ở đâu thế, có biết ở đây có 1 ng đang rất nhớ, rất mong chờ em hay không? Anh biết, biết chắc là em vẫn còn sống, nhịp tim anh, anh có cảm giác như là nó cảm nhận đc nhịp tim của em, Anh Yêu Em là điều mang tên Mãi Mãi, Anh Nhớ Em là điều mang tên Tình Yêu, Anh Là Cửa Riêng Em là điều mang tên Định Mệnh. Em đã nói, chỉ muốn anh cười với 1 mình em, vậy hãy mau về đi, anh cần nụ cười lắm, anh sợ, sợ mình sẽ chịu k nổi, sợ mình sẽ chết đi, để đến 1 ngày nào đó, bỗng dưng em quay về, anh sẽ k được cảm nhận hơi ấm của em, chỉ có thể bên cạnh em, bảo vệ và quan tâm em 1 cách âm thầm, Em đã hỏi anh, Mãi Mãi Là Bao Xa? vậy em về đi, anh có câu trả lời rồi, anh đau lắm, trái tim này như muốn đóng băng rồi, nó muốn tan ra thành từng mảnh rồi, xin em...hãy bên anh...anh yêu em bằng tất cả những gì anh có, cho nên...em là thứ quan trọng nhất của anh, một khi chưa tìm thấy em, anh sẽ mãi tìm kiếm, dù em đã chết, thì cũng phải thấy xác, anh nhất định sẽ không bỏ cuộc, nhất định, Anh Yêu Em, Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi à...

21. Chương 21: Bốn Năm Sau

~Tại Một Căn Biệt Thự của 3 năm sau

~_Thưa công chúa, cha cậu ấy thấy cậu ấy quá đau lòng nên đã đưa 1 cô gái có tên là Dương Kim Anh, cô ta theo tôi điều tra thì là con của nhà họ Dương, cô ta được mang danh là khá dịu dàng, học thức tốt, gương mặt khá đẹp, nhưng nghe nói cô ta là ng 2 mặt và đặc biệt là ng đã xúi dục Ân Nghi về hại chị, nhưng chỉ qua đt nên Ân Nghi hoàn toàn không biết, theo em biết thì cô ta đã yêu cậu ấy lâu rồi nhưng do gia thế chưa đủ nên vẫn đợi thời gian - Một ng có giọng nam vang lên

_Ừ, cho nhà cô ta phá sản cho tôi, trong 1 tiếng nữa - Một cô gái có ánh mắt sắc lạnh, mái tóc dài tím than phát phơ theo gió

_Vâng, chị còn muốn căn dặn gì không ạ? - Ng con trai lên tiếng

_Chuẩn bị chuyển bay về vào ngày mai cho tôi - Nó nói lạnh lùng

_Vâng - Ng đó nói xong thì cô gái ấy cũng cúp máy

_Bất kì ai, chỉ cần có ý định tiến gần anh, người đó...nhất định phải chết - Cô gái đó có ánh nhìn hướng về phía xa xăm lên tiếng

_Công chúa của ta đang làm gì mà mặt nghiêm trọng thế - Một ng đàn ông khoảng 40 hay 50 tuổi, gương mặt phúc hậu, dù tuổi hơi cao nhưng nhìn ông vẫn rất điển trai của thời trai trẻ và gương mặt thể hiện sự trải đời của mình, và ông ấy chính là Nguyễn Minh Long và đương nhiên cô gái kia chính là nó_Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi

_Ba - Nó chạy lại ôm chầm lấy ng đàn ông này và nghiêm túc lại nói - Đến lúc con cần về rồi

_Không ở với ta nữa sao? nhớ ck con rồi à? - Ông cười hiền

_Ck gì chứ, vẫn chưa là gì mà ba, với lại 3 năm nay, hơn trăm ng đến ra mắt Khải, chỉ cần anh ta gật đầu 1 cái, con lập tức bỏ, cũng may là anh ấy chưa bao giờ gật đầu, chỉ có ba anh ấy thôi - Nó khó chịu nói - Ba à, ba gọi ông bạn già ba đi, con cần gấp - Nó nói ba nó kêu cho gấp ba hần

_Được thôi con gái - Ông cười hiền - Con thông minh nhỉ? giả chết làm thằng Khải con về ta lo lắng làm ta cũng muốn nói mà chẳng dám

_Đó là hình phạt, vì ngoài con, anh ấy còn dám nói yêu người khác - Nó khó chịu nói, lần đó dù hần k yêu Ân Nghi nhưng lại dám nói iu Ân Nghi như ae cũng xem như bị phạt

_Con hư thật - Ông cười hiền

~Quay Lại 4 Năm Trước, Sau khi đi ra khỏi phòng

~ Sau khi đi ra khỏi căn biệt thự ấy một cách rất ư là lén lút thì nó bị lạc ra chỗ vách núi, cho nên có ng thấy nó ra đó, sau đó nó gọi đt ẹ

_Mẹ à - Nó cất giọng nhỏ nhẹ

_Công chúa của ta, có chuyện gì sao? - Mẹ nó tức nữ hoàng Anh nói vs nó bằng giọng yêu chiều

_Dạ, con cần mẹ giúp, giờ con đang ở XYZ, con sẽ ra đến sân bay, trong vài tiếng tới mẹ cho ng đưa con sang Anh với, nhớ là đừng để ai biết ngoài ba với mẹ, con không muốn ở đây, con cần thời gian để ổn định lại tình cảm của mình - Nó giải thích

_Được thôi, chỉ cần con muốn - Bà gọi cho Ba nó để cho ng đến đón nó bằng đường dưới vách núi sau đó chạy thẳng ra sân bay qà Anh

~Tại Việt Nam

~ Hần dần dần trở thành 1 kẻ lạnh lùng vô đối, chỉ cần có bất cứ ai có ý định lại gần hần là hần sẽ cho ng đó biến xa mình 100 km, hần đã hứa với lòng, sẽ chỉ yêu mỗi mình nó, nhưng có vài chuyện rất lạ, mỗi lần ba hần làm mai hần cô nào là y như rằng hần chưa kịp ra tay thì lại có ng ra tay, cô gái đó gia đình k phá sản thì ra đường ăn xin hoặc bị chết do tai nạn, hần cũng khá là khó hiểu, cho ng điều tra hoài cũng chẳng ra, đảm bảo ng làm điều đó có địa vị không hề nhỏ

_Khải, nghe nói ba ông lại làm mai ông cho người nào tên Kim Anh? - Xuân Như hỏi, cả đám bước vào căn biệt thự nhà hấn, giờ hấn đã làm và dần tiếp quản cty của ba mình, hấn đang làm Phó Chủ Tịch tập đoàn King của gia đình, cty cũng được đưa ra khá xa, tập đoàn nhà nó thì có ng báo là có 1 ng bí ẩn đã làm phó chủ tịch của Royal, hấn nghe thì chẳng ưa và k phục, vì chức đó Nhi ngồi hợp nhất chứ k phải là 'kẻ thay thế' kia, nhưng hấn cũng thấy khá lạ, ba mẹ hấn nghe ba hấn nói thì k hề buồn tí nào, chỉ khi nào hỏi có buồn k thì nói buồn rồi giả mặt buồn, không phải họ đều rất yêu thương Nhi sao? Mọi việc khiến hấn rất sock

_Ừ, hạ cô ta đến, sáng nay cty phá sản, tính ra chỉ mới 1 tiếng từ lúc cô ta từ nhà tôi về - Hấn lắc đầu

_Lạ quá, sao tui có cảm giác là Nhi làm ý - Hồng Anh sờ trái tim mình nói

_Chẳng biết nhưng k điều tra ra - Thiên Kim nói

_Mà tối cty này có tiệc lớn mà gấp do ông già nhà này mở đúng k? nghe nói còn là chuyện hôn sự của này? - Phong nói

_Ừ, tao chẳng đồng ý, chẳng biết ông làm gì nhưng lại nói nếu tao không đi, sẽ hối hận cả đời, uống phí 4 năm - Hấn nhăn mặt

_Kệ đi, cứ đi đi, quây chơi, ví dụ tới giữa buổi tiệc nói huỷ là xong - Vũ nói chen vào

_Ck tui nói đúng ấy - Giờ Như với Vũ đã qen rất thân với bọn hấn, Vũ k còn là đàn em mà thành bạn của bọn hấn

_Ừm, tối bọn này cũng đi mà, để tui xem, con nào dám vào vị trí của Nhi, mà lạ cái là nghe nói là ng bí ẩn ngồi chức phó chủ tịch Royal ấy - Hồng Anh xen vào, cô đã mạnh mẽ lên nhiều vì k có Nhi bên cạnh, phải tự bảo vệ mình, cô rất nhớ Nhi, cô có cảm giác, Nhi luôn luôn bảo vệ cô ở nơi nào đó

_Cái gì, sao em biết - Phong hết hồn

_Thì em cũng thân với nhà Nhi, nghe ng trong Royal nói thế - Hồng Anh chu mỏ nói

_Thật sao? tôi cũng cần xem, cô gái này là ai, mà dám thay thế vị trí của vợ tôi - Hấn hướng ánh mắt tăng băng ra ngoài cửa sổ

_Đúng nha - Hồng Anh

_Giờ đi shopping đi, Khải trả, mua đồ đi chơi - Xuân Như vênh mặt nói

_OK - Cả đám gật đầu mặc dù ng trả tiền vẫn im lìm

_Haizz, em đang làm gì thế, anh rất nhớ em - Hấn nhắm mắt lại nói rồi cũng đi với bọn kia

22. Chương 22: Chồng Tôi Là Vương Minh Khải

~~Hiện Tại ở Anh

~ Ba nó gọi ông bạn đến nói chuyện, ông ấy đầu nghĩ nhiều, ai ngờ khi đến nơi thì nhìn thấy nó, ông khá bất ngờ

_Cháu còn sống sao? sao lại k trở về - Ông khó hiểu nói

_Cháu muốn xa Khải để có thời gian để cả 2 biết mình cần gì và làm gì, có lẽ lúc đó chúng cháu yêu nhau quá nhanh nên cháu cần cái gọi là trưởng thành - Nó nói đều đều một cách bình thản

_Vậy cháu gọi ta ra đây để làm gì? - Ông vẫn có cảm giác, cô gái này, rất chính chắn và cũng rất thông minh và đủ dũng cảm để nói chuyện với ông thế này, ngay cả ông đôi khi còn chưa làm được

_Mai cháu về, bác tìm cách tổ chức 1 buổi tiệc lớn và gấp, lúc đó, cháu sẽ công bố ọi ng chuyện cháu với Khải, 4 năm là quá đủ rồi - Nó nói nhẹ nhàng

_Được chứ, ta cứ tưởng cháu không còn nên mới làm mai cho thằng con ta, xem ra, nó đợi chờ cháu, là điều k hề uống phí - Ông cười nói

_Cám ơn bác - Nó nói xòn cũng cúi chào ra về

Sau khi về nhà thì nó ra thẳng phía sau vườn, gia đình nó có rất nhiều máy bay tư nhân nên hnay nó lấy đi cho nhanh, đi máy bay tư nhân chỉ cần 4 tiếng là từ Anh về đến , còn đi máy bay chung mất hơn 1 ngày, chiếc máy bay dần hạ xuống, che đi ánh nắng của cả 1 bầu trời, nhà nó ở Anh có thể chứa tận 2 đến 3 chiếc máy bay loại lớn, vừa hạ xuống, cây cỏ xung xanh như bị xáo trộn và như sắp bị thổi bay đi

_Công chúa, mời - Quân Gia Lý đưa tay dẫn lối cho nó

_Đã chuẩn bị xong tất cả? bữa tiệc tốt? - Nó

_Vâng, tất cả đã xong - QG Lý

_Uhm - Nó bước lên máy bay

~Bữa tiệc ở khách sạn lớn nhất thế giới thuộc King

~ 4 chiếc siêu xa đậu lại trước khách sạn Niver, đầu tiên là hấn bước ra với chiếc áo sơ mi trắng được khoác ngoài bởi áo vest đuôi tôm đen huyền, tóc tím than được dc chải chuốt sơ, mang giày đen huyền, quần dài màu đen, nguyên bộ đồ này là bộ mặc nhất hiện nay. Tiếp đến là chiếc xe tiếp theo là của Nam với Thiên Kim, Nam diện áo sơ mi xanh dương nhạt, có bộ vest xám lịch lãm, Thiên Kim thì mặc váy bó liền cơ thể màu xanh dương nhạt, Vũ với Phong thì chỉ mặc áo cơ mi lần lượt là màu xanh lá và đen, quần da đen hết 4 chàng, Hồng Anh mặc váy ngắn, xoè đến ngang gối, Xuân Như mặc chiếc váy xếp li, bông bênh màu xanh da trời nhạt, tóc Hồng Anh thì thắt 1 cái bím nhỏ trên mái, Thiên Kim thì búi nhẹ lên, chừa lại vài cọng tóc con khiến cô trông thật sang trọng, Xuân Như thì thắt 2 bím 2 bên tóc, xoã tóc tự nhiên, Hồng Anh mang đôi 8 phân, Thiên Kim 5 phân và Xuân Như 7 phân

_Con trai - Ba hấn thấy hấn thì vui mừng vì cứ nghĩ hấn sẽ k đi

_Chào/Chào bác - Hấn và cả đám đồng thanh

_Các con vào trong ngồi đi, còn con (chỉ hấn) đi theo ta - Nói xong ba hấn cười 1 cái rồi dắt hấn vào bên trong

_Chuyện gì? - Hấn khó chịu nói

_Quả là con k làm ta thất vọng - Ba hấn cười

_Tôi đến đây chỉ vì nghe tin ng tôi đính hôn là ng bí ẩn dám ngồi vào vị trí phó chủ tịch Royal của Tuyết Nhi, xem thật ra cô ta là ai, không hề có thành ý cưới - Hấn nói

_Thật là con k muốn cưới? - Ba hấn cười

_Đúng - Hấn lạnh lùng nói

_Sau buổi tiệc, con sẽ biết, ta chưa bao giờ bắt con làm thứ mình k muốn - Ông nói xong thì cười và đi ra ngoài tiếp khách, để lại hấn với tâm trạng khó hiểu rồi cũng bước ra

Buổi tiệc này được tổ chức ở khách sạn Niver, hnay nơi này được trang trí rất đẹp, như thiên thần vậy, mọi thứ ở đây chủ yếu là màu tím bí ẩn, ngoài khuôn viên có các bàn nhỏ ngoài trời để khách có thể ngắm mọi thứ, xung quanh còn có các chậu cây hoa hồng trắng và đặc biệt là cỏ 4 lá được trồng xen kẽ, hấn khá là ngạc nhiên vì đây là loài cỏ và hoa nó cực kì yêu thích, và loài cây này rất hiếm là cỏ 4 lá, rất ít khi xuất hiện ở ngoài, làm sao trong 1 tg ngắn có thể có nhiều thế này?thật ra là do nó lấy ở khu vườn đặc biệt ở Anh của nó, cả 1 khu vườn lớn chỉ trồng mỗi cỏ 4 lá

_Hôm nay thật lạ - Hấn ngắt 1 cây cỏ 4 lá lên và nói - Anh nghe ngt nói, cỏ 4 lá tượng trưng ay mắn, vậy thì...anh xin ước, có thể gặp em và ng đính hôn với anh chỉ là em - Hấn nói xong thì đột nhiên cỏ 4 lá đó rơi mất do gió, nên hấn k biết được, gió đã mang nó đi đâu đó...

Trên 1 chiếc máy bay sắp đến đích, có 1 cô gái vừa thay đồ xong, mở cửa máy bay, đưa tay ra đón gió, lại nhận được 1 bông hoa cỏ 4 lá, cô áp vào tim mình

_May mắn này, hãy cho ta được ở bên Khải, mãi mãi không xa - Cô gái đó mỉm cười nhẹ rồi thả nó xuống với gió, để gió sẽ mang điều ước của 2 ng nhưng cùng 1 nhịp đập thành sự thật

Bữa tiệc bắt đầu tất cả các khách mời đã được về lại vị trí cũ, hân vào trong chuẩn bị

_Hôm nay, cảm ơn các vị đã đến với bữa tiệc gia đình của nhà họ Vương cũng như tập đoàn King của chúng tôi - Ba hấn nói nhẹ nhàng - Cũng nhân dịp này, tôi muốn giới thiệu với mọi người con trai tôi, phó chủ tịch của King, cũng sẽ là ng tương lai dẫn dắt King theo bước tôi - Ông ngất quăng, cả hội trường vỗ tay chúc mừng - Cái thứ hai, tôi muốn thông báo là con trai tôi Vương Minh Khải - Ba hấn ra hiệu, hấn bước lên sân khấu - Sẽ đính hôn với phó chủ tịch Royal - Vừa nói xong thì từ trên cao, 1 chiếc máy bay loại lớn đậu xuống, một cô gái xinh đẹp mỹ miều, ánh mắt lạnh lùng tuyệt sắc, mái tóc tím than uốn nhẹ phần đuôi, mái xéo dài màu tím than phía đuôi ngọn tóc được chiếc kẹp nhỏ màu trắng làm bằng đá rubi xanh lá hình cò 4 lá cài lên kẹp trên mái tóc, đôi mắt to long lanh như viên pha lê bằng giá, khoát trên mình bộ đồ tựa như váy cưới nhưng là váy đuôi tôm, những viên đá quý được khoắc hoạ hình cò 4 lá nhỏ nhỏ màu trắng khắp cả áo nên trông cô long lanh biết bao, thể hiện được thân hình chuẩn quá mức và chiều à cô gái nào cũng mong muốn nay đã được tôn lên rõ ràng, đôi chân dài thon mịn trắng k tì vết được lộ ra, chiếc mặt nạ đính kim cương áp che đi nửa khuôn mặt thiên thần của cô, có chiếc lông vũ màu trắng được gắn đều ở xung quanh chiếc mặt nạ trông cô như tiên giáng trần mà cũng đầy sự bí hiểm, cô bước đi trên thảm đỏ, chiếc guốc 5 phân màu trắng, lông mao được gắn ở đầu đôi guốc, được viên kim cương đá quý trắng đặt lên trên, trông cô thật đẹp biết bao, từng bước, từng bước nhẹ nhàng đi lên sân khấu trong đầy sự bất ngờ của mọi ng, lên đến sân khấu, cô quay lại nhìn mọi ng, hấn thì từ khi cô gái này bước từ trên máy bay xuống là trái tim anh đã lỡ 1 nhịp cực mạnh, cô có vẻ gì đó của Nhi, rất rất giống, nhưng giờ đây cô đẹp hơn rất nhiều, tụi bạn nó thì trở mặt ra nhìn, chỉ có Thiên Kim, Hồng Anh, Xuân Như thì nhìn nhau rồi gật đầu, tự hiểu ý mình, ai nấy trong kháng phòng đều đã bị mê hoặc bởi cô gái này

_Xin lỗi vì đã để mọi người đợi, tôi đến trễ - Giọng nói trong trẻo đầy lạnh lùng vang lên, hấn hết ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, giờ đã k đứng bình thường mà là quay hấn ng sang nhìn nó

_Nhi... - Hấn nói làm cả hội trường chấn động

_Đúng - Nói xong nó lấy thay bỏ chiếc mặt nạ xuống, khuôn mặt đẹp hơn cả tượng hay tranh vẽ - Tôi là Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi

_Ý vậy là cô tự nhận mình là cô dâu phó chủ tịch King? - 1 con nhỏ trc đây bị hấn từ chối ra nói, cả hội trường nhìn sang nó, ăn mặc đồ trên xuống dưới, nhìn rất lỗ mãng

_Không - Cả hội trường lại 1 phen chấn động, ai cũng xầm xì, hấn thì bất ngờ, vậy nó k còn yêu hấn nữa sao? ngưng rồi nó nói tiếp - Vương Minh Khải mới là chồng tôi, phó chủ tịch King, tôi hoàn toàn k hề - Nó cười sắc bén - Vậy cô là gì của chồng tôi? - Nó cười khinh

_Tôi...tôi...tôi là bạn gái anh ấy - Nhỏ nói vì tức giận nó, muốn làm bẽ mặt nó

_Vậy cho tôi hỏi, cô có dám nói là chồng tôi đã từng tỏ tình với cô? - Nó nhếch mép

_Vậy anh ấy đã nói yêu cô chưa mà nói - Nhỏ không biết chuyện nó vs hấn qen nhau nên đắc ý

_Rồi - Hấn đáp thay - Không những thế, tôi yêu cô ấy rất rất nhiều, cách đây 4 năm, cô ấy biến mất, từ đó, tôi cũng đợi cô ấy đến bây giờ, giữa cô và cô ấy, hoàn toàn k có tư cách lên tiếng dù 1 lời nói chỉ là thách thức vợ tôi Phan tiểu thư - Hấn nói sắc lạnh làm nhỏ Phan kia lo sợ

_Mai cô nhớ đọc báo - Hấn nói rồi quay lại nhìn nó, ánh nhìn dịu dàng, cả hội trường lại được 1 phen chấn động

_Bắt anh đợi 4 năm, em to gan đấy - Hấn cười hạnh phúc rồi mắng yêu, ai cũng bất ngờ, hấn nổi tiếng lạnh lùng tàn ác, nói chỉ là lần này nói dịu dàng mà còn cười hạnh phúc

_Không to gan, không phải Tuyết Nhi này rồi - Nó nhún vai cười nhẹ

_4 năm quá đủ rồi, đây sẽ là hình phạt cho em - Hấn nói rồi quay lại nói với mọi người - Ngày mai, sẽ là ngày tôi cưới Tuyết Nhi, mong mọi ng đến dự - Hấn nói rồi quay lại thách thức nhìn nó

_Ai dám đi, tôi không chắc ng đó sẽ đi về đâu - Nó nhìn hấn cười kiêu khích

_Em hư lắm - Hấn nói lớn rồi lại gần, ôm nó vào lòng để thỏa nỗi nhớ 4 năm xa cách, đồng thời hôn nó 1 nụ hôn thật lâu, làm cả hội trường như nghẹt thở và khó tin nh~ gì đag diễn ra

_Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi là vợ tôi, cũng là người tôi yêu nhất và mãi mãi, ai dám đụng đến, tôi sẽ cho ng đó biết, thế nào là sống không bằng chết

- Hấn cười, hôm nay, hấn đã cười, đã không còn ngồi trong phòng một mình khóc vì cô đơn trog khi có quá nhiều ng bên cạnh, với hấn, chỉ cần có nó, là hấn đủ ấm áp để đối mặt với mọi thứ, đủ mạnh mẽ đứng trước bão hay sóng thần, dư nụ cười để dành cho nó, mọi thứ chỉ cần có nó, là hấn đủ ấm áp và hạnh phúc, hạnh phúc từ tình yêu chứ không phải trái tim

_Vợ à, anh có câu trả lời rồi, mãi mãi là khi anh có em - Hấn nói nhỏ vào tai nó

_Chồng à, ngt nói, hoa bồ công anh sẽ bay mãi, bay mãi, k có điểm dừng cho đến khi nó tàn và chết đi, cho nên, tình yêu em cũng thế, sẽ yêu anh mãi, yêu mãi, cho đến khi chết, em vẫn sẽ yêu anh, giữ em với nó, chỉ khác nhau ở đó thôi - Nó nói nhỏ rồi hun hấn cái chụt, cả 2 bắt đầu đi tiếp khách

23. Chương 23: Ai Dám Bắt Vợ Tôi Xin Lỗi?

Sau khi bữa tiệc kết thúc, cả bọn quyết định ra Đảo Bora Bora ở Pháp chơi ngay buổi tối đó, ai nấy cũng có nụ cười trên môi, người tui nó yêu quý nhất là Tuyết Nhi đang ở đây, riêng hấn là vui nhất, vui vì nó đã và đang ở bên hấn như bây giờ, liệu tình cảm của họ, còn gì bất trắc không?

_Nhi à, tui nhớ bà lắm lắm lun - Hồng Anh nũng nịu

_Tui cũng nhớ bà đó nha vừa đoàn tụ thì lại bỏ tui tui 1 mình suốt 4 năm, nếu còn xảy ra chuyện gì, chết cùng chết, cấm tuyệt đối zụ hi sinh nha - Xuân Như nói đùa nhưng thật ra là rất thật

_Mày cũng làm tao mệt chết, đi chi mà lâu, để tao phiền mấy cái bang - Thiên Kim giả bộ trách

_Được rồi, tao xin lỗim được chưa? - Nó cười

_Phải xin lỗi bọn tôi nữa - Phong với Nam và Vũ nói

_Liên quan? - Nó quay lại nhìn cả 3 ng hơi ớn lạnh

_Ờ...ờ thì làm bạn gái tui tui pùn, mà pùn thì tui tui cx pùn - Phong cười cười

_Ai dám bắt vợ tôi xin lỗi? - Hấn tiến lại ôm eo nó hướng ánh nhìn ít có ác vào 3 thg bạn

_Đâu ai đâu - Phong với Nam cười

_Chị, em nói chuyện tí - Vũ nói

_Um - Nó vs Vũ ra nói chuyện riêng, bọn hấn chỉ thấy Vũ nói gì đó vs nó rồi nó gật đầu

_Gì vậy - Hồng Anh hỏi

_Không gì, chỉ là nói zụ Thiên Kim q? lý bang thế nào thôi - Nó

_Thấy sao? - Thiên Kim hỏi, có tí lạ lạ

_Tốt - Nó nhún vai

_Bang có chuyện? - Thiên Kim nói nhỏ vào tai nó khi 2 đứa đứng gần

_*gật* - Nó chỉ gật đầu thay lời muốn nói, Thiên Kim thấy vậy thì cũng để hỏi rõ sau

_Giờ mọi ng gọi dt về soạn đồ rồi mình lên đi ra Pháp luôn, Ok? - Hấn hỏi ý kiến

_OK - Cả đám đồng thanh tán thành

24. Chương 24: Anh Ngốc

Sau khi chuẩn bị xong đồ đạc thì máy bay cũng đã ở khuôn viên sau khách sạn, Nó thì vẫn im lặng như đang suy nghĩ gì đó rồi bỗng nhiên cười gian, chỉ riêng Thiên Kim thấy nụ cười đó, còn bọn kia đang nói chuyện vui vẻ nên chẳng biết

_Chắc hẳn chứ? - Thiên Kim hỏi

_Chính hẳn ta, không sai - Nó nhếch mép

_Mày tự giải quyết? Chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cty mày - Thiên Kim hơi khó hiểu nói

_Yên tâm, đến lúc đó, tuyệt nhiên Royal sẽ được cty khác lớn hơn cứu zúp - Nó nói như ăn chắc

_Sao mày biết được - Thiên Kim thắc mắc

_Thì là do tao biết - Nó nói xong thì lại chỗ bọn kia mà k để cho Thiên Kim hó hê lời nào

_Mày sẽ không một mình đâu Nhi à - Thiên Kim nói với giọng chỉ đủ cô nghe rồi cười nụ cười bán nguyệt sau đó cũng đến trò chuyện với bọn nó rồi lên thẳng máy bay nhà hắn

Lên máy bay, mạnh ai nấy chơi với ng ấy ấy của mình

~~Nơi Như với Vũ

~_Chồng à, cho vợ vào Snow lại nhé? - Sine dùng ánh mắt cùn con nhìn Kan

_No - Vũ trả lời trực tiếp k ngại ngùng

_Đi mà, đi nha nha - Như năn nỉ

_No - Vẫn giữ nguyên trạng thái, gương mặt kia, anh nhìn quen rồi

_Hay vậy, hỏi ý kiến tụi kia ha ha ha? - Xuân Như biết chắc là tụi bạn mình sẽ đồng ý

_No - Vẫn thế

_Giận - Như quay mặt hướng khác nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, kính của sổ được đặt loại kính cong và hơn hết là kính cường lực

_Giận à? - Vũ hỏi lại

_Ừ - Như trả lời cộc lốc

_Vậy giận luôn đi, ck ngủ - Vũ phũ phàng đáp làm như tức ói máu

~Nơi Thiên Kim với Hoàng Nam

~_Lát vk mặc bikini cho ck ngắm nhá? - Nam chớp chớp mắt

_Chi - Thiên Kim giả bộ

_Đi đi mà, ck mún xem 3 vòng của vk - Nam để ánh mắt long lanh

_Ghê quá đi - Thiên Kim cười phì với cái biểu cảm bằng ánh mắt của Nam

_Ck mà ghê thì ai tốt được chứ - Nam tự tin phán

_Nhiều ng lảm, khỏi lo - Thiên Kim chớp 1 mắt nói

_Mấy ng kia làm sao mà so được với ck của vk, vừa đzai, dễ thương này, nhà giàu này,... - Nam ngồi lòi cả cả đám chữ 'này'

_Được được rồi, zk k say máy bay, lát vk ới là tại ck đấy - Thiên Kim giả bộ oẹ oẹ

_Hơ, ck nói đúng sự thật cơ mà - Nam chu mỏ nói, trông Nam lúc này vô cùng dễ thương lun, làm cả chị Thiên Kim nhà ta cũng phải siêu lòng

_Được rồi được rồi, ck là tốt nhất, được chưa? - Nói xong chịu k nổi, Thiên Kim hun cái phóc vào cái mõ đang chu kia

_Vk hun lên - Nam cười hì hì nói

_Vk đây hun công khai nhá, đó là hình phạt ai kêu ck dám bán moe làm chi - Thiên Kim lên mặt nói

_*Chụt* này cũng gọi là phạt nhá vk, phạt vk dám hun ck k xin phép, chỉ có ck được tùy ý hun vk thôi - Nam phán câu làm Thiên Kim câm lun

_Ck trẻ con - Thiên Kim lè lưỡi nói

_Ck trẻ con mà vk là vk ck, vk già hơn ck chắc? - Nam hất mặt nói, thế là 2 ng cứ chớp qa chớp lại

~Nơi Hồng Anh với Phong

~_Cậu mệt không? - Phong nhìn Anh ngọt ngào hỏi

_Tớ không sao, hơi chán a~ - Hồng Anh xụ mặt

_Hay vậy, tớ hát cho nghe nhé - Phong kìm cổ khoe chất giọng được xem là hay hơn ca sĩ bẩm sinh của mình

_Được đó nha, hí hí - Hồng Anh cười hí ha hí hửng

_Cậu thích bài nào? cho tớ nghe qa 1 lần là ok liền - Phong cười tươi hỏi

_Sủng Ái của TFBOYS nhé? - Hồng Anh nhắc đến thần tượng thì ánh mắt sáng rực, cô vs nó và Kim với Như đều rất rất yêu TFBOYS lun à

_Được chứ, tớ cũng biết nhóm đó, cũng khá thích - Phong cũng biết nhóm này và cx là 1 ng khá thích TFBOYS

_Oa, vui quá - Hồng Anh áp 2 tay lên má la hơi bị lớn lên, trông cô giờ rất đáng yêu nha

_Tớ yêu cậu lắm lun, nên nhất định không được bỏ tớ đâu đấy - Phong cười nhẹ nói, trước giờ, chỉ có Hồng Anh là ng duy nhất khiến anh có cảm giác rất sợ khi phải mất đi, vì Hồng Anh đối với anh, là cực kì quan trọng

_Tớ hứa lun, cậu cũng rất rất quan trọng với tớ luônggg - Hồng Anh vừa nói thì vừa dang tay rộng thiệt rộng, hết mức có thể lun để thể hiện tình yêu của mình

_Cậu tính làm tớ mất máu đấy à - Phong mắng yêu

_Sao lại mất, tớ làm gì cơ - Hồng Anh ngây thơ nói

_Vì cậu quá dễ thương, làm tớ mê đến chảy máu mũi lun ý - Phong vừa mắng yêu vừa giải thích cho cô công chúa này

_Hì hì, tớ dễ thương trước giờ nhaaa - Hồng Anh tự tin nói

_Đúng vậy, cậu là ng dễ thương và xinh đẹp nhất trong lòng tớ - Phong nói nhẹ nhàng

_Hi hi - Hồng Anh cười

Nơi Nhi với Khải đây

~_Anh cực cực nhớ em lun nhaa, phải bù đắp cho anh đấy - Hấn như con nít đòi kẹo á

_Nhớ em thật không đấy? nghe nói đi xem mắt nhiều lắm cơ mà? - Nó giả bộ dỗi

_Đâu nhiều đâu, có vài ng thôi mà - Khải cười cười

_Không nhiều đâu, 1 tuần 1 ng, vậy 4 năm nhiều ng? - Nó lườm Hấn té ghê

_Hơ, sao em biết - Hấn hơi bất ngờ

_Em không biết vậy anh muốn ai biết? - Nó bặm môi

_Hi, em biết là được rồi, nhưng đó chỉ là 3 anh kêu, anh đâu có ý gì đâu, với lại bà xã à, từ lúc không có em, anh thế luôn là anh chưa bao giờ cười với ai hoặc yêu ai cả, gần gũi cx k lun - Hấn kêu oan

_Thật không đấy? - Nó nói vậy thôi chứ nó biết hấn nói thật, nó luôn cho ng theo sát hấn 24/24, biết được hấn quen những ai, vậy thì làm sao không biết hấn đã làm những gì với những ng đó được cơ chứ

_Thật mà - Hấn chớp chớp mắt

_Tha cho Anh đấy, nhưng từ nay về sau, em cấm anh nói yêu bất kì ai, kể cả là tình yêu anh trai em gái cũng không - Nó đe dọa

_Hơ, kì thế, em ích kì - Hấn vờ dối nhưng thật ra là tâm hồn đang nhảy nhót vì vui mừng

_Vậy là k đồng ý? - Nó hỏi lại

_Anh nói k đồng ý bao giờ, chịu liền chứ bộ - Hấn cười hì hì

_Umk, anh ngốc - Nó nói xong rồi quay mặt ra ngoài, một nụ cười hiện trên môi nó, nó vốn k mún hấn thấy, vì theo nó, như vậy ngại chết đi được

_Em cũng thế đấy, Ngốc à... - Hấn nói nhỏ đủ để nó nghe thấy rồi cũng cười nhẹ vì giờ, hấn đang hp, và hiện hấn chẳng cần thêm bất cứ thứ gì nữa cả, thế này, chỉ cần được ở bên cạnh nó, là quá đủ rồi

25. Chương 25: Em Không Ngủ Với Anh Thì Ngủ Với Thằng Nào?

Sau khi mất mấy tiếng ngồi máy bay ‘nhà’ thì cuối cùng cả bọn cũng đã đến Pháp, tại hòn đảo Bora Bora không bao giờ có trong danh sách của máy bay công cộng. Giới thiệu sơ về Bora Bora nhé là một hòn đảo tại Polynesie ở Pháp, một cộng đồng hải ngoại của Pháp ở Thái Bình Dương. Tên ban đầu của các hòn đảo trong ngôn ngữ Tahitian chính xác hơn có thể là Pora Pora, nghĩa là “sinh ra đầu tiên”. Hòn đảo cách Papeete khoảng 230 km (140 dặm) phía tây bắc, đảo được bao bọc bởi một đầm phá và một rạn san hô. Trung tâm của đảo là những tàn tích của một ngọn núi lửa đã tắt và tạo thành hai đỉnh núi, Núi Pahia và Núi Otemanua, điểm cao nhất là 727 mét (2.385 ft).

Bora Bora là một trọng điểm du lịch quốc tế, nổi tiếng với khu nghỉ mát sang trọng. Hòn đảo này có sân bay Bora Bora ở phía bắc, bên cạnh St Regis Resort, Air Tahiti có các chuyến bay hàng ngày đến và đi từ Papeete ở Tahiti. Theo một điều tra dân số thực hiện trong năm 2008, dân số thường trú của Bora Bora là 8.880.

Cả bọn xuống máy bay và đến khu resort Bora Bora Pearl Beach nghỉ ngơi giữ sức để lát đi BÔI, trong nguyên đám thì chỉ có Như là chưa đến đây lần nào vì Như rất bận nên rất ít khi tham gia đi chơi cùng nhóm, nên đến khi đến nơi thì ai cũng mệt mỏi, có mình Như là tung tăng chạy nhảy với mắt sáng rỡ

_Vợ bớt nhoi đi - Vũ bó tay với cô vợ này

_Không, ai kêu k cho ngt vào bang - Như còn giận dai vụ trên máy bay

_Giận dai quá a - Vũ nhăn mặt

_Em cứ cho nó vô bang đi, có chị quản, đừng lo - Nó thấy thế lên tiếng

_Nội lần đầu lúc vô bang là cô ấy quậy từ ng k phải đối thủ thành bang đối thủ, làm bang rồi từa lư, chị chưa sợ à - Vũ nhớ lại ‘chiến tích hào hùng’ của Như thì k khỏi rùng mình

_Kệ đi, chắc no chữa rồi - Dù nói vậy như nó cũng có ‘hơi’ rùng mình

_Nghe chưa, vợ hết dám rồi, cho nhé ck yêuuuu - Xuân Như thấy nó bênh mình thì nhào vô lấy lòng

_Được rồi, tuy vk - Vũ lắc đầu phục cô vợ mình

_Tks ck iêu nhá, iêu ck nhất nhà - Xuân Như cười, nhà chỉ có mình Vũ, ba mẹ hay đi làm, Vũ k đứng nhất, ai nhất giờ?

_Thôi, vô nghĩ đi, lát đi chơi - Hấn cười

_OK SẾP - Do hấn là ng bao thầu zụ đi chơi nên ai cũng phải tuân lệnh, trừ nó

_Em chung phòng với anh, Nam với Kim 1 phòng, Anh vs Phong 1 phòng, Vũ vs Như chung 1 phòng, hết, về - Hấn chỉ đạo

_Hơ hơ, sao tui phải ngủ với Nam chứ - Thiên Kim uất ức nói

_Đúng ấy, mắc gì em phải ngủ với anh - Nó phàn nàn

_Tớ không ngủ với Phong đâu, nam nữ bất tương thân - Hồng Anh nhăn mặt chu mỏ cãi

_Sao tui phải ngủ với Vũ chứ, không được - Xuân Như khoanh tay quay mặt chỗ khác

_Giờ 4 cô nương k nghe lời là về nhà nhá? - Hấn đe dọa rồi quay qua nói nó - Em không ngủ với anh thì ngủ với thằng nào hả?

_Ai cũng được, miễn không phải anh - Nó vênh mặt cãi

_Thử xem, chi sợ chưa kịp vô phòng là tên đó gặp ông Vương rồi - Hấn nói

_Ba anh ấy hả? - Nó còn hơi ngây thơ

_Diêm Vương ấy, nhà anh họ Vương chứ k phải tên Vương - Hấn nhăn nhó nói

_Ghe nhợ? bắt quá em dẫn 3 con này đi chỗ khác - Nó thách thức

_Em đi thử xem - Hấn kiêu khích

_Đi, tao dẫn đi chỗ khác - Vừa nói xong bước chân được 3 bước là bị hấn nhắc lên 1 cách nhẹ nhàng

_Thả em ra - Nó quát rồi đập hấn từa lư, nhưng hấn vẫn tỉnh bơ

_Đi về phòng, không được đi đâu hết - Hấn bế nó lên nói rồi quay lại nhìn 3 ng này cãi hấn nói - 3 cô k theo tụi kia về, tui cho 3 đứa kia bế vào đây - Nói rồi hấn đi 1 mạch vào phòng đã đặt, giờ ở đây này hấn đã bao trọn, cho nên ngoài bọn hấn thì chẳng còn khách nào cả

_Muốn tự đi hay để bọn anh bế? - Vũ nói

_Hì, tự đi - Nói rồi Như dắt 2 con kia mạnh ai nấy về phòng mình 1 mạch, để lại 3 chàng trai đang mỉm cười nhìn 3 cô công chúa của lòng mình trẻ con chạy đi

26. Chương 26: Ngốc Của Riêng Em

Sau khi ‘vác’ nó vào phòng, mặc dù trên đường về phòng rất rất là ngắn nhưng ng hấn đầy vết thương, nó đâu phải ng bình thường, dù đau lắm nhưng cũng chịu vừa đủ vô phòng rồi quăng nó lên giường xong cũng nằm bẹp trên giường kể bên nó nhăn nhó nói

_Em đánh đau thật đấy, may là anh rất rất cứng cáp nên mới chịu được đến giờ đây - Hấn quay đầu lại nhìn nó vờ giận

_Đánh anh nhẹ, em làm sao là chủ bang Snow - Nó cười nhẹ như khiêu khích hấn

_Em đang thách thức anh đấy à? - Hấn vừa nhìn thấy nụ cười đó thì hơi có phản ứng tí

_Muốn đánh nhau à? Em sẵn sàng - Nó ngây thơ nói

_Đánh thì phải đánh, nhưng phải làm cái này trước đã - Hấn hét chịu nổi thì cười gian quay ng lại đề lên ng nó, đôi môi lạnh của hấn tiếp đáp với đôi môi đỏ mọng của nó một cách rất ảm áp, từ lạnh chuyển sang nóng bỏng

_Em cũng rất giỏi nhaa - Sau khi cả hai bắt đầu khó thở thì hấn nói đùa với nó

_Mún chết lắm sao? - Nó quay mặt chỗ khác nói

_Nàyyy, anh chết thì em cưới ai? - Hấn hun má nó cái chóc thì nói

_Cưới người khác - Nó nói vậy thôi những lại nghĩ ‘Em sẽ chết theo anh’

_Dù làm ma, anh cũng sẽ không cho phép điều đó xảy ra đâu - Hấn khó chịu nói, dám nói thế với hấn nữa à, cô gan quá

_Vậy nếu em chết, anh sẽ cưới ai? - Nó không biết sao lại có cảm giác muốn hỏi câu này, cảm giác gì đó rất khó tả, vẻ mặt cũng đột nhiên nghiêm túc hơn bình thường

_Anh sẽ sống và chờ đến khi gặp được em - Hấn thành thật nói, nhưng nó lại cười rất nhiều, còn ôm bụng nữa, nó nghĩ hấn đang đùa sao?

_Em chết rồi, sao anh gặp được? - Nó lắc đầu nói

_Thì cứ sống đến khi nào chết thì coi như gặp được em - Hấn thành thật trả lời

_Xạo quá, chỉ sợ đến lúc đó anh sẽ rước cô nào về thôi - Nó nói đùa nhưng nó biết, hấn nói thật

_Vậy anh thề anh sẽ... - Hấn chưa kịp nói xong thì bị nó chặn họng bởi 1 nụ hôn

_Đừng nói thế, chỉ cần em hiểu là được rồi - Nó nói nhẹ, như sợ chuyện này sẽ thành sự thật vậy, cảm giác rất lạ

_Được thôi, không có em, anh sẽ mãi k biết yêu là gì - Hấn cười

_Em cũng thế - Nó cười nụ cười trắng khuyết

_Em ngủ tí đi, này giờ mệt rồi, anh tắm tí - Hấn nói ầm ập

_Dạ - Nó nói chữ ‘dạ’ tuy nhất nhẹ nhưng lại làm ng nghe đứng hình

_Không đi tắm sao? - Nó thấy hấn nói đi tắm mà cứ đứng yên thì hỏi

_Em...em vừa mới nói gì? - Hấn lắp bắp nói, có tí gọi là bất ngờ xen lẫn hạnh phúc

_Có gì sao?? Em nói anh không đi tắm sao? - Nó vẫn bình thản trả lời

_Không, trước câu đó - Hấn hơi run run

_Là gì nhỉ? À, em nói dạ - Nó hơi ngu ngơ khi hấn tự nhiên hỏi cái này

_Aaaaa, em dạ với anh thật sao, ngặt anh xem cái nào - Hấn tự nhiên vui mừng la lớn rồi nhảy phóc lại chỗ nó

_Anh điên à, nhéo này - nó nói xong thì nhéo hấn 1 cái rõ đau

_Áaaa, đau anh - Hấn xoa xoa chỗ bị nhéo

_Ai bảo anh đột nhiên nổi điên - Nó lắc đầu nói

_Anh đâu có điên, do xúc động quá chứ bộ - Hấn cười cười

_Xúc động cái gì? - Nó chẳng hiểu hấn nói gì

_Vì hôm nay em ngoan quá, dạ với anh luôn - Hấn cười cười

_Xì.. ra là vậy, vậy mà cũng nói - Nó tặc lưỡi nói

_Yêu Em quá điiii - Hấn nói xong thì lại hun nó cái phóc

_Tắm đi, nhiều chuyện quá đi - Nó có ‘hơi’ ngượng nói

_Vâng thưa Bà Xã - Hấn nói xong thì nhanh đi vào trong

_Anh trẻ con quá Minh Khải à..Dù phải trả giá bằng bất cứ thứ gì, tất cả của em cũng được, em..nhất định sẽ bảo vệ nét trẻ con của anh mãi mãi, nét lạnh lùng đó, k hợp với anh chút nào - Nó hướng ánh mắt theo bóng lưng hắn đến khi mất hút vẫn còn nhìn

_Em không cần anh bảo vệ, Em muốn tự mình bảo vệ anh thôi, Ngốc Cửa Riêng Em - Nó nói xong thì nở 1 nụ cười hạnh phúc, đây là mục đích cuối cùng của nó, nhất định, nó sẽ mãi bảo vệ hắn

27. Chương 27: Em Mãi Mãi Chỉ Là Của Anh Thôi, Công Chúa À

Hắn sau khi tắm xong thì bước ra, giờ trông hắn cực kì quyến rũ, tóc màu đen mái tím than cứ nhiều từng giọt nước, vài cọng không nghe lời thì cứ bám riết trên gương mặt điển trai ấy, hiện giờ trên ng hắn chỉ vón vụn 1 cái khăn tắm quấn ngang thắt lưng, lộ ra cơ bụng 6 múi cực đẹp, định khoe mẽ với nó thì đã thấy nó ngủ từ lúc nào, nhìn nó ngủ trông yên bình quá, trái tim hắn bỗng nhiên lại lạc mất vài nhịp, càng lúc càng mạnh

_Liệu...Em là Thiên Thần..Hay Thiên Sứ? (Thiên thần vs thiên sứ cũng là 1 cơ mà =.=) - Hắn ngồi nhẹ xuống giường quan sát nó nói

_Ban đầu, anh đã biết mình sẽ không bao giờ cho em rời xa anh, nên mỗi lúc em bị gì đó, dù chỉ rất nhỏ nhưng sao trái tim này của anh, giống như gần chết vậy, chỉ có 1 mình trái tim em có thể làm trái tim anh trở nên yếu đuối như thế, có người đã nói với anh, anh yêu em vì em đẹp, em có 1 vẻ đẹp lạnh lùng, đầy quyến rũ, nhừn mà...anh biết, anh biết anh yêu em vì em là chính em chứ không phải bất kì ai khác, cho nên, mãi mãi, dù có 1 người giống em như thế nào đi nữa, thì trái tim này cũng chỉ lỗi nhịp khi gặp trái tim em thôi, mãi mãi như thế. Đôi khi em mạnh mẽ quá, khiến anh cảm thấy mình thật vô dụng, nhưng mà, anh hứa là...chỉ cần bất cứ lúc nào em cần, anh sẽ luôn bên em và sưởi ấm trái tim lạnh giá này của em, Em Mãi Mãi Chỉ Được Là Của Anh Thôi, Công Chúa À... - Hắn vừa mỉm cười, vừa nói, lấy tay đặt nhẹ trượt trên mặt nó, sau đó quay mặt hôn lên trán nó 1 nụ hôn nhẹ trên trán rồi chuyển sang nằm ở bên cạnh nó, một nụ cười hé lộ sau khi hắn nằm xuống, thật ra nó vẫn chưa ngủ, chỉ là...không biết đối mặt với hắn về chuyện khi này thế nào, nói chung là có chút ngại đó mà, ai ngờ lại nghe được những lời này, nó rất muốn ngồi dậy ôm hắn vào lòng, nhưng mà..nó không dám làm thế, nó hiện giờ rất, rất là ngượng... (chị ấy đã biết ngại rồi cơ đấy)

Hắn nhẹ nhàng nằm quay lại bên cạnh nó, khẽ ôm nó từ phía sau, giờ nó nằm hẳn trong lòng nó, dựa vào bờ ngực ấm áp của hắn khiến nó cảm nhận được cảm giác thật ấm áp biết bao, bất giác dựa người vào nó mà chìm vào giấc ngủ bên người nó yêu

_Nhi à - Hắn nhẹ nhàng khẽ kêu nó, tính đến giờ thì nó với hắn đã ngủ gần nửa ngày trời, bị bọn kia gọi hò réo tùm lum, dù vẫn còn lưu luyến cảm giác bên nó nhưng cũng kêu nó dậy, để tối nay tính tiếp

_Um..Có gì sao? - Nó say ngủ hỏi

_Buồn ngủ không? - Hắn hỏi 1 câu rất ư là ‘có duyên’

_Ừ - Nó vẫn còn muốn hưởng thụ sự ấm áp trong lòng hắn nên vẫn không muốn rời rời

_Vậy ngủ thôi, mai đi chơi sau - Hắn vui vẻ vì thấy nó rất rất là biết cách hiểu hắn đang muốn gì nha, thừa lúc đó cũng hun má nó 1 cái

Ở phòng Thiên Kim với Hoàng Nam

~_Anh dám hứa với bọn họ ức hiếp em - Thiên Kim cau có nói, lần đầu bị thất thế đến thế (thất thế ghê)

_Giận anh à? Vợ yêu? - Nam ngon ngọt nói, làm giảm lửa trong lòng nó

_Chẳng thèm - Thiên Kim thấy mình dạo này hơi kì kì, đối với tên tự xưng là ck này, lại trở nên con nít từ khi nào?

_Chẳng thèm mà đang giận anh đấy - Nam cười

_Giờ ngủ sao? Em trên giường, anh dưới sofa - Thiên Kim nói như ra lệnh

_Em nữ để ck mình nằm trên sofa lạnh lẽo kia ư? - Nam làm bộ tỏ vẻ tội nghiệp nói

_Vậy muốn em sofa anh giường à? - Thiên Kim bắt bẻ

_Thôi thì vậy đi - Vừa nói thì Nam tiến lại gần Thiên Kim, cô lùi lại 1 bước, anh tiến 1 bước, đến khi cô đứng giường mà té thì hết đường lui

_Ngủ chung giường nhé vợ? - Nam nói xong thì bế Thiên Kim đặt ngay ngắn trên giường, ôm cô tình tứ ngủ

_Lợi dụng à? - Thiên Kim khê cười

_Em vốn là vợ anh, không hề có 2 từ lợi dụng nha - Nam mỉm cười nói

_Chưa cưới hỏi? Vậy mà dám nói em là vợ anh à? Chứng cứ đâu? - Thiên Kim bắt bẻ

_Nếu em muốn, ngay bây giờ chúng ta cưới nhau cũng được - Nam cười hạnh phúc

_Anh là đang cầu hôn sao? Không hoa? Không nhẫn? - Thiên Kim nói khích

_Anh không có gì cả, chỉ có trái tim và thể xác này, em đồng ý lấy anh nhé? - Nam nhìn vào mắt Thiên Kim, nửa thật, nửa đùa

_Em đương nhiên đồng ý, chỉ có điều, chưa phải lúc này - Ánh mắt cô hơi trùng xuống như rồi cũng về bình thường

_Tại sao? - Nam khá khó hiểu

_Thì do em còn chưa đủ tuổi - Thiên Kim lấy đại cái cớ

_Được, anh sẽ đợi đến lúc đó rước em về - Nam cười trong hạnh phúc, đôi khi, yên bình..cũng là một hạnh phúc

Tại phòng Hồng Anh với Khải Phong

~_Tớ... - Hồng Anh hơi ngại ngần ấp úng về khó nói

_Cậu ngủ giường đi, tớ ngủ sofa cho - Phong biết thế nên gỡ nổi khó khăn trong lòng Anh

_Hi, Tớ cảm ơn, nhưng không cần thế đâu, tớ ngủ sofa được rồi - Hồng Anh làm sao nữ cho ng này ở sofa đây?

_Tớ không sao, tớ là con trai đó, chỉ nhiều đây còn k chịu được, làm sao mà rước cậu về nuôi? - Phong tỏ vẻ bản lĩnh đáp

_Nhưng mà... - Hồng Anh hơi ngại ngại

_Không sao mà, cậu tắm đi rồi chúng ta nghỉ ngơi tí, lát sẽ đi chơi - Phong nói rồi ra dọn dẹp rồi trong vali

~Tại phòng Xuân Như với Phong Vũ

_Sao mặt mày nhăn nhó thế? Giận ck sao? - Vũ khê hỏi

_Em muốn đi chơi, không muốn nghỉ - Xuân Như con nít đáp

_Vợ con nít, ngủ đi, lát đi chơi - Vũ cười đáp

_Em với anh phải ngủ chung thật sao? - Như ngại ngần hỏi

_Tuỳ em thôi vậy, anh sao cũng được - Vũ cười, thế là Xuân Như mềm lòng làm gối ôm cho Vũ trên giường

>>>>Đôi khi bình yên...lại hiển thị ột cơn bão sắp đến

28. Chương 28: Nam Mất Tích

Nói đi chơi nhưng bọn nó toàn ngủ đấy thôi, phí thời gian quá, nhưng mà quả thật khí hậu ở đây hiện giờ rất rất thích hợp cho việc ngủ, không nóng cũng chẳng lạnh, nhưng đặc biệt 1 điều, khí hậu nơi đây luôn thế và không bao giờ thay đổi cả

_Cộc...cộc..cộc - Tiếng cửa ra vào đánh thức giấc ngủ của Thiên Kim với Nam

_Ai thế, không phải nói mai mới đi sao? - Nam tưởng bọn nó nên nhắm mắt, ra mở cửa rồi bước vào, không thèm để ý là ai, vừa xoay người lại thì....

Đến sáng, khi cả nhóm đã tập hợp lại thì ai cũng cau có vì hiện giờ, Thiên Kim với Nam vẫn chưa ra, trước giờ có nghe trể thế này bao giờ đâu, Nó với Hồng Anh cùng Xuân Như quay mặt nhìn nhau, cứ như là dùng ánh mắt nói chuyện, có gì đó rất rất là lạ

_Hay tối qua làm ‘việc’ mệt quá? - Phong nói trêu

_Haha chắc thế rồi - Vũ vui vẻ đáp

_Điều đó là không thể - Nó lên tiếng

_Em đâu phải tụi nó làm sao mà biết? - Hấn thắc mắc

_Vì Thiên Kim với Nam chơi từ bé, họ rất hiểu tính nhau, nên tui biết chắc là sẽ không có chuyện đó - Xuân Như Trả lời thay

_Vậy sao mà giờ vẫn chưa đến? - Vũ thiếu kiên nhẫn nói

_Mọi...mọi người...đợi lâu chưa? - Thiên Kim vừa nói giọng nói rất rất ư là vô (số) tội nói, vừa nói vừa nhìn quanh như tìm cái gì đó

_Lâu chết lun đó, định để bọn tui chết rồi mới ra à? Nam đâu? - Xuân Như nói giọng vừa trách vừa hỏi

_Không phải Nam đã ra trước sao? - Thiên Kim hỏi giọng khó hiểu

_Ra hồi nào, nãy giờ bọn. tui đứng đợi 2 ng mệt chết nè - Xuân Như thấy lạ

_Vậy là sao? Nói rõ hơn đi - Phong lo lắng hỏi

_Thì là vậy, nãy tui tỉnh lại thì đã k thấy Nam đâu, cứ ngỡ Nam đi trước, đang giận trong lòng này, định là ra xem Nam ra chưa rồi mắng 1 trận - Thiên Kim giải thích

_Chết tiệt - Nó gần lên, nhìn qua thấy mọi ng đang nhìn mình thì vội nói - À à, tui chỉ đang nghĩ hấn chơi trò trốn tìm thôi

_Ra là vậy, tưởng em biết gì đó - Hấn bó tay, đầu nó cuối thẳng xuống đất, ánh mắt bây giờ chỉ còn sự băng giá

_Hôm nay em mệt, mọi ng đi chơi đi, tui lên phòng nghỉ, mai sẽ đi sau - Nó nói với ánh mắt bình thản như đầu đầu nhưng tay đang làm thành nắm đấm

_Thật à? vậy thôi Vũ với Phong dẫn vợ đi đi, tao ở lại khách sạn, yên tâm, mình chơi đến khi nào chán thì về, Thiên Kim muốn đi thì đi đi, chắc thằng Nam đi đâu đó thôi - Hấn thấy nó k đi cũng chẳng còn hứng thú muốn đi

_Tui không đi đâu, mọi ng đi đi - Thiên Kim cảm thấy nó có cái gì đó

_Được thôi, 3 ng ở lại đợi Nam đi, bọn tui đi tí về - Cả 4 đứa

Nói xong thì nó với hấn về lại phòng, Thiên Kim đến kêu nó ra nói chuyện riêng

_Có chuyện gì đúng k? - Thiên Kim lạnh nhạt hỏi nhưng bên trong đang sôi sục máu

_Không gì đâu, mai Nam sẽ về, mày về phòng đi - Nó chỉ nhếch môi nhẹ, đến lúc mọi thứ sẽ đi vào một trang mới rồi

_Mày chắc chứ? - Thiên Kim

_Chắc - Nó nói chắc nịch

_Được, tao nhất định sẽ không để mày hành động 1 mình đâu, vì vậy, đừng hòng như trước nữa - Thiên Kim nhớ đến khoảng thời gian 4 năm tưởng chừng như nó đã chết thì khá là lo lắng

_Tao biết mình nên làm gì và không nên làm gì mà, mày về phòng đi, tao muốn suy nghĩ vài việc - Nó biết Thiên Kim đã nghĩ gì

_Được - Thiên Kim về phòng, để lại nó đứng ở lang thang tầng cao nhất khách sạn mà nhìn xuống

_Giữa tôi với em, liệu là cùng sống, hay cùng chết...hay là chỉ 1 người được tồn tại? - Nó nhìn lên khoảng không vô định, liệu...thời gian có thể làm nhòa đi hận thù hay không? hay chỉ làm cho chúng tăng lên?

29. Chương 29: Em Sinh Đôi Bị Thất Lạc

Nó nói chuyện với Thiên Kim xong thì cũng vào phòng cùng với Hấn

_Có chuyện gì sao? - Hấn thấy rất lạ

_Không gì đâu, chỉ tâm sự tí - Nó cười trừ

_Mà em mệt thật à? - Hấn

_Chỉ xạo thôi, không đủ người, đi không an tâm - Nó thành thật nói

_Theo em thì Nam đi đâu - Hấn hỏi nó

_Nam không đi đâu cả - Nó nhếch mép

_Sao cơ? nhưng lạ cái là anh cho người điều tra, nói có người đến phòng Nam với Thiên Kim, nhưng tại sao Thiên Kim lại không hề biết? Anh cũng đã cho người xem camera nhưng không hề thấy Nam ra khỏi khách sạn - Hấn khó hiểu nói

_Đơn giản là Nam không đi đâu cả - Nó thần nhiên đáp

_Ý em là Nam chưa hề ra khỏi khách sạn? - Hấn đang có dấu chấm hỏi to đùng

_Đúng vậy, Nam không đi vì Nam bị bắt, và người bắt chính là ng trong khách sạn này - Nó chỉ nói phân nửa

_Vậy tại sao chúng phải làm vậy? Tống tiền? Uy hiếp? - Hấn đang cảm thấy sao bây giờ mình bỗng trở nên dần đến thế

_Sai hoàn toàn, không dùng làm gì cả, chỉ là muốn chúng ta lo sợ thôi - Nó nhếch mép nói, muốn qua mặt nó, không dễ vậy đâu cô em à

_Để làm gì? - Hấn giờ vẫn chẳng hiểu gì, nhưng nó biết, hấn không hiểu cũng phải, nhưng chuyện này, cả nó cũng không biết kết cục sẽ thế nào và nên làm gì tiếp theo, chỉ biết rằng nó không thể làm người bắt bạn mình bị thương, bao nhiêu năm qua đã quá đủ cho người đó, nó không trách, ngược lại còn cảm thấy người đó thật đáng thương

_Không làm gì cả, ngủ thôi, mai Nam sẽ về thôi, chúng chỉ muốn chúng ta 1 phen lo lắng thôi - Nó nói xong thì nằm thẳng xuống giường

_Em rất là lạ nha - Hấn ôm nó vào lòng nói

_Em không lạ, chỉ là...đôi khi, có những thứ đã xảy ra, không thể thay đổi, và điều đó tưởng chừng như rất nhỏ, nhưng lại có hậu quả rất lớn, và em đang làm những thứ mà em biết rằng mình làm đúng và em hứa, sẽ bảo vệ tình yêu của anh và em, không để ai có cơ hội phá hủy nó, dù là 1% - Nó đang nghĩ dài dòng như thế nhưng chỉ đáp ngắn gọn - Em ổn mà

_Thôi ngủ đi, hun cái nào - Hắn chồm lại hôn môi nó phát nhẹ nhàng nhưng ngọt ngào mà chìm vào giấc ngủ, chỉ có nó vẫn còn thức

_Em nên làm gì bây giờ? Khi người muốn hại chúng ta..lại chính là em sinh đôi bị thất lạc của em... - Nó đưa tay sờ mặt hắn, khẽ nói nhỏ, một giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt không chút tỳ vết nào, khuôn mặt đẹp hơn cả tranh, nó hôn nhẹ má hắn rồi cũng đi vào giấc ngủ

30. Chương 30: Anh Xin Lỗi

Tại 1 căn phòng ở khách sạn, Nam đang cố gắng thoát ra nhưng lại không thể, lúc ở phòng, anh vừa quay người lại thì bị chụp thuốc mê mà bắt đến đây, nhờ vậy anh mới biết..Thiên Kim yêu anh thế nào, ở đây có camera chiếu từ phòng Cửa anh và Thiên Kim đến, anh nhìn thấy Thiên Kim đang lo lắng rất nhiều, đến nỗi khóc và đập đổ mọi thứ, giờ anh chỉ muốn về với người con gái đó, người anh yêu từ khi còn bé, người anh biết chắc là nhất định phải có người đó, đang suy nghĩ mê man bỗng dưng cửa phòng hé ra

_Thấy bạn gái lo lắng thế, đau lòng không? - Một cô gái nhìn màn hình sau đó nhìn Nam nói

_Cô là ai? Nhìn cô rất quen - Nam không biết người con gái này là ai? Tại sao lại dám bắt anh đến đây? Nhưng cũng có cái gì rất quen, dù khuôn mặt bị che đi bởi chiếc kính to bản thời trang màu đỏ nhưng vẫn có cái gì đó rất rất giống..một người, nhưng rõ là đây không phải giọng nói đó

_Đoán xem, tôi là ai? - Cô gái đó nhếch mép cười, ánh mắt bị che bởi chiếc kính kia bỗng dưng trở nên đau xót lạ thường

_Cô là ai? Cô rất giống Tuyết Nhi nhưng không phải Nhi - Nam thắc mắc hỏi, vì anh biết, cô gái này không phải Tuyết Nhi, vì Nhi chưa bao giờ thích màu đỏ lai hồng, anh đã sống với tụi nó từ nhỏ, nên đương nhiên cũng hiểu tụi nó không ít, cả bốn đứa từ nhỏ đã không thích màu đỏ, lúc đó anh cũng không biết vì sao nhưng sau này mới biết tụi nó trong bang Snow, giết người vô số, cho nên màu đỏ đại diện ấu, bọn nó dù giết người nhiều nhưng đó là nhiệm vụ không phải sở thích, nên anh chắc rằng, đây không phải là Nhi

_Anh nghĩ tôi là ai? Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi? - Cô gái đó nhếch mép nhẹ

_Không hề, Tuyết Nhi từ nhỏ đã chơi chung với tôi. cô nghĩ tôi có thể không phân biệt được sao? Nhi chưa bao giờ thích màu đỏ - Nam khẽ cười nói

_Haha, quả nhiên là anh nhìn ra được, cả tôi cũng không biết điều đó, nhưng anh nghĩ sao nếu như tôi sẽ thay người anh chơi từ nhỏ sống cuộc sống của người đó? - Cô gái đó khẽ nói

_Ý cô là cô muốn sống cuộc sống của Nhi? - Nam nói xong thì cô gái đó cũng gật đầu

_Nếu cô thích thì cô cứ làm thế, có điều..dù cô có làm thế nào đi chăng nữa, cô cũng chỉ là kẻ thế thân, sống trên danh nghĩa là Nhi mà chẳng bao giờ thành Tuyết Nhi được - Nam bình thản nói nhưng anh biết, cô gái kia đang rất tức giận

_Tôi sẽ lấy hết những thứ Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi có được trở thành của tôi, cô ta..không xứng - Cô gái đó bình tĩnh đáp rồi cũng bước ra, cho người thả Nam về

_Cô đâu biết được...Nếu Tuyết Nhi không xứng..thì chẳng ai xứng hơn cả, với lại...cô với Nhi rất giống nhau..nhưng lại có tính cách và sở thích rất khác nhau, Nhi ghét nhất là để tóc dài kiểu ngang...chỉ vì mái tóc đó..quá gò bó, Nhi không phải loại bình thường đâu, Cô gái à - Nam nhếch mép nói khi thấy cô gái đó bước ra, lý do anh nói là để cô gái đó nghe được và anh biết, cô ta nghe được hết tất cả, không sót 1 từ

Sau khi được thả ra thì anh lẳng lặng về phòng, nhìn thấy cô gái luôn mạnh mẽ bởi vẻ bề ngoài giờ đang ngủ say sưa trong nước mắt khiến lòng anh nhói lên từng cơn

_Nam? Anh đi đâu đó hả? Tại sao không nói em 1 tiếng - Thiên Kim thấy có người chạm vào mình nên tỉnh lại, thấy Nam thì rất bất ngờ cũng xen lo lắng và vui mừng, cô hỏi anh đi đâu, nhưng cô cũng đã đoán ra vài phần, chỉ muốn xem Nam có muốn nói hay không

_Anh có chuyện nên đi không nói tiếng nào, Anh xin lỗi - Nam nhìn cô gái này bắt gặp đau lòng, đây là lần đầu anh thấy cô thế này đây

_Uhm - Thiên Kim thấy Nam không nói thì cũng biết đây không phải việc nhỏ nên cũng không muốn hỏi thêm, tự cô sẽ điều tra

_Do anh nên em không được đi chơi, ngủ tí trưa nay cùng đi chơi nhé? - Nam thấy mình thật có lỗi, anh sẽ tự mình giải quyết những chuyện kia, thật ra...cô gái đó là ai? anh sẽ đi hỏi Tuyết Nhi sau

_Uhm, mọi người rất lo lắng, em định giận anh luôn đây - Thiên Kim cười trừ

_Bà xã giận thì anh buồn lắm nha - Nam nói xong thì hôn Thiên Kim 1 cái - Ngủ nào vợ yêu

_Vâng - Thiên Kim cảm thấy rất hạnh phúc và cô sẽ không để ai phá hoại sự hạnh phúc này, bất kì ai cũng không được

31. Chương 31: Vì Yêu

_Này, cả ngày hôm qua hai đi đâu đó? - Khi cả bọn đã tập chung lại để chuẩn bị đi chơi thì vừa gặp Nam là Hồng Anh mừng

_Anh của em có việc chứ có đi chơi bữa đâu? - Nam nhăn nhó nói, anh bị bắt oan cơ mà? thế mà còn mừng anh, đúng là không nói để họ không lo lắng, đằng này còn mừng ngược lại anh

_Mày giỏi, dám làm cả bọn lo lắng, khai mau, đi đâu hả? - Phong hướng ánh mắt dọa chết người nhìn Nam

_Này, nhìn tao kiểu gì đó? Ít ra tao cũng là anh rể tương lai mày đó, liệu sao tao khỏi cho cưới em tao giờ - Nam vênh mặt đáp

_Thôi, đi chơi đi, đến đây 2 ngày trời mà chẳng chơi bởi được gì, Vũ Như Phong Anh hôm qua nói đi cũng cuối cùng cũng chỉ đi mua đồ kỉ niệm, giờ chơi là nhất - Hấn thấy tình trạng căng thẳng thì giảng hoà, anh đã nghe ‘vợ’ nói một số thứ nên cũng biết là chuyện này không bình thường, theo như cách ‘bà xã’ anh nói thì anh chắc là càng ít người biết càng tốt

_Đúng đó, đi đi - Thiên Kim cũng nói vào

_Đi nào - Xuân Như dẫn đầu, cô rất là thích ở đây a~ cảnh tuyệt đẹp lunggg, vậy mà trước kia không đi được, tiếc quá

Cả bọn đến biển tắm, giờ 4 chàng trai đã và đang mặc đồ ‘rất rất kín’ nha, Hấn chỉ vận trên người quần sọt tắm màu đen, lộ ra cơ bụng 6 múi cực quyến rũ, ngoài ra chẳng mặc gì cả (há há) Vũ thì mặc quần sọt ngắn màu xanh biển theo ý Như, còn Nam với Phong thì mặc quần bông hoa vàng đỏ xanh y như đèn giao thông ấy

_Sao lâu thế? - Cả 4 chàng hoàng tử cùng than, vì hiện tại, 4 cô nương của chúng ta đang thay đồ ‘tắm’ a, 4 bộ do 4 chàng tự chọn, mỗi người tự dựa vào mấy hòn đá nơi thay đồ nữ đợi, không biết sao hôm nay phòng thay đồ nữ này đông lạ thường, hết người này đến ng kia bước vào nhưng lại đi ra mà chẳng thay đồ, cứ đi ba bốn lần như thế, nói tiếng thay đồ mà cứ nhìn chằm chằm 4 chàng của chúng ta, hết người này hỏi có bạn gái chưa? đến người kia xin làm quen, hiện giờ Hấn với Vũ đang có 3 gạch đen trên trán, chỉ có Nam với Phong là ung dung chào hỏi nhưng vẫn biết trả lời là đã có bạn gái a

~_Mấy đàn ông mấy người thấy thế nào? - Xuân Như cười tươi xoay người

Bốn đứa nó bước ra, này 4 chàng nhà ta than lâu, giờ xem như nhìn không chớp mắt, nó mặc bộ bikini váy màu tím, tóc xoã dài uốn loạn nhẹ phần đuôi, bộ này do hấn chọn, từ lúc mới ra vừa nhìn là hấn đã like liền bộ này, ngay ngực có nơ màu tắng đính kim cương rubi tím, dây ao buộc ngay sau gáy. Hồng Anh thì được Phong chọn cho bộ bikini đồ vàng hình bông hoa nhỏ nhỏ rất nhiều, dây áo buộc ngang gáy, tóc buộc chụm nhỏ phía trước, trông cực đáng yêu. Thiên Kim thì Nam chọn bộ 2 mảnh dạng váy màu vàng nhạt, ngay ngực có bông hoa màu hồng, ngay ngực có viên kim cương trắng, tóc buộc chia đôi tóc, để ra phía trước. Xuân Như thì mặc bộ night màu xanh nhạt, loại áo giống bikini nhưng lại có 2 tấm vải được nối từ giữa ngực thả nhẹ xuống, nhìn xuyên thấu, không cực quyến rũ a~ cả 4 người có vóc dáng khiến ai cũng mơ ước nên khi diện lên, trông họ chẳng khác gì nàng tiên áo tắm

_Này, đẹp quá nên đơ hết rồi hả? - Thiên Kim mắng, kêu bọn hấn đánh giá mà nãy giờ đứng yên làm quá trời người bu lại, cứ như lâu lâu mới được ngắm gái đẹp ấy

_À, đẹp, tuyệt luôn, quả nhiên mắt thẩm mỹ bọn anh quá chuẩn - Nam nhìn chăm chăm Thiên Kim ca ngợi mắt thẩm mỹ của mình

_Nếu không do bọn em diện lên, chắc được thể chắc - Hồng Anh đắc ý nói

_Hồng Anh đẹp quá đi, yêu cậu quá - Phong cảm thán, chạy đến ôm Hồng Anh chặt thật chặt

_Hjhj, ngẹt thở tới mất - Hồng Anh cười - Tớ xin lỗi, hjhj

_Em đẹp lắm, thật đấy bà xã - Hấn nãy giờ mới khôi phục lại tinh thần tiến lại gần nó nói nhỏ vào tai

_Đương nhiên - Nó cười nhẹ

_Đẹp quá đi Sine ơiiii - Vũ thốt lên, Vũ với Như từ nhỏ đã chơi với nhau nên đã quên gọi bằng tên nickname ấy

_Sine là ai? - Phong và Hấn đồng thanh nói

_Tui nè - Như cười tươi - Hồi nhỏ do ở Anh nên thường gọi tên nickname á, nhưng tới lớn chỉ dùng để gọi trong bang thôi - Vũ giải thích

_Ra là vậy - Phong che miệng cười

_Cậu điên à? sao cười? - Hồng Anh ngây thơ hỏi

_Tớ mới nghĩ ra cái này - Phong nói như vừa có sáng kiến mới

_Nói - Hấn nhăn mặt

_Thì Nhi là Sindy, Anh là Sennie, Kim là Sanny, Như là Sine, không phải đều là chữ S đầu sao? - Phong giải thích

_Thì sao? - Nó cũng chẳng hiểu tên khùng này nói gì

_Thì gộp lại là 4S, còn Khải là Kine, Nam là Ken, Phong là Kull, Vũ là Kan, gộp lại là 4K, sao không gộp lại thành 4KS - Phong giải thích từ từ

_Được đó - Hồng Anh cười

_Cũng được - Hấn nói

_Tại sao là 4KS mà không là 4SK? - Nó

_Đúng ấy - Xuân Như nhăn mặt, đúng là trọng Nam khinh Nữ mà

_Ồ...tại K trong bảng chữ cái đứng trước S - Phong lấy đại lý do

_4KS đọc dễ hơn 4SK mà bà xã - Hấn cười nhẹ

_Okm vậy đi - Nó cũng mặc kệ

_Đi bơi nào - Nam vui vẻ nói, thế là cả bọn ai cũng chạy nhanh xuống biển, chỉ có Hấn với Nó là đi chậm rãi

_Vợ à, em đẹp lắm, thật đấy - Hấn nói khẽ vào tai nó

_Thế Anh yêu Em vì gì đây? - Nó khẽ cười

_Vì Yêu - Hấn nhìn thẳng vào mắt nó nói, tình yêu của hấn dành cho nó không bao giờ có thể thay đổi

_Vậy lẽ có 1 người giống em từ đầu đến cuối, vậy anh có yêu người đó như lúc anh yêu em không? - Nó nhìn hấn hỏi rất nghiêm túc

_Nếu chỉ vì cái bề ngoài, anh sẽ chẳng bao giờ yêu cả, vì thứ anh yêu là trái tim em, thứ anh cần là tình yêu của em, cho nên dù người đó giống em hay gì, anh vẫn sẽ chỉ yêu em, chỉ yêu mình Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi em thôi - Hấn để hai tay áp vào má nó nói

_Cám ơn Anh, hãy nhớ những gì anh nói nhé? Nếu không, Em sẽ mãi không tha thứ cho Anh - Nó nói như khẳng định

_Anh biết rồi vợ ngốc - Hấn hôn nó, như cảm nhận hết tất cả vị ngọt trong cái hôn này

_Đi nào - Hấn nắm tay nó, cả hai cùng nhau chơi đùa cùng bạn mình

~Tình Bạn và Tình Yêu..liệu có làm phai nhoà được Hận Thù hay không?

~

32. Chương 32: Ngọt Ngào Và Nước Mắt

Tại một căn phòng trong khách sạn, căn phòng này có thể nhìn thấy tất cả mọi thứ trong khách sạn, có 1 cô gái có khuôn mặt giống nó y như hai giọt nước, ánh mắt hơi có nét lạnh lùng nhưng đa số là ngọt lửa, lửa của sự thù hận, cô đang quan sát thông qua camera, giờ bọn nó vừa đi chơi về và mạnh ai nấy về phòng, cô gái đó bất giác cười nụ cười cay độc

_Xem ra...lần đó tôi bắt người, chị vẫn không hề lo lắng gì nhỉ? - Cô gái đó nói khề

_Chị Băng Nghi, tiếp theo nên làm gì đây? - Một tên đàn em nói

_Cho cô ta vui vẻ đi, không sớm thì muộn, tôi cũng sẽ khiến cô ta dần dần mất những thứ mình quý trọng nhất - Cô gái

_Tất cả những chuyện đang xảy ra, là do chị - Cô gái đó hướng ánh mắt cay độc nhìn vào người con gái giống y hệt mình, đang cười với người mình yêu

Tại Phòng Nó và Hấn

_Này, hôm nay tắm đã không? nước mát, không đen nha - Hấn cười ngọt ngào nhìn nó

_Umk, vui thật, nhưng mà ở công ty anh không có việc à? trước khi về Việt Nam là em phải xử lý hết tất cả mấy cái dự án với hợp đồng ấy, mệt chết luôn, nhưng xem ra anh hiện giờ rất là rảnh nhỉ? - Nó nói móc

_Này này, anh cho ba làm cà rồi, chứ mấy cái đó ăn nhằm gì, cũng có thể mốt 2 công ty vợ chồng mình hợp tác ấy chứ - Hấn cười

_Đó là lý do thì có, anh lười chết đi được, em ngủ đây - Nó nói được nhiều đó thì thấy mệt lắm, nên lấy có ghế nghỉ ngơi

_À mà sao lúc này đang tắm cái em lên sớm vậy? Anh nghe Hồng Anh nói em khó thở sao? - Hấn quan tâm hỏi

_Chắc chỉ do sáng ăn ít quá thôi, không sao - Nó cười

_Anh thấy lạ lạ, em vốn biết bơi, nếu xuống nước sẽ rất tốt chứ? Nhưng sao anh nhớ em xuống được chừng 10, 15 phút là lên rồi, xong lát lòi kéo lại xuống chừng nhiều đó lại lên, bữa nào em đi khám xem sao, chứ anh thấy không an tâm tí nào - Hấn nhìn nó vuốt vuốt mái tóc dài mượt của nó nói

_Em không sao đâu mà, anh lo xa quá, ngủ thôi - Nó cười nhẹ vì sự quan tâm của hấn khiến nó hạnh phúc rồi

_Vâng lời bà xã - Hấn cười rồi ôm nó đi vào giấc ngủ

Trong cảnh tượng đẹp hơn tranh, có đôi nam nữ ôm nhau ngọt ngào ngủ, một giọt nước mắt cô gái nhỏ bỗng chốc lăn dài trên má, đối với tranh vẽ, cảnh này phải nói là tuyệt hơn tuyệt, có thể dẫn người ta đi vào bức tranh với sự ngọt ngào và nước mắt, hai thứ này như nguyện vào nhau, nhưng đối với thực tại, ngọt ngào mang lại hạnh phúc, nhưng nước mắt mang lại đau thương, vì thế, dù một con người có vẽ bức tranh này đẹp thật đẹp đi chăng nữa, người xem bức tranh mãi mãi vẫn không cảm nhận được sự khác biệt của ngọt ngào và nước mắt

~Giới Thiệu Nhân Vật

~♫Triệu Băng Nghi (Naly) : Em gái song sinh của nó, gương mặt và ngoại hình giống nhau y như đúc, chỉ có mái tóc đen mọc lai đỏ, tóc ngang dài hơn vai tí, đôi mắt nó màu nâu thì cô gái này có mắt màu đỏ nâu, là người lúc trước đã cứu hần một mạng (ai không nhớ thì xem lại chap 19 dòng Ân Nghi kể lại), lúc trước bị thất lạc trong lúc sinh ra, được người Anh nhận nuôi, sau đó do vết thương cứu hần quá sâu nên sang Mỹ điều trị và sinh sống, yêu hần nhưng khi biết hần yêu nó thì điều tra và biết là chị mình, mang trong mình hận thù vì nghĩ ba mẹ bỏ rơi và chỉ nuôi mình nó, sau này khi nhận ra sự việc, đổi tên thành Nguyễn Hoàng Băng Nghi

33. Chương 33: Tim Nhói Từng Hồi

_Alo? - Hần đang ngủ say bên người đẹp thì bỗng có điện thoại réo đến, nhăn nhó ra khỏi phòng bắt máy vì sợ làm nó thức giấc

_Anh lên phòng vip 10 lầu 10 khách sạn đi - Một giọng nói nhỏ nhẹ

_Cô là ai? - Hần khó chịu nói, giờ này là hơn 2h sáng đó, muốn người khác đi ăn trộm à?

_Cứ lên đi, chắc chắn anh sẽ không hối hận - Băng Nghi nhìn qua camera thấy khuôn mặt hần thế thì càng muốn lấy hần về bên cạnh

_Nếu không? - Hần đã và đang rất mất kiên nhẫn

_Người anh yêu sẽ có chuyện không hay đấy - Băng Nghi nhếch mép nói

_Cô dám? - Hần nghiêng rằng, lần đầu có người dám làm thế với hần

_Anh không biết tôi thì làm sao biết tôi có dám hay không? - Băng Nghi bỗng giác thấy xót, người cô yêu, lại luôn quan tâm, bảo vệ người cô hận nhất

_Được, đợi đó - Hần cúp cái rụp, chạy vào phòng thì nó vẫn còn ngủ ngon, có lẽ hôm nay nó mệt quá

_Anh sẽ mau chóng về với em, chờ anh nhé - Hần khẽ nói rồi hôn nó một cái nhẹ nhàng ngay trán

Chỗ bọn hần ở là tầng 6 nên lên lầu 10 cũng khá xa và cao, bất giác sao tim hần bỗng nhói lên một nhịp, thật sự...cô ta là ai? lên đến lầu 10, hần thấy khá lạ, vì sao lại không hề có ai ở trên lầu này? hần cũng mặc kệ mà vào phòng vip 10, cửa mở ra, bước vào trong, bên trong không có một ai, chỉ có bóng tối bao trùm tất cả

_Cô là ai? Ra đây mau cho tôi - Hần nhìn xung quanh, cảm thấy thật sự rất...rất lạ, tim hần lại nhói lên từng hồi, cái cảm giác này là thế nào?

_Chết tiệt - Hần nhanh chóng chạy về phòng mình, không mở cửa nữa mà đá thẳng cửa vào trong

_Nhi..Nhi à?? - Hần như lục tung cả phòng, hần lại quên mất, trong khách sạn có nói tầng 9 với 10 là tầng trống, không có bất kì ai ở, hần lại đi tin lời con đàn bà kia

_Anh xin lỗi... - Hần quỵ xuống sàn, tay liên tục đập xuống đất, đã 2 lần, 2 lần hần vì nghe lời người con gái khác mà đánh mất nó, lần đầu 4 năm, lần thứ 2 liệu có thể hoá giải hay không?

_Nam..mày nhanh chóng cho người điều tra tung tích Tuyệt Nhi cho tao, cô ấy bị bắt đi rồi - Hần đau đớn khi nói ra từng chữ, bàn tay siết chặt thành nắm đấm, giờ hần đã biết, đã biết vì sao lúc này tim hần đều nhói lên từng hồi, nếu hần nghe theo trái tim mình nhanh hơn...liệu giờ chắc nó vẫn an toàn ngủ bên hần rồi...

_Có chuyện gì à? Không phải tụi bây ở chung phòng sao? - Nam hốt hải nói, có một dòng suy nghĩ bất chợt chạy qua não bộ

_Mau đi, lát tao sẽ giải thích sau, hẹn tụi kia tập trung ở phòng mày đi, NHANH - Hấn nói như hét vào tai đối phương rồi tắt máy, phóng thẳng ra ngoài

Tại căn phòng có camera theo dõi của Băng Nghi

~_Cuối cùng Em cũng ra tay rồi - Nó nhìn người con gái có chung huyết thống với mình mà xót xa, em nó...đây sao?

_Haha, tôi chỉ không ngờ là anh ta lại yêu chị đến nỗi dám một mình lên căn phòng giả kia dù biết rất nguy hiểm - Băng Nghi chua chát nói

_Đã đủ chưa? Em nói muốn trả thù, vì sao không nhắm vào mình tôi mà làm? Tại sao phải liên lụy mọi người hả? Tại Sao? - Nó như gằn lên, cô em này, quá sức tưởng tượng rồi

_Đang xót sao? Xót khi thấy người mình yêu đau khổ? - Băng Nghi nhìn thẳng vào đôi mắt nó, trong đôi mắt Băng Nghi, giờ chỉ còn lại lửa của thù hận

_Đúng vậy, em mãi cũng không thể hiểu được thứ gọi là tình cảm, vì vốn dĩ em đã là con ma của hận thù rồi - Nó lắc đầu nói

_Chị nói tôi không hiểu? Ít nhất tôi biết mình sẽ không thành con người thế này nếu chị không cướp đi tất cả, tất cả của tôi, 2 người sinh ra tôi để rồi bỏ tôi đi, cả người tôi yêu từ nhỏ là Khải cũng bị cô cướp đi, phải sống trong trại mồ côi khi ba mẹ nuôi không còn, cũng may là nhà họ Triệu nhận nuôi tôi, nếu không, chị nghĩ tôi còn mạng đứng trước mặt chị sao? Tôi hận chị, mãi mãi hận Chị - Băng Nghi lớn tiếng như hét tất cả 'ám ức' ra

_Vậy mục đích của em là gì? - Nó nhìn vào gương mặt hệt như mình mà lòng xót xa, từ khi biết có người em gái, biết tất cả những gì em mình phải chịu đựng, nó đã mất đi cái gọi là kháng cự với cô em gái này rồi, nó hiểu Băng Nghi đã đau khổ và mệt mỏi thế nào, nhưng biết làm sao khi nó cũng chẳng muốn thế, và nó biết, ba mẹ nó thậm chí không hề biết sự có mặt của Băng Nghi trên cõi đời này, nếu là nó, chắc nó cũng làm thế, liệu sự có mặt của nó trên thế giới này, là mang lại sự đau khổ cho người khác?

_Tôi sẽ lấy hết mọi thứ mà chị yêu quý nhất, từng thứ từng thứ một, chị không xứng đáng để có chúng - Băng Nghi giận dữ nói

_Em muốn lấy thứ gì, cứ lấy, nhưng chị chỉ muốn nói em một câu, những người chị yêu quý, không phải là đồ vật để em và chị có tư cách muốn người đó là của mình hay của ai khác, vì đơn giản, họ là của họ, mỗi người cho ta một trái tim để điều khiển bản thân mình, nên ta chẳng có tư cách đẩy qua đẩy lại, nếu là của mình thì là của mình, dù em có xua đuổi nó thế nào đi chăng nữa, dù em và người đó cách biệt âm dương, nhưng nếu hai người là của nhau, thì mãi mãi vẫn là của nhau, nhưng nếu đã không thuộc về nhau, thì dù em có làm mọi giá để người đó là của mình thì mãi mãi cũng không được... - Nó nói nhỏ nhẹ, đây là lời thật lòng nó muốn nói với người em mình, nhìn thấy Băng Nghi thế này, bộ nghĩ nó không biết thứ gọi là đau ư? Tăng bằng di động không đau thì ít nhất cũng có cảm xúc chứ? Mỗi người đều có cảm xúc, chỉ là do họ có chịu thừa nhận hay không thôi

_Muộn rồi chị yêu à, từ cái ngày 2 người kia sinh ra tôi rồi bỏ tôi, thì họ nên biết trước sẽ có hậu quả ngày hôm nay, họ vứt bỏ tôi thế nào, tôi đều biết, trong dòng họ Hoàng của người có danh nghĩa là mẹ kia, đã ép buộc là công chúa, chỉ có thể có 1 người, mãi mãi không thể thừa nhận người thứ hai nếu là công chúa sinh đôi, tôi nói đúng chứ? Thế nên tôi không hận họ, mà tôi hận chị, hận chị vì sao lại sinh trước tôi, hận chị nếu sinh trong gia đình khác không được sao? Hận chị vì sao lại là chị tôi, tôi hận, hận tất cả của chị - Băng Nghi đau đớn nói

_Ai nói với em là chỉ có thể có 1 công chúa và công chúa thứ 2 phải bỏ đi nếu là song sinh? - Nó thấy kì lạ

_Chị tưởng có thể che giấu mãi sao? Chính ba mẹ nuôi tôi đã nói thế, muốn phũ nhận sao? - Băng Nghi cười chua chát nói

_Đúng, ba mẹ nuôi em nói không sai, chỉ có thể giữ lại một, thế nên tôi nhất định không để em được giữ lại, có lẽ lúc sinh ra, do tôi biết điều này nên cố gắng ra trước thì sao nhỉ? - Nó khẽ nói giọng đùa cợt

_Chị...tôi sẽ mãi không cho chị hưởng cái gọi là hạnh phúc kia - Băng Nghi tát nó một cái rồi đi thẳng ra ngoài chẳng quay đầu lại

_Chị thà để em hận chị chứ không thể để em hận chính người đã nuôi dưỡng em...Băng Nghi...!! - Nó khẽ nói, một giọt nước mắt lăn dài trên má

>>>>Trên đời này, chưa có ai có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, thậm chí cũng chẳng có ai có quyền lựa chọn người sinh ra mình

34. Chương 34: Cơn Bão Bắt Đầu

Tại phòng thuê trong khách sạn của Nam và Thiên Kim, cả bọn hiện đang tập trung lại, hần kể đầu đuôi ngọn ngành ra, ai cũng lo lắng không thôi

_Vậy mày đã nghi ngờ ai chưa? theo mày là con gái gọi? - Nam hỏi lại

_Vẫn chưa nghĩ là ai cả, người gọi chính xác là con gái, chẳng lẽ tao lại không phân biệt được đó là giọng nam hay nữ? - Hần vỗ đầu nói

_Hay là.. - Nam định nói thì bất giác nhớ đến...

**_Đó là ai? - Nam hỏi nó khi cả hai ở một mình

_Hứa với tui, ngoài tui với ông biết, sẽ không còn bất cứ ai biết, nhất định phải để người khác tự biết chứ không được nói - Nó nhìn Nam khiến Nam có hơi e sợ

_Tui hứa, vậy cô ta là ai? - Nam lo lắng nói, anh có linh cảm không tốt về người con gái đó

_Em song sinh - Nó bình thản nói, ánh mắt thoáng chút đau thương

_Tui nhớ bà làm gì có em song sinh?? - Nam khó hiểu nói

_Bị thất lạc - Nó chỉ nói đến thế rồi đi ra chỗ khác, ý là không muốn nói nữa, đi được vài bước thì không quay người lại nói

_Không được nói ai - Nó nói xong thì đi luôn** - Đó là hồi ức của Nam khi hỏi về người con gái kia

_Ai? - Nam đang mãi suy nghĩ thì hần hỏi

_À, ý..ý tao là hay là Mấy con nhỏ yêu mày làm xằng ý mà - Nam khẽ lau mồ hôi

_Tưởng mày biết - Phong nổi điên, giờ phút đàn quan trọng mà toàn làm đứng tim

_Đợi đến mai xem, hay Nhi đi đâu đó, đến mai về như tao thì sao? - Nam biết đây là điều không thể nhưng vẫn nói đại

_Đúng đó, đợi xem, còn vài tiếng thôi mà - Thiên Kim đang rất lo nhưng cô biết nó muốn mọi người bình tĩnh hơn là lo lắng cho nó

_Cứ vậy đi, đi - Phong đưa Anh về nghỉ ngơi, nãy khi nghe tin thì Hồng Anh khóc đến giờ, Vũ với Xuân Như thì nói có chuyện gấp nên về nước trước

_Ừ - Hần mệt mỏi về phòng

Nơi nó đang ở

Đến sáng, đến khi mặt trời lên cao, nó khẽ thức dậy, chẳng biết sao giờ nó lại ở một chỗ khác, một chỗ có thể gọi là nhà kho, có lẽ đã vào trong nội địa Pháp rồi, vì trên đảo bora bora, không bao giờ tìm ra nơi có nhà kho thế này, hiện giờ bên ngoài đang khá nắng, nhưng trái với bầu trời bên ngoài, tình hình thật sự thì đây cũng là lúc cơn bão bắt đầu

_Đã dậy rồi? Đi theo tôi - Băng Nghi mở cửa ra, thấy nó đã dậy thì khẽ nói

_Ủ - Nó được cởi trói chân, không hiểu sao giờ người nó rất yếu, trả cởi trói cũng là không thể

_Chị đang cảm thấy người mình quá yếu sao? Chính tôi đã cho người cho chị một mũi thuốc làm giảm sức mạnh của cơ thể - Băng Nghi khẽ nói khi thấy nó như đang muốn biết lý do tại sao giờ mình yếu thế này

_Ra là vậy - Nó chỉ cười, cười vì thắng biết bao nhiêu người nhưng giờ lại thua người em gái sinh đôi của mình, ông trời đang trêu người chăng?

_Đẹp chứ? - Băng Nghi đưa nó ra đến một bờ sông chảy siết, nơi này cây xanh dây quanh, chứ như tiên cảnh

_Em đang định cho chị ngắm cảnh sao? - Nó bắt giắc cười

_Chị nghĩ tôi có ý định điên khùng ấy sao? Có thể à? - Băng Nghi nhếch mép nói, đồng thời cởi trói hai tay cho nó cứ như là biết nó sẽ không chạy

_Không, nhưng cũng rất có thể - Nó nói

_Haha, tôi không rỗi hơi thế đâu, đây là nơi ba mẹ nuôi đầu nhận nuôi tôi, chính là dòng sông chảy siết này

- Băng Nghi cười lạnh rồi bước lại gần dòng sông đó tát nhẹ nước

_Vậy à? Định giết chị ở đây? - Nó khẽ hỏi đùa

_Chị nghĩ tôi dễ chị chết ở đây dễ thế sao? Chị nghĩ tôi đã quá dễ dàng cho chị rồi - Băng Nghi nói xong thì cũng tiến lại gần hồ

_Ủ - Nó vừa nói xong thì bỗng dưng Băng Nghi trượt chân té xuống hồ và.....

35. Chương 35: Em Làm Sao Mà Hận Chị Được Bây Giờ?

Do quá lo lắng cho nó nên hắn quyết định ra ngoài tìm, không biết sao bắt giắc hắn lại vào nội địa Pháp, từ xa, gần bệnh viện, có một cô gái tóc tím than, khuôn mặt che đi bởi chiếc kính to bản tím nốt, hắn nhanh chóng chạy về đó, bóng dáng khiến hắn lo lắng hiện đang ở đó

_TUYẾT NHI - Hắn hét lớn, đừng tay xoay vai người đó lại, ôm chăm lấy

_Khải? - Băng Nghi nhìn vào ánh mắt Khải, đây là người cô yêu, nhớ nhưng bao lâu nay

_Em có sao không? Thật ra có chuyện gì xảy ra? - Hắn lo lắng nhìn Băng Nghi mà tưởng là Tuyết Nhi

_Em ổn mà, em bị bắt, nhưng anh nghĩ bọn họ có thể làm gì em được sao? - Băng Nghi cười

_Tay em bị thương rồi - Hắn lo lắng nhìn vào vết thương của ‘Nó’, hắn thấy rất lạ, mọi hôm, nếu nó bị gì, hắn đều nhói lên từng cơn, nhưng sao đây chỉ là vết thương nhỏ, tìm hắn lại lỏng lẻo lên thế này?

_Chúng ta mau về thôi, em đói - Băng Nghi đưa hắn về, mọi người đều vui khi thấy ‘Nó’ an toàn, chỉ có Nam là đang rất rất khó chịu và lo lắng

Trường thuật lại hiện trường khi xảy ra chuyện giữa Băng Nghi và nó

_“Cẩn thận”

Nó nhanh chóng chạy đến đỡ nhưng đã muộn, Băng Nghi đã té xuống, thấy vậy nó lao xuống sông chảy siết, mặc kệ cơ thể đang rất yếu, mặc kệ dòng sông chảy siết, cố gắng nắm lấy bàn tay của Băng Nghi

_Chị lên đi, không..không cần lo cho tôi, không phải mong tôi chết lắm sao? - Băng Nghi lo lắng, giờ trên khuôn mặt, không biết là ướt do nước mắt hay là nước sôngm chỉ biết là mắt và mũi đã đỏ hoe, Băng Nghi từ nhỏ đã bị bỏ rơi trên sông, nên dù có chết cô cũng không muốn học bơi, cô sợ trong lúc học bơi sẽ vì bơi mà chết, cô không muốn thế, nếu biết sẽ có lúc thế này, cô đã bằng lòng học bơi từ lâu rồi

_Nắm..nắm lấy tay chị, nhanh lên - Nó gắng gượng vươn tay bắt lấy, nó biết, khi một chân đặt xuống con sông này, cũng có nghĩa là đã đặt một chân xuống cửa tử thần, nên đã phóng lao thì theo lao, ít nhất...cũng

phải thành công làm được việc gì đó, nên chưa biết kết cục ra sao, cứ cứu Băng Nghi trước, chết một còn hơn hai, vì nó chắc chắn, mình sẽ không thể nào toàn vẹn quay về

_Tại sao phải cứu tôi, không phải mong tôi chết lắm sao? - Khi cả hai nắm được tay nhau thì nó cố bơi vào bờ bằng sức lực cuối cùng

_Thay vì lấy sức nói thì lấy sức tự đẩy mình vào bờ đi - Nó gần lên, đã hết sức mà còn gặp cô em này

_“Ừm”

Băng Nghi lên đến bờ, mệt mỏi thở dốc, đưa tay ý định đưa nó lên bờ, trong lúc hai bàn tay gần như nắm được nhau thì nó bất giác hết sức lực, chẳng còn tí lực nào mà vươn tay ra nữa, sau đó để mặc cho nước cuốn mình đi, Băng Nghi hốt hoảng, đột nhiên đứng lên chạy ra ngoài, trên đường cách đó không xa thì gặp một anh chàng, khuôn mặt khôi ngô có mái tóc xéo, màu đỏ hung, có khuôn mặt cực baby đang đi dạo

_Anh..anh giúp tôi với - Băng Nghi hốt hải chạy ra nhờ giúp đỡ

_Sindy?? Tuyệt Nhi sao? Có chuyện gì xảy ra à? - Vâng, chàng trai đó là Ray nhà ta ạ

_Tuyệt Nhi của anh ở trong kia, chị ấy đang gặp nguy hiểm, mau cứu - Băng Nghi gần như khóc nói

_Cô không phải Sindy? Vậy cô là ai? Sindy đang nguy hiểm sao? Ở đâu? - Ray hơi bất ngờ hỏi

_Mau, theo tôi - Băng Nghi lo lắng dẫn Ray đến bờ hồ, thấy có một cô gái đang dần chìm xuống đáy sông, Ray biết chắc đó mới là Sindy, vì Sindy bơi khá giỏi nên mới có thể thở trong nước lâu như thế nên mới có thể trong thời gian khá lâu mà vẫn chưa chìm hẳn, mau chóng nhảy xuống sông và đưa Tuyệt Nhi lên nhanh chóng

_Chị, chị sao rồi, tại sao phải cứu tôi chứ, hức hức..chị làm vậy sao tôi hận chị được hả - Băng Nghi lay lay nó nói

_Chị xin lỗi, chị mong những gì chị nói, em có thể nghe, dù chỉ một chút thôi, những thứ mà em đang thấy chưa chắc là sự thật, những người mà em tin tưởng nhất chưa chắc là người em nên tin tưởng, hãy nhớ, dùng thân phận chị, tự tìm ra sự thật mà em muốn biết, chị tin em sẽ làm được, hãy nhớ, đừng tin bất kì ai, kể cả người nuôi em khôn lớn hay là người em yêu quý nhất - Nó ra hiệu cho Băng Nghi tiến lại gần nó nói nhỏ - Nhưng chị chắc rằng..em có thể tin tưởng Ray, người đã cứu chị, Ray là người em có thể tin tưởng được, ngoài Ray, đừng tin tưởng ai, hãy tin chị, lần này thôi, chị yêu em lắm, em gái ạ.. - Nó nói xong thì cũng ngất đi

_Chị...chị..hức hức.. - Băng Nghi bất giác khóc thành dòng, Ray kể bên, thật không biết nên giận hay thương cô gái này

_Đưa cô ấy vào bệnh viện đi, nếu không sẽ rất nguy hiểm - Ray đột nhiên nói

_Được, mau, mau - Băng Nghi vừa khóc vừa đưa nó vào bệnh viện

Sau 3 tiếng cấp cứu, bác sĩ bước ra khỏi căn phòng luôn đóng chặt đó

_Cô ấy sao rồi bác sĩ - Cả Băng Nghi cùng Hoàng Quân (Ray) vội đến hỏi

_Cô ấy do ngâm nước quá lâu cộng với việc tôi phát hiện trong cơ thể có thuốc làm suy nhược cơ thể và do đã dùng hết sức nên tình trạng khá nặng, phổi cô ấy ban đầu đã bị dẫn nên khi tiếp xúc với nước chừng vài chục phút là có thể dẫn đến nguy cơ chết do ngẹt thở, đằng này lại lâu như thế, sẽ bị hôn mê nhẹ là nhiều tháng, nặng có thể là mãi mãi, nên mong người nhà nhanh chóng cho bệnh nhân phẫu thuật làm phổi hồi phục, nếu không rất có thể sẽ dẫn đến tình trạng chết đột tử - Ông bác sĩ nhẹ thuật lại

_Vậy ý ông là cô ấy hiện giờ nếu không phẫu thuật sớm sẽ có nguy cơ chết đột tử, nhưng nếu phẫu thuật nếu nhẹ là hôn mê vài tháng, nặng là nhiều năm và thậm chí là không thể tỉnh lại - Ray bất ngờ hỏi lại

_Đúng vậy, nhưng từ đây đến khi phẫu thuật phải đợi bệnh nhân có thể bình phục lại đường khí để đủ tiêu chuẩn phẫu thuật mới được, có thể phẫu thuật càng sớm càng tốt, nhưng có thể hồi phục đường khí tốt hay không còn tùy vào bệnh nhân - Ông bác sĩ nói

_Vâng, cảm ơn bác sĩ - Ray vừa đỡ Băng Nghi vừa nói, lúc nghe tình trạng nó, Băng Nghi đã như bị ù tai đi, không nghe được gì nữa

_Mà khoan, từ đây đến ba tháng nữa là thời gian để cô ấy có thể bình phục đường khí, nếu sau ba tháng, cô ấy không tỉnh lại được, rất có khả năng sẽ không qua khỏi - Bác Sĩ nói

_Ba tháng sao? Ba tháng? - Băng Nghi ngồi lộp độp lại hai từ này rồi bất giác miệng thì cười điên dại nhưng mắt lại khóc

_Này, cô à, cô ơi?? - Băng Nghi được một hồi thì ngất đi, Ray đi cùng y tá đưa Băng Nghi vào phòng bệnh
~|Một lát sau|

~_Chị, chị, chị oiiii - Băng Nghi hét lên trong giấc mộng, cô thấy chị mình ôm mình rồi từ từ biến mất

_Này, cô sao thế? - Ray thấy Băng Nghi tỉnh dậy thì lo lắng hỏi

_Chị...chị tôi đâu?? Chị...chị.. - Băng Nghi hốt hải đứng dậy

_Này, cô bình tĩnh đi, lát, lát tôi sẽ đưa cô đi gặp Tuyết Nhi, được...được không? - Ray hơi bất ngờ về cô gái này, đánh anh khá đau

_Anh...anh nói thật chứ..? - Băng Nghi giờ như trẻ em khiến Ray bất giác bật cười

_Thật, tin tôi, được không? - Ray nhỏ nhẹ đáp

_Nhớ đó, nếu không tôi sẽ không tha cho anh - Băng Nghi nói xong thì cũng chịu nằm xuống nghỉ ngơi làm Ray chảy mồ hôi lạnh

_Ngủ ngoan, ngoan - Ray dỗ Băng Nghi ngủ mà cứ như là dỗ em bé nên khiến anh cũng phải bật cười

~|Vài tiếng sau|

~_Ừ...ừ - Băng Nghi khẽ mở mắt, thấy người con trai chị gọi là Ray bảo mình có thể tin tưởng đang gục đầu bên cạnh mà khẽ cười, nhìn kĩ khuôn mặt đó, tim cô bỗng bị trật một nhịp

_Cô dậy rồi à? - Ray nhìn Băng Nghi dậy thì khẽ nói

_Ừm, anh đưa tôi sang thăm chị được không? - Băng Nghi nói như van xin

_Tôi thắc mắc tí, đừng trách, tôi thấy cô rất yêu thương chị mình, tại sao lại phải muốn hận Tuyết Nhi? - Ray nói ra thắc mắc của mình

_Tôi cũng chẳng muốn hận chị ấy, nhưng tôi lại chẳng thể thừa nhận mình cảm động sự yêu thương của chị ấy thật ra...£<%*{¥€]£<@\$\$^%{*¥€^#... - Băng Nghi kể lại mọi chuyện cho Ray, không biết sao cô cũng có cảm giác rất ấm áp khi bên người này

_Không biết cô nghĩ sao chứ tôi nghĩ mọi chuyện không phải do chị cô đâu, tôi chưa từng nghe vụ có 2 phải bỏ 1 công chúa hay hoàng tử lần nào, cũng có thể là trong chuyện này có vấn đề và cũng có thể là ba mẹ ruột cô cũng chẳng biết là cô có trên cõi đời nói chi là bỏ - Ray nói nhỏ

_Không thể nào, ý anh là ba mẹ nuôi nói dối tôi? - Băng Nghi hỏi ngược

_Mọi chuyện vẫn là không thể khẳng định được việc gì cả, chị cô nói cô có thể sử dụng thân phận em ấy để điều tra ra mọi chuyện mà, nếu cô đồng ý, tôi vẫn có thể giúp cô đấy, dẫu sao tôi cũng là người trung thành với em ấy nhất, cô yên tâm - Ray khẽ nói

_Thật chứ? Vậy cảm ơn anh nhiều lắm, tôi muốn sang thăm chị - Băng Nghi nhìn Ray cười nhẹ

_Ờ ừ được, được chúng ta đi - Ray nhìn nụ cười đó thì tim đập mạnh, cố gắng lảng tránh đi

~>Tại phòng sản sóc đặc biệt của Nó<

~_Chị.. - Băng Nghi nhìn thấy nó hơi thở ồm yếu

_Mà cô tên gì, đầu giờ vẫn chưa biết tên, thật chẳng biết gọi thế nào - Ray hỏi tên

_Tôi tên Triệu Băng Nghi - Băng Nghi vẫn hướng ánh mắt vào phòng bệnh qua lớp kiếng ở ngoài, do nó hơi mờ yếu, nên không thể để người khác vào chung được vì sẽ lấy mất không khí trong lành của bệnh nhân

_Tên rất hay, nhưng họ Triệu sao? - Ray khẽ hỏi, anh nhất định phải điều tra việc này

_Đó là họ của ba mẹ nuôi tôi - Băng Nghi khẽ nói

_Ra là vậy - Ray cũng im lặng không hỏi tiếp nữa

_Chị à, Em làm sao mà hận Chị được bây giờ? - Băng Nghi đau lòng nói

~~[Trong cuộc đời, những gì ta thấy và tin đôi khi lại chưa chắc là sự thật]

~~

36. Chương 36: Thất Vọng

Đưa Băng Nghi về phòng, Ray cho người đến làm tóc cho Băng Nghi, tóc Băng Nghi ngắn hơn Nó nên phải nổi, cũng may người làm tóc này ở salon giỏi nhất nên thuộc loại đỉnh của đỉnh, chuyện này chẳng thành vấn đề với ông

_Làm làm sao cho không có mùi keo tóc ấy, phải y như tóc để trước giờ hiểu chứ? - Ray giải thích lại ý muốn của mình

_Không thành vấn đề, tóc sẽ y như cô gái này nhưng mắt hai người này là khác nhau nhất, nếu gặp người cực thân thì chắc chắn sẽ lộ - Chuyên gia tư vấn nói

_Vậy chỗ ông có mắt lenz không? Loại lenz đeo hoài mà không ảnh hưởng đến mắt? - Ray nhìn Băng Nghi hỏi

_Đương nhiên có, nhưng dù tốt thế nào thì chắc chắn cũng sẽ ảnh hưởng, tôi sẽ lấy cho loại tốt nhất, chỉ cần tối ngủ nhớ tháo ra là được - Chuyên gia nói

_Cứ làm thứ gì tốt nhất cho cô ấy, chuyện hôm nay tuyệt đối không được cho ai biết, rõ chứ? Nếu không mạng già của ông cũng chẳng giữ được mà hưởng tiền đâu - Ray nhìn CGTV nói

_Vâng - Ông có hơi sợ người này, khuôn mặt baby nhưng cái tính nó lại khác, đúng là dễ bị lừa khi nhìn vào vẻ bề ngoài mà

_Được rồi, để ông ấy làm đi, cứ nói quai anh không thấy mệt sao? - Băng Nghi nhìn Ray hết ý kiến này tới cái nọ thì khẽ cười nói, xem ra..người đàn ông này có thể tin tưởng

_Là tôi đang lo cho em đó - Ray nói rửa oan, đã lo lắng hộ mà còn bị mắng, công lý ở đâu đây?

_Lo sao? Không ghét tôi à? Chính tôi đã hại chị ấy - Băng Nghi khẽ cười chế giễu mình, ánh mắt trùng xuống

_Tôi biết em cũng chẳng muốn xảy ra vụ việc thế này, Tuyết Nhi không trách em đâu, đầu tiên phải làm tốt việc Tuyết Nhi giao đã, anh đã hứa sẽ giúp, nên em tin anh, được không? - Ray nhìn ánh mắt cô lúc này bỗng dưng bị nhói nơi trái tim, anh biết, nếu cô dùng thân phận Tuyết Nhi, khi hoàn thành xong, người cô yêu vẫn mãi không phải anh

_Tôi tin anh, nhưng tôi sợ lát không biết phải đối mặt với Khải thế nào, dù lúc trước đã muốn sống trong cuộc sống của chị, nhưng giờ được rồi lại cảm thấy rất lạ, câu Nam nói cứ vắng vắng bên tai mãi - Băng Nghi buồn đáp, lần trước, Nam đã nói, dù tôi có sống trong danh phận là chị, thì Khải cũng chỉ yêu chị, yêu Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, dù cô có làm thế nào thì Khải cũng chẳng thể yêu Triệu Băng Nghi cô

_Cô yêu Khải sao? - Ray khẽ cười buồn, cả anh cũng chẳng biết buồn việc gì, gái bên cạnh anh chất đống, anh còn mong họ không yêu mình để rảnh rang, nhưng sao giờ anh lại mong chỉ cần người con gái này yêu anh là được, việc này..có lẽ sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực

_Tôi yêu anh ấy từ khi còn nhỏ, anh có yêu chị tôi không? - Băng Nghi hơi rối khi Ray hỏi có yêu khả hay không, cô biết câu trả lời nhưng sao đứng trước người này lại khó nói quá, bất giác chẳng biết nghĩ gì, cô lại hỏi Ray có yêu chị mình không?

_Vậy em nghĩ tôi có không? - Ray muốn cô tự nhận xem anh là người thế nào?

_Tôi nghĩ là có - Băng Nghi

_Vậy à - Ray chỉ nói hai từ, ngoài ra cũng chẳng phủ nhận hay khẳng định, đi đến lấy nước uống, chẳng nói một lời, ánh mắt bỗng nhen nhóm lên một tia nhìn thất vọng, nếu là người khác, anh lập tức phủ định, vì anh đối với Tuyết Nhi là tuyệt đối trung thành của cấp trên với cấp dưới, nếu có tình cảm thì cũng chỉ có thể là tình cảm anh em, không thể nam nữ, cô nghĩ anh xấu xa đến nỗi yêu cấp trên mình sao? anh quậy thì quậy nhưng hết mức trung thành cơ mà?

_Ừm, mọi thứ xong rồi, tôi sẽ quay về đảo vờ như không có chuyện gì - Băng Nghi kiểm soát chạy trốn, chị ở đây có Ray, cô cũng không lo lắng, chị cô đã tin tưởng anh ta như thế, chắc chắn là người tốt, với lại thấy anh ta chẳng nói chẳng rằng giai thích xem ý nghĩ của cô về tình cảm anh ta với chị thế nào, bất giác cô hơi có cảm giác có lỗi

_Ừ, tôi sẽ chăm sóc Tuyết Nhi, cô cứ đi tìm thứ cô muốn đi, có khó khăn hay gì thì gọi tôi, số điện thoại tôi đã lưu vào sổ điện thoại cô rồi - Ray cũng không muốn Băng Nghi trông thấy vẻ mặt khó chịu của mình lúc này, nói đích thị thì anh là ác quỷ, chỉ cần đụng đến giới hạn, thậm chí anh còn ác hơn cả tên Minh Khải kia

_Nhanh thế, được rồi, có gì tôi sẽ gọi, cảm ơn anh nhiều nhé - Băng Nghi khẽ cười, đây là nụ cười thật lòng, không chứa thù hận và đặc biệt không có tạp chất nha, và sau đó ra thì gặp hần rồi về gặp mọi người

37. Chương 37: Chia Sẻ Đau Đớn?

Từ khi Băng Nghi giả nó đến nay đã được hơn 1 tháng, Hần thì đang tự dần vật mình, dạo này hần hay nổi cáu với ‘nó’, quả thật hần không biết mình đang làm gì nữa, nếu là lúc trước, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt đó là dù nó có làm hần tức nghẹn họng hần cũng chẳng tức nổi dù một tí, nhưng dạo gần đây, vẫn khuôn mặt đó, nhưng sao hần chẳng còn cảm giác gì cả, hần thấy mình dần dần giống như một kẻ không chung tình vậy

_Em đi đây tí, lát em về rồi mình đi chơi sau được không? - Băng Nghi cũng nhận ra những gì hần đang nghĩ và cô biết quả thật, cô không thay thế được chị, nhưng cô vẫn cố chấp không quan tâm điều đó, vì cô muốn hần, Hần thấy dạo này mình như vậy thì sợ làm nó buồn nên qua rủ đi chơi, nó lại đi công việc, Hần dần như định mắng ‘nó’ nhưng lại nhớ đến nguyên nhân mình đến đây thì cũng thôi

_Ừ, về sớm - Hần chỉ đáp thế, cả hần cũng nhận ra là mình thay đổi, nhưng sao dạo này tim hần hay đau lắm, đi khám bác sĩ thì lại nói không có gì, tin được không đây?

Băng Nghi đến nhà ba mẹ nuôi mình nhưng là dùng thân phận của chị, cô đã dò xét ba mẹ ruột, họ dường như chẳng biết cô tồn tại

_King kong - Băng Nghi nhấn chuông, người hầu thân cận nuôi cô từ nhỏ chạy ra, muốn chạy đến ôm thím Trương nhưng lại nhớ rằng hiện mình không phải

_Cô chủ? - Thím Trương nhìn Băng Nghi hỏi

_Tôi không phải em ấy, tôi là Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, tôi muốn gặp ông bà Triệu - Băng Nghi cố lạnh giọng nói

_Vâng, tôi xin lỗi - Thím Trương nghĩ mình nhìn lầm nên cũng vào báo vì bà biết cô chủ có chị song sinh nên cũng không lạ lắm

_Cô là Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi? - Bà Triệu khẽ hỏi

_Ừ, chắc hần hai người biết tôi đến đây với lý do gì? - Băng Nghi cố nghĩ xem nếu là chị, chị sẽ nói chuyện thế nào, cô cho người theo dõi chị một thời gian dài nên cũng biết cách cư xử của chị khá

_Vì Băng Nghi? - Ông Triệu nhếch mép

_Ngoài ra thì còn gì sao? - Băng Nghi cố nhin, đây là lần đầu cô thấy ba nuôi cô có vẻ mặt thế này, cô không tin ba nuôi cô lại lừa gạt cô

_Haha, xem ra con bé đang làm rất tốt, cô muốn biết lý do tôi lấy con bé ra để con bé tự ra tay sát hại gia đình mình? - Ông Triệu cười ô quế nói

_Đúng vậy - Băng Nghi khẽ tức giận, vậy là cô biết ai mới lừa gạt mình như con ngốc mấy năm nay rồi

_Nếu cô muốn con bé ngốc đó về với gia đình thì tốt nhất kêu mẹ cô nhường chức nữ hoàng lại đi - Ông Triệu cười ác độc

_Ra là ông làm tất cả cũng chỉ vì chiếc ghế vàng đó? - Băng Nghi đau đớn hỏi

_Đúng vậy, lúc trước, xem tí tôi đã danh chính ngôn thuận lên làm vua rồi, chính bà ta đã khiến gia đình tôi thế này - Ông Triệu bình thản đáp

_Vậy ông đã bao giờ yêu thương em tôi chưa? - Băng Nghi cố ngăn nước mắt hỏi

_Chưa từng, tôi chỉ muốn giết chết con bé đó, nó là con kẻ thù, làm sao tôi thương được? - Ông Triệu nhếch mép nói

_Ông không sợ Tôi sẽ nói với Băng Nghi sao - Băng Nghi đau đớn nói

_Cô nghĩ nó sẽ tin cô sao? - Ông Triệu cười ác nói

_Ông hãy đợi xem, đây chưa phải là khổ nhất đâu, Ông Triệu à - Băng Nghi trở về với giọng của mình

_Băng Nghi...là..là con sao? - Bà Triệu chăm sóc Băng Nghi từ nhỏ, đương nhiên nhận ra giọng nói này

_Đúng vậy, tôi là Băng Nghi, tất cả mọi thứ, kết thúc đi là vừa rồi - Băng Nghi cười đau đớn, quay người đi thẳng ra ngoài, nước mắt từng giọt, từng giọt rơi xuống, vậy ra..cô đã tin lời kẻ thù mà hãm hại gia đình mình? Cô đáng chết đúng không?

Băng Nghi quay về nhà, thấy Hấn đang lăn lóc dưới sàn, hoảng hốt lại đỡ nhưng không nổi, hấn cứ la đau đớn, tay ôm ngực trái

_Anh à, anh sao vậy, đừng làm em sợ - Băng Nghi hoảng hốt hỏi

_Đau, tim...anh... - Hấn đau đớn, tim cứ như bị tan chảy, lần này không nhẹ như mọi lần, rất đau, cứ như xé tâm can vậy

_Tim sao? em đưa anh đến bệnh viện - Băng Nghi vừa nói, trong lúc định đỡ hấn dậy thì điện thoại reo

_Alo? - Băng Nghi nghe điện thoại vừa đỡ hấn

_Nhi..Tuyệt Nhi..đột nhiên bệnh chuyển biến xấu - Ray hốt hãi thông báo

_Sao, chị ấy, anh ở đó đi, em sẽ tới, cho xe bệnh viện đến nhà em với, Khải..Khải đột nhiên có chuyện rồi, mau đi - Băng Nghi lo lắng

_Khải sao? Được được - Ray nhanh chóng cúp máy

Nhanh chóng sau đó một chiếc xe cấp cứu đến, đưa hấn đến bệnh viện, Băng Nghi chạy sang xem chị xem sao

_Chị ấy sao rồi, thật ra có chuyện gì? - Băng Nghi vội hỏi

_Bác sĩ nói đột nhiên phổi không tiếp nhận không khí, đang cấp cứu - Ray nói

_Chị à..em xin lỗi, tất cả đều do em, là đều do em - Băng Nghi đau đớn tự đánh vào ngực mình, mệt mỏi quá, cô xỉ trên tay Ray và được đưa vào phòng cấp cứu

~[Trong một giấc mơ nhưng có hai con người đang cùng tìm nhau trong giấc mơ]

~_Nhi à - Hấn mò mẫm tìm kiếm

_Khải..Tại..tại sao anh ở đây? Em cô đơn lắm - Nó thấy hấn thì ôm chầm, mấy lâu nay, nó cứ đi vòng vòng trong giấc mơ này nhưng đi mãi cũng chẳng đến đích cuối cùng, đến khi nó mệt mỏi sụp xuống, hơi thở dần yếu ớt thì gặp hấn

_Anh..anh xin lỗi, xin lỗi vì đã đối xử không tốt với em mấy hôm nay - Hấn nhìn nó thú tội

_Anh à, anh về đi, người anh đối xử hơn tháng nay không phải em mà là em của em, Bằng Nghi, người đã cứu anh lúc nhỏ, hãy đối xử tốt với em của em thay em, được chứ? - Nó khẽ rơi giọt nước mắt nói

_Bằng Nghi? không, anh không thể, anh chỉ có thể yêu mình em thôi, anh sẽ không đi đâu cả, anh nhớ em lắm - Hấn nhìn nó như van xin

_Anh à, em không thể sống tiếp nữa, cả thở cũng chẳng nổi, em xin lỗi - Nó đau đớn nói, thân thể nó nên đương nhiên nó biết mình sẽ sống hay chết...

_Anh cũng chắc không sống nổi đâu, tim anh này - Hấn chỉ vào tim mình - Đạo này nó đau lắm, đau còn hơn máu trong tim tràn ra nữa, anh không chịu nổi đâu, anh...thật sự rất cần em

_Sao? Anh đã khám bác sĩ chưa? - Nó lo lắng hỏi

_Rồi, bác sĩ nói anh bình thường, lại chẳng biết bị gì - Hấn giải thích

_Haha, vì vốn dĩ con đâu có bệnh - Một bà lão có gương mặt phúc hậu hiện ra

_Bà...Bà nội? - Hấn bất ngờ thốt lên

_May mà con vẫn nhận ra ta, cháu yêu à - Bà nội hấn cười hiền

_Nếu em không nhớ lắm, bà nội anh đã mất rồi mà.. - Nó hơi bất ngờ nói

_Đúng vậy, ta đã chết từ lâu rồi - Bà nội hấn nhìn cháu trai mình với cô gái cháu dâu tương lai mà khẽ cười hài lòng

_Vậy hai đứa con đã chết rồi ư? - Hấn khó hiểu hỏi

_Không, thật ra chúng ta đang trong mơ, hai con là hai con người, nhưng có chung một sợi dây kết nối và ta chính là sợi dây đó

_Nhưng nãy bà nói con không bệnh, vậy bà biết tại sao con đau sao? - Hấn khẽ hỏi, hấn chăm chú nhìn bà, ông nội không biết nếu biết chuyện này thì sẽ thế nào nhỉ?

_Thật ra đó gọi là chia sẻ đau đớn, hai con dành tình yêu cho nhau, lớn đến mức nếu người kia đau đớn thì người này cũng sẽ đau theo, người kia đau bao nhiêu, trái tim người này sẽ chịu bấy nhiêu - Bà Nội Hấn nhẹ nhàng giải thích

_Chia sẻ Đau Đớn? - Hấn nhìn bà hấn nhắc lại

_Hai đứa ở đây quá lâu rồi, đến lúc trở về rồi, sẽ còn rất nhiều thử thách cho tình yêu bọn con, ta sẽ theo bảo vệ hai con, vậy nên, hãy dùng trái tim mình để giải quyết mọi chuyện, ban đầu, ta thực không muốn Khải quen với con - Bà Nội hấn tiến đến chỗ nó, nắm lấy bàn tay nó nói tiếp - Vì con không phải người thường, theo đúng luật, con chỉ sống đến 23 tuổi, nhưng chỉ cần hai con dùng trái tim để đối đầu, chỉ cần con muốn và nhất định muốn thì con vẫn sẽ vượt qua mọi chuyện, ta sẽ luôn cầu xin mọi chuyện trôi qua thật tốt, tin ta nhé? Con không bị bệnh mà là do có người yêu con, muốn con trở lại vị trí cũ của mình, hãy dùng tình yêu của mình để đánh thức trái tim người khác, nhớ nhé, đúng sinh nhật 23 tuổi, thiên thần sẽ xuất hiện, quyết định..vẫn tùy thuộc vào con, cháu dâu à

_Dạ, con sẽ bảo vệ cô ấy/Vâng - Hấn với nó đồng thanh

_Hãy trở về đi, hãy gửi lời đến ông nội con, ta rất yêu ông ấy, ta rất yêu con, cháu yêu của ta - Bà nội hấn nhìn hấn nói rồi cũng dần biến mất

_Dạ, con cũng yêu bà - Hấn nắm tay nó rồi bước đi

~|Trở lại hiện thực|

~_Ừ..ừm.. - Hấn dần mở mắt

_Khải? Anh tỉnh rồi sao?? - Băng Nghi lo lắng hỏi

_Em..em là..Băng Nghi? - Hấn khẽ nhớ lại

_Sao..sao anh biết? - Băng Nghi bất ngờ

_Chuyện lúc nhỏ, cảm ơn em - Hấn khẽ cúi đầu cảm ơn

_Không cần thế, là em tự nguyện - Băng Nghi khẽ cười

_Nhi..Tuyệt Nhi..Cô ấy sao rồi - Hấn bỗng nhớ đến nó

_Anh biết hết sao? - Băng Nghi đang rất là sốc

_Đúng vậy - Hấn khẽ gật đầu - Anh đã nói chuyện với cô ấy trong giấc mơ - Giờ tim hấn lâu lâu hơi đau tí nên hấn cũng đã an tâm phần nào

_Giấc mơ sao..anh có yêu em không? - Băng Nghi khẽ hỏi dù đã biết trước kết quả

_Anh..Anh xin.. - Hấn chưa nói xong thì Băng Nghi xen vào - Em biết rồi, xem như em bỏ anh - Băng Nghi khẽ cười dù lòng hơi đau

_Cảm ơn em, anh muốn thăm Tuyệt Nhi - Giờ trong đầu hấn chỉ có nó thôi, không quan tâm được gì hết cả

_Vâng, em đỡ anh - Băng Nghi dìu hấn

_Tuyệt Nhi...Anh xin lỗi vì đã không bên em sớm hơn - Hấn khẽ trùng ánh mắt xuống

_Khải à - Nó khẽ mở mắt

_Nhi..Anh nhớ em lắm - Hấn vui mừng ôm nó

_Á..aaa - Nó khẽ nhăn mặt

_Ấy, anh quên, vết thương của em... - Hấn cuối đầu như trẻ em bị mẹ phạt

_Không sao mà - Nó khẽ cười khi thấy cái bản mặt hấn

_Cô tỉnh rồi sao? - Bác sĩ bước vào

_Bác sĩ, tình trạng chị tôi sao rồi ạ - Băng Nghi hỏi

_Cô ấy phẫu thuật thành công, trong lúc đang phẫu thuật, dường như đã tắt thở thì bỗng nhiên trở lại bình thường, nhờ vậy nên quá trình phẫu thuật trôi qua rất thành công - Bác sĩ khẽ cười hài lòng

_Cảm ơn ông - Hấn cúi đầu

_Không gì, nhớ giữ gìn sức khoẻ đợi cho đến khi vết thương lành hấn mới được hoạt động bình thường - Bác sĩ dặn dò

_Vâng, cảm ơn ông - Nó nhìn hấn cười, chỉ cả hai người biết, nó thở lại nhờ đâu

_Ừ - Bác sĩ đi ra, Băng Nghi cũng đi theo lấy thuốc

_Em có sợ không? - Hấn khẽ nhớ lại những lời bà nói thì bất giác hơi run

_Sợ gì cơ? - Nó chưa hiểu lắm

_Chuyện bà nói em không phải người thường, 23 tuổi sẽ... - Hấn chưa nói xong thì đã bị nó lấy tay chặn miệng

_Đừng nhắc nữa, cái gì tới sẽ tới, vẫn còn gần 1 năm mà, đừng lo lắng, dù thế nào đi chăng nữa, em cũng không theo thiên thần kia đâu - Nó khẽ cười

_Hứa đấy, không được bỏ anh một mình, cô đơn lắm, anh sợ cảm giác đợi một người lắm - Hấn nhìn nó như van xin

_Vâng - Nó cười

_Mà theo như anh nghĩ, chắc vị thiên thần kia yêu em nên mới muốn em theo anh ta ấy, gặp là anh xử hẳn liền, dám có ý đồ đưa vợ anh đi sao? - Hắc hắc nắm tay thành nắm đấm

_Yên tâm đi, chỉ khi em chết mới theo anh ta được mà, chỉ cần không chết là được rồi - Nó cười

_Anh sẽ bảo vệ em, mãi mãi - Hắc nhìn vào mắt nó cười

_Ừm - Nó ngoài mặt cười cười nhưng thật ra không phải không lo lắng, cũng rất lo lắng đó, nó sợ câu nói mà bà hắc nói nhỏ với nó..kiếp trước..nó cũng là thiên thần, do bị phạt nên làm người và vào hoàng tộc Anh đến 23 tuổi xem như hình phạt kết thúc, sẽ phải trở về làm thiên thần, biến mất mãi mãi trong mắt người thường...

38. Chương 38: Nguyễn Hoàng Băng Nghi

~Tại một lâu đài ở Anh Quốc dành cho hoàng tộc

~_Mẹ à, 23 tuổi, con sẽ biến mất thật sao? - Nó khẽ hỏi mẹ mình

_Ai..Ai nói con biết chuyện này? - Mẹ nó là nữ hoàng Anh nói, dù bà là nữ hoàng một nước nhưng bà không hề bỏ bê con mình, bà yêu con mình và bà biết nếu con mình có chuyện gì, bà sẽ chọn con, chọn gia đình chứ không phải cái danh phận nữ hoàng hiểm ác kia

_Mẹ chỉ cần trả lời con thôi - Nó dù có lạnh lùng bao nhiêu..nhưng lại rất yêu bà, bà chưa bao giờ bỏ mặt nó, dù bận cấp mấy, chỉ cần nó cần, dù đang họp hội nghị thế giới cũng sẽ đến bên cạnh nó, phải chăng nó là người hạnh phúc nhất thế giới này?

_Quả thật ngày sinh con ra, mây che phủ đúng 1 tuần liền, và cũng vừa lúc con sinh ra, tất cả các cây trong vườn đều nở cỏ 4 lá, ta thấy lạ nên nhờ một đạo sĩ bói xem sao, quả thật ông ấy đã nói là con kiếp trước là thiên thần, bị phạt xuống trần gian, đến 23 tuổi sẽ được một thiên thần yêu con đưa con về trời, nhưng con yên tâm, con là con của ta, là công chúa của vương quốc Anh này, ta sẽ không để ai đem con đi cả vì con là con của ta, chẳng phải thiên thần gì cả - Mẹ nó khẽ cười hiền hậu nói

_Ra là sự thật, mẹ à, đây là lý do vì sao từ nhỏ mẹ và ba đã cố tập cho con tính cách lạnh lùng, lãnh khốc sao? - Nó khẽ hỏi thắc trong lòng, mẹ dù rất thương nó nhưng luôn luôn dạy nó từ cách cư xử đến ứng xử lạnh lùng và nhẫn tâm

_Đúng vậy, vì chỉ cần con nhẫn tâm, lạnh lùng, ác độc, sẽ không thể làm thiên thần nữa, sẽ ở bên cạnh ta, để ta yêu thương, chăm sóc, nhưng quả thật dù thế vẫn không thay đổi được gì cả, tất cả những thứ đó chỉ có thể là vẻ bề ngoài, trái tim của con gái ta..quả thật của một thiên thần, con mang lại hạnh phúc ọi người theo cách của riêng con, ta rất yêu con - Mẹ nó cười nói

_Mẹ à, thật ra..mẹ theo con - Nó đưa mẹ mình đi xuống dưới vườn

_Con dẫn mẹ đi đâu đấy...ơi ông à? - Mẹ nó thấy ba nó thì khẽ hỏi

_Con mình gọi tôi đến, đang ở Mỹ là tôi lập tức về Anh đây - Ba nó cười ầm áp nhìn vợ mình nói

_Đội tí đi, con có bất ngờ cho ba mẹ cơ mà - Nó cười, chỉ khi ở với Gia đình hoặc hắc và bạn bè, nó mới có thể trở về thành chính mình

_Em vào đi - Nó khẽ gọi nhỏ

_Dạ... - Băng Nghi từ sau vách tường đi dần vào

_Ồ..đây...cô đây.. - Mẹ nó nhìn Băng Nghi, lại quay sang nhìn đó, hết bất ngờ này đến cái khác

_Cò..thật ra là sao hả Tuyệt Nhi? - Ba nó cũng hơi hốt hoảng nhìn Băng Nghi rồi quay sang hỏi nó

_Ba mẹ à, thật ra đây là Băng Nghi, em song sinh của con, lúc mẹ đang sinh, không phải đã có nói em song sinh con bị chết trong lúc sinh ra sao? Thật ra là Triệu gia đã cho người mua chuộc bác sĩ rồi giao ột gia

đình nông thôn vài năm để tránh nghi ngờ, sau đó thì giết người diệt khẩu và nuôi Bằng Nghi với mục đích muốn em ấy trả thù oan gia đình mình - Nó khẽ giải thích lại

_Con...con nói vậy là sao? Sao ta vẫn chưa thông ấy nhỉ - Mẹ nó cười cười mang chút hơi ngốc nghếch

_Nói chùn em ấy là em con, con ba mẹ, nhị công chúa Anh đó, haiz thật ra là &\$&%%#{*¥!^}*%}@\$. - Nó cũng cố gắng kể lại đầu đuôi cho 2 người hiểu rõ

_Bằng Nghi sao? Con là con gái ta thật sao? Ta nhớ ta đã sinh con nhưng lúc đó bác sĩ lại nói Con vừa ra là chết vì ngẹt thở, làm ta đau buồn mãi trong lòng - Mẹ nó khẽ rơi nước mắt ôm lấy Bằng Nghi

_Ba à.. - Bằng Nghi nhìn ba ruột mình rơi nước mắt

_Con gái yêu của ta, ta có lỗi với con, để con cực khổ rồi - Ông cũng ôm lấy con gái mình

_Vào trong nhà nói chuyện, mau mau - Ba nó cười dẫn gia đình vào hân huyên tâm sự

_Mà nếu 23 tuổi con biến mất, vậy em con thế nào? - Nó nhớ đến em mình khẽ hỏi

_Ừ nhỉ? - Ba nó bắt đầu lo lắng

_Mai ta sẽ gọi đạo sĩ ấy đến hỏi rõ xem - Mẹ nó nhớ đến vụ này thì cũng lo lắng không kém

_Thiên thần sao ạ? - Bằng Nghi nãy giờ mới thông suốt mọi thứ nó nói thì khẽ hỏi lại

_Đúng vậy, tuy không đáng tin lắm nhưng ta hỏi vị đạo sĩ nào cũng nói thế - Mẹ nó đau lòng nói

_Chị... - Bằng Nghi nhìn chị mình khẽ rơi lệ, cô sợ mất chị, cô biết chị yêu mình, cô cũng rất yêu chị, cô muốn bù đắp những gì đã làm với chị, cô sợ...bỗng có nỗi sợ nao đó khẽ nhen nhóm trong lòng

_Không sao, ở thế giới này, có mọi người, những người chị yêu thương, chị nữ đi sao? - Nó khẽ cười an ủi mọi người

_Con gái ta... - Mẹ nó ôm hai chị em vào lòng, ba nó cũng khẽ đau đớn, thời gian...chỉ còn vồn vẹn gần một năm rồi, thời gian..sẽ trôi rất nhanh

_Bằng Nghi à, từ nay sẽ không là Triệu Bằng Nghi mà là Nguyễn Hoàng Bằng Nghi, mai ta sẽ sắc phong con làm công chúa, con đồng ý chứ? - Mẹ nó khẽ hỏi ý kiến

_Vâng - Bằng Nghi cười

_Ba mẹ à, ngày mai, con đã hứa cùng với Khải đến Hàn Quốc chơi riêng vài ngày - Nó muốn tranh thủ mọi thời gian bên người mình yêu, muốn có những kỉ niệm với họ, cô biết mọi người sẽ bảo vệ cô...nhưng một khi ông trời quyết định...cô sẽ thoát sao?

_Được, tất nhiên được - Mẹ nó khẽ lau nước mắt nói, bà rất an tâm khi giao con mình cho Khải, lòng tin này khi nhìn thẳng bé lần đầu đã có rồi

_Cám ơn mẹ - Nó cười - Em đi với chị nhé? - Nó nhìn sang Bằng Nghi hỏi

_Em không đi đâu, em có hẹn rồi - Bằng Nghi khẽ cười, cô muốn chị mình hạnh phúc, cô cũng đã hứa đi chơi với một người

_Thật sao? Ai nào? Ray? - Nó khẽ cười

_Sao chị biết - Bằng Nghi hết hồn

_Em nghĩ chị là ai nào? - Nó khẽ cười

_Nãy giờ bọn con nói gì thế, Ray là ai? - Mẹ nó nhíu mày hỏi, sao hôm nay bà nghe chẳng đâu vô đâu, không ăn nổi chữ nào

_Mẹ điều tra đi, Tên Trần Hoàng Quân, người trong bang con, mẹ cứ yên tâm, đó là sự lựa chọn của con dành cho em mình, tin con nhé? - Nó khẽ nhìn mẹ mình lấy lòng tin từ bà

_Tin chứ - Mẹ nó cười

_Chị, chị ngủ đi, muộn rồi - Băng Nghi khẽ nhắc nhở

_Vâng, chị biết rồi - Nó cười rồi về phòng ngủ, phòng nó lớn bằng 1/2 sân trường Star chứ chẳng ít, được bao phủ một màu tím nên nhìn khá âm u nhưng lại mang đôi chút ấm áp vì các vật dụng là màu trắng

Đến sáng, nó cùng hần ra sân bay tư nhân của nhà nó, cả hai bắt đầu chuyến bay sang Hàn trong niềm vui của mỗi người

Thiên Thần...cũng biết yêu là gì mà nhỉ? Huống chi giờ nó lại là nửa người nửa thần, khó tránh khỏi

39. Chương 39: Dấu Ấn Thiên Thần

Đến Hàn Quốc, ở đây, trời còn lạnh lắm nha, nó hiện đang run đây, Hần nhìn nó thế thì khẽ cười, lấy trong vali cái áo ấm choàng cho nó, muốn hôn nó nhưng bác sĩ đã nói “Cô ấy hiện vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nhất định không được làm chuyện khó thở” nghe mà anh chỉ muốn đấm ông bác sĩ một phát, ức quá đi, cứ vậy chắc hần chết vì thở nhiều quá đi

_Hôm nay mình ở Biệt thự nhà anh hết hôm nay rồi bắt đầu quấy nha - Hần nhìn Nó nói

_Um - Nó khẽ cười, giờ mới biết, hần con nít quá

_Đi nào - Hần nắm tay nó lên chiếc xe của gia đình thẳng tiến đến biệt thự nằm ở trung tâm thành phố

Đây là căn biệt thự được bày trí đơn giản nhưng lại đầy nét sang trọng của phương Tây, được trang trí với tông màu chủ đạo là Xanh dương và trắng, trong vườn trồng đầy hoa bách hợp, nó định quay sang hỏi hần là sao lại là bách hợp thì thấy ánh mắt hần như có cái gì đó đang rất đau khổ thì cũng im lặng chẳng nói gì, lẳng lặng theo hần vào trong, đây là lần thứ hai nó thấy ánh mắt này của hần, nhìn sao đau đớn và tê lương quá, lạ thay, ở đây chỉ có duy nhất bốn người giúp việc, lên đến phòng, nó ở phòng kế bên hần, phòng hần màu tím lơ, nó cũng tím nhưng nhạt, soạn đồ xong, nó sang phòng hần, vừa mở hé cửa nhỏ thì nó khá bất ngờ...Hần..đang khóc sao?

_Bà à, con nhớ bà quá, hai người họ chỉ biết gọi con tiếng con nhưng con cũng chỉ biết cười với ba thôi, bà à, ở trên đó, mẹ có nhớ con không? Sao lúc mơ thấy bà, bà lại không cho con gặp mẹ, nhớ rất nhớ hai người, rất nhớ - Hần nằm trên giường cuộn mình lại, ánh mắt đau khổ cùng nước mắt, cứ lau cứ lau nhưng lau mãi nước mắt nó vẫn chảy ra, bỗng nhiên phía sau có một hơi ấm, rất ấm khiến hần cũng dần ngừng khóc mà quay sang nhìn

_Khải à, có em ở đây, đừng khóc nữa - Nó khẽ ôm hần nói, đứng ở ngoài, nhìn thấy hần thế này, tim nó đau quá, chịu không nổi mà chạy vào ôm hần, sao quen hần lâu thế, giờ nó mới biết hần cũng như bao người, không phải sắc đá như nó đã từng nghĩ

_Em nghe hết rồi sao? - Hần quay lại nhìn nó, ánh mắt vẫn còn đẫm nước

_Vâng, nói em nghe tất cả, được không? - Nó nhẹ nhàng hỏi

_Uhm - Hần khẽ cười nhẹ - mẹ à, bà đã rất tán thành cho bọn con, mẹ thấy con dâu mẹ thế nào? Nếu yêu con, đừng để cô ấy rời bỏ con, con đau lắm - Hần suy nghĩ

_Mẹ anh không phải là người mẹ bây giờ sao? - Nó khẽ hỏi

_Ừm, thật ra đó là người mẹ kế, ba anh do muốn giữ sĩ diện đã che đi mọi thông tin về việc đó, bà anh cũng vì ba đem người đàn bà khác về thay thế mẹ anh vì mẹ anh nghèo, sau đó anh nghe nói sau khi rời khỏi nhà ba anh thì mẹ anh vì đau buồn quá nên qua đời, người mẹ hiện giờ thì do không sinh được nên trên danh nghĩa là mẹ anh - Hần khẽ kể lại - Trước đây mẹ anh từng sống ở đây vào những ngày cuối cùng của gia đình

_Đừng kể nữa, chúng ta xem phim nhé? - Nó khẽ rủ rê, vừa bật tivi lên thì có phim Thiên Thần Biết Yêu tập đầu, nó bỗng nghĩ ra gì đó rồi cho hần ngủ rồi về phòng

_Phim Thiên Thần Biết Yêu? - Nó ngồi dò trên youtube tên phim, nhấn vào xem trong laptop

_Chia sẻ Đau Đớn? Sao giống... thế? - Nó khê bất ngờ

_Dấu ấn Thiên Thần? - Nó khê nói, vừa nói xong, bỗng chốc tay nó phát sáng, ánh sáng tím ngọc bích huyền ảo thấp sáng khắp căn phòng, khi ánh sáng dần tắt đi, nó xem lại mặt trong ống cổ tay mình, nhưng đặc biệt khác phim nó đang xem, dấu ấn này hình tròn, bên trong là một hình trái tim có hai đôi cánh nhỏ, ánh sáng nó cứ thấp thỏi sáng nho nhỏ nhưng lại không tắt

_Chuyện gì đang xảy ra thế này? - Nó nãy giờ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra với mình, đột nhiên phim nó đang xem tắt ngủm

_Máy hư sao? - Nó khởi động lại máy mãi vẫn không được

_Chào cô gái bước đầu chuyển biến từ thiên thần thành người hoàn chỉnh - Một người khoảng 40 tuổi có khuôn mặt rất điển trai, già nhưng nói chuyện cứ như con nít xuất hiện trong màn hình đen thui của máy laptop

_Chú là ai? - Nó lạnh giọng hỏi, đang có chuyện gì xảy ra đây?

_Ta cũng là một thiên thần thành người nhe cô bé, đừng nói gì cả, hãy nhớ những gì ta nói đây, cháu có thấy cái dấu ấn trên tay mình không? - Người đó khê hỏi với nụ cười khá tươi

_Thấy - Nó nhìn vào cổ tay mình, ánh sáng này lúc sáng lúc tối với ánh sáng nhè nhẹ, là tự phát sáng

_Đó là dấu ấn như cháu xem phim vừa nãy cháu xem, từ giờ, khi có dấu ấn này, cháu phải giữ không cho bất kì người nào đặt tay vào nó và nói câu hay chữ có hai từ 'Thiên Thần' vì chỉ cần làm thế, cháu sẽ biến mất và trở về làm thiên thần, do cháu là bị phạt nên người thường có thể nhìn thấy nó, hãy cố bảo vệ, và nhớ là đừng bao giờ tự nhận mình là thiên thần, hãy nhớ nhé, từ giờ, sẽ có một thiên thần đến và làm mọi cách đưa cháu đi, nhưng chỉ có cháu mới có thể nhìn thấy thiên thần ấy, cháu là ai thì chỉ có cháu mới có thể tự quyết định, nhớ nhé, từ đây đến sinh nhật thứ 23 của cháu, giữ gìn cẩn thận, mỗi khi cháu gặp nguy hiểm, dấu ấn sẽ phát sáng rất mạnh - Người đó nói xong thì biến mất khỏi màn hình laptop, bộ phim lại chiếu trở lại

_Dấu ấn này... - Nó nhìn cái dấu trên tay mình khê xoa nhẹ lên - Tại sao mọi việc lại thành thế này?

Tại phòng hán, trong lúc đang ngủ thì bị đưa đến một thế giới trong giấc mơ

_Chào cậu bé - Người nói chuyện với nó khi nãy xuất hiện. trước mắt hán

_Ông là ai? - Hán khê hỏi

_Im lặng, bảo vệ những thứ người mình yêu đang che giấu, biết sự thật nhưng chỉ cần làm ngơ, cháu sẽ bảo vệ được tình yêu của mình - Người đó chỉ nói thế rồi biến mất trong vòng tròn hình như dấu ấn của nó

_Này, ông là ai, này, nàyyyy - Hán bỗng choàng tỉnh dậy

_Im lặng, Bảo vệ thứ người mình yêu đang che giấu, biết sự thật nhưng chỉ cần làm ngơ, mình sẽ bảo vệ được tình yêu của mình? - Hán lặp lại câu nói của người đó

_Mọi chuyện...sao dần dần lại khó khăn thế này? - Hán khê nói

Đến sáng, cả nó với hán cùng xuống dưới ăn sáng, cả hai đều đang tất bật suy nghĩ chuyện hôm qua

_Buổi sáng tốt lành - Hán thấy nó thì khê cười nói

_Chào buổi sáng - Nó cũng chào lại

_Ăn nào - Cả hai cùng vào bàn ăn, trong lúc đang ăn tay nó đột nhiên phát sáng, gây sự chú ý

_Cái đó... - Hán nhìn cái vòng tròn trên tay nó, khê hoảng hốt, cái vòng tròn này lúc người đàn ông kia biến mất, hán đã thấy rất rõ và cũng nhớ như in câu nói đó

_Um..Em... - Nó thật sự rất rất không muốn giữ bí mật với hán

_Ăn thôi, đừng nói chuyện trong lúc ăn - Hán sẽ đánh lạc hướng, hán nhớ rõ câu nói ấy

_Vâng - Nó khê mỉm cười

_Lát chúng ta đi đâu chơi đây? - Hấn vừa ăn xong thì khẽ hỏi nó

_Chỗ xông hơi công cộng đi, lúc trước đi với tụi kia, bọn nó nói đông quá, không vô nên em chưa đi lần nào - Nó khẽ nói

_Ok, đến đó nào - Hấn đưa nó lên xe và thẳng tiến đến chỗ xông hơi công cộng

Tại Nơi Tắm Hơi Công Cộng Lớn Nhất Hàn Quốc

_Anh đeo cho nè - Hấn đeo cho nó cái đồ đội đầu, trông nó giờ cực dễ thương, hấn thì cực đáng yêu

_Vào phòng xông hơi không? Xem ai ở được lâu nhất? - Hấn cười hỏi nó

_Go - Nó cần cái đồng hồ cát, bắt đầu lật lại tính thời gian, vừa lật lại chưa được 2,3 phút là hấn chạy mất dép luôn, nó vốn quen cái này nên được khoảng 10'

_Ăn nào - Nó và hấn cùng đồng thanh ăn các món ăn trong quầy bán

_Vui không? - Hấn ngồi xuống nghỉ ngơi rồi hỏi nó

_Ừ, vui - Nó khẽ cười - Anh nhắm mắt lại - Nó cười cười nói

_Umk - Hấn vừa nhắm mắt lại thì 'BỤP' Hấn xoa đầu mở mắt ra, đang muốn lên máu đây

_Đúng thật là trứng phải đập vào đầu ăn mới ngon - Nó cười nói xem thành quả của mình mặc cho ai kia này giờ đang bốc khói

_Chết em này - Hấn lấy một quả trứng vừa định đập nó thì nó đã chạy mất dép

~| Lát Sau |

~ Tại phòng tắm hơi riêng nhỏ đủ cho số người từ 3 -> 5 thì nó với hấn đang bên trong, nó thông qua chiếc kính lồi nhìn ra bên ngoài, ở đây mọi người như quên mất mình là ai, cứ vui đùa với cuộc sống tập thể

_Em nhìn gì thế - Hấn đang nằm trên giường bằng nhựa màu trắng thì ngồi dậy

_Mọi người ở đây như quên mất mình là ai, họ sống đơn gian vì cuộc sống - Nó khẽ cười nói

_Vậy à - Hấn vừa nhai sin-gôm thổi bong bóng vừa nói, từ nhỏ, hấn rất giỏi zụ thổi sin-gôm này, chỉ có điều, lớn lên thì hết được vì cuộc sống hấn, đâu còn vô ưu, vô tư đủ để rồi thời gian nhai nhóp nhép sin-gôm?

_Khả à - Nó khẽ cúi đầu

_Thật ra..em có giấu anh chuyện này, em không muốn giấu đâu, anh tin em được không? Em thật sự...Thực ra...Em..thực ra là.. - Nó vừa ngẩn đầu lên, chưa kịp nói gì thì nhận được một bong bóng sin-gôm, mở to mắt không hiểu chuyện gì

Thật ra là hấn đang nhai sin-gôm, đang thổi một cái bong bóng khá to thì nghe nó muốn nói, hấn biết nó muốn nói gì nên lấy cái bong bóng che trước miệng nó, khoảng cách giữa hai cái môi chỉ có chừng 10 cm của bong bóng, nói đúng hơn môi nó với hấn cách nhau bằng cái bong bóng, nhìn nó, hấn khẽ nhắm mắt lại, dùng sức làm bong bóng vỡ, phá vỡ cái khoảng cách kia tiến thẳng đến môi nó, đôi môi này khiến hấn nhớ nhưng bao lâu nay, cứ để yên thế, chỉ đơn giản là môi chạm môi

~|Lát sau|

~_Này, đừng nhìn anh như thế - Hấn khẽ cười

_Anh à... - Nó nhìn hấn biết ơn, nó đã hiểu những gì hấn đang làm

_Bác sĩ nói không được hôn em, anh đâu có hôn, chỉ là do kẹo sin-gôm làm dính môi anh với em thôi - Hấn biện lý do

_Vâng - Nó cười, yêu hấn, chưa bao giờ là lựa chọn sai lầm của nó

_Chỉ cần em ở bên anh, chuyện gì anh cũng làm - Hấn khẽ suy nghĩ

~>|Đôi Khi yêu, không phải cứ nói hết bí mật cho nhau nghe là đủ, mà phải là bảo vệ bí mật của đối phương|

~

40. Chương 40: Mau Tỉnh Lại Đi, Anh Đang Đau Lắm Đây

Đến hôm sau, cả bọn quyết định đi dạo vài vòng ở Hàn Quốc, Nó thì hiện cũng có một tí buồn buồn vì trong bộ phim Thiên Thần Biết Yêu, nó mới xem đến tập Thiên Thần là người, sau đó lại trở về làm Thiên Thần, có một tí gọi là lo lắng, rốt cuộc, vẫn phải trở về làm Thiên Thần sao? Gia đình nó, Khả của nó sẽ ra sao đây? Nó không muốn anh phải cô đơn, hoàn toàn không muốn, nó cũng chẳng muốn anh chờ đợi vì sự chờ đợi đó, nó sợ anh sẽ càng đau khổ, một giọt nước mắt bất giác rơi xuống, nếu kiếp trước, do nó bị phạt nên phải thành người, vậy thì giờ đây, nó muốn mình bị phạt mãi mãi, chỉ cần được bên hắn, dù thế nào nó cũng bằng lòng, trái tim bất giác nhói lên

_Em đi mua ít đồ, anh đợi em tí - Nó tìm cơ lẩn tránh, không muốn hắn thấy bộ dạng thê thảm này của mình

_Ừ, nhanh lên đây - Hắn cười, buông tay để nó mua đồ

Chạy đi không biết phương hướng, thấy có nhà vệ sinh công cộng khẽ chạy đến, chỉnh trang lại mọi thứ, bước ra, cố nhớ lại đường khi này mình đi, đang đi bỗng nhiên có một đám đàn ông to lớn đi đến, tổng cộng có hơn 10 người, nó khẽ nhếch mép, bao nhiêu đây, chẳng ăn nhò gì, nghĩ thế, nó vẫn bước tiếp, không để ý đến chúng, bỗng nhiên có một tên nắm tay nó kéo lại

_“Chúng mày muốn gì?” - Nó nhìn sơ qua cả bọn thì nói bằng tiếng Hàn (câu nào tiếng Hàn mình sẽ để trong dấu “...” nhé)

_“Đi chơi với bọn anh không?” - Bọn kia nhìn nó cười gian

_“Cút” - Nó gần lên

_“Mạnh miệng nhỉ?” - Tên cầm đầu nói - “bắt nó cho tao” - Tên cầm đầu vừa nói, cả bọn kia tiếng lên

Nó nhanh chóng vừa né vừa đánh, diệt được chừng 8 người nó cũng bắt đầu mệt, không có vũ khí cộng với việc nó mới phẫu thuật, vết thương vẫn chưa lành, thể lực còn rất yếu, bỗng dẫu ẩn nó phát sáng

_“Cái gì đang phát sáng thế kia” - Một tên trong số bọn kia thấy dẫu ẩn nó phát sáng thì nói

_“Tụi bây muốn gì” - Nó nhanh chóng dẫu tay ra sau

_“Giở tay nó ra mau cho tao” - Tên cầm đầu ra lệnh

_“Tránh ra” - Nó tức giận, chỉ có thể đánh bằng chân và tay còn lại

_Aaaa - Nó bất giác bị đẩy té ra đằng trước, tay có dẫu ẩn quẹt trúng thanh sắt, để lại một vết thương, ánh sáng từ dẫu ẩn cứ thế mà phát sáng, ngày càng lớn, nó thì chẳng biết sao, ngất ngay tại chỗ, vết thương nhỏ, nhưng vết thương này cứ như là thứ nắm mọi hoạt động của nó

~|Tại chỗ hắn|

~_Nhi à, Tuyết Nhi - Hắn thấy nó đi lâu quá thì cũng đi tìm

_Aaa - Tìm hắn như bị cào ra, đứng không vững, chân quỵ chân đứng - Chết tiệt, Tuyết Nhi... - Hắn nhanh chóng cố gắng chạy đi, không biết mình đang đi đâu, chỉ biết đôi chân hắn không tự chủ mà đi theo hướng trái tim mách bảo

_Nhi, Nhi à - Hắn thấy nó ngất xỉu nằm một chỗ, những tên kia thì cứ như vừa định cầm tay nó lên xem

_Buông cô ấy ra, mau - Hắn tức tối cộng với sự lo lắng, cứ vung tay đánh, đánh và đánh, rất nhanh chóng, cả bọn bị hắn hạ gục hoàn toàn, ai nấy cũng lo sợ mà chạy mất dép

_Tuyết Nhi, Nhi à - Hấn lo lắng, bế nó trên tay, một mạch chạy về nhà, trên đường về, không ít cô gái ngưỡng mộ vẻ đẹp của hấn, lại anh dừng bế nó

_Mau lấy băng gạc cho tôi, mau lên - Hấn đau đớn nói, rất nhanh chóng, đặt nó lên giường, băng bó lại vết thương cho nó, hấn cũng mệt mỏi gục xuống, tim hấn vẫn đau, này giờ, cổ lăm hấn mới có thể bế nó về đây, dừng khi đó, hấn cũng chẳng biết lấy đâu ra, thật sự trái tim này, vẫn còn đau quá

_Nhi à, mau tỉnh lại đi, anh đang đau lắm này - Hấn khẽ hôn nhẹ lên trán nó rồi cũng nằm gục xuống bên cạnh nó

41. Chương 41: Em Cám Ơn Anh Và Cũng Yêu Anh Rất Nhiều

_Um - Nó khẽ mở mắt, lập tức đưa tay lên nhìn, tay đã được băng bó, sau một hồi suy nghĩ, nó hiện giờ chính là lo lắng người khác sẽ biết về dấu ấn này

_Cô không sao chứ? - Một cô người làm cung kính hỏi khi thấy nó tỉnh dậy, cô gái này cũng khá xinh đẹp

_... - Nó vẫn lặng yên chẳng trả lời

_Tay cô là do cậu chủ đã băng bó, tối qua cô xỉu, cậu chủ băng bó xong cho cô cũng sốt, chúng tôi đã đưa về phòng chăm sóc - Cô người làm nói, trong giọng nói có chút chua ngoa, thật ra cô ta từ nhỏ đã sống ở đây, đương nhiên biết hấn, có một ngày, cô ta lúc phụ giúp mẹ mà bị té, hấn đã đỡ cô dậy mà băng bó cho cô, cô vẫn luôn ôm mộng rằng hấn cũng có cảm giác với cô mặc dù lúc đó hấn vẫn lạnh lùng, chưa bao giờ cười với cô, nhưng lại chỉ cười với mẹ của hấn thôi, cô ta luôn nhớ nhung và cũng đã đem lòng yêu hấn từ lâu, bỗng nhiên đến lúc bà chủ đi đâu mất tâm, hấn cũng vì thế mà chẳng về nơi này nữa, cô đã ở đây đợi hấn rất lâu, rốt cuộc lúc gặp hấn lại là lúc hấn vui vẻ cười đùa, quan tâm chăm sóc cô gái chẳng biết đâu ra này, dù rất tức giận và oán hận nhưng cũng chẳng thể phát tiết, căn bản là hấn chưa nhìn đến cô lần nào từ khi vào nhà, mặc dù cô gái này là người đẹp nhất cô ta từng gặp, thậm chí có chút tự ti, nhưng cô luôn tự an ủi mình rằng chắc đây là cô em mà lúc trước nghe nói nhà Vương gia đã nhận nuôi

_Ừ - Nó chẳng nói nhiều, đứng dậy đi qua phòng hấn

_Cô nghĩ cô là ai chứ? Chỉ là con nuôi mà làm phách như thế, không chừng sau này tôi sẽ làm chị dâu cô đấy - Cô ta vênh mặt nói khi thấy nó đã vào phòng hấn với sự mơ mộng của mình

_Các người ra hết đi - Nó vào phòng cho người làm ra ngoài

_Vâng - Tất cả các người làm khẽ nói rồi lui ra

_Đã làm anh lo lắng rồi - Nó lấy khăn nóng đắp nhẹ lên trán hấn, ngồi nhìn khuôn mặt khôi ngô tuấn tú này vì nó mà thành ra như vậy

_Em yêu Anh, em đã từng nói, nhưng cảm ơn anh, có lẽ chưa nói bao giờ nhỉ? Em Cám Ơn Anh và Cũng Yêu Anh Rất Nhiều - Nó nhìn hấn khẽ nói

_Không cần cảm ơn anh, anh phải xin lỗi em mới đúng, đã để em bị tổn thương - Hấn khẽ mở mắt

_Dậy khi nào? - Nó khẽ hỏi

_Mới, đủ để nghe câu em vừa nói - Môi hấn khẽ nâng lên, tạo thành một đường cong hoàn mỹ

_Ngốc - Nó khẽ cười

_Nhưng theo anh, cái bọn hại em, em căn bản có thể hạ chúng, dù bị thương vẫn có thể, tại sao lúc anh đến đã thấy em gục dưới sàn? Em còn chỗ nào không khỏe sao? - Hấn khẽ nhớ lại cảnh lúc sáng và hỏi

_Em cũng không biết, em đang đánh rất ‘hăng’ bỗng bị té, bị thương cái thì không biết gì liền ngất đi mà không hay biết gì - Nó khẽ nói ra

_Vậy là do.... - Bỗng hấn nhớ đến chuyện kia thì khẽ nói - Do vết thương em còn chưa lành, lại đánh hăng quá nên thế đấy

_Vâng - Nó khẽ thổi phào, may mà hấn chẳng biết chuyện gì

_Anh ổn rồi, xuống ăn tối nào - Hấn khẽ cười, đứng dậy ôm eo nó xuống phòng khách to lớn

_Mời cậu chủ dùng bữa - Cô gái ban nãy nói chuyện với nó tên Lam Lục thấy hấn xuống thì cố tạo dáng vẻ đẹp nhất đến nói

_Ăn nào, tối anh dẫn em đi nơi này - Hấn căn bản không chú ý đến Lan Lục, đưa nó vào bàn ăn, đầu đến cuối đều chỉ hướng mắt về phía nó, làm Lam Lục tức sôi máu

_Cậu chủ, các món này là dựa vào những món cậu chủ mà làm ra - Bà Quản Gia khẽ nói

_Ừ - Hấn cũng chẳng nói thêm

_Sau này, em cậu thích thứ gì, xin hãy nói với bọn tôi, bọn tôi thật không biết cô thích ăn gì, nên chỉ làm những món tốt - Bà Quản Gia khẽ nói

_Em? - Nó khẽ hỏi

_À, cô ấy không phải em tôi, là Tuyết Nhi, phu nhân của các người - Hấn khẽ giải thích rõ cho bà quản gia

_Cái gì chứ - Lục Lam quên mất địa vị mình hỏi

_Có ý kiến - Hấn hướng ánh mắt về phía cô ta, trong mắt giờ chỉ toàn băng khí lạnh lẽo như muốn giết người

_Dạ Lục Lam chỉ bất ngờ nên nhất thời lớn tiếng, xin lỗi cậu chủ - Lục Lam cố ý nhắc đến tên mình với ý đồ muốn hấn nhớ ra cô ta

_Ừ, về sau cô chỉ cần làm ngoài vườn, không cần vào nhà - Hấn khẽ nói, dù cô ta là ai, đã lớn tiếng có ý kiến về Tuyết Nhi, hấn tuyệt nhiên sẽ không tha thứ

_Nhưng..nhưng... - Lục Lam tức giận

_Ra hộ tôi - Nó khẽ lên tiếng, nó ghét nhất là ai làm trò

_Cô không có quyền - Lục Lam tức tối mà quên mất phải giữ hình tượng của mình

_Trong 3s, cô không cút khỏi nhà, tôi không đảm bảo sẽ cho cô an toàn - Hấn bình thản nói

_Cậu chủ, tôi là Lục Lam, cậu không nhớ tôi sao? Tôi đã chờ cậu rất lâu, cậu không thể bỏ tôi - Cô ta tức giận lấy nước mắt ngầm muốn Hấn quan tâm thương xót mình

_Nếu cô không đi, để tôi xem cô còn có thể ra khỏi nhà hay không đấy? - Giờ nó đang rất mệt mỏi, muốn yên tĩnh, vậy mà cô gái này lại không an phận muốn phiền toái

_Cút - Hấn lạnh nhạt nói

_Đi, đi mau lên - Những người làm lỏi kéo quãng cô ta ra ngoài

_Cậu chủ, là Lục Lam đây mà? Con nhỏ kia, cô sẽ không yên đâu, có ngon ra đây đấu với tôi, nghĩ lấy được lòng cậu chủ là muốn gì cũng được sao?... - Lục Lam không ngừng la hét

_Muốn đấu? Tay đôi? - Nó khẽ cho người cho cô ta vào nhà nhếch mép nói

_Đúng, tôi hồi nhỏ có học võ, cô dám không? - Cô ta tự tin nói, cô ta nghĩ nó dạng tiểu thư liễu yếu đào tơ, chắc là không biết võ, vả lại mới vừa bị thương về, nên nghĩ chắc nó không thể nào đánh lại cô ta

_Được - Nó nhếch môi nhẹ

_Nhưng nếu tôi thắng, Khải sẽ là của tôi, chịu không? - Lục Lam đắc thắng nói

_Vậy nếu cô thua? Tự cút ra khỏi đây không được làm phiền tôi và Khải? - Nó khẽ nhếch mép, cô gái này, quá ngây thơ rồi

_Được, cô thua chắc rồi, bắt đầu - Cô ta vừa định đưa tay đâm vào người nó

_Cô quá nóng vội rồi - Nó dùng một chân nhẹ nhàng đạp cô ta ra sau, tay không bị thương khẽ giữ lấy cánh tay đang đâm về cô không chút đau đớn, cú đánh của Lục Lam, nói thực thì đối với nó cũng chỉ như một ngọn gió

_Chỉ do tôi không đề phòng - Lục Lam biết nó có võ thì tập trung, dồn sức cứ đánh đánh, đâm đâm về phía nó, nhưng hiện nó vẫn chẳng chút tổn thương nào, còn Lục Lam thì đang thở hổn hển, dồn sức, dùng chân định đạp mạnh nó

_Kết thúc thôi, cô quá kém cỏi - Nó khẽ nhếch mép, người né khỏi cái đạp của cô ta, đến khi cô ta đạp hụt qua người cô thì cô tìm lưng Lục Lam, đạp thẳng vào nó, khiến cô ta té lảo đảo, có thể gãy xương chứ chẳng ít

_Haha, nghĩ sao mà thách đấu Tuyết Nhi của tôi? Cả tôi cũng chẳng bao giờ phân thắng bại được với cô ấy - Hắc lạnh lùng cười nhạt nói

_Cút được chưa? - Nó khẽ cười nửa miệng, trông cô cùng đẹp mỹ miều

_Đưa cô ta ra ngoài sau đó đóng cửa lại, quá phí thời gian rồi - Hắc khẽ nhếch mép, đưa nó vào trong ăn

_Em không bị thương chứ? - Hắc khẽ hỏi

_Anh nghĩ em là ai? - Nó khẽ cười

_Aaaa, Vợ Anh nha - Hắc cười lớn

_Mà nè, sau này, chỉ cần là lúc anh vấp ngã, em nhất định sẽ mãi mãi nắm tay anh - Nó khẽ nói

_Không được - Hắc khẽ nhăn mặt, sao hắc nữ chứ?

_Sao? - Nó nhăn mặt nói

_Lỡ anh ngã, em nắm tay anh, nhất định sẽ ngã theo, chỉ cần anh bị thương là được, anh không muốn bảo bối của anh bị thương tổn bất kì điều gì đâu - Hắc nhìn nó yêu thương nói

_Em nhất định sẽ ngã theo anh - Nó khẽ cười

_Yêu em lắm, nhưng hứa nhé, anh sẽ không để em bị thương đâu, và hãy tự bảo vệ mình, nên nhớ, em đau, anh cũng sẽ đau - Hắc khẽ nói

_Vâng - Nó cười

_Không được bỏ rơi anh, anh thật sự rất sợ sự chờ đợi - Hắc khẽ nói

_Em nhất định sẽ không để anh phải chờ đợi, sẽ không, dù ở nơi nào, nhất định, em sẽ luôn luôn trở về bên cạnh anh - Nó nói, nụ cười không tự chủ hé mở, đau có, hạnh phúc có, yêu thương có, luyện tiếu cũng có

_Anh sẽ nhớ câu này của em, nếu em bắt anh chờ đợi, anh sẽ phạt em - Hắc cười dịu dàng nói

_Vâng - Nó khẽ cười, hạnh phúc này, nó nhất định phải bảo vệ

Hạnh Phúc đôi khi chỉ là sự quan tâm, yêu chiều, hiểu nhau chứ không nhất thiết phải là những câu nói ngọt ngào

42. Chương 42: Anh Ta Là Ma Sao?

Sáng hôm sau, do chán quá nên hắc dắt nó đi vòng vòng khu đó chơi, đặc biệt là không cho nó rời hắc bất kì lúc nào, đang đi, bỗng nó thấy mấy tờ rơi dán trên tường, dẫn hắc đến đó xem, có quán bán thức ăn Hàn, đặc biệt là món bánh cay gì đó, nhìn là mắt nó khá sáng

_Khải ơi, ăn cái này haaaa - Nó cười nói

_Chỗ này sao? - Hắc khẽ nhìn - Đi tới đó xa lắm đó bà xã - Hắc khẽ nhăn mặt

_Thì coi như đi dạo hóng gió đi - Nó nháy mắt quyến rũ nói

_Sợ em mệt thôi - Hấn áp hai tay lên mặt nó nói

_Đi đi, em chưa ăn bánh cay gì lần nào - Nó dù ăn đồ Hàn nhiều nhưng quả thật là bánh cay gì là lần đầu nó thấy đấy

_Vậy đi nào - Hấn cười với nét đáng yêu của nó, công chúa của anh đây sao?

Cả hai đi từ từ đến đó, quán giờ này khá đông, tụi nó vào chọn chỗ ít ai thấy vào ngồi

_Xin hỏi hai vị ăn gì - Một chàng thanh niên hết mực đẹp trai vẻ thư sinh tiến đến hỏi tụi nó, mái tóc hơi nhuộm màu xanh dương đậm huyền, khuôn mặt đẹp đến từng góc cạnh, mang vẻ của một chàng trai Hàn lai Việt và Pháp, thân hình cao ráo, nói thật chứ nếu so với hấn, chắc chắn sẽ là 49 với 50, chỉ có điều, hấn mang vẻ mặt lạnh lùng, bất cần, tóc tím loại xéo, anh chàng kia lại mang vẻ thư sinh, tràn đầy vẻ đẹp trai, phong thái, tóc xanh dương đậm huyền, mái dài hơn hấn tí, nếu anh ta có thể miêu tả là Thiên Thần Trắng thì Hấn có thể được xem là Thiên Thần Đen

_Cho tôi bánh gạo cay - Nó cũng khá bất ngờ với vẻ đẹp này

_Em nói chuyện với ai thế - Hấn khề hỏi

_Nhân viên? - Nó chỉ anh chàng đó

_Xin hỏi quý khách dùng gì? - Một cô gái vẻ mặt cũng được được, khuôn mặt vừa nhìn liền biết là Hàn

_Em kêu rồi - Nó nhìn cô gái kia khề nói với hấn

_Cô à, vẫn chưa mà? - Cô gái Hàn vừa đến nói

_Tôi vừa nói với anh này rồi - Nó chỉ anh chàng tóc xanh dương đẹp trai kia

_Ai ạ? - Cô gái đó hỏi lại

_Em ăn gì? Nói lại đi - Hấn giải vây, cũng đang khó hiểu này giờ nó đang làm gì hấn chẳng hiểu

_Bánh Cay - Nó vẫn nhìn anh chàng kia nói, bất giác nụ cười trên khuôn mặt đẹp ‘tựa như’ thiên thần kia hé mở

_Vâng, xin chờ đôi chút ạ - Cô gái kia khề lui vào trong

_Anh còn đứng đây làm gì? - Nó khề hỏi anh chàng kia

_Anh đi đây, chúng ta..sẽ gặp lại nhau sớm thôi Tuyệt Nhi..!! - Anh chàng kia vừa quay người lại, bước một bước, chỉ trong phút chốc, anh chàng đó đã mất hút, chỉ để lại là không khí

_Anh...anh.. - Nó khề thốt lên, nó..đang mơ sao? Anh ta..anh ta rõ ràng mới này..mới quay người lại...đâu..mất tiêu rồi??

_Sao thế? - Hấn khề hỏi, nó sao lạ lạ

_Anh ta biến mất rồi..? - Vẻ mặt nó thoáng chút hốt hoảng

_Ai cơ? - Hấn khề thắc mắc

_Anh..anh thật là không thấy chàng trai tóc xanh dương đậm huyền huyền đứng đây khi này sao? Cái người mà lai lai đẹp đẹp ấy - Nó khề miêu tả lại

_Nãy giờ đứng đây có cô gái phục vụ ban này thôi mà? - Hấn nãy giờ vẫn chưa hiểu nó nói gì

_Kế bên cô ấy? - Nó cố gắng kiên nhẫn hỏi

_Có ai đâu? - Hấn vẫn còn mơ mơ màng màng

_Sao có thể chứ? - Nó khề nói

_Aa, đúng rồi, camera - Nó bỗng la nhỏ tiếng rồi chạy đâu mất hút

_Tuyệt Nhi? Đi đâu đấy? - Hấn hiện đang hoang mang nha

_Cô ơi, ở đây có camera đúng không? - Nó khẽ hỏi

_Dạ vâng, quý khách cần gì ạ? - Cô gái ban nãy nhận ra nó vì nó là người xinh đẹp nhất mà nó nhìn thấy

_Có thể cho tôi xem camera không? - Nó khẽ hỏi

_Vâng - Cô gái Hàn lúc nãy đưa nó đến phòng chứa camera

_Đây ạ - Cô gái đó đưa nó xem đoạn camera lúc tụi nó bước vào đến lúc nó chạy ra nói muốn xem camera

_Tại sao không thấy? - Nó khẽ nói, từ đầu đến cuối cũng chẳng thấy anh chàng tóc xanh dương đậm kia

_Được rồi, cảm ơn cô - Nó khẽ bước ra

_Em làm gì thế - Hấn khẽ hỏi

_Không gì đâu, chắc do em nhầm thôi - Nó khẽ lắc đầu

_Thật là... Thôi, người ta đem đồ ăn ra này, ăn đi - Hấn cười

_Anh ta là Ma sao trời? - Nó khẽ run người khi nhớ đến cảnh tượng anh ta biến mất không dấu vết

_Nói gì đó - Hấn nhéo mũi nó nói

_Không gì a~ Ăn thôi - Nó cười

****Đừng ai nói mình yêu người kia, thì đẩy người kia ra xa mình, với suy nghĩ là bên mình, người đó đau khổ, và cũng nghĩ rằng bỏ người đó bây giờ, người đó chỉ đau một lần rồi thôi, nhưng bạn à, giữa đau một lần rồi thôi nhưng vết thương đó, dù lành nhưng vẫn sẽ nhức nhối mãi và để lại một vết sẹo rất lớn, vì vậy, thà đau lâu dài nhưng chỉ rỉ máu từ từ và ít nhất cũng có hạnh phúc vẫn hơn đau một lần bạn nhé, vì thế nên nếu bạn yêu người kia, người kia cũng cần bạn, thì đừng bao giờ đại dột mà đẩy họ ra nhé, vì họ cần hạnh phúc từ bạn và bạn có dám nói là đẩy họ ra, bạn không đau không?***

43. Chương 43: Thiên Thần Hi Sinh Vì Cậu Bé, Tình Yêu Thật Lớn Lao

Tại căn biệt thự xa hoa ở Pháp, ngôi nhà mang nét cổ điển lẫn phương tây, kết hợp hài hoà giữa màu xanh nhạt và xanh đậm, vườn lớn rộng rãi, trồng đa số là cây đa thân, cây đa thân được người ta truyền gọi là loại cây tránh tai ương, cây này thường được dùng để xua đi những điềm xấu, bên trong căn biệt thự, có hai người đàn ông, một là người rất sang trọng, mang nét lo lắng không thôi, khuôn mặt vẫn còn rất điển trai nhưng lại mang nét sự đời, là người đã trải qua rất nhiều chuyện đời, sang trọng khí phái. Người còn lại là một người mặc áo đạo sĩ, ở giữa có hình bát quái, phần tay áo có hình con rồng vàng vẽ lại hình nó đang bay múa rất sắc sảo

_Ông không muốn sống nữa? - Người đàn ông đầy uy nghiêm tức giận nói

_Tôi thật không biết, bất tự ông đưa tôi bị sai lệch, dẫn đến đời tuổi cũng sai theo - Vị đạo sĩ sợ hãi nói

_Vậy theo ông là con tôi vẫn không thoát được số kiếp đau buồn và chết theo người nó yêu? - Ông vẫn đang tức giận, ý vậy là người con gái kia là cô gái ấy sao? Quả thật quá sức tưởng tượng

_Đúng vậy, Lúc cậu chủ sinh được hai tuổi, cô gái đó vì quá yêu thương cậu chủ nên bị phạt xuống trần làm người để nếm vị trải đời của người, cô gái ấy vào một gia đình có quyền lực và gia đình đó có người vợ đang mang, cho nên ban đầu là một, nhưng sau 6 tháng là sinh đôi - Vị đạo sĩ khẽ nói

_Ông nói tôi đưa bất tự con trai tôi cho ông, rồi ông dời nó hai tuổi, đến cuối cùng lại nói là bất tự sai? Ông xem tôi là thằng ngốc sao? - Thật ra đó là ba hấn đang giận dữ với vị đạo sĩ kia

_Bất tự theo tôi thì trật một ngày, xin hỏi ông giờ cậu chủ sinh ra theo ông đưa là đúng 0 giờ? - Vị đạo sĩ khẽ hỏi

_Vợ tôi nói thế - Ông chau mày

_Nhưng nếu tính kiếp số cậu ấy, giờ cậu ấy sinh ra chính là 0 giờ 3 giây, tức là qua đến ngày hôm sau và tính đúng ngày thì đáng lý nên dời thêm 3 tháng nữa - Vị đạo sĩ nhìn ba hấn nói

__Vậy giờ làm cách nào để con tôi trách kiếp số đau lòng này? Tôi chỉ có một người con, vợ tôi thì đang lâm bệnh nặng từ lúc sinh thằng bé, ông bảo không nên cho thằng bé biết mẹ đang bệnh nên tôi nói bà ấy đã mất, bây giờ ông chỉ nói một câu sai ngày là xong sao? - Ba Hấn tức giận nói, ông rất yêu vợ mình, vì không muốn con trai lớn lên không có sự quan tâm, chăm sóc của mẹ nên ông đã cưới về một người vợ trên danh nghĩa và không thể sinh con để có thể yêu thương con trai mình, mỗi tuần ông luôn dành ra 3 ngày để sang Mỹ chăm sóc vợ đến tận nay, làm thằng con cứ tưởng ông bỏ bê, không quan tâm và luôn căm ghét ông khi cứ nghĩ ông bỏ vợ mình

__Tôi đã tính, nếu đúng, một trong hai, nhất định phải mất đi một người - Ông đạo sĩ khẽ nói

__Ý ông là giữ con trai tôi và cô bé ấy, phải mất đi một người? - Ba hấn lo lắng hỏi

__Đây là cách duy nhất, nhưng là ai với ai, đến ngày sinh nhật cô bé ấy, người có sức mạnh lớn nhất sẽ là người có quyền lựa chọn - Ông đạo sĩ khẽ nói

__Ai có sức mạnh lớn nhất? - Ba hấn ngơ ra hỏi

__Mọi thứ đều sẽ do ông trời định đoạt, mỗi người, mỗi thần tiên, mỗi ác quỷ, đều có số phận khác nhau - Vị đạo sĩ khẽ nói - Đừng xen vào quá nhiều, tôi đã lập phép, nếu bắt buộc là hai người họ, tôi sẽ cố hết sức mình

__Mọi việc nhờ cả vào ông, tôi không muốn mất con trai lẫn con dâu, thời gian con dâu tôi vắng, con trai tôi đã rất đau buồn, tôi không muốn nhìn thấy cảnh tượng đó lần nào nữa - Ba hấn nhìn về phía đạo sĩ nói

__Cô gái ấy là thiên thần, sẽ mang lại hạnh phúc, đó là nhiệm vụ của thiên thần, vả lại dù ở kiếp trước, cô gái đó đã luôn đi theo bảo vệ con trai ông mà quên mất việc của mình, do cứu con ông nên đã dùng sức quá bốn phận mình nên mới bị phạt, dẫu một trong hai, ai mất đi, cũng sẽ để lại nỗi đau cho người khác - Vị đạo sĩ khẽ nói

__Ý ông là cái lần con trai tôi bị xe tông may mà chiếc xe dừng kịp không phải là may mắn mà là cô bé ấy đã hi sinh? - Ba hấn bất ngờ

__Đúng thế, ông về đi, thiên duyên là do trời định - Vị đạo sĩ khẽ nói

__Tạm biệt ông - Ba hấn bước ra khỏi căn biệt thự

__Con trai à, ta biết, con sẽ đau lòng, mà mất đi con, ta lại đau gấp bội, nên ta sẽ cố gắng, bảo vệ con và những thứ con yêu quý, mẹ à, con nghe Minh Khải nói, nó cùng cháu dâu của mẹ đã gặp mẹ, mẹ rất hài lòng đúng chứ? Vậy mẹ ở trên trời, hãy bảo vệ gia đình chúng ta, bảo vệ người vợ của con nữa, mẹ nhé? - Ba Hấn hướng mắt về cây Đa Thần nói lâu rồi khẽ bước đi, nơi này, chính là ông đã lên xây nên cho vị đạo sĩ kia, lúc con trai xem bị xe tông, vị đạo sĩ này đã nói với ông “Thiên Thần Hi Sinh Vì Cậu Bé, Tình Yêu Thật Lớn Lao” Ông không biết vì sao, bỗng dưng mình đã mời ông ta về lo liệu mọi thứ cho con trai, ông ta muốn làm gì, ông làm đó, vì ông sợ câu nói của ông ta “Kiếp trước của thiên thần ấy, là cậu bé đã nợ thiên thần kia, nên kiếp này, cậu ấy sẽ phải trả lại cho Thiên Thần ấy” Vị đạo sĩ đó nói cô bé Tuyết Nhi đó hi sinh vì con trai ông kiếp trước, không phải ý là nói kiếp này con ông sẽ phải hi sinh vì cô bé ấy hay sao? Đó là điều khiến ông lo lắng nhất hiện nay...

~|Truyện của mình có hơi hư cấu nhưng vì truyện mình làm với mục đích đem các tình huống, vụ việc xảy ra khác nhau trong các cặp tình yêu truyền vào cho truyện, có nhiều bạn nói yêu quá sớm, mình sẽ nói luôn là vẫn chưa bạn nhé, đây là một loại khác của tình yêu, yêu vì trái tim, họ yêu nhau vì tim họ đập và có cảm giác vì nhau, còn tình yêu thật sự từ từ phát triển sẽ ở nhữngchap sau của mình nhé? Vì truyện vẫn chưa hết nên vẫn chưa có gì để nói cả, mong các bạn hiểu hộ mình, mình làm truyện đều có ý tứ cả|

~

44. Chương 44: Không Còn Cách Khác?

Nó với Hấn hôm nay từ Hàn về Anh vì mẹ nó gọi đến nói đã mời vị đạo sĩ lúc trước xem cho nó đến để xem lại lần nữa, cả Hồng Anh, Thiên Kim, Xuân Như, Phong, Nam cũng đến, Vũ thì do bận việc của Snow nên không đến được, Bước vào trong lâu đài hoàng gia Anh

_Con về rồi à? - Mẹ nó ra cửa đón nó

_Vâng - Nó cười

_Đi vui không chị - Băng Nghi nhìn nó hỏi, tình cảm Băng Nghi dành cho Hấn giờ cũng đã nguội ngoai bớt

_Cũng vui - Nó khẽ gật đầu

_Tay chị bị sao thế? - Băng Nghi thấy tay nó thì khẽ hốt hoảng

_À không gì, bị trầy ngoài da thôi - Nó khẽ giấu tay ra sau nói

_Vâng - Băng Nghi biết nó có chuyện không muốn nói thì cũng im luôn

_Vào đây, mẹ đã mời vị đạo sĩ kia, nhưng người đó nói chỉ có con, em con, Khải và chàng nào đó thôi - Mẹ nó khẽ nói

_Chàng nào là chàng nào hả mẹ? - Băng Nghi thắc mắc hỏi

_Ta cũng không biết, nhưng ông ta nói đến lúc ba đứa vào, tự khắc chàng trai kia sẽ xuất hiện - Mẹ nó khẽ nói

_Sao cơ? - Nó hơi khó hiểu

_Vào thôi, xem sao đã - Hấn khẽ lay hai người giống nhau kia

Bước vào trong một căn phòng phía Tây lâu đài, căn phòng chỉ có màu Trắng, khiến nó cảm thấy hơi khó chịu, dấu ấn trên tay bất giác phát sáng

_Mời ba người ngồi - Vị mệnh danh đạo sĩ vẫn không hề vì sự bước vào của tụi nó mà chuyển tầm nhìn

_Ừm - Nó vs Hấn và Băng Nghi khẽ bước vào chỗ đã được sắp xếp sẵn, xếp đến 4 chỗ, ngồi trên miếng lót ngồi hình bát quái

_Ta bắt đầu đây - Vị đạo sĩ đó nói, người đó vận chuyển tay hai lần, miếng lót chỗ ngồi bát quái bắt đầu xoay vòng, nhưng lạ cái là bọn nó lại không hề xoay theo

_Xuất hiện đi, hơi thiên thần, xuất hiện đi - Vị đạo sĩ đó nói

_Aaaaa - Nó hai tay ôm đầu, đầu nó...đau quá

_Dám lời tôi đến đây? - Từ từ, miếng lót thứ tư còn lại thoáng chốc lại xuất hiện một cậu con trai tóc xanh dương đậm huyền ảo

_Em không sao chứ? - Hấn không nhìn thấy chàng trai kia nên chỉ nghe tiếng nó la, vội qua chỗ nó xem

_Cậu không được ra khỏi đó - Vị đạo sĩ kia khẽ hoảng hốt

_Ồ, xin lỗi nhưng... - Hấn nhìn nó rồi nhìn vị đạo sĩ, không biết nên làm gì

_Mau lên, nếu không cả bạn gái cậu cũng đi đấy - Vị đạo sĩ như la lên

_Vâng vâng - Hấn nhanh chóng về lại chỗ cũ, nhìn hấn cứ như con nít bị mẹ mắng mà lùi thủi về chỗ cũ rất đáng yêu

_Các người dám... - Chàng trai tóc xanh đó thấy cảnh hấn quan tâm, chăm sóc nó như thế thì nổi giận, nó táp lấy mạnh cả căn phòng

_Ồ...chuyện gì vậy chứ? - Băng Nghi lo sợ nói

_Xin hãy về lại chốn thần tiên của ngài, buông tha cho cô gái thiên thần này, xin ngài - Vị đạo sĩ kia khẽ lay vị trí thứ tư

_Tránh ra hết cho tôi - Chàng thanh niên đó khi này bị vị đạo sĩ khống chế thì hiện đã tức giận, nổi giận đùng đùng, dùng tay đưa ra phía trước, trong phút chốc, đồ đạc bay tứ tung, bóng dáng chàng thanh niên tóc xanh đỏ như đã bay theo ngọn gió, bay mất hút

_Ais, thất bại rồi

_Um... - Nó khẽ mở mắt ra, này giờ đau đầu, nó không tài nào mở mắt nhìn được nhìn cả, lý do thì nó cũng chẳng biết

_Đã xảy ra chuyện gì - Băng Nghi khẽ hỏi, này giờ cô thấy cả, đặc biệt là đồ vật bị gió cuốn cứ như lốc xoáy, nhưng cô vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra

_Thật ra là thế nào? - Hắn cũng chứng kiến được tất cả, nhưng thật không hiểu mọi chuyện là thế nào

_Cô gái này - Vị đạo sĩ chỉ Băng Nghi - Cô không cần lo, cô sẽ không xảy ra chuyện gì - Vị đạo sĩ khẽ nói

_Nhưng..chị tôi là sao? - Băng Nghi lo lắng hỏi

_Hãy để mọi việc thuận theo tự nhiên, ngày sinh nhật thứ 23 của cô, trong hai người chỉ có thể giữ lại một, và ai là người phải ra đi thì người có sức mạnh lớn nhất khi đó sẽ quyết định - Vị đạo sĩ nói xong, khẽ đi ra khỏi phòng

_Không còn cách nào khác? - Hắn khẽ hỏi, sẽ phải có người hi sinh sao?

_Đúng vậy - Vị đạo sĩ đó nói xong, cũng cáo lui ra khỏi lâu đài

~|Mọi việc hãy để thuận theo tự nhiên, vì dù ta có làm thế nào đi chăng nữa, cũng vẫn phải đối mặt với những thứ ta muốn trốn tránh|

~

45. Chương 45: Vấn Đề Xương Hô

_Nhi, đạo này bỏ tui ghen, cả chuyện có em cũng chẳng ai giải thích cho tui nghe - Hồng Anh xịu mặt xuống

_Ngoan nào, tui cũng đâu muốn - Nó khẽ cười

_Mà tại sao vị đạo sĩ kia lại đến đây? Hai người hẹn bọn tao ra đây chỉ để chờ hai người vô nói chuyện với ông lão kia thôi sao? - Xuân Như nhăn mặt, cô đang đói rầu...

_Tao không hẹn à, là Băng Nghi - Nó khẽ hướng mắt về phía Nghi

_Um...Chào, mình là Nguyễn Hoàng Băng Nghi - Băng Nghi khẽ cúi đầu nói

_Chào, chắc bạn biết tên bọn mình rồi nhỉ? - Thiên Kim khẽ hỏi

_Ừm, thật ra thời gian trước, người sống với mấy bạn là mình, xin lỗi vì đã nói dối - Băng Nghi

_Hả? Cái lúc sau khi bị bắt á hả? - Xuân Như với Phong và Nam há mồm

_Mình biết trước rồi, chỉ là không biết bạn thật sự là ai thôi - Hồng Anh với Thiên Kim đồng thanh nói, sau đó lại quay mặt vô nhìn nhau rồi cười

_Sao hai đứa bây biết mà không nói tao? Hả? Khai mau - Xuân Như như con nít bị gạt tức quá ức chế

_Chị ơi chị à, thử hỏi tui nói chị, chị liệu có giữ được cái miệng mà không đi rêu rao? - Thiên Kim cảm thán nói

_Huhu, tao đâu có nhiều chuyện đến thế, không có Vũ, bọn bây dám ăn hiếp tao - Xuân Như cái mặt thì khá sắc sảo nhưng tính lại rất rất trẻ con a~ còn trẻ con hơn cả Hồng Anh nữa, có điều Hồng Anh dịu dàng còn Xuân Như thì Ngang hơn của

_Có Vũ ở đây, mày không bị ăn hiếp à? - Nó khê cười nói

_Hức hức...tụi bây khó ưa, Băng Nghi, chỉ có bạn là không ăn hiếp mình - Xuân Như quay qua Băng Nghi nói

_Hi, mình thấy cứ vậy, sớm muộn gì Vũ cũng chán bạn - Băng Nghi đột nhiên cũng giở giọng trêu đùa

_Aaa, mấy người kì quá đi - Xuân Như chu mỏ nói

_Này, sao lại chọc em của tôi đây? - Hoàng Quân (Ray) không biết từ đâu ra cười nói

_Hai hai, em bị ăn hiếp - Xuân Như như bắt được vàng nói

_Ngoan, Hai thương, anh đã chuẩn bị mọi thứ rồi, đi ăn đi ha? - Hoàng Quân quay sang nhìn lên Băng Nghi nói

_Nhìn em của em làm gì? Có ý đồ? - Nó vừa nhìn là biết liền

_Ờ..ờ thì xem coi cô ấy có đi theo hay không thôi - Hoàng Quân gãi đầu

_Như là em Quân sao? - Băng Nghi bắt ngờ hỏi

_Đúng vậy - Quân khê gật đầu

_Hai với Băng Nghi quen nhau sao? Thật mờ ám a - Xuân Nghi nhìn hai người nói

_Không có - Hoàng Quân và Băng Nghi đồng thanh nói

_Thật nghi ngờ quá nha - Hồng Anh cũng xen vào nói

_Ê, mày có thấy hai người này mờ ám không? - Thiên Kim nháy mắt với nó hỏi

_... - Nó không đáp trả câu hỏi đó, chỉ khê cười

_Đi ăn nào.. - Hoàng Quân đánh trống lảng nói

_Đừng gọi tôi là Em, hiểu chưa? - Hắc nãy giờ đáng tức ghen hòng

_Nhỏ hơn tôi hai tuổi mà không gọi em chứ bằng chú sao? - Hoàng Quân quay sang Hắc lườm một cái

_Tôi cậu - Do cái lần đầu gặp Quân là lúc Quân với nó đang tình tứ, nên dù làm thế nào, hắc vẫn không thể nào làm thân với cái tên này được

_Đúng là không biết lễ phép gì mà - Hoàng Quân nhăn mặt nói

_Giờ muốn sao? - Hắc đang điên này

_Xưng thì xưng, tôi chẳng biết sao Sindy lại đi quen cậu - Hoàng Quân nói

_Không quen tôi chẳng lẽ quen cậu? Tóc đỏ như thằng điên trong trại - Hắc nói móc

_Nói lại coi? - Hoàng Quân đang điên a~ anh cưng nhất là tóc mình nha, mà cái thằng 'nhỏ tuổi' này lại dám phê bình, hừ

_Thôi, đi, hai người cãi thêm câu nữa là tôi sẽ cho hai người cạo đầu đấy - Nó nói giọng vờ như rất nghiêm trọng nhưng cũng lên cười

_Vâng - Hắc với Quân như đã sợ từ trước, nó nói một câu là im re

_Nhi ghê quá ta - Nam nãy giờ đang chơi game đến giờ mới xía miệng vô

_Lần này mày tiêu rồi Khải ơi, anh dừng cho cố vào lại đi thua vợ - Phong thấy Nam lên tiếng thì cũng chọc

_Hai đứa bây muốn trâu trời? - Hắc liếc ánh mắt sắc lẹm lạnh băng nhìn hai thằng bạn

_Ồ..tao đâu có, thôi thôi đi ăn - Nam đầu hàng

_Mấy người vui thiệc - Băng Nghi che miệng cười

_Giờ ăn hay nhịn? - Xuân Như đang đói chết mà nãy giờ chẳng ai để ý đến vấn đề này của cô

_ĐI - Cả bốn chàng trai cùng đồng thanh

Tình bạn và Tình yêu, có người nói chúng hoàn toàn khác nhau, nhưng thật ra chúng là hai loại đi song song nhau, thiếu một trong hai đều không được

46. Chương 46: Chỉ Cần Thế Này Mãi Thôi Không Được Sao?

Cả bọn đột nhiên lại nghĩ ra cái ý là cùng nhau đi bộ, từ lâu đài Hoàng Tộc ra đến đó cũng chừng 2 km, đó là ý kiến của Hồng Anh, Hồng Anh đòi đi bộ, Phong với Thiên Kim và nó không thể không đi theo, mà Phong với Thiên Kim với nó, Xuân Như đi theo thì Hấn, Nam, Quân và Nghi cũng đi, thế là cả đám cùng đi bộ, trên đường đi ai ai cũng nhìn chăm chăm họ

_Cái tật khoái chơi nổi nha - Nó nhìn Hồng Anh liếc cái, dù tình cảnh này đã quen lắm rồi nhưng nó cũng rất ghét thế này

_Lâu lâu đi bộ xem như tập thể dục hé? Hi hi - Hồng Anh cười

_Muốn tập thể dục sao? Để bữa nào tui cho bà chạy vòng vòng sân luyện tập của bang mình ha? - Thiên Kim nhún nhó nói rồi cười kiêu khích

_Thôi cái gì khó bỏ qua đi ha? - Hồng Anh chớp chớp mắt đáng yêu nói

_Giờ thì biết tại sao chị tui lúc nào cũng cưng chiều bà rồi - Băng Nghi như phát hiện chuyện gì đó tày đình nói

_Tại sao? - Nguyên đám cùng hỏi

_Mặt Hồng Anh biểu cảm như thế, không yêu sao được? - Băng Nghi khê cười nói

_Tuoi hông dễ thương à? - Xuân Như nhăn mặt nói

_Bà thì dễ thương nhưng thương nó hông có dễ - Băng Nghi nháy mắt đáp

_Hahaaa, đúng đấy - Hoàng Quân ôm bụng cười nói

_Haha - Cả đám cứ cười sặc sụa mà chẳng quan tâm tới cái gương mặt đang bốc khói kia

_Haiiiiiiii - Xuân Như như người điên, chạy rượt theo Hoàng Quân mà hết chọi dép đến gập gù trên đường là chọi đó

_Á, tụi kia cũng cười, sao không quánh nó lại quánh hai - Hoàng Quân vừa chạy dí mạng vừa nói

_Rayyyyyy oiiii, anh nghĩ nó dám dí tụi em saoooo? - Hồng Anh lấy hai tay làm thành cái loa trên miệng, nói lớn nói

_Sindyyyyy, kêu nó dừng lại hộ anh phát, chạy hết nổi rồi - Hoàng Quân ráng dừng lại nói, thấy Xuân Như rượt theo tiếp thì lại chạy tiếp

_Hai người đến nhà hàng đó trước đi ha, ai đến đó trước, em có thưởng - Nó nói lớn phía sau

_Cho anh vài tên hot boy nhá? - Hoàng Quân như bắt được vàng vừa chạy vừa nói

_Sao cũng được - Nó dơ dấu hiệu Ok

_Chơi luônnnnnn - Hoàng Quân lúc này cứ tăng tốc mà chạy

_Hai đứng lại chooo em, nhanhhhhhhhh - Xuân Như chạy hông lại thì hét

_Cs Ngu mới đứng lại có em quánh à? - Hoàng Quân cười cười rồi tăng tốc

_Anh ăn cái gì mà chân dài vậy hả? - Vô đến nhà hàng, Hoàng Quân đến trước

_Haha, anh chân dài bẩm sinh - Quân cười lớn

_Hừ - Như vừa nói xong thì tụi nó cũng vào trong

_Cứ lấy thêm chừng 100 người anh cảm thấy được - Nó khề nói

_Há, Sindy tuyệt nhất nha - Hoàng Quân như con nít có đồ chơi mới, cứ nhảy cẫng lên

_Mà sao Quân phải cần 100 người gì đó? Không phải Snow có rất nhiều đàn em sao? - Băng Nghi này giờ vẫn khó hiểu nói

_Haizz, em đi mà hỏi anh ta - Nó lắc đầu chán nản nói

_À, thật ra đàn em anh không thiếu, nhưng anh là muốn sưu tập mấy hot boy hot girl tạo thành một đội ngũ đàn em hot ấy mà, nói thì nói chứ đội ngũ của anh hơn cả mấy chục triệu người rồi, chỉ cần họ tài sắc vẹn toàn xét từ trên xuống đều sẽ được vào, có điều là mỗi người đều sẽ có một công việc, đến lúc cần sẽ có rất nhiều cái lợi nha - Hoàng Quân mắt sáng rực kể lại

_Thiếu nha hai, thật ra hai còn muốn so độ đẹp trai với hot boy, còn hot girl thì ai hằng tuần đẹp nhất sẽ được làm bồ hai em một ngày, còn thường dùng mấy hot girl hot boy để dùng kế mỹ nhân/nam để quyến rũ mấy đối thủ đó nha - Xuân Như khề nói thêm

_Được...được làm người yêu một ngày? - Băng Nghi như đóng băng

_Á á, không phải thế đâu, chỉ..chỉ là một ngày dẫn người đó đi chơi thôi, đúng đúng, chỉ là đi chơi - Hoàng Quân như bị nói trúng tim đen, không ngừng lắc tay giải thích

_Dạo này hết vụ đó rồi, yên tâm đi em gái - Nó như nhìn thấu được suy nghĩ em mình khề nói

_Dạ? - Băng Nghi không nghĩ là nó biết Băng Nghi đang ghen

_Haha, không gì, ăn đi - Nó cười

_Mắm mắm nào - Xuân Như mắt sáng hơn sao

_Mà Kan không đến sao? - Hồng Anh khề hỏi

_Bạn việc bang - Thiên Kim trả lời thay nó

_Mấy bà bốc lột sức lao động chồng tui quá đi - Xuân Như chề môi nói

_Nói thêm câu tui khỏi cho hai người cười bây giờ, nên nhớ Vũ là em họ tao? - Nó như lườm Xuân Như nói

_Ha hả, tao đâu nói di, hí - Xuân Như ngồi vô ăn

_“Chỉ cần thế này mãi thôi không được sao?” - Nó khề nghĩ thầm trong lòng, những kỉ niệm này, có chết nó cũng sẽ không quên

****Chỉ cần mỗi ngày mỗi ngày trôi qua bình yên thế này, đó cũng xem là một hạnh phúc, hạnh phúc tạo ra bằng sự yên bình****

Đây là facebook tác giả, nếu ai muốn thì kp làm quen với tác giả nhé? Web: [s://.facebook.com/lisakura2109](https://www.facebook.com/lisakura2109)
 còn cái này là Zalo: 0937827969

47. Chương 47: Tình Yêu Con Người Luôn Thay Đổi?

Thấm thoát thời gian đã trôi qua gần một năm, trong một năm đó, nó đã ra vào bệnh viện suốt, đến gần một năm, bệnh viện vẫn chưa biết được nguyên nhân vì sao lâu lâu hoạt động mạnh chút là nó lại ngất tại chỗ, bác sĩ khám thì nói là chẳng thấy có cơ quan nào bị tổn hại cả, tính đến giờ, chỉ còn 4 tháng nữa sẽ là sinh nhật nó

_Em ngồi đây đợi anh, anh đi mua kem hả? - Hấn nắm tay nó đỡ nó đến ghế đá ven đường trong công viên

_Vâng, kem Bạc Hà nha - Nó khẽ nói

_Vâng bà xã đại nhân - Hắn cười rồi hun môi nó một phát rồi chạy đi luôn

_Xem ra hai người tình cảm quá nhỉ? - Trong chớp mắt, một chàng trai cực đẹp trai tóc xanh dương đậm huyền mái dài phất phơ ngay mắt

_Là anh sao? Thật ra anh là ai? Người hay Ma?? - Nó thấy cái người lúc ẩn lúc hiện nói

_Tôi không phải Người cũng chẳng phải Ma, mà tôi là dạng như em đó - Anh chàng tóc xanh đậm đó cười duyên

_Tôi không quen anh - Nó lắc đầu nói

_Đến ngày định mệnh đó, em sẽ biết tôi là ai thôi - Anh chàng đáng yêu đó nháy mắt một cái rồi cười thật tươi sau đó cũng dần dần hoà vào làn gió bay đi

_Này...anh..anh ta lại đi đâu rồi? - Nó ngồi ngó qua ngó lại tìm, không thấy anh chàng đó mà lại thấy Hấn

_Em tìm ai thế? Kem này - Hấn hỏi rồi đưa cho nó một cây kem màu xanh mát lạnh có socola rồi ngồi ăn kem của mình vừa ngắm nó

_Không gì, mà bấy lâu nay, anh nhìn em mãi không chán sao? - Nó khẽ cười quay qua nhìn hấn

_Không chán, mãi mãi cũng không chán - Hấn cười

_Haha - Nó cười, nói thật chứ nó mong hấn có thể quen người khác, vì nó sợ, sợ chỉ còn bốn tháng, sau bốn tháng đó, có lẽ nó sẽ không bên hấn nữa, nó sợ hấn cô đơn, hấn đã nói hấn ghét chờ đợi, ghét cô đơn, nhưng nó sợ mình sẽ phải bắt hấn chờ đợi một lần nữa, cô đơn một lần nữa, giờ hấn đã dọn qua ở chung với nó, lấy lý do là tối ngủ sợ ma == nhưng ngủ chung với hấn, nó mới đau lòng mà yêu hấn nhiều hơn, nhiều đêm đang ngủ say sưa, nó thấy hấn mơ, có lẽ là ác mộng, hấn cứ la hét trong nỗi sợ hãi và gọi tên nó, cứ như sợ nó không còn ở đây nữa, nó đau lòng, nhưng làm được gì sao? Dù hơn 1 năm nay, lúc nào nó cũng bên cạnh hấn 24/24, hấn chưa bao giờ nhắc đến chuyện ngày sinh nhật nó sẽ ra đi hay nó sẽ không bên hấn, nhiều khi bất giác hấn chỉ nói với nó là "anh sẽ bảo vệ em" hay "anh sẽ không cho em đi đâu cả" hấn hoàn toàn không nói bất cứ gì về chuyện nó sẽ biến mất, nhưng nó biết, hấn suy nghĩ về điều đó nhiều lắm, rất nhiều, nằm ngủ cạnh hấn, mỗi lần vừa dỗ hấn sau cơn ác mộng là nó không kiềm được lòng mà xoay lưng về phía hấn mà khóc, nó...chưa bao giờ sợ chết, nhưng sao bây giờ, nó ước mình là người bình thường, sống cuộc sống bình thường, chỉ đơn giản là được ở bên cạnh những người mình yêu thương

_Cười sao? Chết em này - Hấn dùng tay chọc lét nó, nó cứ giãy giụa và cười mãi, đến nỗi cây kem gần chảy hết

_Tha em nào, hết...hết nỗi rồi, haha - Nó cười sặc sụa

_Cho em chừa đấy - Hấn cười

_Anh gan càng ngày càng lớn nhỉ? - Nó liếc

_Ồ, anh ngoan nha, gan anh thì lớn sẵn rồi aaa~ - Hấn cười

_Anh ngoan chắc trời sập - Nó giả giọng trêu đùa

_Xí... - Hấn cười

_Alo? - Đang cười giỡn với nó thì bỗng nhiên điện thoại hấn reo, nhạc chuông bài Young của TFBOYS

_Ừ, ở đó đi, đến ngay - Hấn nói trống rỗng, nghe thật không biết đối phương mà hấn nói chuyện là ai

_Anh có việc đi cái, em tự về được không? - Hấn quay qua nó hỏi

_Uhm, anh đi đi, em ngồi đây lát - Nó cười

_Vậy anh đi nhá vợ yêu, tối nếu rảnh, anh với em cùng cả đám kia đi chơi nhé? - Hấn cười

_Ừ, đi mau đi - Nó khẽ phũ phũ tay

_Bye vợ - Hấn chạy ra lấy xe đi

_Cái gì đây? - Nó thấy trên ghế có cái điện thoại lúc nãy hấn nghe xong để quên lại

_Haiz, lại quên cái điện thoại, thật là... - Nó khẽ cười rồi đứng dậy, chạy nhanh ra xe hấn, vừa đến thì hấn vừa chạy đi

_Làm gì nhanh thế nhỉ? - Nó khẽ thắc mắc rồi bắt taxi chạy theo xe hấn

_Sao Khải lại đến đây? chắc đối tác ở đây sao? - Hấn vừa bước xuống xe, xe nó cũng đến, nó bước xuống, trước mặt nó hiện giờ là khách sạn nổi tiếng nhất thành phố này

Hấn vào trong, đứng ngay tiếp tân nói vì đó với cô gái đó, cô gái đó như mê mẩn hấn, hấn không nói gì, lên trên một phòng vip của khách sạn, nó thấy mình cứ đi theo thể này thì không được, nên cố chạy theo hấn để đưa lại cái điện thoại, ai ngờ hấn đi thang máy nên nó theo không kịp, chẳng biết lý do gì, nó lại nhìn mà đi qua thang bộ, đáng lý nó có thể đợi đến tối đưa lại cho hấn nhưng lại chẳng biết trời xui đất khiến sao mà nó lại muốn đưa trực tiếp cho hấn bây giờ, thang máy vừa lên đến tầng 8, lát nó cũng lên đến nơi, nó gần như muốn xỉu vì mệt rồi, rã cái chân luôn, vừa thấy hấn đứng trước một căn phòng vip, nó vừa định lại kêu hấn thì trong căn phòng phát ra một giọng phụ nữ dịu dàng

_Khải à, anh đến trễ thế, đã nói buổi sáng dành cho em, tối dành cho cô ta, thế mà giờ lại đến trễ, em giận đấy - Cô gái cất tiếng ngọt ngào nói

_Thôi, vào trong rồi nói, anh xin lỗi được chưa? - Hấn khẽ cười rồi bước vào trong phòng, nghe tiếng kít một cái, cửa phòng bị khoá chặt

_Haha...là thật sao? Lòng người luôn thay đổi?Haha..Đây không phải là chuyện mình muốn sao? Sao lại đau thế này? - Nó cười nhạt, dần dần, những giọt nước mắt khẽ khàng rơi xuống

_Chắc không phải đâu, phải đến xem sao đã - Nó tự an ủi bản thân đó là người quen hấn, đi đến căn phòng vip đó

_Á..aaaa...ừ..chật quá đi... - Nó vừa đến gần cánh cửa đó thì có tiếng động la hét rên rĩ của người phụ nữ vang lên

_... - Nó nghe xong thì chẳng nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nở nụ cười nhạt, bước đi nhanh chóng bước ra khỏi khách sạn, đi bộ dọc ngang lề đường

_Tình yêu của con người, luôn luôn thay đổi, hãy nhớ nhé, đừng yêu con người, cho đi yêu thương nhưng thứ em nhận lại chỉ là đau khổ thôi - Ah chàng tóc xanh dương huyền nói

_Lại là anh sao? Anh biết gì mà nói? - Nó khẽ nhăn mặt nói, tim nó đang đau lắm rồi, còn phải nghe những lời này

_Tôi biết tất cả, kể cả việc em là ai và em đang cảm thấy thế nào - Người tóc xanh dương đậm đó nói

_Thật ra anh là ai hả? - Nó tức giận nói

_Chỉ cần biết, mọi việc tôi làm đều là vì em, thiên thần à - Người đẹp trai dịu dàng tóc xanh huyền đó nói xong thì biến mất

_Anh ta...anh ta biết sao? - Nó khẽ bắt ngờ

_Anh ta nói vậy là sao? Tình yêu con người luôn thay đổi? - Nó khó hiểu nhắc lại rồi khẽ lắc đầu sau đó đi tiếp trên con đường bộ dài ngoằn

48. Chương 48: Đừng So Tôi Với Anh Ta, Anh Ta Không Xứng

Sau khi về nhà, dù tim rất đau, nhưng nó thấy cũng đúng mà nhỉ? Nó thật khinh trái tim mình sao lại ích kỉ đến thế, yêu nó, hấn chẳng được gì, hưởng chỉ là người không sống được bao lâu như nó

_Thật nực cười mà, mình trở nên thế này từ khi nào? - Nó khẽ nhếch môi cười nhạt

_Ngủ một giấc, cho qua hết mọi chuyện - Nó hít một hơi rồi cười một cái, nằm xuống giường mà ngủ một giấc

Đến tối, đang trong giấc mộng thì bị một cánh tay ôm lấy nó, hơi ấm này rất quen thuộc, hơi ấm mà nó đêm nào cũng được sưởi ấm, và chủ nhân của hơi ấm này cũng là người đã phản...bội nó, khê cự quạ như muốn thoát ra

_Em dậy rồi à bảo bối? - Hấn khê nói thì thầm bên tai nó

_Ừm..anh..anh về rồi à? - Nó thật không biết nên nói gì hơn, nó sợ quá, sợ mình sẽ ích kỉ hơn nữa

_Anh về rồi, em ở nhà ngủ xem bộ ngủ ngon lắm nhĩ? - Hấn hun má nó nói

_Cũng bình thường thôi à - Nó chỉ gật đầu

_Đi nào, ăn cơm thôi, lát bọn mình đi chơi - Hấn cười rồi nói

_Vâng, ăn thôi, nhưng chắc lát em không đi đâu - Nó khê lắc đầu

_Sao thế? Bảo bối của anh mệt sao? - Hấn hơi hoảng hốt, tại vì 1 năm nay, nó rất hay mệt mỏi mà ngất, nên không tránh khỏi khiến hấn lo lắng

_Không có, em ổn, chỉ là...chỉ là lát nữa em muốn xem phim thôi - Nó lấy lý do này, mặc dù cả nó cũng thấy lý do này rất ư là không đúng

_Xem phim? - Hấn lặp lại lời nó như chưa tin vào tai mình

_À ừ vâng, xem phim trên mạng - Nó khê nói thêm vào

_À, hay lát anh xem cùng em nhé Bảo bối? - Hấn cười hỏi

_Thôi, anh đi chơi đi, em xem với Băng Nghi mà, có anh không tiện lắm - Nó khê nói, thà ở với Băng Nghi, nó vẫn cảm thấy lòng mình nhẹ hơn khi bên hấn, bên hấn nó có cảm giác cần phải che giấu đi sự mệt mỏi của mình nên rất rất khó khăn với nó

_Thật là em muốn cùng Băng Nghi mà bỏ anh sang một bên sao? - Hấn nói như mỉa

_Vâng - Nó khê cười khi thấy cái biểu cảm này của hấn

_Chắc anh bảo tên Quân kia nhốt Nghi lại quá, cứ vậy làm hút hết lực chú ý của anh với em mất rồi - Hấn bậm môi lại, nhìn rất đáng yêu a

~_Anh thích bán mœ từ khi nào thế? Bán ai thì bán, em không mua đâu - Nó khê cười

_Mœ của anh chỉ dành ỉnh em thôi à, em không mua thì xem như anh ỉễn phí vậy - Hấn nháy mắt nói

_Một mình em sao? - Nó lại nhớ đến những gì mình thấy và nghe tại khách sạn, mắt bắt giác trùng xuống

_Một mình em à, có gì sao? - Hấn khê hỏi khi thấy ánh mắt nó

_À không gì, em chỉ nghĩ miễn phí thật là quá quá hạ thấp anh rồi, anh là vô giá mà - Nó cố cười rồi nói

_Haha, mới biết sao, anh là vô giá nha - Hấn cười nói

_Anh xuống dưới trước, lát em xuống ăn cùng - Nó khê nói

_Vậy anh xuống nha, làm gì làm ẹ rồi xuống đấy - Hấn khê nói

_Vâng - Nó gật đầu

_Em đau lòng lắm sao? Không nhớ những gì tôi đã nói? Đừng đặt tình yêu vào con người - Chàng trai tóc xanh dương đậm huyền lại xuất hiện

_Anh làm gì ở đây? - Nó nhăn mặt nói

_Ở đâu mà anh không thể đến được? - Anh ấy lại nói

_Tôi thật không nghĩ ma sẽ đẹp như anh đấy - Nó khê nhếch môi

_Em thấy thôi giống ma sao? Vậy cũng được, cứ gọi tôi là Ma đi, dẫu sao tôi cũng chẳng có tên - Chàng Ma Đẹp cười rồi nói

_Haha, anh vui tính thật - Nó bắt giắc nở nụ cười hình bán nguyệt, có chút giả tạo

_Tôi biết cái nào em nói dối và cái nào là thật đấy, nên tốt nhất đừng nói dối trước mặt tôi - Chàng ma nói, một mình lại là chàng ma lun ha, để mọi người biết mà phân biệt

_Biết sao? Vậy tôi nói giờ tôi muốn anh đi đó - Nó khẽ cười nói

_Nói dối nữa rồi, em không hề muốn tôi đi - Chàng Ma lấy tay bịt miệng cười nói

_Cái dáng vẻ bên ngoài thật sự không hợp với cái tính của anh tí nào - Nó chê môi nói

_Đó gọi là cá tính nha, ở nơi chúng ta, anh là thiên...anh là đẹp nhất đấy - Chàng Ma nghĩ mình nói lố thì nói lại

_Haha, làm bạn? - Nó khẽ cười rồi nói, anh chàng này thật sự hiểu nó

_Tôi muốn hơn cả thế, nên nếu một khi nào em yêu tôi, hãy nói là làm người yêu, còn hiện giờ đến khi đó, đừng nói hai chữ làm bạn - Chàng Ma cười nói, nụ cười hết sức ngọt

_Có ai nói anh và Khải rất giống nhau về tính cách nhưng bề ngoài đẹp ngang nhau mà lại hoàn toàn khác nhau chưa? - Nó khẽ nhìn chàng ma với Khải mà đem đi so sánh

_Đừng so tôi với anh ta, anh ta không xứng đáng - Chàng Ma tự nhiên tức giận nói

_Thôi được rồi, tôi xuống ăn đây, tạm biệt - Nó khẽ đứng dậy mà đi xuống ăn

_Sẽ có ngày, em sẽ phải thuộc về tôi thôi - Chàng Ma lớn tiếng nói, như cố ý nói cho nó nghe, nó chỉ cười nhẹ một chút rồi đi xuống - Thiên thần à, tôi sẽ không để mất em nữa đâu, bằng bất cứ giá nào...

~|Tình yêu có hai con đường, con đường ích kỷ và con đường bao dung, đi con đường nào là do bạn tự quyết định, và đương nhiên cuối con đường đó là ánh sáng hay bóng đêm cũng tùy thuộc vào quyết định của bạn|

~

49. Chương 49: Chị À... Em Thương Chị Quá

_Nhi à, bà không đi thật sao, hix hix - Hồng Anh cùng cả đám đến nhà, đến khi chuẩn bị đi thì lại nghe tin là nó không đi

_Tui đã hứa với Băng Nghi là sẽ ở nhà xem phim với Băng Nghi, đúng không em gái? - Nó nhìn qua Băng Nghi như cầu xin cô gạt đầu

_À..ờ dạ đúng - Băng Nghi dù không hiểu ánh mắt của chị nhưng nếu chị đã có ý đó, cô cũng biết chị làm mỗi việc đều có suy nghĩ của riêng mình, cô cũng không muốn làm hư ý định của chị

_Hix, tui cũng muốn coi phim với hai bà - Xuân Như như mếu

_Mấy người đi đi, cho tui với em tui có không gian của chị em tí chứ? - Nó khẽ cười nói

_Xi...có em rồi là bỏ bạn kìa - Thiên Kim thấy ánh mắt nó dành cho Băng Nghi nên cũng hơi hơi biết ý muốn của nó

_Vậy thôi tui đi nha - Nam nói

_Ừ - Nó vẫy tay

_Chị à, có chuyện gì sao? - Băng Nghi nhìn thấy cả đám đã đi rồi thì khẽ nói

_Không gì, chị chỉ muốn cùng em xem phim thôi - Nó khẽ cười nói

_Chị à - Băng Nghi nhìn nó cau mày nói

_Được, lên phòngm chị kể em nghe? - Nó khẽ cười buồn nói

_Nói em nghe nào? - Băng Nghi lo lắng nhìn nó nói

_Thật ra...%#£€&\$@%#¥£^#%... - Nó khẽ kể lại

_Thật sao? thật đáng ghét mà - Băng Nghi đập bàn nói

_Đừng nói ai nghe, hứa với chị? - Nó khẽ xoa đầu Băng Nghi nói

_Nhưng mà.. - Băng Nghi hơi tức nói

_Hửm? - Nó như muốn Băng Nghi phải hứa với mình

_Vâng, em hứa - Băng Nghi hết cách đành gật đầu

_Em ngoan - Nó khẽ cười

_Chị à, Em thương Chị quá - Băng Nghi nhìn nó thì bật khóc

_Ng oan, ngoan, chị thương - Nó khẽ xoa đầu Băng Nghi

_Hjx hjx, anh ta mà làm chị buồn nữa, em sẽ không ta cho anh ta đâu - Băng Nghi khẽ nói, lúc trước cô yêu Minh Khải, nhưng giờ cô biết, cô yêu người khác rồi, lần này là chắc chắn

_Chị biết rồi em gái - Nó khẽ cười

_Chị à, Chị buồn lắm đúng không? - Băng Nghi khẽ nói

_Không, Chị ổn - Nó khẽ cười rồi cả hai cùng nhau xem phim

~~Tại chỗ đi chơi

~~_Không có Nhi mày buồn á? - Nam thấy Hấn không tập trung chơi đấu kiếm cùng cả bọn thì nói

_Ừ, tao lo sao đấy, tự nhiên lại có cảm giác rất bất an - Hấn khẽ lắc đầu nói

_Chắc không sao đâu, Có Băng Nghi ở lại với Nhi mà - Phong vừa đi lại chỗ Hấn với Nam thì nói

_Ừ - Hấn vẫn cảm giác rất ư là kì

_Còn em họ tao nhờ mày xử lý sao rồi? Đã làm nó chịu về Pháp chưa? - Phong khẽ hỏi

_Nhờ phước em họ mày mà tao không có thời gian bên bảo bối của tao đấy, đang đi chơi cái em mày gọi, mất hết cả hứng - Hấn ngán ngẩm nói

_Thông cảm, tại em họ tao nó thần tượng mày, muốn mày thích nó, chỉ cần trong 1 tháng mày khiến nó biết mày không có cảm tình với nó thì hết hạn ở lại nó cũng tự về à - Phong khẽ nói

_Nói thật chứ tao chẳng ưa cô em mày, tốt nhất bảo cô ta về nước sớm đi. nếu không tao đuổi ráng chịu - Hấn đe dọa nói

_Nếu nó làm gì quá đáng mày cứ thẳng tay đá về, tao bắt nó về nó lại chẳng nghe - Phong phiền não nói

_Mà đừng để Nhi biết nhỡ đó, mắc công Nhi nghĩ lung tung ấy - Nam khẽ xen vào

_Ừ, tao biết chứ - Hấn nói

_Mà Hồng Anh vẫn không thể đánh kiếm được thật à? - Phong nhìn Nam khẽ hỏi

_Nó hồi nhỏ có lần nhìn thấy có người chết vì kiếm, nên cứ dị ứng với kiếm sao sao đó - Nam lắc đầu nói

_Ôi, Hồng Anh của tao - Phong nhìn Hồng Anh xót xa

_Cái gì mà của mày? Hồng Anh mới là của tao, nên nhớ, nó là em tao, tao còn chưa chịu gả nó ày - Nam trêu chọc nói

_Mày không gả cho tao, tao sẽ đánh mày đến khi mày chịu thì thôi - Phong vênh mặt nói

_Mày dám? - Nam nhả mặt nói

_Im hết giùm tao, đấu 3 không - Hấn thách thức

_Mày dám thì bộ tao không à? - Nam với Phong nhìn nhau nói

_Go - Thế là cả bọn cùng đấu, kết quả: Hấn thắng, Nam với Phong hoà nhau, trận đấu trong sự vui vẻ, tươi cười, hoàn toàn khác biệt với nơi khóc lóc trong căn biệt thự to lớn mà nó và Bằng Nghi đang ở cùng nhau

50. Chương 50: Chỉ Là Hiểu Lâm?

Sang ngày hôm sau, Nó đã thức từ sớm nhưng vẫn vờ ngủ, nó vẫn chưa biết nên nói chuyện thế nào với hấn, muốn im lặng, nó thật rất khó khăn, muốn ghen, nó thật chẳng có tư cách, tối hôm qua, khi thấy hấn về, nó lập tức vào giường ngủ, nó không muốn phải đối mặt với hấn, nên ích kỉ giữ hấn bên mình hay bao dung cho hấn qua lại với người khác, cả hai điều nó thật chẳng thể nào lại được

_Vẫn còn ngủ sao? - Hấn khẽ nhìn nó bằng ánh mắt cứng chiều nói, nhưng tiếc là nó quay lưng, không thể nhìn thấy được cái ánh mắt đỏ của hấn

_Alo? - Điện thoại hấn reo, vì không muốn nó thức giấc nên hấn nhanh chóng bắt máy và nói chuyện với âm lượng rất nhỏ, nhưng vô tai nó thì lại thành cổ tình lên lút

_Ừ, anh đến - Hấn nhả nhó nhưng còn giọng thì vẫn cố dịu dàng khiến nó nghe mà muốn điên ngay lập tức, nói xong thì hấn cũng làm vsen rồi đi khỏi biệt thự rồi đến nơi em họ Phong nói

_Em nên làm gì bây giờ - Nó khẽ lắc đầu nói

Vào làm vsen, mặc áo dài tay màu trắng cổ tròn, quần dài màu đen, đeo dây chuyền hình cổ 4 lá màu xanh, tay đeo lắc tay cổ 4 lá, mang giày thể thao màu trắng tinh khiết, trông nó hết sức giản dị, , quyết định tấn bộ ở gần công viên mới xây, nó đi bộ dần dần đến đó

_Thật yên bình - Nó nhìn quang cảnh chung quanh khẽ cảm thán, nơi này rất rộng, xung quanh được bao phủ bởi cây cỏ, kế bên còn có một hồ nước khá lớn, không khí cực kì trong lành

_Sang kia ngồi thôi - Nó lại chỗ ghế đá mà ít người thấy, từ ghế đá này, có thể thấy mọi thứ trong công viên rất dễ dàng, hình ảnh mọi người tản bộ, tập thể dục, nam nữ ngồi nói chuyện, mọi thứ như được thu nhỏ trong tầm mắt nó, và bỗng nhiên, ở ghế đá bên đây tay trái nó, cũng có một đôi nam nữ, nam tài gái sắc đang ngồi hôn nhau say đắm, đến khi nhìn thấy mặt chàng trai kia, trái tim nó như giá băng

_VƯƠNG MINH KHẢI - Nó không kiềm chế được hét lên rồi chạy đi

_TUYẾT NHI - Thấy nó, hấn hoảng hốt đẩy cô ta ra, vừa định chạy theo nó thì người con gái kia giữ lại

_Anh à, đó là cô gái kia sao? Em có gì không bằng cô ta? - Cô gái kia tên là Tường Vy, hồi nãy chỉ thấy bóng lưng nó, trang phục cũng chẳng gì nổi bật thì nãy sinh khinh thường giữ hấn lại nói

_Buông tôi ra - Hấn như gấn lên rồi giật mạnh tay Tường Vy chạy đi

_Rồi anh sẽ phải hối hận khi dám làm tôi như thế - Tường Vy nhìn theo bóng dáng hấn mà đập tay vào ghế đá

_Tuyết Nhi... - Hấn chạy đến kịp, nắm tay nó quay về phía mình

_Buông ra - Nó lạnh nhạt nói

_Không phải như em nghĩ đâu - Hấn lo lắng nói

_Vậy những gì tôi thấy cũng không phải? - Nó cười nhạt

_Đúng vậy, không phải đâu, chỉ là hiểu lầm thôi - Hấn nhìn nó lo lắng nói

_Chỉ là hiểu lầm? - Nó khẽ nhếch mép hỏi lại

_Đúng thế, chỉ...chỉ là hiểu lầm thôi - Hấn không biết sao giờ lại rất sợ, sợ hấn sẽ mất nó, bằng chính cái gọi là ngủ đột suất mà thông minh lâu dài của chính mình, có phải hấn đã quá tốt với ‘fan’ mình để rồi mất đi người quan trọng nhất, liệu đáng sao

_Tôi chỉ tin những gì tôi nhìn thấy, trong kí ức tình cảm bao năm qua giờ trong tôi chỉ còn lại hình ảnh anh cùng cô ta hôn nhau, cùng cô ta... - Nó vừa định nói chuyện ở khách sạn nhưng thôi, nó mệt quá rồi, chẳng muốn nhiều lời

_Anh... - Hấn thật chẳng biết nên nói gì, thật ra lúc đó cô ta hẹn hấn ra đây nói nào là muốn hít thở không khí trong lành, rồi tự nhiên lại nói yêu hấn, muốn hấn quen cùng cô ta, dù làm người thứ ba cũng bằng lòng, hấn đương nhiên không đồng ý, định đứng dậy đi chỗ khác lại chị cô ta kéo lại hôn, do tự nhiên lúc đó như đứng hình, không biết đang xảy ra chuyện gì, vừa định đẩy cô ta ra thì nghe nó gọi tên mình, và sau đó thì mọi việc đang như hiện tại đây, hấn đang tự trách mình vì sao lại không đẩy cô ta ra sớm hơn, còn dám nói cô ta có gì không bằng nó, cô ta có rất nhiều thứ không bằng, mọi thứ cô ta đều không bằng, và còn một thứ nữa là cô ta không có trái tim hấn

_B-u-ô-n-g T-ô-i R-a - Nó như nghiền răng nói từng chữ

_Tuyệt... - Hấn chưa kịp nói thì bị nó giật tay lại

_Đừng gọi tên tôi, anh không xứng - Nó lạnh nhạt nói rồi cũng bỏ đi

_Khải à... - Tường Vy đã chứng kiến tất cả mọi khổ nghĩ “Nếu cô không cần, tôi sẽ cướp lấy, đừng trách tôi”

_Biến - Hấn nghiền răng nói

_Em xin lỗi, em biết tất cả đều do em, nhưng cũng chỉ vì em yêu anh, anh đừng giận em, có được không? - Tường Vy khẽ vờ khóc nói

_Cô về đi, từ nay về sau đừng tìm tôi nữa - Hấn tức giận nói

_Nhưng mà... - Tường Vy vờ khóc lớn hơn, nhưng tiếc rằng, hấn đã đi mất

_Hừ, cô có rất nhiều người đàn ông mà không phải sao? Còn tôi thì chỉ có thể trông cậy vào người đàn ông này mới có thể giàu có, cô xem xem, tôi liệu có thể bỏ qua kho vàng này sao? - Tường Vy cười ác độc nói

~(Biết làm sao khi những thứ trước mặt quá rõ ràng? Tin và không tin, biết chọn cái nào? Nên nhớ, những thứ chính mắt mình nhìn thấy cũng chưa chắc là sự thật, sự thật mới chính là những điều đã xảy ra)

~

51. Chương 51: Trốn Tránh

Nó sau khi rời khỏi công viên, thật chẳng biết nên đi đâu, về biệt thự nó sợ sẽ gặp hấn, về Lâu đài lại chẳng biết nên nói với mẹ thế nào, người đời thường nói nhà giàu rất sung sướng, vậy họ đã thử cuộc sống của nó chưa? Nhà giàu là tất cả sao? Nhà giàu có thể mua được tình yêu à? Nhà giàu sẽ được sống cuộc sống vui vẻ không âu không lo không phiền muộn? Vậy sao nhà nó giàu, à không, không thể nói là nhà nó giàu mà là rất rất giàu có, vậy sao nó vẫn đau, vẫn sầu, vẫn phiền muộn? Ai nói cho nó nghe đi, nó nên làm gì bây giờ?

Đi được một lúc, không, phải nói là nó đã đi rất lâu đến độ mặt trời đã ở trên đỉnh, đôi chân cứ thế mà bước tiếp, nhưng phương hướng thì thật là chẳng thể xác định được, đôi chân nó đã mỏi nhừ, nhưng chẳng biết sao, nó vẫn từng bước từng bước cứ đi mãi, đi mãi không biết kết thúc

_Em không đau sao? - Chàng Ma bỗng nhiên xuất hiện với nụ cười nhưng lại là nụ cười xót xa

_Lại là anh? Không đau - Nó khẽ lắc đầu

_Em không đau nhưng Tôi đau - Chàng Ma nhìn mặt trước câu trả lời của nó khẽ nói tiếp - Muốn làm gì, tôi làm giúp em

_Thật? - Nó khẽ hỏi lại như tìm lấy sự chắc chắn

_Nói? - Chàng Ma hơi bực nha, dám nghĩ anh nói dối sao?

_Cho tôi một nơi ở nào đó mà không ai biết cả, cho tôi ở vài ngày thôi - Nó khẽ nói, nó muốn trốn đi, trốn đi để tìm được sự yên tĩnh, nó muốn suy nghĩ thấu đáo mọi thứ lại lần nữa và nó cũng không muốn sau này mình phải hối hận

_Chuyện nhỏ, đi nào - Chàng Ma nắm tay nó, cười một cái, cả hai cùng biến mất, chỉ chừa lại không khí

~Tại Biệt Thự

~_Alo? Hồng Anh hả? Tuyết Nhi có ở chỗ bà không? - Hấn lo lắng hỏi

_Không có, có gì sao? - Hồng Anh cũng lo lắng không kém

_Bà hỏi mấy người kia xem Nhi có chỗ mấy người đó không, sẵn đến nhà tôi với Tuyết Nhi ở hiện tại nha, giúp tôi với - Hấn đang như ngồi trong lửa

_Được - Hồng Anh nói xong thì cúp điện thoại liên lạc cho những người khác

_Tìm Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi chủ bang Snow ngay cho tôi, NHANH - Hấn nói như hét vào điện thoại

_Dạ Đại ca - Đàn em của hấn nghe giọng hấn mà khẽ sợ hãi nghĩ “Chủ Snow sao? Thật không tầm thường, đây có lẽ là người yêu của chủ bang, cô gái này thật không dám đụng đến”

_Nhi à, thật sự mọi chuyện không như em nghĩ đâu mà - Hấn cúp điện thoại xong thì vò đầu nói

_Nhi sao rồi - Cả bọn vừa đến biệt thự thì liền hỏi

_Cô ấy trốn đi đâu rồi - Hấn đau khổ nói

_Vì sao? - Thiên Kim khó hiểu hỏi

_Cô ấy có chuyện hiểu lầm tôi thôi - Hấn đau lòng nói

_Hay lại anh làm chuyện xằng bậy nên chị tôi mới bỏ đi như thế - Băng Nghi chê môi nói nhỏ, nhưng câu nói đó lại lọt vào tai hấn

_Ý em là sao? Em biết cô ấy đi đâu sao? - Hấn như bất được vàng nhanh chóng hỏi

_Vậy thì không, tôi chỉ là nghĩ chị tôi yêu anh như vậy, có lẽ do anh làm việc gì đó bậy bạ mà rất lớn nên chị tôi mới bỏ đi như thế - Băng Nghi biết mình nói lố thì vội lấp liếm

_Ra là vậy - Hấn xụ mặt xuống

52. Chương 52: Căn Biệt Thự Thần Bí

Vừa ra khỏi biệt thự riêng của Hấn với Nó, Quân nhanh chóng kéo Băng Nghi vào siêu xe của mình, anh thật không biết cô đang nghĩ gì, nhưng anh có cảm giác cô nói dối rất rõ rệt, Nhi ở đâu là sự quan trọng nhất

_Này Nguyễn Hoàng Băng Nghi, nói mau, em biết Tuyết Nhi ở đâu? - Hoàng Quân tra hỏi

_Ồ, đâu có - Băng Nghi quơ tay qua lại tỏ ý không có

_Vậy lúc ở nhà riêng của hai người họ, em nói như chắc chắn Tên Khải kia đã làm Cindy buồn lắm nên mới bỏ đi là thế nào? Anh chắc chắn là em biết gì đó - Hoàng Quân làm mặt đe dọa

_Không có - Băng Nghi quay mặt ra cửa sổ né ánh mắt Hoàng Quân

_Băng Nghi đáng ghét, nói anh nghe mau - Hoàng Quân nhéo má lời mặt Băng Nghi quay lại đối diện mình

_Tướng Quân à, đừng ép em mà - Băng Nghi khó xử nói

_Hãy nói những gì em biết ra cho anh, nhanh lên - Hoàng Quân thúc giục

_Thật ra em chỉ biết là bữa. lúc em với hai ở chung, chị hai đã kể em nghe là nhìn thấy Minh Khải vào khách sạn làm bậy với người con gái khác, còn bảo em không được nói ai nghe, em thấy lúc đó hai buồn lắm, thật tức chết Vương Minh Khải đó mà - Băng Nghi tức giận nói

_Những gì em kể là thật sao? - Hoàng Quân lo lắng nhìn Băng Nghi hỏi

_Không thật chẳng lẽ giả? - Băng Nghi tức ọc máu

_Nhưng em thật không biết Tuyết Nhi đang ở đâu sao? - Hoàng Quân lo lắng hỏi

_Em thật là không biết - Băng Nghi xịu mặt xuống

_Muốn đi tìm Sindy không? - Hoàng Quân đến giờ vẫn chưa quen gọi nó bằng Tuyết Nhi

_Được đó, đi đi - Băng Nghi nhảy cẫng lên

_Được, xuất phát nào - Hoàng Quân lái xe đi, vừa đi vừa gọi cho bang Snow để kêu đàn em tìm nó

~~Tại một ngôi nhà màu hồng và trắng

~~ Căn biệt thự màu hồng xen kẽ trắng, hoạ tiết bên ngoài của căn nhà mang phong cách châu Âu khá phóng khoáng, bên trong thì mang nét cổ kính của Châu Á nhưng lại hoà quyện với nét gì đó rất thần bí của giới Thần Tiên

_Nhà anh đây sao? - Nó nhìn quanh căn nhà, căn nhà này cũng gần bằng căn biệt thự chính của gia đình nó nha

_Có thể xem là vậy - Chàng Ma cười tươi

_Xem ra anh cũng rất giàu có nha - Nó khẽ cười

_Hãy ở đây đến khi nào em muốn, mà hãy nhớ căn nhà này người ngoài nhìn vào sẽ không bao giờ thấy được nó, chỉ có bên trong nhìn ra ngoài được thôi, nếu em đi ra ngoài về, không nhìn thấy căn biệt thự này thì hãy nói hai câu “Hiện ra đi, Hiện ra đi Roseleg” là nó sẽ hiện ra, nhớ đấy - Chàng Ma khẽ nói lại những cách ra và vào trong nhà

_Thần kì vậy sao? Để tôi ra thử - Nó ra khỏi cổng, nhưng nó vẫn nhìn thấy mà?

_Nhìn thấy mà? - Nó quay lại hỏi lại

_Thì chỉ có mình em và tôi nhìn thấy thôi, còn chúng ta đang ở trong nhưng người ngoài nhìn vào mãi mãi cũng không bao giờ thấy những thứ bên trong, căn nhà được bao phủ bởi một tấm màn tàng hình, bởi vậy dù bên ngoài nhìn vào là một khoảng đất trống nhưng chỉ cần người đó đụng vào căn nhà thì sẽ vị văng ra, đã hiểu chứ? - Chàng Ma khẽ hỏi

_Đây là những phát minh mới sao? - Nó nãy giờ vẫn còn ngơ ngát

_Đúng thế - Chàng Ma khẽ cười, cô ấy thật ngốc, có phát minh nào được như thế không? Được thì trên đời này làm gì có Thiên Thần làm gì nữa?

_Cám ơn - Nó khẽ nói

_Ừm, phòng em trên lầu 2, phòng tôi kế em đấy - Chàng Ma khẽ nói

_Ừm - Nó về phòng, căn phòng được bao phủ bởi màu tím than xen lẫn Trắng

_Thích không? - Chàng Ma nhìn mặt nó khá thích thú thì nói

_Thích, cám ơn - Nó khẽ gật đầu

_Đừng nói cám ơn, chỉ cần ở đây lâu lâu là được - Chàng Ma khẽ nói

_Uhm - Nó mở tủ quần áo, trong tủ đã có sẵn đồ đạc

_Lúc trước từng có ai ở đây sao? - Nó khẽ hỏi

_Ừm, người tôi yêu - Chàng Ma nhìn nó yêu chiều nói

_À ừ - Nó né tránh ánh mắt chàng ma

_Nghỉ ngơi đi, tôi về phòng - Chàng Ma thấy nó thế thì nói

_Bye - Nó tạm biệt

_Căn phòng này sao mình lại thấy quen thuộc quá nhỉ? - Nó khẽ nói rồi cũng lắc đầu phủ bỏ ý nghĩ của mình

_Em quen thuộc vì đây là phòng của em và tôi từng ở - Bên ngoài cửa phòng nó, chàng ma vẫn chưa về phòng mà đứng trước phòng nó, nghe nó nói thế thì khẽ nói rồi về phòng

53. Chương 53: Tim À, Tuyết Nhi Của Tao Đang Ở Đâu?

_Cô biến ra ngay cho tôi - Hấn nói như hét vào mặt đối phương

_Em muốn đến để an ủi anh thôi mà - Thật ra là ả Tường Vy vác xác đến biệt thự nhà nó với hấn ở chung đây

_TÔI NÓI CÔ BIẾN ĐI - Hấn lớn tiếng chỉ tay về hướng cửa

_Em không đi - Tường Vy tưởng hấn đang giận ả chuyện hồi sáng nên mặt dày ra sofa ngồi

_Cô không đi? - Hấn như nghiêng răng nói, nhà này, ngoài nó với hấn, gia đình và bạn bè ra, sẽ không được bất kì người đàn bà hay đàn ông nào được vào đây cả, vậy mà con tiện tì này lại dám mặt dày như thế, lẽ nó về thấy thế thì hấn còn gì để giải thích

_Đúng vậy, em không đi, anh họ em đã nhờ anh chăm sóc em mà, với lại em tin em hơn hấn con nhỏ kia - Tường Vy bướng bỉnh nói

_Cô gọi cô ấy là gì, nói lại tôi nghe em - Hấn dùng mắt xoáy sâu vào con người đề tiện kia, cô ta không đủ tư cách nói Tuyết Nhi gì cả

_Con nhỏ kia? - Tường Vy nhớ anh họ ả tường nói Hấn thích nhất là mẫu người cho gan lớn, vậy nên cô ta nhất định sẽ cướp được người đàn ông trước mặt này, vừa có tiền lại có thể lại còn đẹp trai, ai lại không muốn?, Tường Vy giương đôi mắt tự tin nhìn hấn

~*Bốp*~ Một cái tát giáng xuống gương mặt đầy tự tin kia, dám nói Tuyết Nhi như thế, hình phạt này...quá nhẹ tay rồi

_Anh dám tát em? - Tường Vy đau đón ôm mặt trợn mắt hỏi

_Cô nghĩ tôi không dám? Cái tát này là cái nhẹ nhất đấy, tốt nhất rút khỏi đây, đừng để tôi nói lần hai, trên đời này, không ai có quyền được sỉ nhục Tuyết Nhi, cả tôi cũng thế - Hấn cười lạnh nói

_Em có gì không bằng cô ta, cô ta có gia thế hơn em? Ngoài ra thì không có gì hơn em cả, gia thế thì chỉ cần muốn là có thôi mà - Tường Vy tức giận nói, giả vờ bộ dạng uất ức nói

~*Bốp*~ Bằng Nghi vừa vào nhà, nghe Tường Vy nói thế thì không nhân nhượng tát một cái đau điếng

_Cô có rất nhiều thứ không bằng, Cô gia thế không bằng, vẻ đẹp không bằng, tính cách thì càng ô quế, luận mọi thứ, chỉ có sự bản tiện là chị tôi không bằng cô - Bằng Nghi nói như hét vào mặt Tường Vy khiến cô ta khá sợ hãi

_Cô là ai hả? Là ai mà dám đánh tôi, con đàn bà nàyyyy - Tường Vy giận dữ định tát lại Bằng Nghi thì Hoàng Quân từ phía sau đi đến chặn tay cô ta lại mà tát cô ta *Bốp* một cái

_Các người...các người...Khải à... - Tường Vy quay qua Khải định mong anh giúp

_Cút - Khải lạnh nhạt nói

_Cô so xem cô đẹp bằng tôi không? - Băng Nghi nhếch môi nhìn Tường Vy vẻ đùa cợt nói

_Hỏi làm gì chứ, cô ta làm sao mà bằng được em - Hoàng Quân chưa đợi Tường Vy nói thì xem như là trả lời thay

_Vậy thì tôi còn chưa chắc tôi đẹp hơn chị mình dù là sinh đôi, vậy cô lấy tư cách gì để so với chị tôi? - Băng Nghi lạnh lùng nói

_Mấy người...Vương Minh Khải, anh sẽ phải hối hận vì ngày hôm nay - Tường Vy tức giận đi ra khỏi biệt thự

_Cần cho người xử không? - Băng Nghi lạnh lùng nhìn Hấn

_Không cần - Hấn khẽ lắc đầu

_Yêu cô ta? Khó tin đấy - Hoàng Quân quay qua nhìn hấn cười đùa nói

_Không - Hấn liếc Hoàng Quân

_Vậy vì cô ta mà chị tôi bỏ đi, vậy tại sao lại bỏ qua dễ dàng thế? - Băng Nghi nghi ngờ hấn hỏi

_Vì cô ta là em họ Phong, cậu ta nhờ tôi chăm sóc hộ - Hấn mệt mỏi nói

_Ừ thì chăm sóc, chăm sóc đến nỗi mất vợ, trường hợp này khá thú vị, tôi gặp quai - Hoàng Quân ôm bụng cười nói

_Mà Tại sao hai người lại đến đây - Hấn nhớ ra điều muốn hỏi này giờ mà chưa kịp hỏi nói

_Định quay lại hỏi rõ chuyện gì hai người mới như vậy thôi, phải biết rõ ngọn nguồn mới biết Sindy đi đâu chứ, ít ra tôi vẫn hiểu em ấy hơn cậu - Hoàng Quân khẽ nói, tại lúc này về, đang đi tìm Nó được một lúc thì vẫn chưa được, đành quay lại hỏi rõ ngọn ngành mới giải quyết được chứ

_Thật ra là tôi với cô ta, người đàn bà hồi nãy ấy, cô ta hẹn tôi ra công viên nói muốn tôi dẫn đi ngắm cảnh trời buổi sáng, ai ngờ Tuyết Nhi cũng ở đó, rồi cô ta đột nhiên hôn tôi, khi tôi vừa đẩy ra thì nghe tiếng Tuyết Nhi, vừa quay lại định đuổi theo thì cô ta giữ lại, đến lúc đuổi kịp rồi thì Nhi chẳng nhìn mặt tôi nữa rồi bỏ đi mất tiêu - Hấn ngán ngẩm kể lại

_Vậy là không phải vụ hai người vô khách sạn sao? - Băng Nghi khó hiểu nói

_Khách sạn gì? Là thế nào? - Hấn nhăn nhó hỏi

_Chị tôi kể có lần nhìn thấy anh vào khách sạn với người đàn bà khác, còn nghe tiếng rên rỉ bên trong phòng - Băng Nghi khẽ nói lại

_Cái gì? Từ khi nào chứ? - Hấn đập bàn nói

_Này, tôi có biết gì đâu mà nói tôi, chị nói lúc hai người đi chơi, đang chơi thì anh nhận được điện thoại nên đi, để quên điện thoại nên chị ấy cầm đi theo đưa lại cho anh, ai ngờ thấy anh thân mật với người đàn bà khác mà còn.... - Băng Nghi đỏ mặt nói

_Tức chết mà, hoàn toàn không có...à đúng rồi, bữa đó..bữa đó là vậy...^%#¥£@\$\$^#¥£... - Hấn kể cho Băng Nghi và Hoàng Quân nghe

_Trời, sao không nói sớm, chắc công đồn hai việc nên chị mới bỏ đi quá - Băng Nghi cảm tức nói - Tất cả đều tại con đàn bà kia, nếu Phong không mang con đó về Pháp, tôi nhất định sẽ cho nó chết tại đây, tôi nói được làm được - Băng Nghi nghiêng răng nhìn hấn nói

_Ừ - Hấn mệt mỏi nói

_Hai đứa tôi về đây, sẽ cố tìm Sindy, tạm biệt - Hoàng Quân cũng đau đầu không kém, con đàn bà kia, anh không muốn ra tay với đàn bà đâu

_Ừ, tạm biệt - Hấn vẫn ngồi yên, mặc cho hai người kia về

_Alo? - Điện thoại hấn reo

_Đại ca, có người nói nhìn thấy tiểu thư ở gần khu vực được gọi là Roseleg - Tên Đàn Em vui mừng nói

_Vậy thì mau tìm cho tôi? - Hấn mừng nói

_Nhưng mà trong khu vực này, toàn là đất bỏ hoang và đặc biệt lại chẳng ai có thể xây nhà ở đây, tôi đã cho đàn em vào trong xem, nhưng quả thật không nhìn thấy con người nào cả - Tên đàn em lo lắng nói

_Được, vậy tôi sẽ đến đó, gửi bàn đồ đến đó cho tôi, mau - Hấn nói xong thì tay cúp máy tay ấy áo khoác rồi ra xe đến nơi gọi là Roseleg đó

Tại nơi nó đang ở

_Em đi mua có đồ ăn thôi mà làm gì lâu vậy - Chàng Ma phàn nàn nói

_Anh đói sao? - Nó cười hỏi

_Không, chỉ hỏi xem em đi mua đồ thôi mà gần cả tiếng, còn tôi thì có biết đói là gì đâu - Chàng Ma nhún vai nói

_Thì tại lạ lắm, ở đây có rất nhiều căn biệt thự khác nhau nha, nhưng tại sao tôi lại chưa nghe có khu biệt thự cao cấp ở đây bao giờ nhỉ? - Nó khẽ thắc mắc nói lại với Chàng Ma

_Thì em có đến đây bao giờ đâu mà biết? - Chàng Ma ôm bụng cười nói và nghĩ “Ở đây chủ yếu là nhà của thiên thần, chỉ có thiên thần mới nhìn thấy, nên cũng có ai xây được căn nhà ở đây đâu, đừng vào còn chưa được hưởng chi...”

_Anh ăn gì không? - Nó nhìn Chàng Ma cười hỏi

_Trước giờ tôi chưa biết ăn là gì - Chàng Ma cười đáp

_Sao cơ? Không ăn làm sao anh sống? - Nó bất ngờ trước câu nói của chàng ma

_Thì tôi có sống đâu mà ăn - Chàng Ma khẽ cười nói nhỏ

_Anh nói cái gì? - Nó không nghe rõ hỏi

_Không gì, tôi nói tôi không thích ăn, tôi đã ra ngoài ăn rồi - Chàng Ma cố chỉnh lại

_À, vậy thôi - Nó quay vào bếp làm đồ ăn

_Tôi lên lầu - Chàng Ma cố kiềm lại cơn cười điên dại của mình khi thấy nó vào bếp mà lên lên lầu để giữ hình tượng

_Anh ta thật là lạ - Nó khẽ nghĩ

Nó làm một tô mì ăn liền ăn, nãy nó đi siêu thị, gặp một cô gái kia mua rất nhiều mì ăn liền, hỏi ra thì cô ấy nói vừa tiện lợi, dễ làm, ăn nhanh, lại rất ngon nên nó cũng mua cả tá phở ăn liền, mì ăn liền, cháo ăn liền,..v.v...

_Cũng ngon quá nhỉ? - Nó khẽ khen

_Oa, chắc làm thêm quá - Nó phấn khởi nói

Vừa định dọn dẹp vào bếp làm thêm, bỗng nhiên nó nghe bên ngoài có tiếng ai đó kêu tên mình, cái giọng nói đó, làm sao nó quên được, cũng nhờ cái giọng đó mà nó như muốn đổi tên mình, tên nó...dễ dàng để hấn kêu thế sao? Hấn không biết xấu hổ?

Ra ngoài cửa, bấm nút đồ kể bên, một màn hình hiện ra trước cửa lớn, hình ảnh một chàng trai đứng đầu cả đồng người mặc đồ đen nhìn còn hơn cả trăm người

_Vương Minh Khải, anh đang làm gì đây hả? - Nó nhìn vào màn hình bất mãn nói

_Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, em ra đây cho anh, nghe anh giải thích đi, được không? - Hấn hét lên giữa bầu trời rộng thênh thang, nơi đây nhìn sơ cũng đã không có lấy một bóng người, nhưng anh lại có cảm giác tim mình đập rất nhiều, có lẽ là do hồi hộp hay do thật sự là có nó ở đây?

_Tên tôi khiến anh dễ dàng kêu vậy sao? Tên khó ưa nhà anh - Nó nhìn thấy hấn lo lắng thế thì cũng khá là ảm áp

_Anh biết là em đang ở đây, anh xin em mà, đừng thế nữa? Đã ba ngày rồi, về với anh đi được không? Em đã nói sẽ không bắt anh phải chờ đợi, vậy tại sao giờ lại bắt anh tìm kiếm em mặc dù là trong vô vọng? Anh sợ lắm, thật ra cô ta là em của Phong, từ Pháp đến, do Phong nói cô ta yêu mến anh nên nhờ anh chăm sóc cô ta hộ, thật là không như em nghĩ đâu mà, anh có nghe Bằng Nghi kể chuyện em hiểu lầm anh ở khách sạn, thật ra lúc đó cô ta mua giày nhiều quá, nhờ anh mang vô giùm, anh vì muốn cô ta về Pháp nhanh nên mới đồng ý, cái lúc ở công viên thì anh thật sự không biết, do cô ta hôn anh chứ anh vô [số] tội mà, đừng hành hạ anh bằng hình phạt này được không? - Hấn đau đớn quỳ xuống đất lớn tiếng nói làm bọn đàn em bất ngờ và khá tò mò về vị tiểu thư kia, có thể làm hấn thành ra thế này, thật là không hề dễ

_Chỉ là hiểu lầm sao? - Nó nhìn hấn đau lòng nói

_Em tin anh ta? - Chàng Ma từ đâu đến mà giờ đã đứng kể bên nó

_Tôi không biết - Nó khẽ lắc đầu

_Vậy thì tìm ra sự thật thôi - Chàng Ma nắm tay nó

_Aaaa - Hấn không biết sao lại đi đến khu đất hoang kia, vừa đưa tay vào khoảng đất phía sau vạch trắng dưới đất kia, hấn lại đi vắng ra ngoài

_Minh Khải... - Nó định chạy ra ngoài mở cho hấn thì bị chàng ma giữ lại

_Đợi tí, hấn sẽ không bị thương đâu, đừng lo - Chàng Ma nhìn nó đau lòng cho hấn thì hơi buồn giải thích

_Thật? - Nó khẽ hỏi lại như lấy thêm niềm tin

_Em nghĩ tôi nói dối? - Chàng Ma khẽ khó chịu

_Không có, nhưng anh đang muốn làm gì? - Nó khẽ hỏi

_Đợi - Chàng Ma cười nói

_Đợi gì chứ? - Nó thắc mắc hỏi

_Nhìn xem - Chàng Ma khẽ hất mặt về màn hình chiếu bên ngoài

_Minh Khải, anh đang làm gì thế hả? - Tường Vy từ đâu chạy đến nói

_Cô làm gì ở đây? - Hấn lạnh lùng nói

_Anh đang tìm cô ta sao? Cô ta muốn đi thì anh để cô ta đi đi, cô ta muốn đi thì anh tìm cũng không được - Tường Vy tức giận nói

_Xem ra cô mặt dày thật - Hấn lạnh lùng nói

_Anh đã hứa với Phong sẽ chăm sóc em mà - Tường Vy vờ khóc

_Hứa sao? Chưa bao giờ, tôi chỉ nói sẽ dẫn cô đi chơi xem như là hướng dẫn viên thôi - Hấn lạnh nhạt nói

_Anh cũng có tình cảm với em mà, lúc ở khách sạn... - Tường Vy khẽ nói

_Lúc đó vì muốn cô về Pháp sớm sớm nên tôi mới giúp cô mang giày xem như quan tâm chăm sóc 'khách' - Hấn nghiêng răng nói

_Anh... - Tường Vy tức giận hết biết nói gì

_Giờ cô biến được chưa? - Hấn lạnh nhạt nói

_Em không đi là không đi, nếu đi phải là anh đi cùng - Tường Vy cứng đầu nói

_Thật không biết sao lại có loại đề tiện như cô - Hấn tức giận nói

_Anh nói dối, anh chính là thích loại con gái gan dạ như em - Tường Vy noi

_Là Phong nói? chắc cậu ấy cũng quên nói với cô một điều rồi - Hấn cười nhạt nói

_ Là gì? - Tường Vy khó hiểu hỏi

_ TÔI VƯƠNG MINH KHẢI GHÉT CAY GHÉT ĐẮNG NHẤT LÀ LOẠI NGƯỜI DÁM LÀM, À KHÔNG, LÀ CÓ Ý ĐỒ LẤY ĐI BẤT CỬ THỨ GÌ THUỘC VỀ NGƯỜI TÔI YÊU - Hấn lớn tiếng khẳng định

_ Anh là của em, em cướp đi anh, tức không phải cướp đi của cô ta - Tường Vy cứng đầu nói

_ Từ lúc sinh ra đến giờ, căn bản chưa có ai có thể cướp đi trái tim tôi, vì căn bản, từ lúc quen Tuyết Nhi, trái tim tôi là toàn quyền sở hữu của cô ấy - Hấn nhếch mép nói cho người không biết phân biệt đúng sai là gì rồi ra lệnh cho đàn em - Đưa cô ta về Pháp cho tôi, khi nào cô ta về đến đất Pháp mới được quay về Anh - Hấn đe dọa nói

_ Vâng đại ca - Chờng 30 người đi đưa Tường Vy đi

_ Aaa, thả tôi ra, tôi là em Lâm Khải Phong, mau thả tôi ra, nhanh lên, mấy người muốn chết sao? - Tường Vy không ngừng la hét

_ Nếu cô không im miệng, tôi sẽ không biết cô có đường để nói không đó, mau đưa cô ta đi - Hấn lạnh nhạt nói

_ Anh làm rất tốt - Từ đâu nó đi đến nói

_ Tuyết...Tuyết Nhi? Là em thật sao? Huhu - Hấn nhảy tung tung lên làm bọn đàn em phía sau há hốc mồm nhìn vị ác quỷ khi này giờ như thiên thần, họ cũng đã hiểu ra, cô gái lúc này, căn bản không thể so với cô gái làm đại ca mừng nhảy tung tung thế này, cô có nét đẹp thiên thần lại có gì đó rất thần bí hoà huyệt với mái tóc tím than trông thật quyến rũ và không hề thiếu sự lạnh lùng

_ Tha anh - Nó khẽ cười nói

_ Cảm ơn - Nó khẽ quay qua Chàng Ma nói

_ Em nói với ai thế? - Hấn khẽ hỏi

_ Đây... - Nó vừa quay qua đã không thấy chàng ma đâu

_ Đâu? - Hấn thắc mắc

_ À không gì - Nó khẽ thắc mắc

_ Về đi, được không? Anh còn nhiều chuyện muốn nói với em - Hấn cười nói, hấn muốn hỏi nó đã ở đâu, ăn gì, bla bla

_ Vâng - Vừa quay người đi được hai bước thì nó nghe được giọng nói vang vọng -“Nếu muốn tìm tôi, hãy đến căn biệt thự này, nó luôn luôn đón tiếp em”

_ Cảm ơn anh - Nó khẽ nói rồi cười, nó thật biết ơn người này, không quen biết nhưng lại giúp nó rất nhiều

55. Chương 55: Ghen

_ Buông em ra coi nào - Nó vẫy tay vẫy chân, hiện nó đang được hấn ôm trọn vào lòng đem lên phòng

_ Sở mắc công em chạy đi đâu nữa - Hấn khẽ cười nói

_ Không mà, với lại tên em dễ gọi lắm hay sao mà gọi muốn một tên người ta luôn rồi - Nó khẽ chau mày rồi cười

_ Tên em chỉ anh được làm mốc nó thôi, mà lúc em giận anh, là em đang ghen à? - Hấn nhìn nó bằng ánh mắt trêu chọc nói

_ Không thèm - Nó xoay mặt chỗ khác

_ Ghen kìa ghen kìa - Hấn cười lớn

_ Không có - Nó nhăn mặt

_Có - Hấn cãi

_Không

_Có

_Không

_Có

_.... - Thế là cuộc chiến Không và Có xảy ra

_Đã nói là không mà - Nó đánh đánh vô người hấn

_Có là có nà - Hấn khê cười khi thấy bộ dạng này của nó

_Anh mặt dày thật - Nó nhăn mặt nói

_Mặt dày mới là chồng em, gặp người mặt mỏng thách chịu được ấy - Hấn cười gian nói rồi đặt nó xuống giường

_Đáng ghét - Nó khê cười

_Haha, vậy giờ nói anh nghe, em dám bỏ anh đi đâu hả? - Hấn khê nhéo mũi nó hỏi

_Bạn - Nó khê cúi mặt nói, nó quên mất là cái người tóc xanh kia là con trai, nói ra chắc hấn điên luôn mất

_Trai hay gái? - Hấn khê nhích gần lại mặt nó

_Á ờ..ôm..Trai..à à Gái - Nó nhìn mặt hấn mà hú hồn, quên mất phải trả lời sao

_Trai? - Hấn khê cau mày

_Không có, Gái - Nó lắc đầu lia lịa, chả biết sao lại đi sợ hấn

_Thật là gái? Em nói dối là anh tự đến đó kiểm tra đó, anh biết em trốn ở đâu rồi đó nha - Hấn khê đe dọa, thật ra hấn còn không biết nó từ đâu đi ra nữa là, hấn chỉ nói với nó thế với mục tiêu đe dọa thôi

_Thì...Ờ..thì là con Trai - Nó khê cúi đầu như trẻ con mắc lỗi sợ bị mẹ mắng nên cúi đầu không dám ngẩng mặt lên, thật không ngờ, nó thông minh suốt cả đời, lại bị cái người trước mặt, thật là đại một lần mà khôn lâu dài

_Cái gì? - Hấn gầm lên - Em dám?

_Xì... Anh dám sao em không dám - Nó chề môi

_Vậy em với hấn ta có làm gì quá mức không hả? - Hấn như con sói đang lên cơn đe nó xuống giường

_À, buông em ra coi, không có làm gì hết á, mỗi người phòng riêng mà, chỉ là bạn bình thường hà - Nó nhăn nhó nói

_Thật? - Hấn còn rất đa nghi nha

_Ais, anh thiệt tình, anh ta em mới quen à, người lạ không ra người lạ mà bạn cũng chẳng ra bạn, nói chung là có quen biết thôi, không đến nỗi như anh nghĩ đâu mà - Nó ngán ngẩm với cái tính hấn nói

_Hừ, đừng để anh gặp anh ta, anh không để yên đâu - Hấn khê tức giận, dám ở chung với vợ hấn, chán sống rồi

_Haha, biết biết - Nó khê cười nhớ lại lời Chàng Ma đã nói “Tình cảm con người luôn thay đổi” dù Vương Minh Khải tên đáng ghét này tình cảm sẽ thay đổi, nhưng tình cảm của nó mãi mãi vẫn không thay đổi

_Anh ta xấu hơn anh nhiều không? - Hấn hiện đang nghĩ trong đầu là nếu tên đó đẹp hơn mình, sẽ phải solo một trận, còn xấu hơn thì tương đối yên tâm rồi, haha, tự mình cười vì vẻ tự tin của mình

_Không thể so được, tính chung chung có lẽ như nhau, nhưng nếu anh mang vẻ ác ác lạnh lạnh thì anh ta lại vẻ thuần khiết, dịu dàng và rất đáng yêu - Nó khê nghĩ sao nói vậy, nhưng đâu biết được cái người bên cạnh ngày ngày khuôn mặt càng đen lại

_Em đang khen anh ta? - Hấn đang điên nha

_Haha, không có, như nhau cả thôi, như nhau cả thôi, anh đáng yêu thật đấy - Nó cười tươi với cái mặt hấn bấy giờ

_Anh không đáng yêu như cái người gì gì đó của em đâu, chẳng khác gì bê đê - Hấn chu mỏ phê bình

_Haha, anh ghen sao? - Nó che miệng cười hời

_Xí, anh mà thèm ghen với cái thằng bê đê đó sao? - Hấn nhăn mặt, nhưng nói thật thì cũng có tí tí, tí hoy, một tí tí ghen tị

_Haha, không ghen, không ghen, chỉ GATO thôi hà - Nó cười sặc sụa

_Xì, không thèm nói chuyện với em, ở với thằng kia có 3 ngày mà giờ bình nó kìa - Hấn vờ dỗi như con nít

_Haha, được được rồi, anh là nhất, được chưa? - Nó khẽ cười, Hấn quả thật ngốc hơn nó nghĩ

_Được, Một nhất định phải cho anh gặp cái tên bê đê đó - Hấn khẽ xụ mặt nói

_Nhất định, đừng gọi là bê đê thế, anh ta cũng giúp em nhiều lắm, cũng men chứ không đến nỗi bóng đầu - Nó khẽ nhăn mặt nhìn hấn nói

_Hjx, được rồi, tên bấy đó - Hấn nhăn mặt

_Bấy? - Nó khẽ hỏi

_Ais, không gì - Hấn khẽ cười thâm

_Ừm - Nó hơi nghi nha, cái chữ bấy này, tuyệt đối không phải khen

_Ngủ ngủ trưa nào - Hấn ôm nó ngủ, nỗi nhớ nhung và đau lòng cũng đã vơi đi hết cả, chỉ cần có nó, thế là đã đủ

_Ừm - Nó dựa vào lòng hấn ngủ, bên hấn, dù mệt mỏi vì cuộc sống hay đau lòng vì cuộc đời thì chỉ cần có hấn bên cạnh, nó vẫn sẽ mỉm cười trong hạnh phúc, vì nó biết, khi nó buồn, hấn cũng sẽ buồn, cho nên chỉ cần hấn vui, dù là cả cuộc đời đau thương núp sau nụ cười nó cũng nguyện ý

_Vợ ngốc, Bấy là của chữ Bóng Bấy, ý cũng chỉ anh ta là Bóng Đèn ấy - Hấn thấy nó đã ngủ thì khẽ cười nhẹ nói, nhưng hấn biết đâu, sau câu nói đó là một đường cong hoàn mỹ hiện lên trên đôi môi xinh đẹp kiều diễm của nó

56. Chương 56: Đưa Tiễn Là Xa Cách?

~Hai tháng sau, còn gần 1 tháng là sinh nhật thứ 23 của nó

~_Chị cho gọi - Tên đàn em nhìn người trước mặt đầy mỉa mai hoặc mà thèm thường, nhưng cái người trước mặt này chỉ cần chưa đụng vào mà có ý định cũng đừng mong cái mạng này tồn tại

_Đã xong? - Người có khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng nhưng bên trong lại đầy mưu mô quỷ kế

_Dạ rồi thưa tiểu thư, cũng đã sắp xếp, nhóm nhạc đó tạm thời sẽ gặp khó khăn - Tên đàn em khẽ có chút khinh thường người trước mặt này

_Tốt, lui ra - Ngồi vắt chéo chân nói

_Tôi sẽ khiến cô phải hối hận - Người phụ nữ đó là ai? Nụ cười ác độc hé lộ. Sẽ có những chuyện gì xảy ra đây?

~*.*.*Hiện tại ở nhà nó với hấn*.*.*.

_Em ở nhà tí đi nha, anh đến công ty giải quyết vài chuyện, lát anh về - Hấn đi ngang sofa nơi nó đang ngồi hun nó một cái nói

_Uhm, khi về nhớ mua cho em một ít kiwi ngọt - Nó khẽ cười nhìn hấn nói

_Vâng lệnh bà xã - Hấn cười tươi nói

_Anh đi nhé, bye vợ - Hấn đặt tay lên má nó nựng một phát rồi ra cửa

_Bye - Nó bật tivi lên xem, cũng chẳng ra tiền hấn, vì theo nó nghĩ, tiền biệt, đại diện cho cái gì đó đại loại như xa cách

_Alo? Quân à? - Nó thấy điện thoại reo thì khẽ nhấc máy

_Sindy, giờ nghe anh nói cái này, nhất định, nhất định phải bình tĩnh, được không? - Ray khẽ nói và còn nhấc nhỏ, giọng cũng hơi lo lắng

_Được, nói đi - Nó khẽ hít một hơi, Hoàng Quân trước giờ là người hiểu nó nhiều nhất, chỉ thua mỗi ba mẹ nó, lần này Hoàng Quân đã nói trước thế này, tin rằng đây không phải chuyện nhỏ

_Hôm nay anh nhận được tin, phía công ty TFBOYS bị các fans kiện là đàn áp TFBOYS và hơn nữa là khiến mấy bảo bối đó bị bỏ bữa và còn vì đặt máy bay rẻ tiền khiến cho ba bảo bối về trễ và sáng đi học trễ, Khải mới hôm nay đã phải truyền nước biển vì quá mệt, Nguyên thì bị thầy trách phạt, Thiên Tỉ thì bị đối xử không công bằng vì khi fanpage đăng chỉ đăng hoạt động cho Khải Nguyên mà không làm cho Thiên Tỉ - Hoàng Quân lần lượt kể lại, anh thường gọi TFBOYS là bảo bối vì đó là chỉ thị của nó, nó ghét nhất ai gọi TFBOYS bằng thẳng hay tên này tên nọ mà nhất định phải là bảo bối

_Cái gì? Đã điều tra kĩ? - Nó nén tức giận nói

_Rồi, và cũng tra ra phía sau về công ty còn có một tên chỉ thị, nhưng hiện vẫn chưa tra ra được người chỉ thị là ai, chỉ biết rằng tên đó đã thao túng mọi sự việc và hơn nữa đã khiến TFBOYS nguy khó trong trường học lẫn giới nghệ sĩ - Hoàng Quân khẽ nói, anh biết chỉ có duy nhất TFBOYS mới có thể khiến Sindy lo lắng khôn nguôi, và đặc biệt dù chỉ là chuyện nhỏ như thỏ, có thể chờ đợi hay sai người khác làm thì chỉ có TFBOYS mới có thể khiến Sindy tự mình ra tay mà không dùng bất cứ đàn em nào cả, tin chắc lần này cũng thế, và cái người đứng sau thao túng mọi việc kia chắc chắn sẽ không yên thân rồi

_Đặt vé máy bay sang Trung, hẹn tổng giám đốc công ty GP Basic Entertainment ngay lập tức cho tôi, nhanh chóng điều tra người đứng sau - Nó tức giận nói rồi cúp máy, lên lầu chuẩn bị đồ, Hoàng Quân nghe nó xưng bằng tôi thì khẽ run người một cái, Nó luôn gọi anh là anh em nhưng một khi gọi bằng tôi thì chính là vào chính xác con người thủ lĩnh của Snow

_Em đang làm gì thế - Hấn vừa vào nhà không thấy nó thì tưởng nó đang ngủ nên lên phòng, vừa lên phòng thì thấy nó đang ngồi trên giường cùng cái vali cũng tương đối nhỏ, kiểu dáng sang trọng màu tím được khắc hình cỏ bốn lá, nhìn thấy nó cùng vali thì tưởng nó lại định bỏ mình đi đâu đó nên thật sự rất hết hoảng và lo sợ, bịch kiwi trên tay cũng rơi xuống

_Em đang đợi anh về này - Nó ban nãy đến giờ vẫn cò. đang sôi máu vì ba bảo bối kia nên nhìn mặt nó giờ không còn mấy nhiều tốt đẹp

_Em giận anh gì sao? Muốn bỏ anh nữa sao? - Hấn nhìn nó đầy vẻ lo lắng

_Từ bao giờ anh lại nhát đến thế? - Nó nhìn hấn mà khẽ đau lòng, phải chăng là do nó mà ra? - Em chỉ đợi anh về nói là em sẽ đi Trung Quốc một chuyến, tầm vài ngày em sẽ về, em có công việc - Nó khẽ cười xoa dịu nỗi lo lắng của hấn nói

_Haizz, làm anh hết cả hồn, nhưng em sẽ đi bao lâu, anh nhớ em lắm nha - Hấn khẽ làm mặt cún con nhìn nó cười ấm áp ôm nó nói

_Trẻ con, em có việc nên mới đi, đừng lo lắng - Nó khẽ xoa má hấn

_Không giao cho người khác được sao bà xã? - Hấn khẽ hỏi như muốn tìm lý do để nó bên mình

_Không thể - Nó khẽ cười nói

_Buồn nha, vậy khi nào em đi - Hấn khẽ hỏi

_Lát, Quân đã đặt máy bay rồi - Nó khẽ cười nói, dù đang tức giận, nhưng chỉ cần bên cái người ấm ấm này là cười liền hà, nói cách khác, nếu chỉ có TFBOYS mới có khả năng khiến nó lo lắng và dễ tức giận dù

là chuyện nhỏ nhất thì hẳn chính là có thể làm nó vui và trở nên dịu dàng lại dù đó có là chuyện lớn đến đâu chăng nữa

_Em đi với cậu ta? - Hắc khê cau mày

_Ghen sao? - Nó khê cười khiêu khích

_Anh mà thèm ghen với anh ta á? Không bao giờ - Hắc khê trẻ con chề môi nói

_Thừa nhận đi em nói cho biết Quân có đi hay không? - Nó khê ngất yêu mũi hắc nói

_Ờ thì có, nhưng chỉ tí tí, tí chút tí nhỏ nhỏ nhỏ thiệt nhỏ luôn - Hắc khê cười hì hì nói

_Haha, được, em nói, em với Quân không đi chung, lần này em chỉ đi một mình thôi - Nó khê cười nói

_Vậy được, mà lát anh đưa em ra sân bay nhé? - Hắc cười yêu nói

_Cũng được, lần này em chỉ đi ít ngày thôi, sẽ nhanh chóng ‘giải quyết’ tất cả, ai tạo ra chuyện đi này, em sẽ phải ‘mời’ người đó nói chuyện phiếm thôi - Nó khê cười nụ cười bán nguyệt

_Sao? - Hắc khê hỏi lại vì nghe không rõ lắm

_Hi, không gì - Nó khê cười

_Đi thôi, đến giờ rồi - Nó khê quay lại đối diện mặt hắc cười bảo

_Em ra xe đi, anh đưa vali ra cho - Hắc nhìn nó cứng chiều nói

_Vâng - Nó ra xe, sau đó hắc cũng đưa vali ra xa, cả hai cùng tiến đến sân bay

_Sindy - Hoàng Quân thấy nó thì khê cười

_Đã xong? - Nó khê hỏi

_Xong rồi, khoang hạng nhất, duy nhất 1 ghế, và cũng đã bao trọn máy bay đó - Hoàng Quân cười nói

_Sao em không đi máy bay tư nhân? - Hắc đã thắc mắc từ lúc ngồi trên xe, đang lái đến sân bay tư nhân thì nó bảo ra sân bay công cộng của Anh, hơi bị bất ngờ đến giờ mới có cơ hội hỏi

_Việc này em muốn tự mình ra tay, không cần dùng máy bay tư nhân - Nó khê nói

_Sao em siêng thế - Hắc khê cảm thán, hẳn là ghét nhân đi máy bay công cộng

_Haha, thôi em vào đây, anh ở nhà ngoan ngoãn, chỉ cần em biết anh lén phén với cô nào, em nhất định không tha - Nó khê cười nói

_Nhất định không tha? - Hắc khê nói lại rồi cười

_Bye - Nó hôn hắc cái rồi quay người vào trong nói vọng lại - Anh về đi, đừng đứng đây, em không thích đưa tiễn - Nó khê cười nói

_Vào đi anh về đây - Hắc nghe thế thì khê cười, nó cũng nghĩ thế nên vào trong lên máy bay, hiện giờ, hắc đang cười nhìn theo bóng máy bay cất cánh, liệu lần này hắc đã đưa tiễn nó, vậy chuyện xa cách như nó nghĩ có xảy ra?

57. Chương 56: Đưa Tiễn Là Xa Cách?

~Hai tháng sau, còn gần 1 tháng là sinh nhật thứ 23 của nó

~_Chị cho gọi - Tên đàn em nhìn người trước mặt đầy mỉa mai hoặc mà thèm thuồng, nhưng cái người trước mặt này chỉ cần chưa đụng vào mà có ý định cũng đừng mong cái mạng này tồn tại

_Đã xong? - Người có khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng nhưng bên trong lại đầy mưu mô quỷ kế

_Dạ rồi thưa tiểu thư, cũng đã sắp xếp, nhóm nhạc đó tạm thời sẽ gặp khó khăn - Tên đàn em khê có chút khinh thường người trước mặt này

_Tốt, lui ra - Ngồi vắt chéo chân nói

_Tôi sẽ khiến cô phải hối hận - Người phụ nữ đó là ai? Nụ cười ác độc hé lộ. Sẽ có những chuyện gì xảy ra đây?

.*.*.*Hiện tại ở nhà nó với hân.*.*.*.

_Em ở nhà tí đi nha, anh đến công ty giải quyết vài chuyện, lát anh về - Hân đi ngang sofa nơi nó đang ngồi hun nó một cái nói

_Uhm, khi về nhớ mua cho em một ít kiwi ngọt - Nó khẽ cười nhìn hân nói

_Vâng lệnh bà xã - Hân cười tươi nói

_Anh đi nhé, bye vợ - Hân đặt tay lên má nó nựng một phát rồi ra cửa

_Bye - Nó bật tivi lên xem, cũng chẳng ra tiền hân, vì theo nó nghĩ, tiền biệt, đại diện cho cái gì đó đại loại như xa cách

_Alo? Quân à? - Nó thấy điện thoại reo thì khẽ nhấc máy

_Sindy, giờ nghe anh nói cái này, nhất định, nhất định phải bình tĩnh, được không? - Ray khẽ nói và còn nhắc nhở, giọng cũng hơi lo lắng

_Được, nói đi - Nó khẽ hít một hơi, Hoàng Quân trước giờ là người hiểu nó nhiều nhất, chỉ thua mỗi ba mẹ nó, lần này Hoàng Quân đã nói trước thế này, tin rằng đây không phải chuyện nhỏ

_Hôm nay anh nhận được tin, phía công ty TFBOYS bị các fans kiện là đàn áp TFBOYS và hơn nữa là khiến mấy bảo bối đó bị bỏ bữa và còn vì đặt máy bay rẻ tiền khiến cho ba bảo bối về trễ và sáng đi học trễ, Khải mới hôm nay đã phải truyền nước biển vì quá mệt, Nguyên thì bị thầy trách phạt, Thiên Tỉ thì bị đối xử không công bằng vì khi fanpage đăng chỉ đăng hoạt động cho Khải Nguyên mà không làm cho Thiên Tỉ - Hoàng Quân lần lượt kể lại, anh thường gọi TFBOYS là bảo bối vì đó là chỉ thị của nó, nó ghét nhất ai gọi TFBOYS bằng thẳng hay tên này tên nọ mà nhất định phải là bảo bối

_Cái gì? Đã điều tra kĩ? - Nó nén tức giận nói

_Rồi, và cũng tra ra phía sau về công ty còn có một tên chỉ thị, nhưng hiện vẫn chưa tra ra được người chỉ thị là ai, chỉ biết rằng tên đó đã thao túng mọi sự việc và hơn nữa đã khiến TFBOYS nguy khó trong trường học lẫn giới nghệ sĩ - Hoàng Quân khẽ nói, anh biết chỉ có duy nhất TFBOYS mới có thể khiến Sindy lo lắng khôn nguôi, và đặc biệt dù chỉ là chuyện nhỏ như thở, có thể chờ đợi hay sai người khác làm thì chỉ có TFBOYS mới có thể khiến Sindy tự mình ra tay mà không dùng bất cứ đàn em nào cả, tin chắc lần này cũng thế, và cái người đứng sau thao túng mọi việc kia chắc chắn sẽ không yên thân rồi

_Đặt vé máy bay sang Trung, hẹn tổng giám đốc công ty GP Basic Entertainment ngay lập tức cho tôi, nhanh chóng điều tra người đứng sau - Nó tức giận nói rồi cúp máy, lên lầu chuẩn bị đồ, Hoàng Quân nghe nó xưng bằng tôi thì khẽ run người một cái, Nó luôn gọi anh là anh em nhưng một khi gọi bằng tôi thì chính là vào chính xác con người thủ lĩnh của Snow

_Em đang làm gì thế - Hân vừa vào nhà không thấy nó thì tưởng nó đang ngủ nên lên phòng, vừa lên phòng thì thấy nó đang ngồi trên giường cùng cái vali cũng tương đối nhỏ, kiểu dáng sang trọng màu tím được khắc hình cổ bốn lá, nhìn thấy nó cùng vali thì tưởng nó lại định bỏ mình đi đâu đó nên thật sự rất hết hoảng và lo sợ, bịch kiwi trên tay cũng rơi xuống

_Em đang đợi anh về này - Nó ban nãy đến giờ vẫn cò. đang sôi máu vì ba bảo bối kia nên nhìn mặt nó giờ không còn mấy nhiều tốt đẹp

_Em giận anh gì sao? Muốn bỏ anh nữa sao? - Hân nhìn nó đầy vẻ lo lắng

_Từ bao giờ anh lại nhất đến thế? - Nó nhìn hân mà khẽ đau lòng, phải chăng là do nó mà ra? - Em chỉ đợi anh về nói là em sẽ đi Trung Quốc một chuyến, tầm vài ngày em sẽ về, em có công việc - Nó khẽ cười xoa dịu nỗi lo lắng của hân nói

_Haizz, làm anh hết cả hồn, nhưng em sẽ đi bao lâu, anh nhớ em lắm nha - Hấn khẽ làm mặt cún con nhìn nó cười ấm áp ôm nó nói

_Trẻ con, em có việc nên mới đi, đừng lo lắng - Nó khẽ xoa má hấn

_Không giao cho người khác được sao bà xã? - Hấn khẽ hỏi như muốn tìm lý do để nó bên mình

_Không thể - Nó khẽ cười nói

_Buồn nha, vậy khi nào em đi - Hấn khẽ hỏi

_Lát, Quân đã đặt máy bay rồi - Nó khẽ cười nói, dù đang tức giận, nhưng chỉ cần bên cái người ấm ấm này là cười liền hà, nói cách khác, nếu chỉ có TFBOYS mới có khả năng khiến nó lo lắng và dễ tức giận dù là chuyện nhỏ nhất thì hấn chính là có thể làm nó vui và trở nên dịu dàng lại dù đó có là chuyện lớn đến đâu chẳng nữa

_Em đi với cậu ta? - Hấn khẽ cau mày

_Ghen sao? - Nó khẽ cười khiêu khích

_Anh mà thèm ghen với anh ta á? Không bao giờ - Hấn khẽ trẻ con chề môi nói

_Thừa nhận đi em nói cho biết Quân có đi hay không? - Nó khẽ ngắt yêu mũi hấn nói

_Ờ thì có, nhưng chỉ tí tí, tí chút tí nhỏ nhỏ nhỏ thiệt nhỏ luôn - Hấn khẽ cười hì hì nói

_Haha, được, em nói, em với Quân không đi chung, lần này em chỉ đi một mình thôi - Nó khẽ cười nói

_Vậy được, mà lát anh đưa em ra sân bay nhé? - Hấn cười yêu nói

_Cũng được, lần này em chỉ đi ít ngày thôi, sẽ nhanh chóng ‘giải quyết’ tất cả, ai tạo ra chuyến đi này, em sẽ phải ‘mời’ người đó nói chuyện phiếm thôi - Nó khẽ cười nụ cười bán nguyệt

_Sao? - Hấn khẽ hỏi lại vì nghe không rõ lắm

_Hi, không gì - Nó khẽ cười

_Đi thôi, đến giờ rồi - Nó khẽ quay lại đối diện mặt hấn cười bảo

_Em ra xe đi, anh đưa vali ra cho - Hấn nhìn nó cưng chiều nói

_Vâng - Nó ra xe, sau đó hấn cũng đưa vali ra xa, cả hai cùng tiến đến sân bay

_Sindy - Hoàng Quân thấy nó thì khẽ cười

_Đã xong? - Nó khẽ hỏi

_Xong rồi, khoang hạng nhất, duy nhất 1 ghế, và cũng đã bao trọn máy bay đó - Hoàng Quân cười nói

_Sao em không đi máy bay tư nhân? - Hấn đã thắc mắc từ lúc ngồi trên xe, đang lái đến sân bay tư nhân thì nó bảo ra sân bay công cộng của Anh, hơi bị bất ngờ đến giờ mới có cơ hội hỏi

_Việc này em muốn tự mình ra tay, không cần dùng máy bay tư nhân - Nó khẽ nói

_Sao em siêng thế - Hấn khẽ cảm thán, hấn là ghét nhân đi máy bay công cộng

_Haha, thôi em vào đây, anh ở nhà ngoan ngoan, chỉ cần em biết anh lén phén với cô nào, em nhất định không tha - Nó khẽ cười nói

_Nhất định không tha? - Hấn khẽ nói lại rồi cười

_Bye - Nó hun hấn cái rồi quay người vào trong nói vọng lại - Anh về đi, đừng đứng đây, em không thích đưa tiễn - Nó khẽ cười nói

_Vào đi anh về đây - Hấn nghe thế thì khẽ cười, nó cũng nghĩ thế nên vào trong lên máy bay, hiện giờ, hấn đang cười nhìn theo bóng máy bay cất cánh, liệu lần này hấn đã đưa tiễn nó, vậy chuyện xa cách như nó nghĩ có xảy ra?

58. Chương 57: Kế Hoạch Độc Ác

_Sắp xếp cho anh tôi rồi? - Nụ cười ác độc hiện hữu trên khuôn mặt dịu dàng hiền thực kia, đúng như lời người xưa hay nói, đừng bao giờ nhìn bề ngoài mà đánh giá một con người, có trách chắc phải trách ông trời, đã cho những người ác một cái mặt nạ quá hoàn mỹ

_Vâng thưa tiểu thư đã xong - Ten đàn em khề kinh hãi trước nụ cười ác độc kia, đúng là không gì độc bằng đàn bà

_Bắt đầu kế hoạch được rồi, tất cả cùng sẵn sàng, không được có bất cứ sai sót - Nụ cười ác độc không thể nào ác độc hơn hiện hữu

_Vâng - Tên đàn em hơi sợ nói

_Lui ra - Cô gái kia khề nói, tên đàn em cũng lui ra và đóng cửa lại

_Lâm Khải Phong, đừng trách em đã lôi anh vào cuộc chơi này, vì nếu anh đã không giúp em đạt được anh ta, thì chính em sẽ cho anh giúp em mà bản thân không hay biết, haha, đó là cái giá khi đã xem nhẹ tôi - Cô gái kia không ai khác chính là Lâm Tường Vy, em họ Phong, Cô ta thật là ác đến đâu? Liệu có thể hoá dữ thành lành như trước?

~*~*~*Ta là giải phân cách đáng yêu.*~*~*

_Anh đứng đây đợi, em đi mua đồ - Hồng Anh khề cười nhẹ nói khi cả hai đang ở Trung tâm thương mại

_Ừ anh biết rồi - Phong cười duyên lộ ra hai cái núm đồng tiền đáng yêu nói

_Ủa? Kia không phải Hoàng Quân sao? - Phong khề cười nói rồi tiến lại phía Hoàng Quân

_Anh Quân, đang làm gì đấy - Phong cười hỏi

_À đi mua ít đồ - Hoàng Quân thấy Phong thì cười nói - Em làm gì ở đây?

_Em cùng Hồng Anh đi mua đồ, Hồng Anh vào trong rồi - Phong khề cười nói

_Ra vậy, anh mua đồ đi du lịch - Hoàng Quân khề cười ngọt, anh chính là sắp đi du lịch cùng Băng Nghi, Băng Nghi nói muốn cùng đi chơi rồi cỡ một tuần về chuẩn bị sinh nhật cho Tuyết Nhi, thật là hạnh phúc mà, chỉ cần nghĩ đến sẽ đi chơi cùng Băng Nghi là anh lại không thể nhịn cười được

_Haha, anh cười ngượng ngượng là biết rồi, đi chơi với người yêu sao? - Phong khề nháy mắt cười cùng với đồng tiền khiến anh đẹp hết nam thần như hần

_Đúng thế, mà hay em gia nhập biệt đội hot boy hot girl của anh đi, em mà vào đảm bảo là đứng đầu nha - Hoàng Quân khề dụ dỗ

_Thôi cho em xin, em biết em đẹp sẵn rồi, haha, Phó Anvil không làm, đi làm đàn em anh, em chưa ngốc đến đó đâu - Phong cười lớn nói, không giữ tí thể diện nào cho Hoàng Quân

_Ais, chẳng giữ anh tí thể diện nào cho anh cả, được vào đó là phước ba đời em rồi nha, thôi anh đi đây, trễ giờ hẹn rồi, lần sau nói tiếp - Hoàng Quân nhăn mặt rồi cười lớn nói

_Bye - Phong che miệng cười, Hoàng Quân đang đi thì đụng vào ai đó

_Xin lỗi - Hoàng Quân vội xin lỗi thì người đó cũng gạt đầu cái thì Hoàng Quân nhanh chóng đi vội ra khỏi trung tâm thương mại

_Gì thế nhỉ? - Phong thấy nơi Quân bị đụng lúc nãy rớt ra một tờ giấy thì lại nhặt

_Chắc nãy bị đụng vào nên rớt ra rồi, gì đây? Trán Hoàng Quân? Vé máy bay sang Trung Quốc? - Phong khề đọc tờ giấy và nghĩ 'chắc đi du lịch sang Trung Quốc đây mà'

_Đi nhanh thế, vậy lát ghé nhà Tuyết Nhi nhờ Nhi đưa lại giùm vậy - Phong khề cười rồi cũng lại đợi Hồng Anh sau đó đưa Anh về nhà rồi ghé sang nhà Nó với Hần định nhờ Nó chuyển tờ giấy đến cho Quân

~*~*~*Tại biệt thự nhà chung của Hần với Nó*

~_Đến đây làm gì? - Hấn cho Phong vào nhà nói một câu rất ư là tỉnh

_Đang trách tao phiền mày sao? - Phong khẽ nhăn mặt, lâu lâu ghé qua nhà thằng bạn thân, nó lại chưa để mình ngồi ấm ghế thì muốn đuổi về, thân quá nó thế, haizzzzzzzz

_Ừ haha - Hấn cười

_Chó nha, mà yên tâm, tao đến tìm Tuyết Nhi, không tìm mày đâu thằng chó - Phong nhăn mặt nói

_Chó cái đầu mày, Vợ tao để ày gọi tên thế hả? Tuyết Nhi nhà tao đi công tác rồi - Nhắc đến nó thì hấn khẽ cười

_Vậy sao? Haizz, vậy mày đưa cái này cho Quân giùm tao - Phong lấy trong túi ra cái vé máy bay Quân đánh rơi khi nãy - Nãy gặp nhau, Quân bị rơi cái vé máy bay này, nghe nói là cùng người yêu đi du lịch, rơi cái vé này thì làm sao mà đi, nên nhờ mày chuyển lại cho anh - Phong khẽ nói

_Cùng người yêu á? Anh ta mà cũng có người yêu được à? - Hấn khẽ cau mày

_Thôi tao về đây, bye, mày ở nhà vui vẻ, cô đơn mình nha con - Phong cười trêu chọc rồi ra xe về

_Để xem anh ta cùng bạn gái đi đâu đây - Hấn cầm cái vé máy bay lên xem

_Vé Máy Bay sang Trung Quốc? - Hấn khẽ đọc rồi ngẫm nghĩ lại - Không phải Tuyết Nhi cũng sang Trung Quốc sao? - Ánh mắt hấn khẽ trùng xuống

_Em nói dối anh? Không cùng Hoàng Quân đi sao? Giả dối, Người yêu cơ đấy, Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, tôi nhất định không để cho hai người đi với nhau để dằng thế đâu - Hấn tức giận hất hết tất cả thứ trên bàn, xé luôn cả vé máy bay đó

_Chết tiệt - Hấn khẽ gầm lên rồi lái xe đến bar

Tại Bar Kite

Hấn sau khi vào bar thì uống hết ly này đến ly khác, nốc hết ba bốn chai rượu loại mạnh, hấn thật sự mong bây giờ mình có thể say, vì hấn muốn quên đi tất cả, hấn đã hứa sẽ tin nó, nhưng giờ hấn đang làm gì? hấn vừa mới nhận ra, hấn thật không thể nào nghĩ thêm được gì nữa, hấn cũng nhận ra là khi hấn càng uống thì lại càng tỉnh, thế nên cứ thế mà uống hết ly này đến ly khác

_Anh à, có tâm sự sao? Uống với em nhé - Một cô gái có gương mặt vừa sắc sảo vừa mang rất nhiều nét dịu dàng nhưng lại có nụ cười ác độc khiến người khác nhìn vào thật không nhận ra đây là loại gì, mặc trên mình bộ đồ cái gì cần che không che, cái gì cần hở không hở, cô ta có thể gọi là cực sexy

_Biến - Hấn khẽ đau đớn gầm lên nói

_Ngoan nào, quên đi, quên cô ta đi, em sẽ khiến anh quên đi một mối, đau đớn? - Thật ra đó là Lâm Tường Vy nói bằng giọng nhẹ nhàng dụ dỗ

_Thật sao? - Hấn trong mơ hồ cộng với men rượu nên chỉ nghe được là sẽ có người giúp hấn quên đi một mối, đau đớn thì lập tức dịu lại

_Thật - Tường Vy khẽ cười khi thấy mọi thứ đã thành công

_Được...được - Hấn khẽ gật gù rồi tự nhiên giờ rượu mới thấm vào cơ thể, thế là nằm gục luôn, chẳng biết trời chẳng gì, cả nhắc tay cũng chẳng nổi

Hình ảnh một cô gái xinh đẹp ăn mặc hở hang đang đỡ trên người một chàng trai khô ngô tuần tú say rượu ra khỏi quán bar lớn nhất thành phố trong một nụ cười trên môi cực kì độc ác

59. Chương 58: Tình Yêu Dành Cho Thần Tượng

Chap này mình sẽ dành để nói về nó cùng TFBOYS nhé, hôm nay mình up tận hai chap, 1 sáng 1 chiều, sáng là nó và TFBOYS, chiều sẽ trở lại là Hấn với Nó nhé, mong các bạn đọc chap này, đồng thời chap này

mình cũng thay tất cả các TDT đại diện là Nó thể hiện tình cảm của mình với TFBOYS, cảm ơn các bạn đọc nhiều ạ

Tại Trung Quốc

(Từ chap này toàn bộ đều xem như nói tiếng Trung nhé)

_Cho xe đến quảng trường Bắc Kinh - Nó vào xe riêng đã được chuẩn bị sẵn nói, vì trước giờ nó rất hay lui tới Trung Quốc nên đương nhiên cũng có một công ty rất lớn trực thuộc của tập đoàn Royal, có công ty thì đương nhiên cũng sẽ có nhà, hôm nay đồng thời ngày nó vừa đến Trung Quốc cũng là ngày TFBOYS có buổi diễn liveshow ở quảng trường Bắc Kinh

_Vâng - Vị tài xế kính trọng đáp, ông là người tài xế giỏi nhất ở Trung Quốc nên được một công ty mua về, sáng nay vừa đi làm lại nhận được nhiệm vụ rước cô gái trẻ này, ông cũng biết nội nhìn bề ngoài, cô không phải tầm thường

_Ông biết TFBOYS chứ? - Nó khẽ hỏi trong không khí im lặng của dè dặt của vị tài xế

_Dạ...dạ? Vâng, tôi biết, đó là ba cậu bé rất nổi ở nước chúng tôi - Ông khẽ kính cẩn đáp, hỏi gì không hỏi, lại hỏi ba cậu bé đó? Người Trung Quốc ai mà lại không biết họ?

_Cứ bình thường đi, tôi không giết ông đâu - Nó khẽ cười khi thấy vẻ mặt lo lắng của vị tài xế, nó biết ông ấy đang lo sợ gì mà, nó đáng sợ lắm sao?

_Vâng, cảm ơn tiểu thư - Vị tài xế khẽ giật mình rồi bình tĩnh lại tí

_Quản Lý Tô nói ông là người lái xe giỏi nhất ở Trung Quốc? - Nó khẽ hỏi, chẳng biết sao chỉ cần nghĩ đến sắp được gặp ba bảo bối kia là lòng nó hưng phấn hẳn, trước khi chết được gặp ba bảo bối đó lần cuối, quả thật không hối tiếc, nó cũng chẳng ngờ lòng hưng phấn đến nỗi có thể nói chuyện phiếm với người mới quen? Thật nực cười

_Vâng, tiểu thư quá khen - Ông khẽ nghĩ “Cô gái này không hề kiêu ngạo, lại xinh đẹp tài giỏi, chắc chắn là người tài đức vẹn toàn”

Thoáng chốc đã đến Quảng Trường ở Bắc Kinh, quả thật ngoài tưởng tượng, các Tứ Diệp Thảo đứng có thể nói là khắp con đường, dài hàng trăm km, các Tứ Diệp Thảo này là những người có vé mà đã nhiều thế, may mà một vé tương đương 10 triệu Việt Nam, khẽ lấy mắt kính đeo vào rồi bước đến đó

_Các em làm rất tốt - Nó khẽ cười hài lòng nói rồi bước vào trong

_Xin hỏi cô có vé vào cổng không? - Người soát vé khẽ nhìn nó hỏi, mặc dù nó rất xinh đẹp đeo kính tím than nhìn rất huyền bí, muốn cho nó vào ngay để lấy điểm, nhưng anh vẫn nên nghĩ đến công việc mình thì vẫn tốt hơn

_Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi - Nó khẽ nhăn mặt khi phải đọc cả họ lẫn tên mình như thế, nhưng Quân đã nói chỉ cần muốn vào cứ nói họ tên là họ sẽ tự biết, vì Quân đã thông báo trước với bên phía công ty rồi, sẽ có người rất rất đặc biệt sẽ đến, tên Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi

_À à vâng vâng, mời cô vào - Người soát vé khẽ hoảng hốt, cô gái xinh đẹp tuyệt trần này là người mà Quản Lý đặc biệt bắt anh học thuộc tên đây sao? Quả nhiên không khiến anh thất vọng

_Kêu quản lý gặp tôi, ngay và luôn - Nó khẽ nói nhỏ rồi bước vào trong

_Vâng tiểu thư gọi tôi - Người Quản Lý khi này đang tất bật làm việc để chuẩn bị thì nói cô gái này đến, cô gái này chính là do con trai tập đoàn Trần thị đích thân sắp xếp cho cô gái này, đến suy cho cùng, cô gái này cũng không hề tầm thường, nhìn vẻ bề ngoài, anh khẽ đánh giá, cô gái này dù đeo kính to bản nhưng vẫn không thể nào che hết được sự xinh đẹp và quyết rũ toát ra

_Sắp xếp cho tôi chỗ ngồi nơi có thể nhìn thấy tất cả các hoạt động của từng thành viên TFBOYS - Nó khẽ nói

_Vâng - Người quản lý nghe xong thì lập tức đi nhanh chuẩn bị, nó được sắp xếp ở vị trí cao nhất, cũng có nghĩa là gần nhất với TFBOYS

_Lui đi - Nó khê nói với người quản lý rồi khê gỡ bỏ mắt kính ra, khiến vị quản lý bất ngờ, cô gái này, đẹp hơn ngàn lần khi nãy anh tưởng tượng, nhưng cũng khê lui đi, nhưng có một chút gì đó gọi là luyến tiếc

_Cô gái này mình đã thấy ở đâu rồi ấy nhỉ? - Người quản lý khê gõ gõ đầu vừa bước vào trong hậu trường, bắt đầu chương trình

_Sau đây xin mời TFBOYS bước ra sân khấu - Vị MC cười tươi nói - Nào, mời các em ra đây, mời các em tự giới thiệu nào

_Xin chào mọi người, tôi là TFBOYS Vương Tuấn Khải, trưởng nhóm TFBOYS, người đảm nhận sự đẹp trai và bình tĩnh nhất nhóm - Vương Tuấn Khải cười tự tin làm lộ ra hai cái răng khểnh cực soái nói, các Tiểu Bàng Giải (fans Khải) nhón nhào lên

_Chào mọi người, tớ là TFBOYS Vương Nguyên, đảm nhận sự dễ thương, đáng yêu nhất a~ - Vương Nguyên nháy mắt nói khiến tất cả các Tiểu Thương Viên la hét lên vì nét đáng yêu đó

_Chào mọi người, em là TFBOYS Dịch Dương Thiên Tỉ, là người cool nhất, an tĩnh nhất và cũng là người nhỏ tuổi nhất - Dịch Dương Thiên Tỉ cười tươi, lộ ra hai cái lúm đồng tiền nhỏ hai bên trông cực cool men nha

_Vậy hãy cho tôi biết, trong buổi gặp mặt fans này, các em sẽ diễn bài gì nào? - Vị MC cười hỏi

_Sủng Ái và Young ạ - Vương Tuấn Khải cười nhìn hai thành viên còn lại nói

_Được, và sau đây, Sủng Ái cùng Young - Vị MC tiến vào trong, để lại cho TFBOYS, ba vị thiên thần hay cách khác được nói là Bảo bối chiếm lĩnh toàn sân khấu rộng lớn cùng các fans hâm mộ, những vũ điệu sôi nổi, đáng yêu của Sủng Ái, vũ điệu nhẹ nhàng của Young, giọng hát trầm ấm của Khải, Ngọt Ngào của Vương Nguyên và Quyển Rũ của Thiên Tỉ, tất cả đều làm sân khấu như sáng lên, các Tứ Diệp Thảo ai ai cũng nhún nhảy theo TFBOYS, chỉ có nó là ngồi một chỗ để ý từng động tác, cử chỉ của TFBOYS, trong mắt hết thấy đều là sự ngọt ngào

_Các em lớn rồi - Nó khê cười âm áp, cái cười này, là cái không phải lần đầu tiên xuất hiện, nhưng khiến nó lộ diện, chỉ có thể là TFBOYS

Mọi thứ kết thúc, nó khê mãn nguyện hài lòng với thành tích của TFBOYS lần này, cho xe tiến về công ty TF, phía trước xe nó là xe của TFBOYS, ba cậu bé hồn nhiên, vô tư, Khải đao vô tư, hồn nhiên, Nguyên Nhi ngọt ngào, sôi nổi, Thiên Tỉ âm áp, luôn chịu đựng khiến các fans luôn đau lòng mà không thể không yêu thương, TFBOYS là thế, mang nét trẻ con, ngọt ngào, lại mang chút nét người lớn, muốn tự mình gánh vác, chuyện gì cũng để trong lòng, vì thế đó luôn là việc khiến các Tứ Diệp Thảo thật muốn chia sẻ cho ba cậu bé, nhưng lại bị sự người lớn đó cầm cự đến đau lòng, và tin rằng, mỗi Tứ Diệp Thảo đều biết, đó cũng là nguyên nhân khiến TFBOYS thành công như hôm nay, sự nỗ lực, kiên trì luôn hiện hữu, TFBOYS không phải là nổi tiếng đến nỗi tất cả các nước trên thế giới đều biết, nhưng là nhóm duy nhất còn lưu giữ lại sự hồn nhiên vô ưu vô lo. không biết mưu tính mà những ca sĩ thần tượng bây giờ không có, nếu có người nói TFBOYS là ba đứa trẻ chưa dứt sữa mẹ mà bày đặt ca hát, thì tin chắc các Tứ Diệp Thảo liền sẽ nói rằng: "Họ còn nhỏ nhưng tài cao, đôi khi họ còn hay hơn cả Idol của bạn đấy, với lại vì họ còn nhỏ, họ là chính họ mà không giả tạo nên chúng tôi mới yêu thương họ hết mực như thế" Giới Showbiz là giới rất phức tạp, mặc dù là người có nhiều kinh nghiệm cũng chưa chắc có thể đứng vững trên nó, huống chi lại là ba bảo bối 10x ấy, vì vậy lại càng khiến các Tứ Diệp Thảo không khỏi không lo lắng nhiều hơn nữa, chăm sóc từng chút một, mỗi người một ít một ít, tin rằng chỉ cần tập hợp lại tất cả sẽ hình thành được lớp màn bảo vệ chắc chắn, chỉ cần ba bảo bối đó cứ vô ưu vô lo, không muộn phiền, chỉ cần dùng giọng ca và sự nỗ lực vượt xa của mình là đủ, những việc khác, những muộn phiền, cứ hãy để các Tứ Diệp Thảo gánh vác, vì đó mới chính là ước nguyện của chúng tôi, của ba cậu bé, được bảo vệ ba bảo bối đó, chính là niềm tự hào của các Tứ Diệp Thảo

_Thưa Tổng giám đốc, có người muốn gặp ngài - Nó vào công ty, đi thẳng lên phòng Tổng giám đốc công ty, Thư kí thấy thế thì vào báo

_Nói tôi đang bận - TGD vẫn không ngẩng đầu lên nói

_Thư kí, TGD có trong phòng không? - Người quản lý lúc còn ở quảng trường Bắc Kinh tiếp nó lại hỏi,

thấy nó thì khê bất ngờ - Á, có phải cô phải là Công Chúa Hoàng gia Anh mà còn là con gái chủ tịch tập đoàn Royal? - Người quản lý khi này như đã thấy nó như đã thấy ở đâu, khi về xe của TFBOYS cầm tờ báo mới thấy, đó là cô gái hay được đăng báo với vẻ xinh đẹp và tài giỏi, con nữ hoàng Anh và ông chủ tịch tập đoàn Royal nổi tiếng thế giới, nhìn mà anh thấy choáng, thật không ngờ là mình lại được gặp, ngoài đời còn đẹp hơn trong ảnh nên anh nhớ mãi

_Ừ - Nó khê gật đầu

_Này, cô ấy đến đây làm gì - Vị quản lý khê hỏi quản lý

_Vâng cô ấy muốn gặp tổng giám đốc nhưng tổng giám đốc nói đang bận - Thư kí khê ngạc nhiên khi nghe vị quản lý này kể danh phận cô gái ấy, quả nhiên rất xinh đẹp, có tí ghen tị

_Vậy thì mau cho vào, đợi thêm tí cô ấy búng luôn cái công ty này đấy - Người Quản Lý lo lắng không để ý thư kí vào luôn phòng tổng giám đốc, ban đầu mặt tổng giám đốc nhăn lại rồi khê bất ngờ và cuối cùng là chuyển sang hoảng hốt gật đầu liên tục

_Mời cô vào ạ - Vị quản lý cúi người 90 độ

_Mời mời cô ngồi - Tổng giám đốc TF tươi cười nói, người này cũng khá trẻ, cũng chỉ tầm 30 đến 35 tuổi

_Ông biết tôi vì sao đến đây chứ? - Nó khê ngồi chéo chân bắt đầu lạnh lại nói

_Vâng...Tôi xin lỗi nhưng tôi thật sự không biết - vị Tổng Giám Đốc có tí sợ hãi, cũng đúng mà nhỉ? Có ai lại không sợ khi có người lớn như nó đến gặp?

_Dạo này anh có nghe đến việc mỗi thành viên trong TFBOYS đều bị ngược đãi? - Nó khê nói, trong mắt nó giờ chỉ còn lại băng giá

_Tôi..tôi...đó đó không phải thật đâu - TGD khê sợ hãi nói

_Anh nghĩ tôi không thể điều tra? - Nó khê cười lạnh

_Tôi..tôi - TGD khê sợ hãi, anh chưa bao giờ thấy người nào có vẻ ung dung thế nhưng lại khiến anh lạnh run người thế này

_Tôi nói lần này cũng như lần cuối, từ nay, nếu TFBOYS có bất cứ phiền hà nào, chỉ cần tôi biết, tôi nhất định sẽ cho cái công ty này thành không khí - Nó khê lạnh nhạt nói, trong giọng có chút đe dọa

_Tôi...tôi xin lỗi - TGD lo lắng nói

_Nhất định không được để ba bảo bối của tôi phiền não, nếu không, cả bản thân anh cũng khó nguyên vẹn - Nó hừ lạnh nói rồi đứng dậy, đi ra khỏi phòng, vị tổng giám đốc kia giờ vẫn còn như đứng tim

_Tôi nhất định phải bảo vệ các bảo bối các em - Nó khê cười nhìn vào phòng luyện tập nhảy của ba thiên thần mang nụ cười nơi địa ngục của nó, có trời mới biết, lúc trước khi quen biết TFBOYS, cả một hế rãng cũng không có, nhưng chỉ một lần nhìn hình ba cậu bé bảo bối đó, nó đã nở nụ cười đầu tiên, quyết tâm bảo vệ sự hồn nhiên ấy

_Có cần tôi cho cô vào gặp TFBOYS không? - Vị Tổng Giám Đốc vẫn đi theo sau nó này giờ khê hỏi

_Không cần, chỉ cần nói với ba bảo bối đó, có người ẩn danh giúp đỡ, và hãy cố gắng sống cuộc sống vô ưu vô sầu, đó chính là món quà cảm tạ mà tôi cần nhất - Nó khê cười nói, khiến vị tổng giám đốc đứng bên cạnh khê bất ngờ, cũng lưu tâm luôn nụ cười đó, người con gái này, quả thật khiến người ta hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, nhưng cũng chỉ có thể ngắm mà không thể đụng vào

_Vâng - Vị Tổng Giám Đốc kính cẩn nói

_Trong ba ngày này, sắp xếp cho TFBOYS đến khách sạn lớn nhất thành phố luyện tập nhảy, có cơ hội tôi sẽ cho các bảo bối đó sang biểu diễn ở Anh quốc - Nó khê nói

_Vâng - Vị tổng giám đốc gật gù nói, nói xong thì nó đi luôn, chủ yếu sắp xếp 3 ngày đó tập nhảy ở khách sạn lớn nhất thành phố là vì nó cũng ở khách sạn đó, nó muốn dành 3 ngày đến để yên lặng dõi theo ba bảo bối đó, yêu mà không thể với đến được đó chính là cái giá của fans hâm mộ

60. Chương 59: Xin Lỗi Vì Đã Làm Phiền

~~Bốn ngày sau

~~ Nó về Anh Quốc, bốn ngày qua thật sự rất vui, nhưng lạ nha, hần hoàn toàn không gọi cho nó, nhưng cũng không sao, có lẽ hần không muốn làm phiền nó hay là bận quá, về nhất định nó sẽ kể lại cho hần nghe, nghĩ đến mà vui, trong ba ngày qua, từng giờ từng phút nó đều từ xa nhìn ba bảo bối, lòng thật vui lên nhiều mà, nó cũng đã nói chuyện với Khải, nhưng với tư cách là một người quản lý khách sạn, rõ là khách sạn đó trực thuộc công ty nhà nó nhưng giờ lại phải như thế, nhưng vui nha

_Sao không nghe máy chứ - Nó khẽ cau mày, tại sao cứ gọi điện thoại hoài mà hần không nghe máy, rõ là hần biết hôm nay nó về mà, Quân với Nghi thì đã đi du lịch, thật bó tay mà - Đi taxi vậy - Nó khẽ nhăn mặt rồi bắt taxi về nhà

_*Bịch* - Chiếc vali trên tay nó rơi xuống, một giọt nước mắt khẽ rơi xuống, nhưng một suy nghĩ đột nhiên lại hiện lên, nó phải tin tưởng hần, có lẽ chỉ là hiểu lầm, hiện giờ, tại phòng khách được gọi là biệt thự chung của nó với hần, hần đang say đắm trong nụ hôn với Tường Vy, khẽ buông cô ta ra, nhìn thấy nó, nhưng không như nó nghĩ, hần sẽ như lần trước lại vội vàng giải thích, nhưng hiện giờ, hần đã và đang tỉnh bơ cười đều

_Tôi cần một lời giải thích - Nó khẽ nhìn hần, thất vọng là hai chữ mà bây giờ đang hiện hữu trong lòng nó, nhưng nó vẫn chọn tin hần, nó không muốn lại khiến hần phải đau khổ

_Anh à... - Tường Vy nũng nịu nói

_Yên tâm, ngoan - Hần nhẹ nhàng ân cần dỗ ngọt quay qua nhìn nó ánh mắt khinh thường nói - Như những gì cô thấy

_Anh đang làm gì anh biết không hả? - Nó khẽ đau lòng nói

_Biết tôi mới làm - Hần cố cứng rắn nói, bốn ngày qua, không tin hần, không điện thoại, hần nhớ nó đến phát điên lên, nhưng lại bị sự tự trọng của mình mà luôn cố gắng, đến nỗi ngày nào cũng tạo việc thật nhiều ở công ty để làm, từ việc lớn nhất đến việc nhỏ nhất và không có việc hần cũng làm thành có việc, tối thì lại gọi người đàn bà này đến để tạo việc làm, nhưng khi đang làm chuyện ** giữa chừng thì lại nhìn thấy gương mặt tươi cười của nó hiện ra, khiến tất cả hoạt động như cứng đờ, đuổi cô ta về nhà, xong thì lại cứ cầm điện thoại lên, rồi lại buông xuống, quảng cho điện thoại hư rồi lại vội vã thay cái sim cũ vào cái mới, riết tính đến giờ hần cũng thay tận hơn 30 cái, đuổi người đàn bà kia rồi đến sáng lại tìm cô ta, hần thật không biết mình trở thành người gì đây, hần tự nhận mình hơn cả thằng điên nữa là...

_Anh sẽ không hối hận? - Một giọt nước mắt lăn dài trên má

_Còn phải hỏi? Cô chắc cũng đã biết kết quả trong lòng rồi chứ nhỉ? - Hần bề ngoài nhìn rất kiên định, nhưng tay thì lại ra sức bóp chặt lại, đến nỗi cả tay cũng bật máu cả rồi

_Nói tất cả chỉ là hiểu lầm đi - Nó khẽ gắng gượng, có thể nói là dùng ánh mắt van xin, tìm nó, thất vọng lại rồi

_Tôi nghĩ cô không muốn tôi nói dối? - Hần lạnh nhạt nói

_Xem ra tôi đã nhìn lầm anh - Nó khẽ đau lòng cười chua xót nói

_Đúng vậy, tôi cũng nhìn lầm cô, chúng ta chia tay đi - Hần thoáng chút đau lòng khi thấy giọt nước mắt của nó, nhưng khi nhớ đến chuyện nó cùng Trần Hoàng Quân kia đi du lịch cùng nhau mà nói dối hần thì hần đã gạt phăng đi cái ý nghĩ ấy

_Đây là lời anh nói? - Nó khẽ đau lòng hỏi lại, đôi khi, chuyện đời ít ai biết trước được sau này mình sẽ thế nào, dù là nhà tiên tri, cũng không ai có thể đoán được ngày mình chết mà đúng không? Nó cũng thế, cũng đã nghĩ khi về sẽ vui vẻ hạnh phúc kể lại những chuyện mình làm ở Trung Quốc cho hần nghe, nhưng xem ra, là không được rồi

_Được, Xin Lỗi Vì Đã Làm Phiền - Nó nói mà lòng đột nhiên dâng lên hần, xem như lần này, nó buông đi, dù sao cũng sắp chết, thôi thì cho hần một tình yêu mới đi, lần này làm người khoan dung vậy, khẽ cười

chưa xót, rồi quay lưng, bước thẳng ra cửa không hề quay đầu lại, nhưng nó nào biết được, khi nó quay lưng bước đi được vài bước, hấn đã đẩy Tường Vy ra và đứng ngay cửa dõi theo từng bước đi chậm chạp mà kiên định của nó, cũng như thế, hấn nào biết được, khi nó quay đầu đi, cũng là lúc nước mắt lãnh dài và đồng thời, cũng là lúc hấn sẽ hối hận về chuyện này mãi mãi

~[Liệu như câu nó đã hỏi, Mãi Mãi Là Bao Xa? Liệu Mãi Mãi có thể làm cho tình yêu thật sự phai nhạt hay đậm sâu hơn? Liệu Mãi Mãi là sự hiện hữu của Nụ Cười hay Nước Mắt? Thời Gian sẽ chứng minh được tất cả]

~ Chap này hơi ngắn, mai tác giả sẽ up bù vào chap tiếp theo cho dài dài, vì mỗi chap là một nội dung khác nhau, nên không thể trộn lẫn được, các bạn thông cảm nhé...!!

61. Chương 60: Dù Tôi Làm Nhưng Tôi Đau Hơn Cô Ấy Nhiều

_Mặc cô ta đi Khỏi à - Tường Vy nũng nịu nói

_Cô về đi - Hấn lạnh nhạt nói, tim hấn, giờ đau lắm, nhưng do nó đau nên hấn đau hay do hấn đau vì những gì hấn làm?

_Không phải chúng ta đang tốt đẹp sao? Cô ta đã làm anh thành ra thế này sao lại phải vì cô ta mà trở nên thế này chứ - Tường Vy tức giận nói

_Biến, tôi làm gì cần cô dạy sao? Xem như tôi xin lỗi chuyện đêm mấy hôm trước - Hấn lạnh nhạt nói

_Vậy còn mấy đêm nay? - Tường Vy nhếch mép

_Mấy đêm nay tôi có đụng cô sao? - Hấn khẽ lạnh lùng nói

_Anh.... - Tường Vy giận đỏ mặt

_Dù tôi làm nhưng tôi đau hơn cô ấy nhiều - Hấn khẽ nói

_Nhưng... - Tường Vy bậm môi nói

_Về đi, đừng để tôi dùng biện pháp mạnh - Hấn dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn cô ta

_Đồ tồi - Tường Vy tức giận rồi đi luôn, đêm đó, cô ta đưa hấn về, hấn không biết sao ngủ tỉnh bơ, cả một cái đụng chạm cũng không có, thế nên cô ta đành bày trận như đã làm, thế rồi nghĩ mấy ngày sau sẽ có gì đó, ai ngờ mỗi lần hấn vừa định là lại tức giận dừng lại rồi đuổi cô ta về, quả là tức quá mà

Sau khi Tường Vy về, Hấn bực mình, đứng ngồi không yên, nhào đầu vào làm việc, đến tối, không biết sao bất giác nhớ nó nên phát điên lên, nhớ đến giọt nước mắt đó, là đau lòng sao? Thất vọng sao? Nhưng đáng lý người nên đau lòng, nên thất vọng là hấn mới đúng chứ, vô đầu bức tai, cuối cùng chẳng biết do ma xúi hay tim xúi, cầm áo khoác lên tiến thẳng lên xe hơi mà chạy, chạy về hướng vô định, nhưng con đường này, quen lắm, tay cứ cầm lái mà chạy cứ như quen thuộc từ lâu rồi, nhưng đầu thì vẫn đang nghĩ mông lung, thực chất chưa hề để ý được là mình đang đi đâu, dần dần, một toà lâu đài hiện lên, ngoài trời mưa từ lúc nào cũng không hay, cứ thế mà cho xe dừng trước cổng lớn của lâu đài Hoàng Gia Anh, bước ra khỏi xe, mặc trời mưa, cứ thế, cứ thế mà đứng dựa vào cửa xe hơi của mình, từng đợt, từng đợt mưa trôi qua, mưa rồi lại tạnh, tạnh rồi lại mưa, cứ thế mà của chục đợt mưa đã xối lên người hấn, lạnh sao? Hấn không biết lạnh, đau sao? Đau thể xác sao bằng tinh thần? Cũng chẳng biết sao, đợt mưa này cứ thế mà kéo dài

~*Bụp*~

Hấn ngã xuống đất, mệt mỏi, đau đớn, nước mắt lãnh lẽ cứ thế mà tuôn, thật chẳng biết đâu là nước mắt và đâu là mưa, tim nhói lên từng hồi, tự hỏi trái tim này liệu có phải của mình không? Tự nghĩ, mình đã chết rồi sao? Chết cũng tốt, chết thì hấn cũng không cần phải đau đớn nữa, không cần phải dối lòng nữa, không cần nhìn thấy những gì không muốn thấy, liệu chết, có phải là con đường tốt nhất khiến người ta quên đi mọi thứ, nhưng lạ quá, hấn cảm nhận được hơi ấm, hơi ấm mà chỉ có một người mới có thể mang lại cho hấn, dù trời lạnh, người kia cũng lạnh, nhưng tim hấn đã ấm hơn nhiều, ấm đến nỗi cả nụ cười cũng hé, hấn mong có thể dựa vào cơ thể này mãi, không lo nghĩ gì nữa, cứ thế mà dựa vào, tại sao mọi việc lại

thành ra thế này? Hắn tự cảm thấy mình tồi tệ hơn, hắn tự nghĩ nó phản bội mình, nhưng chứng cứ chỉ là lời nói kia, còn hắn thì sao? Bằng chứng hắn phản bội nó, rõ ràng hơn bao giờ hết. Tình yêu hắn dành cho nó, nó có thể nghi ngờ nhưng hắn chắc chắn là thật, còn nó? Tình yêu nó dành cho hắn liệu có như hắn dành cho nó không? Sao đau quá, nỗi đau không thể nói được gì cả, chỉ mong thời gian có thể dừng lại, dừng lại để hắn mãi mãi có thể yên bình bên hơi ấm này, có cái gì đó rất mềm và ấm áp, hắn yên giấc chìm vào giấc ngủ, được một lát, có cái gì đó ầm ầm chảy lên gương mặt hắn, sau đó thì hơi ấm quen thuộc biến mất hút, khẽ giật mình tỉnh giấc, hiện hắn đang nằm trên một chiếc giường màu tím, không cần nhìn cũng biết đó là giường nó, vậy nó đâu?

Cứ thế, hắn lao ra khỏi căn phòng to lớn đó, chạy khắp nơi, ánh mắt cứ thế mà đảo liên hồi, hình bóng đó, đúng thế, hắn đang tìm kiếm cái hình bóng mà mình hằng mong nhớ, hắn muốn hỏi rõ, hắn không tin, không tin nó phản bội hắn, là KHÔNG TIN đó, trong giấc mơ, hắn bỗng dưng nhớ lại giọt nước mắt đó, giọt nước mắt mà ánh mắt nó, hắn đã nhìn rõ, là đau đớn, thất vọng, xen lẫn buồn xuôi, không được, nếu thật sự không phải như thế, nhất định, hắn không để nó rời xa mình lần nữa

_Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, em đang ở đâu hả? Ra đây mau cho tôi - Hắn cứ thế mà hét lớn giữa bầu trời rộng lớn, rộng lớn đến nỗi khiến hắn sợ hãi, sợ hãi cái hình bóng đó sẽ một lần nữa biến mất khỏi mắt nhìn của hắn, ngày đó gần đến rồi, nó phản bội hắn hay gì cũng được, hắn chịu hết, chỉ cần sống bình an là đủ rồi, chỉ cần thế thôi, nếu nó có thể sống vui vẻ, chỉ cần thế thôi thì dù nó muốn làm gì cũng được, làm hắn đau cũng được, hắn nghĩ thông rồi, vì một khi không có nó, nó rời khỏi tầm mắt của mình, là hắn, hắn biết chính xác là bản thân mình cũng không thể nào sống nổi, thà cứ thế mà từ xa dõi theo nó, ít nhất trái tim hắn còn biết đập là thế nào, cứ như vậy, hắn chịu đựng tất, nhưng xin một điều, đừng xa hắn

_Aaaaa... - Tim hắn đập dồn dập, trụ một chân xuống đất, một chân đứng, tay ôm ngực - Tuyết..Tuyết Nhi..Anh biết lỗi rồi, đừng...xa anh mà.. Aaa - Hắn đau đớn gục xuống, lấy tay chống dưới đất...

Tại Sân Thượng Cao Nhất Của Tòa Lâu Đài

Một người con gái mái tóc tím than, ánh mắt hướng xuống khu vườn lâu đài, hình bóng người nào đó gục xuống, nước mắt, từng giọt, từng giọt cứ thế mà lăn dài, đau đớn làm sao tả nổi đây?

_Anh à, hạnh phúc nhé, em xin lỗi, có lẽ...em đi sớm một chút, sẽ tốt hơn - Nước mắt cứ thế mà chảy, mắt khẽ nhắm lại, dấu ấn trở nên sáng rực, hiện dấu ấn đã bị chia ra làm hai, máu từ đó cũng chảy từng giọt từng giọt

_Xin lỗi vì làm anh đau, nhưng chỉ lần này thôi, anh sẽ không cần phải đau đớn nữa đâu - Nó khẽ cười nhẹ, nụ cười này, là nụ cười nó hay cười riêng cho TFBOYS, cuối cùng, nụ cười này cũng hiện hữu, nhưng là dành cho hắn chứ không phải ai khác

Dần dần, cơ thể bắt đầu bay lên không trung, ánh sáng giờ đây không chỉ ở dấu ấn dính máu kia mà là phát ra từ khắp cơ thể, mắt bắt đầu chuyển sang màu tím, tóc từ chỉ có một ít tím than xen lẫn đen dần giờ dần trở nên tím hẳn, mái tóc được buộc lại một chụm, áo từ màu xanh chuyển hoàn toàn thành trắng tinh khôi, đôi chân trở thành chân trần và tay thì được buộc sợi dây ruy-băng màu tím xen kẽ nhau lên đến đầu gối, tay thì đến khuỷu tay, trên cổ, sợi dây chuyển hình cổ bốn lá biến mất mà thay vào đó là sợi dây hình trái tim màu tím, trông vừa nhu hoà nhưng lại hoà lẫn với màu trắng buốt, mọi thứ đều dần thay đổi, chỉ có gương mặt là vẫn như cũ mà thay vào đó đôi mắt nâu buồn được đổi bằng đôi mắt tím than đầy mê hoặc

Một chàng trai mái tóc xanh dương huyền ảo hào huyền cùng màu đen hoà hợp với nhau, khuôn mặt đẹp hơn cả trong tranh vẽ hoặc tượng tạc, nụ cười đáng yêu hé mở, ánh mắt yêu chiều nhìn người con gái trước mặt sau đó khẽ bắt màn lắc đầu và....

~~Lát sau tại phòng khách

_Thằng bé sao rồi? - Mẹ nó tức nữ hoàng Anh lo lắng hỏi

_Thưa nữ hoàng, cậu ấy không biết sao nhưng tim đập rất dữ dội, mặc dù cơ thể khoẻ mạnh nhưng lại không tài nào điều chỉnh được nhịp tim - Vị bác sĩ lo lắng nói

_Sao chứ? Được rồi, ông cứ chăm sóc thằng bé đi, lui ra - Nữ hoàng Anh khẽ lắc đầu chán nản nói

_Vâng - Vị bác sĩ hiền hậu lui ra, tình trạng cậu bé này là lần đầu ông gặp phải

_Mà thằng con tôi bị sao thế? - Ba hần lo lắng nói

_Tôi cũng không biết, người hầu trong lâu đài nói lúc đang dọn dẹp thì thấy cậu bé nằm dài trên sân vườn nên hoảng hốt đưa vào nhà và gọi bác sĩ - Ba nó day day hai trán nói

_Haizz, nhưng lạ cái là làm sao thằng Khải nó vào được? Trừ khi có người từ trong có chức vụ đưa vào - Mẹ nó khê thắc mắc nói

_Sao cơ? Có camera? - Ba nó như nẩy ra ý nghĩ nói

_Đúng rồi bạn già, xem camera xem - Ba hần nhảy cẫng lên nói

_Đúng ha, cho người lấy camera từ cổng hôm qua đến hôm nay trong cả lâu đài từ cổng đến vườn cho tôi - Mẹ nó nhanh chóng ra lệnh

_Vâng - Cô người hầu nhanh chóng đi lấy về xem

_Trời ạ, thằng con tôi dầm mưa 4 tiếng hơn - Ba hần hốt hoảng nói

_Con mình kia, vậy là Tuyết Nhi nó đưa thằng Khải vào - Mẹ nó khê nói

_Trời đất, hai đứa này điên sao? Còn con bé Tuyết Nhi nữa, không đưa thằng Khải vào mà còn ngồi cùng nó, trời đất quỷ thần ơi - Ba hần lo lắng nói

_Đưa vào rồi đưa vào rồi - Ba nó chỉ chỉ vào màn hình nói - Được rồi, xem như đã rõ

_Thật là.... - Mẹ nó lắc đầu nói, sao con bà lại sóng gió thế kia

_Cứ để thằng Khải dậy hỏi xem sao - Ba hần nói

_Ừ, giờ bọn mình già rồi mà còn chưa yên - Ba nó lắc đầu phiền não nói

_Haha, chuyện bọn trẻ để bọn nó giải quyết thôi, chúng ta cứ hỗ trợ theo hướng tích cực là được - Ba hần vui vẻ nói

_Ừ, mà bên tôi có máy điều trị mới, có cần tôi cho người đem thiết bị đó sang Mỹ cho chị Đình không? - Mẹ nó khê hỏi (Đình là mẹ ruột Hần)

_Được đó, cảm ơn hai người - Ba hần nhìn ba mẹ nó cảm tạ, chuyện vợ chồng ông thế nào, hai người này rõ nhất

_Bạn bè mấy chục năm mà ơn nghĩa gì ở đây, ra đánh cờ với tôi - Ba nó rủ rê

_Haha, đi đi, tôi đi chuẩn bị đồ ăn - Mẹ nó cười hiền nói

_Được, bọn tôi đi đây - Ba hần cười lớn cùng ba nó ra đánh cờ tướng

62. Chương 61: Vậy Ra Anh Cũng Là....?

_Ư ... - Hần khê mở mắt, hần đã nằm mơ, nằm mơ thấy nó chúc hần hạnh phúc, sau đó thì dần dần tan biến...

_Cậu tỉnh lại rồi sao? - Vị bác sĩ chăm sóc hần khê hỏi

_Tuyết...Tuyết Nhi...TUYẾT NHI - Hần khê nhớ lại, quỳnh quáng ngồi dậy chạy thẳng ra khỏi phòng

_Đây...này cậu bé - Vị bác sĩ hết cả hồn

_Khải? Sao con lại ra đây? Đã khỏe chưa? - Mẹ nó vừa từ ngoài vườn đem đồ ăn cho hai ông già kia thì vào thấy Hần thì hỏi

_Mẹ...mẹ à, Tuyết Nhi...Tuyết Nhi đâu? - Hần lo lắng gấp gáp hỏi (Từ lúc đính hôn rồi thì gọi luôn là mẹ ấy, vì xem như đã cưới ấy mà)

_Mẹ cũng không biết nữa, có lẽ đi công chuyện thôi, ta đã cho người đi tìm rồi, con đừng lo lắng - Mẹ nó dù hơi lo nhưng bà đã cho người đi tìm, bà cũng không biết nó đang làm gì

_Cô ấy gặp nguy hiểm rồi - Hắc khê nhớ lại trái tim mình đập lúc đó, cứ như đã chết vậy, chắc chắn không bình thường

_Sao? - Mẹ nó hoảng hốt

_Không còn thời gian nữa, con ổn rồi, con xin phép - Hắc vội vã chạy đến bang điều động người và đi tìm nó

~Tại Việt Nam

_Tỉnh rồi sao? - Chàng Ma khê cười nhẹ khi nó hơi mở mắt

_Ừm...Sao anh lại ở đây? Tôi chưa chết sao? - Nó khê nhớ lại nói, nó nhớ mình đã...

_Em sẽ chết, nhưng không phải bây giờ, đợi đến lúc, không cần em bảo, tôi vẫn sẽ đưa em đi - Chàng Ma cười duyên nói

_Anh đưa tôi đi? - Nó khê thắc mắc

_Vì tôi và em, có cùng nguồn gốc mà - Chàng Ma nháy mắt nói

_Anh...Vậy ra anh cũng là...? - Nó khê hỏi lấp lửng

_Đúng vậy, tôi cũng là thiên thần, và người đưa em đi sẽ là tôi - Chàng Ma cười ngọt ngào nói

_Tại sao không nói tôi ngay từ đầu, nhưng thật không tin - Nó khê lắc đầu không tin nói

_Được, vậy tôi làm cho em xem - Chàng Ma khê cười, búng tay một cái là biến mất

_Anh ta đâu rồi? - Nó khê cảm thấy kì lạ

_Đây này - Chàng ma cười lớn đứng phía sau lưng nó

_Anh thật sự là Thiên Thần như tôi sao? - Nó khê buồn buồn hỏi

_Ừ, em không sợ? - Chàng Ma vui vẻ hỏi

_Tại sao phải sợ? - Nó khê cười - Thiên thần chứ đâu phải ma

_Haha, thật không khiến tôi thất vọng nha - Chàng Ma cười nháy mắt nói

_Vậy ra anh nghĩ tôi sẽ sợ sao? - Nó khê cười hỏi

_Không hẳn thế, chỉ nghĩ em sẽ bất ngờ hét toáng lên hay gì đó - Chàng Ma khê để tay lên mặt suy nghĩ nói

_Haha, anh quá xem thường tôi rồi - Nó khê lắc đầu nói

_Em mạnh mẽ, vậy tại sao lại khóc vì hắc ta? - Chàng Ma dần trở nên nghiêm túc hắc nói

_Tôi... - Nó cùi mặt, thật không biết nói sao

_Cứ nghĩ đi, khi nào nghĩ ra hắc trả lời tôi, nhưng tôi còn muốn hỏi thêm một câu nữa - Chàng Ma khê cười buồn nói

_Uhm - Nó khê gật đầu, hình tượng nghiêm túc này, thật không hợp với anh ta tí nào

_Nếu cho em nói yêu tôi, nhưng em có thể đổi lại bằng sống hết cuộc sống với hắc ta, em sẽ nói chứ? - Chàng Ma khê nhìn thẳng vào mắt nó hỏi

_Không thể - Nó khê cười buồn lắc đầu

_Vậy em không muốn sống cùng hắc ta sao? Chỉ ba chữ mà khó đến thế sao? Chỉ ba chữ là em có thể quay về với hắc ta như trước, không cần biến lại về thiên thần nữa - Chàng Ma khê ngạc nhiên nói, anh nghĩ cô sẽ vui vẻ nói chứ, không phải là muốn sống cùng anh ta sao?

_Tôi muốn sống cuộc sống yên bình cùng Khải, nhưng nếu một khi tôi nói tôi yêu người khác ngoài anh ấy, anh nghĩ tôi có can đảm để về bên anh ấy sống bình thường như trước sao? - Nó khẽ cười nói, nó đã từng hứa lúc ở Trung Quốc, ngoài gia đình, Khải và TFBOYS, cô sẽ không yêu ai khác nữa cả, không yêu thì làm sao mà nói? Thích nói rất dễ, nhưng cũng cần phải có cảm xúc, nhưng còn yêu phải có tình cảm, nhưng không có thì nó biết lấy gì mà nói?

_Em yêu hẳn ta đến thế sao? - Chàng Ma đau đớn nói

_Tôi không muốn yêu anh ấy, lại càng không muốn anh ấy yêu tôi, vì một khi tôi biến mất, tình yêu ấy sẽ quay ngược lại, trở thành con dao đâm vào trái tim cả hai, tình yêu bắt đầu từ con tim, nhưng con tim lại bắt nguồn từ cảm xúc, yêu không phải là cảm động, mà là thật sự rung động, nếu giữa chết và sống, tôi nhất định chọn sống, nhưng nếu sống mà yêu, tình yêu ấy làm Khải hạnh phúc, tôi sẽ yêu dù chết hay sống, nhưng nếu tình yêu của tôi khiến anh ấy đau đớn, vậy thì tôi chọn không yêu, anh ấy phản bội tôi, nhưng tôi chỉ cần biết mình không phản bội anh ấy, chỉ cần thế là đủ - Nó khẽ cười nói

_Theo em, yêu là thế nào? - Chàng Ma hơi bị cuốn vào đó nói

_Là khi chỉ cần có một bàn tay ôm mình vào lòng, hưởng thụ được nhịp tim đập của đối phương vì mình, từng ngày từng giờ luôn yêu người đó, từng phút từng giây nhớ đây người đó, từng ngày từng giờ mãi dõi theo người đó, làm mọi việc không lý do, ích kỉ chỉ muốn người đó bên mình, cứ mãi nhìn về người đó, nguyện ý vì người đó mà làm tất cả mọi thứ, chỉ cần người đó hạnh phúc, còn nhiều lắm - Nó khẽ cười nói

_Nhiều vậy à - Chàng Ma lắc đầu nói - Cô lên phòng nghỉ đi

_Uhm - Nó cười rồi lên phòng, căn biệt thự được thiết kế y nguyên nhà ở Roseleg nên nó dễ dàng biết mình cần làm gì

_Em thật sự quá ngốc, em nghĩ khi em biến mất, hẳn ta sẽ hạnh phúc sao? Có thì cũng là nằm bại liệt thì có, chỉ cần em biến mất, nhịp tim anh ta cũng vì thế mà chết dần đi - Sau khi Nó lên phòng thì Chàng Ma hướng ánh mắt buồn nhìn lên phòng nó nói

~[Những thứ đối với ta là tốt, cũng chưa chắc là đối với người khác cũng tốt]

~

63. Chương 62: Xin Lỗi Vì Đã Không Tin Em

_Các người làm ăn kiểu gì vậy hả?? - Tường Vy tức giận tát mạnh vào mặt tên đàn em

_Tiểu thư, tôi tôi...tôi thật không biết cô ta đã đi đâu, người của chúng ta trong lâu đài nói không có cô ta, nhưng người xanh ở ngoài cũng nói... - Tên Đàn Em sợ hãi quỳ xuống nói

_Có tin tôi đi nói cho Đại ca nhà mấy người không hả? - Tường Vy tức giận nói

_Đừng..đừng mà, xin tiểu thư - Tên đàn em gập gập đầu nói

_Vậy thì dùng hết mọi cách, moi cô ta ra nhanh cho tôi - Tường Vy đập hết những đồ trong phòng lớn tiếng nói - Cút

_Dạ dạ - Tên đàn em sợ hãi chạy nhanh ra ngoài

_Cô ta đi đâu được chứ? Khải hiện đang cho người truy tìm, nếu không bắt cô ta về trước thì xem như kế hoạch toàn bộ thất bại - Tường Vy hướng ánh mắt cay độc về phía xa

_Mắt em thật đáng sợ nha - Một người đàn ông tương đối lớn tuổi hướng ánh nhìn trên đầu về phía cô ta nói

_Anh yêu à, sao lại ra đây? - Tường Vy trong chớp mắt biến mất cái ánh nhìn ác quỷ kia nói

_Nhớ em chứ sao - Người này là đại ca rất có thế lực của bang....

_Haha, được thôi - Tường Vy cười ngọt ngào

_Vào nào - Người đàn ông kia bế cô ta lên và bắt đầu *** (mọi người tự hiểu nha, mình không giỏi mấy vụ này, ghi ra cũng ngại ngại)

Tại chỗ Nó

_Em muốn về? - Chàng Ma cười dịu dàng khi thấy mặt nó cứ nhìn vào màn hình điện thoại để hình hấn

_Không có - Nó khẽ giấu cái điện thoại

_Chứ tại sao? - Chàng Ma khẽ cười hỏi

_Chỉ..chỉ là em đã hứa sẽ không để Khải phải cô đơn hoặc chờ đợi - Nó khẽ cúi mặt nói

_Vậy tại sao lại muốn về đến thế trong khi ban đầu là chính em muốn trở về làm thiên thần? - Chàng Ma cười hỏi

_Em..em.. - Nó không nói được lời nào

_Em đã xem lên lúc tôi làm phép thuật theo dõi và thấy hấn ta? - Chàng Ma khẽ cười hỏi

_Không...không có - Cứ như bị bắt trộm, nó liên tục giơ tay phủ nhận, mặt có hơi hoảng

_Haha, nói đi, tôi không làm gì em đâu - Chàng Ma hơi cười nói, nhìn phản ứng nó thế này, thật là buồn cười mà

_Ồ thì có - Nó khẽ gật nhẹ đầu

_Thật ra lúc đó em định qua hỏi anh xem hồi lúc làm thiên thần, em thường làm gì, nhưng khi qua thì.. - Nó khẽ cười ngại

_Em đã thấy những gì rồi, nói anh nghe xem? - Chàng Ma nháy mắt trêu chọc nói

_Thấy...thấy một video Khải đang chạy túa lưà tìm em, có chút hoảng hốt - Nó khẽ nhớ lại hình ảnh ấy mà đau lòng, hấn cứ thế mà xin nó đừng bỏ mình lại, nước mắt thì cứ vì thế mà lênh láng cả gương mặt xinh đẹp này, không phải là đã phản bội nó sao? Vậy còn tìm nó làm gì? Giải thích? Không có Khả năng, Xin lỗi? Lại càng không thể, nếu muốn hấn đã làm từ lâu rồi, “tại sao phải luôn khiến em không biết mình nên làm gì? Tại sao phải luôn khiến em vui rồi lại tạt một xô nước đá dội em về?” Nó khẽ nghĩ

_Em về đi, hãy tìm hiểu sự thật - Chàng Ma cười buồn rồi lại tươi lên

_Nhưng... - Nó hơi khó hiểu

_Từ đây đến ngày đó còn tận 3 tuần, hãy dùng thời gian này tìm hiểu sự thật mọi chuyện mà em đang nghĩ - Chàng Ma cười nhẹ nói

_Nhưng mà... - Nó chưa kịp nói hết thì chàng ma xen vào

_Đúng cái ngày đó, anh sẽ đến và đưa em đi, đừng hòng có thể ở lại, anh chỉ cho em tự do trong 3 tuần tới thôi, trong ba tuần tới anh sẽ không quan tâm chuyện của em nữa, hãy tự chăm sóc mình đi - Chàng Ma cười nói

_...Cám ơn anh - Nó cười biết ơn nói

_Được rồi, đi đi - Chàng Ma hơi cười

_Cám ơn đã chứa chấp em trong mấy ngày nay, đến ngày đó, nhất định em sẽ về - Nó cười cúi đầu nói

_Trong ba tuần này, tôi sẽ không xen vào bất cứ chuyện gì của em nữa đâu - Sau khi nó đi, Chàng Ma nhìn phía sau lưng nó thì khẽ buồn nói

Nơi Tường Vy

_Tiểu thư, có một đàn em cử chúng ta ở Việt Nam nói nhìn thấy cô ta - Tên đàn em mừng rỡ nói

_Được lắm, lập tức bắt con nhỏ đó cho tao, nhanh lên - Tường Vy cười ác độc nói

_Vâng - Tên đàn em khê cười

Tại bang Snow

_Chị Sandy - Vũ (Kan) Chạy nhanh vào nói

_Có chuyện gì sao? Đã biết Tuyết Nhi đi đâu chưa? - Thiên Kim cùng Hồng Anh đều quay lại hỏi

_Dạ rồi, trong bang mình, cấp dưới của em cũng đang lên tìm chị ấy, nhưng ghi thông tin là Tuyết Nhi chứ không phải là Sindy, tức là người đó không hề biết chị ấy là chủ bang mình - Kan khê nói

_Vậy nó đang ở đâu? - Thiên Kim lập tức hỏi

_Truyền lên là chị ấy đang ở Việt Nam - Kan khê nói - Nhưng em có cho người điều tra tất cả máy bay tư nhân lẫn công cộng đều không có tên chị ấy - Kan khê thắc mắc nói

_Sao cơ? Thôi, cứ cho người theo sát bọn người đang lên điều tra Tuyết Nhi, đi thông báo cho Minh Khải đi - Hồng Anh lo lắng nói

_Vâng - Kan nhanh chóng ra ngoài

_Tuyết Nhi ở Việt Nam, bà tin không? - Hồng Anh khê hỏi

_Không tin lắm, nhưng cũng có khả năng, nhưng tui cảm thấy có cái gì ở đây, Tui đã cho người điều tra rồi, nói người khiến con Nhi buồn bỏ đi tên Tường Vy, tức là em họ của thằng Phong đó - Thiên Kim khê nhìn Hồng Anh lo lắng nói

_Sao? Vậy...Phong... - Hồng Anh hơi lo lắng nói

_Còn có thông tin là Khải nó còn nghĩ con Nhi đang hẹn hò cùng với Ray, bà tin nổi không? - Thiên Kim khê nói tiếp

_Ai đời mà tin, Ray với Băng Nghi đã được Nhi hợp tác rồi mà, mới đó nghe noi hai người đó còn đi Hàn nữa mà - Hồng Anh lắc đầu nói

_Kan à - Thiên Kim khê nhắc điện thoại gọi Kan nói - Em gọi Khải, sẵn kêu Khải qua Snow tụi chị cần nó ít việc, sẵn bảo con Như với Phong qua luôn

_Vâng - Kan khê gật đầu nói rồi cúp

~|Lát sau|

~_Có gì nói nhanh đi, tui đang bận - Hắc nhần nhí nói, đang đi tìm nó thì bị gọi đến đây

_Hai bà kêu tui đến chi vậy, đang xem phim mà... - Xuân Như chu mỏ nói

_Em kêu anh đến có việc gì sao? - Phong nhìn Hồng Anh khê hỏi

_Ba người ngồi xuống đi, Việc Tuyết Nhi - Thiên Kim mặt hơi nghiêm lại, ba người kia cũng biết chuyện này không hề nhẹ nên cũng ngồi im

_Có phải ông nghĩ Nhi với Ray có vấn đề? - Thiên Kim nhìn Ray hỏi

_Sao biết? - Hắc khê bất ngờ

_Cái gì? Anh tui với con Nhi có vấn đề gì à? - Xuân Như lo lắng hỏi

_Khi nào tui hỏi đến bà hắc lên tiếng - Thiên Kim nhần mặt nói

_Tôi hỏi ông nữa, tại sao ông nghĩ thế - Thiên Kim nhìn Hắc hơi tức giận nói, dám nghĩ bạn mình như thế, muốn chết sao?

_Cô ấy nói dối tôi, bữa đó Nhi nói không đi Trung Quốc cùng Ray nhưng cuối cùng lại đi cùng Nhi, còn nói là đi du lịch với người yêu nữa - Hắc nghĩ đến thì hơi tức giận nói

_Tại sao nghĩ thế? Bằng chứng? - Hồng Anh hơi cau mày hỏi

_Thằng Phong bữa nó nói - Hấn nhìn Phong nói tiếp - Còn có vé máy bay sang Trung của Quân nữa

_Đúng mà, bữa nói chuyện với anh Quân. cái lúc tui với Hồng Anh đi mua đồ đó, anh Quân nói đi du lịch cùng người yêu, lúc bị va chạm, còn rơi ra tờ vé máy bay, do muốn đưa lại cho Quân nên sang tìm Nhi, ai ngờ không có Nhi nên đưa lại cho thằng Khải - Phong nhìn Thiên Kim cùng Hồng Anh nói

_Giờ tới bà, bữa Quân đi du lịch cùng ai? - Thiên Kim nhìn Như hơi bị gắc hời

_Đừng nhìn tôi thế, bữa hai tui cùng Bằng Nghi đi chơi ở Hàn mà - Xuân Như gãi gãi đầu nói

_Sao? - Hấn bắt ngờ hỏi

_Đúng mà, có hình nữa nè - Xuân Như lấy trong điện thoại ra tấm hình của Quân ôm Bằng Nghi chụp hình ngay sân bay Hàn Quốc

_Không thể nào - Hấn nhìn tấm hình hốt hoảng

_Đã sáng mắt ra chưa? - Thiên Kim liếc hấn nói

_Còn anh nữa, kế hoạch này chắc chắn do em anh làm ra đó - Hồng Anh nhìn Phong tức giận nói

_Anh... anh - Phong nhìn Hồng Anh vẻ vô (số) tội nói

_Có người đàn em của Snow lén lút tìm Tuyết Nhi, vẫn chưa biết tại sao nhưng đã cho người theo dõi, phát hiện Tuyết Nhi ở Việt Nam - Thiên Kim bắt chéo chân nói

_Thật sao? Đi, ngay bây giờ - Hấn định đứng dậy thì Hồng Anh kéo lại

_Ông ngồi yên đi, phải điều tra xem những người cấp dưới của tôi muốn gì, bọn tôi chưa đưa lệnh tìm kiếm mà chúng đã tìm, chắc chắn là có mục đích khác - Thiên Kim bình thản nói

_Được, từ nay mọi việc cứ như bình thường, ông hãy cứ qua lại với em họ Phong đi, lần này cô ta là người có lợi nhất, tại sao đã tổng về Pháp mà vẫn có thể trở lại Anh? Tôi nghĩ chuyện này không hề dễ dàng đâu - Thiên Kim hướng ánh nhìn sắc bén về phía Phong rồi hướng sang Hồng Anh

_Ừ - Hấn hơi khó chịu nói

_Còn Anh, lần này còn làm gì mà giúp cho cô ta nữa là chết với em - Hồng Anh liếc Phong một cái nói

_Anh biết rồi, hix, đừng giận anh mà - Làm gì làm chứ giữa cô em không nghe lời kia, anh chỉ đứng về phía Hồng Anh thôi, dám lợi dụng anh, thật đáng chết mà, hừ

_Vậy kế hoạch bắt đầu, Khải, nhớ cứ bình thường với cô ta như chưa có chuyện gì xảy ra, cũng hạn chế gặp cô ta đi - Thiên Kim liếc hấn một cái nói

_Biết - Hấn phiền não nói, nhớ đến giọt nước mắt kia, tim lại bóp chặt lại

_Xin Lỗi Vì Đã Không Tin Em - Hấn nhìn hình nó trong điện thoại, một giọt nước mắt rơi xuống, nếu ngày đó, hấn điều tra kĩ hơn, sẽ không phải để nó đau lòng như thế, sẽ không phải khiến mình xa vào lưới của con đàn bà kia

64. Chương 63: Con Yêu Con Trai Mẹ, Yêu Rất Nhiều

_Mày cũng mạnh nhỉ? - Tường Vy nhếch môi nói

_Cô muốn làm gì? - Nó hơi đuối sức nói

_Haha, mày từ từ sẽ biết thôi, lên - Tường Vy phát tay, cả toáng người nhào lên, vết thương trên tay nó còn chưa lành, cộng thêm do đụng vào dấu ấn nên sức khỏe giảm sút đáng kể

_Chết tiệt - Nó khẽ gầm lên, này giờ nó diệt cả chục thằng tay không, mà mấy thằng này thì hình như không hề bình thường, mà khoan, cái dấu hiệu đó, không phải bang nó sao? - Ước gì có dây trời

_Haha, ngoan ngoan thì theo tui tao về, không thì tự mày biết hậu quả - Tường Vy cười ác độc nói - Mày chỉ được có thể thôi à?

_Aaa - Nó khẽ ôm bụng, một nhát dao đâm thẳng vào bụng nó - Khốn kiếp - Nó tức giận nhìn quanh, khẽ thấy phía bên kia có sợi dây người dân thường dùng để phơi đồ, khẽ cười bước lại, dụ bọn kia cắt hết hai đầu sợi dây

_Cám ơn - Nó khẽ cười khiêu khích nói rồi nhếch mép, nhanh chóng lấy sợi dây thừng dưới đất lên

_Vào đây - Nó cười, một tay quấn lấy dây thừng, một tay ôm bụng, vết đâm này, chẳng là gì với nó, có điều, đang bị thương nên hơi đau tí, đánh tay không thì bị cái dấu ấn, giờ gián tiếp thế này là chuyện dễ dàng, nó giỏi nhất là đánh nhau bằng dây mà, tiếc là lần này không có dây cực độc chuyên dụng của nó

_Mày...mày.. - Tường Vy hơi hoảng, trong thoáng chốc, nó đã diệt hết những người kia đang nằm lẫn lóc

_Xem như tập luyện vậy, nhưng cô sai, sai ở chỗ đâm dùng người của tôi đi đánh tôi - Nó tức giận phát tay một cái, sợi dây chém ngang bụng Tường Vy làm ả té xuống sàn, bọn kẻ bên này định giúp nhưng nghe nó nói thế thì khẽ sợ

_Các người cũng rất gan - Nó khẽ nhìn những tên kia lạnh lùng nói, nó huấn luyện chúng thành thực để mở rộng địa bàn cho bang chứ đâu phải làm mấy cái chuyện trời ơi đất hỡi này? Đúng là toàn lũ hám gái

_Cô...cô - Bọn đàn em vẫn không dám đỡ Tường Vy, cứ quay nhìn nó lại nhìn lại Tường Vy

_Nhìn cho kĩ - Nó tức giận nói rồi kéo vai áo xuống chút xíu, trên đôi vai trắng ngần chính là cái hình xăm hình bông tuyết sáu cánh và đặc biệt không lẫn vào đâu được chính là ở giữa có hình ngôi sao, năm cánh đại diện cho chủ bang, đây là do duy nhất Thiên Kim làm ra, dùng để phân biệt khi không có trang sức, là một không hai trên thế giới

_Ồ...Tụi...tụi em xin lỗi đại tỷ - Bọn đàn em quỳ hết xuống đất, Tường Vy thấy thế cũng khẽ hoảng sợ

_Đem con đó về, nói với Sennie những gì các người biết và lý do giúp nó, nếu không, các người không yên đâu - Nó cau mày nói

_Vâng, nhưng vết thương... - Bọn đàn em kiêng dè

_Không sao, biến đi - Nó khẽ nói

_Vâng - Bọn đàn em khẽ thở phào một cái

Sau khi bọn đàn em đi, nó mới chợt nhớ là bên mình không có hộ chiếu, làm sao mà về Anh? biết vậy lúc này kêu bọn đó gọi cho Hồng Anh luôn rồi, giờ biết làm sao đây?

_Thật là... - Nó đi vòng vòng, khẽ nhớ ra gì đó quay về căn biệt thự của Chàng Ma

_Sao em lại về đây? - Chàng Ma khẽ bất ngờ nhìn nó đứng chùng chùng trước mặt mình

_Giúp em về, không có hộ chiếu - Nó khẽ ngại ngùng nói

_Muốn đi? - Chàng Ma nhìn bộ dạng nó mà khẽ cười

_Uhm - Nó gật đầu

_Haha, được, anh đưa em đến một nơi - Chàng Ma khẽ nhìn nó cười

Bùm một cái, nó và chàng ma đang đứng trước một căn biệt thự cực kì rộng lớn, được trang hoàng màu xanh dương đậm và trắng hơi xanh dương, khắp nơi trồng hoa bách hợp, căn biệt thự này...nhìn rất quen mắt nhưng chắc chắn là nó chưa từng đến đây..đúng rồi, căn biệt thự này bày trí gần y như căn biệt thự của Mẹ hắn đã qua đời ở Hàn Quốc

_Đây là đâu? - Nó khẽ nhìn quanh rồi hỏi

_Một nơi mà em sẽ biết sự thật - Chàng Ma khẽ cười

_Nhưng... - Chưa nói hết câu thì Chàng Ma đã mất hút

_Haiz, cái gì đây - Nó cau mày nói rồi đi vào trong

_Căn biệt thự này cũng lớn quá mà sao không có người làm nào cả nhỉ? - Nó khẽ nghĩ rồi bước tiếp vào trong

_Ba.....Vương... - Nó khẽ hoảng hốt

_Con... - Ba hần khẽ bất ngờ khi thấy nó

_Đây là nhà Ba? - Nó hơi bất ngờ, chàng ma vì sao lại muốn đưa nó đến đây?

_Sao con biết ở đây mà đến? Con có nói với thằng Khải không? - Ba Hần lo lắng nói

_Con không nói với anh ấy, ba đang làm gì ở đây - Nó khẽ hỏi

_Phù, dù sao con cũng đã đến được đây, sớm muộn gì cũng biết, thôi thì ba nói luôn - Ba hần nhìn nó nói

_Vâng - Nó khẽ im lặng đợi ba hần nói

_Thật ra mẹ thằng Khải bà ấy vẫn còn sống - Ba Hần khẽ buồn nói

_Sao? - Nó như há hốc miệng, thật là không thể không khiến người ta ngạc nhiên mà

_Con cũng bất ngờ đúng chứ? Thật ra mẹ nó còn sống, nhưng đã lâm bệnh nặng từ khi sinh thằng bé, rồi đến năm thằng bé hai tuổi, xem tí bị tông xe, trong lúc định bảo vệ thằng bé thì do hoảng sợ cùng bị vấp té mà đầu đập xuống đất, thằng bé thì không sao nhưng mẹ nó lại thành người thực vật, do ba không muốn nó đau lòng mà lớn lên cùng với nỗi tự trách do nghĩ rằng do mình nên mẹ mới bị thế vì vậy ba mới giấu và nói nó rằng mẹ nó đã chết, mấy năm nay ta vẫn thường xuyên lo lắng do bà ấy, một tuần thì ta đã sang Mỹ 3 ngày là ít nhất, thế nên công ty trụ sở ở Mỹ lớn hơn ở Anh mặc dù không phải trụ sở chính là thế, người vợ bây giờ chỉ là để ta có thể giao thằng bé cho bà ấy mà chuyên tâm lo cho sức khỏe của vợ mình, mong thằng bé không bị thiếu tình thương từ mẹ - Ba hần đau lòng nói, nước mắt cũng vì thế mà rơi

_Ba... - Nó khẽ nhìn Ba hần và cảm phục

_Ba mẹ con cũng biết chuyện này, mỗi lần có thiết bị nào mới đều sẽ cho bà ấy sử dụng, nhưng đã mấy chục năm trời, bà ấy vẫn thế, vẫn nằm trên chiếc giường đó, vô ưu vô lo, mặc cho ai làm gì thì làm, vẫn ngủ say không thức giấc, ta thì không dám nói cho thằng Khải, sợ nó mang hy vọng rồi lại thất vọng, ta đúng là người cha tồi tệ, đến nỗi để nó nghĩ ta không quan tâm gia đình, cũng do ta không tốt, lúc đó nó còn nhỏ, căn bản là ta không muốn để nó biết, đến khi lên 5 tuổi, vì sơ suất nên một người làm đã lỡ miệng nói, và từ đó nó bắt đầu rời xa ta hơn, khoảng cách thực tại dù vẫn còn rất xa nó nhưng ít nhất vẫn đủ để ta có thể quan tâm, lo lắng cho nó bằng một cách thầm lặng - Ba nó cứ thế mà kể

_Ba à, để con chăm sóc mẹ được không? - Nó đã hiểu vì sao chàng ma đưa nó đến đây, và nó cũng muốn làm gì đó cho hần, chỉ ít cũng mong mẹ hần có thể tỉnh dậy, nếu không có nó thì vẫn còn có bà ấy lo cho hần thay nó, còn nếu không tỉnh dậy thì nó cũng vui vì mình đã làm hết mình

_Thật sao? - Ba nó khẽ ngạc nhiên, mấy việc chăm sóc này, ông không nghĩ là nó biết làm, một công chúa, có thể sao?

_Vâng - Nó khẽ gật đầu

_Được, được, cảm ơn con - Ba nó nhìn nó cảm kích

_Đi theo ta - Ba hần đưa nó vào một căn phòng, được bao bọc bởi ba bức tường, bức thứ 4 thì được thay thế bởi cửa kính xuyên thấu, có lẽ là loại cường lực, trên ba bức tường được vẽ rất nhiều hình bông hoa bách hợp, trên chiếc giường màu xanh trắng kia, có một người phụ nữ, đang say giấc nồng, dù bệnh nhưng vẫn không hề làm lay đi vẻ đẹp quý phái và hiền hậu của bà, nét sang trọng đặc biệt trong sáng, làm người ta cảm thấy rất gần gũi

_“Khi còn sống, có lẽ mẹ cũng là một người rất được người khác quý mến” - Nó khẽ nghĩ

_Bà ấy cũng là bạn thân của mẹ con - Ba hần dùng ánh mắt triu mến nhìn người phụ nữ đang ngủ say nói

_Thật sao ạ? - Nó khẽ bất ngờ, nó chưa từng nghe mẹ kể đến

_Đúng thế - Ba hần khẽ cười hiền nói

_Alo? - Ba hấn bắt điện thoại nói - Ừ, ừ tôi sẽ đến gấp - Ba hấn khẽ gật đầu

_Ba có công việc, con có thể xem chừng bà ấy giúp ba chứ? - Ba hấn khẽ nhìn nó trông chờ nói

_Vâng - Nó khẽ gật đầu

_Cám ơn con - Ba hấn cười nói, xem ra, con trai ông chọn vợ không sai

_Có thể cho con gọi mẹ bằng mẹ không? - Nó khẽ nhìn Mẹ hấn nói - Có lẽ mẹ không biết con, con cũng mới gặp mẹ lần đầu, mẹ à, mẹ đang ở một nơi nào đó rất đẹp đúng không? Nơi đó hạnh phúc hơn đời thực nhiều sao? Con không biết mẹ là người thế nào, nhưng con tin vào cảm giác của mình, tin rằng mẹ là một người mẹ tốt, một người vợ hiền và một người bạn biết chia sẻ, mẹ à, con yêu con trai của mẹ, yêu anh ấy rất nhiều, tình cảm của con dành cho anh ấy, trời biết, đất biết, con biết, mẹ biết, con tin rằng anh ấy cũng biết, mẹ tỉnh dậy đi được không? Có thể cho con nói chuyện với mẹ không? Trước khi con biến mất? Con không muốn anh ấy phải cô đơn hay chờ đợi trong một mỗi, nên con mong, mình có thể làm được gì đó, chỉ ít có thể mong mẹ có thể yêu thương anh ấy, thay luôn cả cho tình cảm của con, là con không tốt, là con đã hết lần này đến lần khác làm anh ấy phải đau khổ, nhưng con không làm gì khác được cả, lần đầu thì con phải tịnh dưỡng vì sức khỏe tận hai đến ba năm, muốn đến bên anh ấy nhưng lại là không thể, đến bốn năm dài khi tin chắc rằng bệnh đã hết thì con mới có thể đường đường chính chính bên cạnh anh ấy, nhìn anh ấy đau khổ, con đau gấp bội lần, nhìn anh ấy làm việc phản bội con, con đau, nhưng không phải nỗi đau phản bội mà là nỗi đau vì anh ấy nghĩ con phản bội anh ấy, đau vì con biết anh ấy làm thế trước mặt con, anh ấy sẽ đau hơn con cả nghìn lần, tình yêu con dành cho anh ấy, chắc chắn sẽ không bằng tình yêu anh ấy dành cho con, nhưng chắc chắn đó là tình yêu mà chiếm trọn mọi thứ của con, con đã từng nghĩ, liệu chuyện sang Trung Quốc lần này con có hối hận không? Nhưng câu trả lời sẽ là không, nhưng không phải vì con yêu TFBOYS hơn anh ấy, cả hai ngang nhau, dù đều là tình yêu nhưng tình yêu dành cho thần tượng và tình yêu dành cho người yêu rất khác biệt, thần tượng thì con muốn có thể từ xa dõi theo, bảo vệ và che chở cho họ, còn tình yêu chính là con muốn đích thân mình mang lại hạnh phúc cho người con yêu, dù là đánh đổi tất cả, dù là người anh ấy yêu không phải con, con cũng sẽ mãi bên cạnh anh ấy, yêu anh ấy hết những gì con có thể, con ghét việc chia sẻ đau đớn, vì theo con, đau đớn, cứ một mình con gánh vác là đủ rồi, một người đau đớn vẫn hơn hai người mà đứng không mẹ?... - Cứ thế, cứ thế nó cứ nói, nói và nói, nói tất cả những thứ trong lòng mình, nói tất cả những đau đớn trong lòng mình

_Cám ơn mẹ, vì hôm nay đã nghe con kể, dù con không biết mẹ có nghe hay không, nhưng con chắc chắn sẽ nhớ ngày hôm nay, cám ơn mẹ - Nó khẽ cười nhìn người đang nằm trên giường, khẽ nằm xuống cùng mẹ hấn, nhưng có một điều, nó không hề biết được, có một giọt nước mắt lăn trên gương mặt hơi tiều tụy nhưng đầy nét sang trọng kia

65. Chương 64: Đụng Đến Vợ Tôi, Là Tự Bắt Thăng này Ra Tay Rồi

_Cô nghĩ tôi dễ dàng cho người khác qua mặt thế à? - Hấn Nhếch mép cười khinh nói

_Tôi...không có.. - Tường Vy chối

_Nói mau. Tuyết Nhi đâu rồi hả? - Hấn tức giận tát Tường Vy

_Haha, chắc nó chết rồi - Tường Vy cười man rợ

_Cô... - Hấn hướng ánh nhìn giết người về phía Tường Vy, khiến cô ta cũng có tí sợ hãi

_Được rồi, người của Snow, để Snow giải quyết, đừng để bị cô ta chọc tức làm gì, cả ăn mày còn chẳng bằng - Thiên Kim nhếch mép cười khinh nói

_Mày... - Tường Vy trừng mắt nhìn Thiên Kim

_Được, hai người giải quyết đi, nhưng riêng cô ta, nhớ chừa phần cho tôi, làm tôi khiến Tuyết Nhi đau khổ, tôi sẽ cho cô ta nếm thử vị muốn chết nhưng không thể, Nhi rơi một giọt nước mắt, tôi sẽ bắt cô ta trả lại gấp trăm lần - Hấn nghiêng nhìn Tường Vy nói với Thiên Kim - Giờ tôi đi gặp thăng Phong với Nam, khi nào xong alo, tôi cần thông tin Tuyết Nhi gấp - Hấn khẽ lo lắng khi nhắc đến nó nói

_Anh Phong, mau kêu anh ấy đến cho tôi, anh ấy sẽ không cho các người hại tôi - Tường Vy giờ đã run lẩy bẩy khi nghe hắn nói sẽ trừng phạt cô ta thế nào, sau đó lại nhắc đến Phong thì khẽ mừng thầm

_Đang mơ? chính Phong đã đồng ý rồi - Hắn lạnh lùng nhìn Tường Vy

_Không cần đi đâu, Nam cùng Phong đã chia nhau tìm tung tích Nhi rồi, sẽ rất bận, có một số chuyện, ông cần nghe và hiểu, không có quyền nói, cứ ở lại đây đi - Thiên Kim khẽ lạnh lùng nói

_Được - Hắn ra ghế làm việc của chủ Snow ngồi, đây là ghế nó, thích thì hắn chứ ngồi, vợ chồng mà, nhưng nghĩ đến nó thì cũng khẽ lo lắng, lúc nó đi đâu mất tâm, tim hắn đã đau, gần như không còn đập, bây giờ đã ổn, có lẽ nó không sao, nhưng nói thật là hắn vẫn rất rất sợ, cảm giác gì đó, một cảm giác sẽ mất đi thứ quan trọng nhất của mình, lại sắp đến cái ngày đó rồi...biết..làm sao đây?

_Còn các người, là người của Snow mà rảnh rang đi làm việc cho cô ta hại chủ bang? - Thiên Kim lạnh giọng nói

_Chị Sanny... - Tên đàn em quỳ xuống

_Mau nói, tụi bây là do ai chỉ thị - Xuân Như tức giận nói

_Dạ là anh đại - Tên đàn em lo lắng nói

_Ông ta? - Hồng Anh nắm chặt tay lạnh lùng nói - Đưa ông ta đến đây mau cho tôi

_Vâng - Tên đàn em nhanh chóng lui ra

_Buông tao ra, bọn bây dám... - Tên đàn em nhỏ dưới Kan một bậc nói - Chị...Sanny, Sennie, Sine - Tên đó cúi người xuống nói

_Ông đã vào bang bao lâu rồi? - Hồng Anh không còn dịu dàng, hiền hậu như trước mà bắt đầu lạnh lùng và có tí đáng sợ, thật ra Hồng Anh rất hiền, đáng yêu, dịu dàng, làm gì cũng có chừng mực, nhưng đừng đụng đến điểm yếu của Hồng Anh, Hồng Anh sẽ không chết vì điểm yếu đó mà càng đáng sợ hơn để có thể bảo vệ điểm yếu của mình

_Dạ...Hơn 10 năm - Tên đó nói

_Vậy trong thời gian qua, ông đã có cuộc sống quá bình yên rồi đúng không hả? - Hồng Anh tức giận tát tên già đó một cái

_Tôi... - Ông Chi tức giận nhưng lại không thể làm gì hơn, có trách, chỉ trách ông già nhưng không bằng bọn nhãi ranh này

_Được rồi Sennie - Thiên Kim thấy thế thì khẽ nắm cánh tay và kéo Hồng Anh về sau, biết Hồng Anh đã và đang có lửa, ngọn lửa này chết người dễ như chơi, đừng để bề ngoài dịu dàng hiền lành cộng với lối sống nữ tính mà đánh quên đi cái lửa bên trong cô, đó là lý do trong bang, Hồng Anh vẫn có vai trò hơn Thiên Kim một bậc, vì Hồng Anh tính ra thì hơn Thiên Kim nhiều, một khi tức giận lên thì chỉ có nó mới giải quyết được mọi việc, và đó cũng là một trong những lý do khiến Nó cùng Thiên Kim luôn bảo vệ Hồng Anh, tránh đụng đến cái không nên đụng

_Ông có biết ông đã sai cái gì? - Thiên Kim lạnh giọng hỏi

_Tôi...xin lỗi nhưng tôi... - Ông Chi khẽ ngập ngừng, này giờ vô đây, có ai nói đâu mà ông biết?

_Ông biết cô ta? - Thiên Kim khẽ né ra cho Ông Chi thấy Tường Vy

_Cô... - Ông Chi khẽ khiếp sợ, lẽ nào là cô ta đắc tội

_Tôi..tôi không quen cô ta - Ông Chi nhanh chóng nói

_Thật? - Thiên Kim nhếch mép nói - Nèn nhớ, nói dối chúng tôi, không hay chút nào đâu, nhìn sang kia kia, anh ta là ai?

_Cậu ta...Chủ Anvil... - Ông Chi khẽ khiếp sợ

_Haha, nhớ tôi sao - Hắn khẽ bắt chéo chân nhìn Ông Chi

_Ông biết không, nhờ ông mà con đàn bà này đã hại người yêu tôi, nếu ông nói thật, có lẽ tôi sẽ tha, nhưng nếu nói sai những gì ông biết, tôi không nghĩ là ông có thể toàn mạng - Hấn nghiêng răng nói - ĐỪNG ĐẾN VỢ TÔI, LÀ TỰ BẮT THẲNG NÀY RA TAY RỒI

_Tôi...tôi xin lỗi, thật ra cô ta là người tình riêng của tôi, cũng được cách đây vài ngày, tôi gặp cô ta ở Pháp và cô ta muốn tôi đưa về Anh, sau đó thì nói muốn mượn một số đàn em xem như vệ sĩ vì nói gần đây có nhiều tên dê sòm hay dòm ngó và do sợ quen tôi sẽ bị người khác làm hại nên tôi... - Ông Chi sợ hãi nói

_Nên ông giao đàn em của Snow cho cô ta? Để mặc cô ta hại chủ cái Bang này HẢ? - Thiên Kim tức giận nắm cổ áo Ông Chi kéo lên

_Chủ...chủ bang... - Ông Chi khê mở to mắt hết cỡ ngạc nhiên, nếu đúng như con nhóc này nói, vậy là lần này ông tiêu rồi

_Đúng thế, đó là người yêu tôi và cũng là chủ bang các người, sao? Sợ sao? Biết sợ thì đừng có làm - Hấn tức giận, hết ngồi yên rồi nên đứng lên, đánh một đấm mạnh vào mặt Ông Chi

_Tôi..tôi xin lỗi, tôi thật không biết...tôi... - Ông Chi sợ hãi cứ gập đầu xuống đất

_Chủ..Bang? - Tường Vy đã đơ cả ra, ban đầu cô con nghĩ con đó chỉ là bằng hoặc hơn người đàn ông này một bậc, thật là không ngờ...?

_Tốt nhất trong ngày hôm nay, tìm cho ra vợ tôi ngay lập tức, bằng không, cả ông, những đàn em ông, cứ chuẩn bị hòm đi - Hấn lạnh lùng phất tay đập bàn một cái lớn, cả kính trên bàn cũng nứt cả ra

_Vâng, vâng, cảm ơn, cảm ơn... - Ông Chi không ngừng cúi đầu

_Cút - Hấn tức giận nói

_Được, được - Ông Chi sợ hãi nhanh chóng ra ngoài điều động tất cả những gì mình làm được tìm Nó

_Giao cô ta cho tôi, được rồi chứ? - Hấn lạnh lùng nói

_Được, anh đem cô ta về giữ đi, khi nào tìm được Nhi, tôi sẽ tính hết lên đầu hai người - Hồng Anh đã hạ hỏa thì khê nhẹ nhàng nói

_Được, đem cô ta về - Hấn lạnh giọng ra lệnh cho tên đàn em phía sau

_Vâng - Tên Đó khê đưa Tường Vy đi, ả cứ chống cự nhưng tay bị trói, miệng bị dán băng keo, đành hết cách

_Chia ra tìm Nhi - Hấn khê nói rồi đi mất hút

_Xuân Như đâu? - Thiên Kim khê nhìn Hồng Anh hỏi, cô muốn hỏi lâu rồi nhưng lại chưa hỏi được

_Không biết, bà nói có công việc gì bên Mỹ nên về gấp rồi, để lại cả tá đàn em giúp đỡ cũng được - Hồng Anh khê nói

_Ừ - Thiên Kim cùng Hồng Anh chia ra lên máy tính bắt đầu công cụ tìm kiếm Nó

~|Dù đi đâu, đi có xa, có lâu, có khoảng cách là bao nhiêu, thì chỉ cần có Duyên, sẽ gặp nhau, đi một vòng, vẫn sẽ về lại một nơi|

~

66. Chương 65: Là Tao Tự Nguyễn

~~Ba ngày sau

~~_Vẫn chưa có tung tích Tuyết Nhi? - Hấn tức giận đấm mạnh vào tường hỏi

_Đại ca...Thật là đã chia người ra, nhưng vẫn không thể nào tìm thấy - Tên đàn em lo lắng nói

_Đã tìm lại chỗ cũ lúc trước tìm được cô ấy? - Hấn lạnh lùng hỏi, giờ, chỉ cần chọc hấn tí nữa, đổ thêm tí dầu, đảm bảo, cả thành phố này bay lên không gian mà ở với người ngoài hành tinh

_Vâng..Đã tìm rồi nhưng... - Tên Đàn em đành chịu trận

_Phong và Nam nói thế nào? - Hấn giờ như con hổ đang vờn mồi, có thể ăn người trước mặt bất cứ lúc nào

_Hai anh ấy vẫn chưa... - Tên đàn em chỉ biết nhận, đúng là chức càng cao, cái mạng cũng gần với hổ thêm tí

_Đến thời hạn rồi, xử lý Ông Chi là vừa - Hấn hướng ánh mắt cay độc về phía tên đàn em phía dưới trưởng mình

_Hình phạt thế nào thừa đại ca? - Tên đàn em khê sợ hãi cái ánh mắt đó, ánh mắt này, anh đã nhìn thấy, chỉ là..mỗi lần nhìn thấy, đều toàn là liên quan đến người con gái xinh đẹp của đại ca, quả nhiên, tình yêu, có rất nhiều loại

_Số một - Hấn nghiêng răng nói (số một chính là hình phạt nặng nhất ở bang Hấn, cho bò cạp cắn và cả rắn trong suốt 5 ngày sau đó xả qua chất kịch độc mà chết)

_Vâng - Tên Đàn em khê sợ

_Cút - Hấn tức giận nói, khuôn mặt cũng đã đen thui, khuôn mặt anh tú ngày nào giờ đã thêm rất nhiều mệt mỏi

_Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, em lại dám bắt tôi chờ đợi và không ngừng tìm kiếm em, trên thế gian này, có lẽ chỉ có mình em có cái gan đó - Hấn hướng ánh nhìn xa xăm về hướng ngoài cửa sổ, miệng thì nói như trách móc, nhưng lòng thì lo lắng khôn nguôi

Tại Mỹ

_Bệnh tình đã giảm bớt - Người bác sĩ khê mừng rỡ nói

_Thật sao?? Cảm ơn, cảm ơn ông - Ba hấn mừng rỡ nói, bao năm nay, cuối cùng, cũng có câu nói này, ông cứ ngỡ như mình đang nằm mơ

_Không sao, không sao, hãy cố gắng chăm sóc và khích lệ bệnh nhân hơn - Bác sĩ cũng mừng nói

_Được được, người đâu, tiền bác sĩ Lưu về - Ba hấn mừng rỡ nói, nhà này chỉ có duy nhất một người làm, là người hầu thân cận nhất của mẹ hấn tại hàn quốc đã được ba hấn đưa qua đây, tính đến giờ cũng ngoài 60 rồi

_Vâng thưa ông chủ, mời ông - Bà Người Làm đưa vị bác sĩ ra ngoài, trong phòng giờ đây chỉ còn Nó cùng Ba hấn

_Cảm ơn con - Ba hấn quay qua nhìn Nó cảm kích

_Ba... - Nó khê nhìn ba hấn mà vui mừng.

_Con vừa đến không bao lâu, mẹ thằng Khải đã có tiến triển, thật cảm ơn con - Ba hấn biết thật sự không phải do nó đã giúp đỡ mà chính là chỉ có một lý do, thiên thần, thường làm được gì? nhiệm vụ của thiên thần, sức mạnh của thiên thần, là gì? Đúng, Chính là mang lại hạnh phúc, cứu giúp người, lý do chỉ có thế, nhưng dù sao ông cũng muốn lấy thân phận là ba chồng, cảm ơn đứa con dâu này, vì ông biết, con dâu mình đang nghĩ gì

_Con..Vâng thưa ba - Nó chỉ nghĩ ba hấn nghĩ nó đã giúp đỡ nên nói thế, chứ không nghĩ là ba hấn biết nó là...

_Mẹ hết sữa rồi, con ra siêu thị mua mấy lon sữa cao cấp, xin phép ba con đi - Nó khê cười nói

_Uhm, cảm ơn con - Ba hấn khê gật đầu

_Mà ba, đừng nói với Khải là con ở đây, được chứ? - Nó khê hỏi

_Tại sao? - Ba hần khê bắt ngờ, ông vốn định nói với thằng con la con dâu ở đây để nó bớt lo lắng, nhưng do gần đây bác sĩ nói vợ ông có tiền triển nên ông ở lại mà không về Anh

_Con có lý do riêng của con, chỉ mong ba đừng nói với anh ấy - Nó khê trùng mắt xuống nói

_Được - Ba hần đồng ý, nhưng khê lo lắng, ngày đó, sắp đến rồi..

_Thưa ba con đi - Nó khê quay lưng đi, nước mắt khê rơi, mấy ngày nay, ngày nào nó cũng khóc, khóc vì nhớ đến gương mặt đẹp trai, anh tú, luôn quan tâm nó, nhớ bàn tay khê khàng ôm chặt nó vào lòng mỗi đêm, giờ đây, nó ước gì, ước gì mình là người bình thường, muốn chính tay mình đem lại hạnh phúc cho người mình yêu, điều đó, sao giờ đây, với nó, lại khó thế? Yêu, yêu, chỉ một chữ yêu những trong đó, bao trùm biết bao nhiêu thứ khác, Đau Thương có, Hạnh Phúc có, Nước Mắt có, Nụ Cười có, mọi thứ đều có, chỉ là..mỗi một chuyện tình yêu, đều có một mở đầu, diễn biến và kết thúc khác nhau

_Sữa nào đây...? - Nó đi vòng vòng quầy bán sữa cao cấp, thật là...quên mất nên hỏi ba là mẹ dùng sữa nào rồi

_Uhm... - Nó khê suy nghĩ..

_Lấy cái này vậy - Nó đọc hết từng lon sữa bột thì chọn cái có tác dụng nhất, tốt nhất

_Tính tiền cho tôi cái này - Nó khê bước đến quầy tính tiền

_À...vâng vâng - Cô gái tính tiền thấy khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm của nó thì thoáng chút ghen tị cộng với sự hơi đơ người, nhanh chóng lấy lại tinh thần tính tiền cho nó

_Tuyệt Nhi? - Từ đâu ra, nó nghe sau lưng có một giọng nói hết sức quen thuộc, cộng thêm một chút bất ngờ xen lẫn

_Xuân...Như? - Nó nghe gọi tên mình thì biết chắc sẽ không thoát khỏi nên khê quay đầu lại, nhìn thấy Xuân Như thì mới thở phào một cái

_Nhanh, theo tui - Xuân Như nhanh chóng kéo tay nó đi khi nó vừa lấy được đồ vừa mua xong

_Đẹp quen đẹp quả nhiên không sai, người đẹp trai đẹp gái luôn luôn quen nhau, xấu thì chơi chung một bọn - Cô tính tiền đứng đó khê nói

Nó cùng Xuân Như ngồi trong một quán cà phê, quán này không lớn cũng chẳng nhỏ, được bao trùm bởi màu nâu đen, trang trí theo kiểu phóng khoáng, rất sang trọng lại không kém phần cổ kính, khi thấy nó cùng Xuân Như bước vào, hầu như tất cả những người đàn ông trong quán cùng một lúc quay sang nhìn cả hai, lại hết sức ngạc nhiên vì vẻ đẹp hiếm thấy này

_Nói được rồi đó - Nó khê nhún vai nói khi cứ thấy Xuân Như nhìn mình chằm chằm

_Nói, mày làm gì ở đây? - Xuân Như nhìn nó đa nghi nói

_Không có gì - Nó khê khàng nói dù đó là nói dối (quá đỉnh)

_Mày đang nói dối con nít đấy à? - Xuân Như chề môi nói

_Mày không phải con nít sao? - Nó khê cười nói

_Nè con kia, nói mau, mày làm gì ở đây, nếu không tao kêu cả bọn đến đây đó - Xuân Như đe dọa nói

_Im cái miệng mày lại đi, ừ thì... theo tao đi đây - Nó phiền não dắt Xuân Như về biệt thự

_Đây là đâu - Xuân Như khê hỏi

_Vào đi tao sẽ kể mày nghe - Nó bó tay với cái con này, thật chẳng biết nên nói gì

_Ok, nói đi - Xuân Như nhìn người phụ nữ trước mặt rồi khê nhìn nó như muốn tìm ra cái gì đó để giải thích vấn đề, cô chắc chắn không tin là nó rảnh đến nỗi đi chăm sóc người già

_Chuyện là vậy...@&^#0#σ€¥.. - Nó kể hết cho Xuân Như nghe, trừ cái chuyện nó là thiên thần và cách đến đây

_Thật sao? Mẹ Khải? - Xuân Như khẽ bắt ngờ

_Đúng vậy, mày im miệng giùm tao được rôdi chứ? - Nó cau mày hỏi

_Mày hy sinh vậy không thấy quá lớn sao? - Xuân Như khẽ nhìn nó hỏi

_Là tao Tự Nguyễn - Nó khẽ trùng mắt nói

_Cái thằng cha đó, có phước ba đời rồi - Xuân Như hơi tức giận nói

_Mệt, mà mày sang đây là gì? - Nó khẽ hỏi

_Có công việc, công ty ba tao có việc, giờ ổn rồi - Xuân Như khe nói

_Ờ..Về được rồi đó - Nó nhanh chóng tổng cổ Xuân Như đi một cách hết sức phũ phàng

_Ô, sao mày nõ... Cho tao ở đây đi, nha hha - Xuân Như khẽ năn nỉ

_Làm gì? - Nó nhăn mặt hỏi

_Không muốn gặp mặt ông già ở nhà, mày khong cho tao ở là tao phải về Anh đó, mà về là tao khai mày đó - Xuân Như khẽ hù dọa

_Dám? - Nó khẽ thách thức

_Đi đi mà - Xuân Như chớp chớp mắt đáng yêu năn nỉ

_Ok - Nó khe gật đầu

_Haha, mày là nhất - Xuân Như cười xoa nói

_Lát mày đi mà xin ba Khải ấy - Nó bỏ mặt Như mà đi thẳng vào trong

_Ok ok - Xuân Như cười cười

67. Chương 66: Em Không Thoát Khỏi Anh Đầu

_Mày đang làm gì đó? - Xuan Như thấy nó cứ lục lục lợi lợi trong bếp thì khẽ hỏi

_Nấu ăn - Nó trả lời tỉnh bơ, mặc cho người kia đang đờ như cây cơ

_Thật á? - Xuân Như há hốc miệng hỏi

_Không thật chẳng lẽ giả - Nó nhăn mặt nói

_Haha, Con Tuyệt Nhi xuống bếp, tin không trời - Xuân Như nhanh chóng lấy điện thoại ra pặc pặc, chụp hình từa lư

_Này con kia, chụp bậy chụp bạ - Nó nhăn mặt nói

_Haha, bắt ngờ bắt ngờ, thôi tao ra ngoài tí - Xuân Như cười cười rồi ra ngoài, nét mặt cũng căng thẳng hơn nhiều, nhanh chóng đóng cửa lại, núp sau cửa, người ngoài nhìn vào chắc tưởng ăn trộm

_Có gì đặc biệt khôngg nhỉ? - Xuân Như nhìn quanh...rồi khẽ pặc - Lần này, tao chỉ có ý giúp thôi, không muốn mày làm không công thôi nhá, với lại tao cũng đâu thất hứa, tao đã nói gì đâu, hura, sao mình thông minh quá diiii - Xuân Như cười cười như con điên rồi đi luôn ra siêu thị

~Ở Biệt thự riêng của nó với hần

Cả đám đều đã tập hợp đông đủ, Hoàng Quân cùng Băng Nghi cũng đã về Anh, biết được mọi chuyện, Hoàng Quân cùng Hần đã solo đánh nhau một trận, hai người đã và đang bầm dập, hần ít hơn vì hần giỏi hơn Quân

_Anh nghĩ sao chị tôi với Quân ba chấm vậy hả? - Băng Nghi tức giận nói

_Xin lỗi - Hần hơi cúi thấp đầu

__Hừ - Hoàng Quân tức giận

__Im hết đi, đợi xem có tin gì mới không, mỗi người tự nghĩ xem Nhi có thể đi đâu khi không có hộ chiếu? - Thiên Kim cau mày nói

__Nhưng lần trước đó, Nhi không có hộ chiếu, cũng không có máy bay nào ghi lại là cô ấy có đi, nhưng lại có mặt tại Việt Nam? - Hắc khê nghĩ nói

__Vậy... - Quân chưa kịp nói hết câu thì có một tin nhắn gửi đến

__Ê, lại lại đây, có người gửi hình Nhi nè? - Quân nhanh chóng nói

__Cái gì? - Cả bọn nhanh chóng về phía điện thoại Quân xem, quả nhiên, cos người dùng số lạ, gửi hình Tuyết Nhi mặc tập thể dục trong bếp, và còn một tấm khác nữa là...một chiếc tàu ngầm?

__Bức đầu tao hiểu, nhưng tàu ngầm này là sao? - Phong khê thắc mắc

__Tàu ngầm ở đâu chẳng có - Nam khê nói

__Người này là ai? Vì sao lại gửi đến mấy cái hình này? Chắc chắn là cùng ở với Tuyết Nhi - hoàng Quân khê nói

__Uhm, nhìn xem, thông qua tấm kính, có thể nhìn thấy...cờ Mỹ? - Hắc khê nhìn kĩ nói

__Mỹ sao? Mỹ? - Hoàng Quân khê nghĩ, nghĩ và nghĩ - Xuân Như?

__Liên quan gì Như chứ? - Băng Nghi khê hỏi

__Như đang ở Mỹ, vả lại, điện thoại anh 2 sim, mà số điện thoại này gửi đến số điện thoại gia đình, chỉ có người nhà mới biết, chắc chắn gộp lại chỉ có thể là Xuân Như muốn nói cho chúng ta là Tuyết Nhi đang ở Mỹ và hơn hết là còn ở cùng với Xuân Như - Hoàng Quân từ từ nói

__Được, vậy đi nhanh lên - Hắc sốt ruột nói

__Uhm, Đợi tôi gọi máy bay tư nhân - Quân khê nói nhanh rồi cầm điện thoại gọi

__Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, Em không thoát khỏi Anh đâu - Hắc nắm chặt tay nói

~

~

68. Chương 67: Trương Mai Linh

__Không phải mày đã hứa sẽ không nói cho ai nghe sao? - Nó khê tức giận lớn tiếng với Xuân Như, thật ra khi này qua phòng Xuân Như chỉ là để lấy đồ, ai ngờ thấy điện thoại sáng, đây là tin nhắn chính Xuân Như đã gửi bằng sim khuyến mãi cho Ray, là do Xuân Như quên xóa tin nhắn, nó tức giận, ngay lúc đó thì Xuân Như về, cứ như thế mà chém chém chém

__Hjx, xin lỗi mà, tui chỉ muốn giúp bà thôi hà, với lại bà nói tui không được nói cho họ biết, tui đâu có nói đâu, tui viết mà - Xuân Như vờ mếu nói

__Bà biết bà đang làm gì không hả? Biến ra khỏi đây mau, từ nay, chỉ cần bà hé lộ bất cứ cái gì về căn biệt thự này, đừng hòng tui cho bà yên, Biến - Nó tức giận đẩy đẩy Xuân Như ra luôn ngoài cửa

__Nhi, Nhi ới, đừng bỏ tao mà, hjx hjx - Xuân Như đứng bên ngoài đập đập cửa

__Mẹ à, anh ấy biết tất cả rồi, biết con ở Mỹ, con làm sao mới có thể âm thầm chăm sóc ẹ để anh ấy không có cảm giác nợ con? Làm sao để anh ấy không cần phải cô đơn chờ đợi khi không có con? - Nó vừa vắt khăn lau người ẹ hắc vừa nói

_Đến lúc...con phải đi nữa rồi, dù chỉ ở bên mẹ hơn một tuần, nhưng thật sự nhẹ nhõm và yên bình hơn nhiều, con cũng biết con nên làm gì, con cũng nghĩ thông rồi, nếu đã định không thể ở lại, thì thôi vậy, tránh xa Khải một chút, nếu đã xa nhau rồi thì xa luôn một thể, bây giờ gặp lại, mọi thứ cũng sẽ bị xáo trộn lại như cũ, con xin lỗi mẹ rất nhiều, xin phép, đến lúc con phải đi rồi, mẹ à, hãy dậy đi, đừng ngủ nữa, xin mẹ, hãy thay con chăm sóc Minh Khải, con cảm ơn mẹ - Nó khẽ cúi người chín mươi độ rồi xoay người, lấy vali đi ra khỏi căn biệt thự, để lại một giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt phía sau: “Đừng...Đừng đi...”

_Em muốn đi đâu? - Chàng Ma đột nhiên xuất hiện sau lưng nó nói

_Làm hết hồn, có nơi nào, có thể yên bình theo dõi và nhìn từng hoạt động của những người tôi yêu quý được không? - Nó nhanh chóng hỏi

_Có một nơi, nơi này cũng sẽ là nơi đến ngày đó, em sẽ trở lại là thiên thần - Chàng Ma khẽ nói rồi đưa nó đi

~~Lát sau

~~_Xuân Như, em nói mau cho anh, Tuyết Nhi ở đâu? - Ray nghiêm mặt hỏi

_Em...em không biết - Xuân Như lắc đầu lia lịa

_Em có tin là anh xử như em không? - Hoàng Quân đe dọa

_Tuyết Nhi đâu hả? - Hấn tức giận nói, đến Mỹ, cho người điều tra xem Xuân Như đang ở đâu, cuối cùng lôi ra là ở Công Viên, vậy Tuyết Nhi đâu?

_Huhu, anh đi mà hỏi ba anh đó - Xuân Như vờ khóc nói rồi nghĩ “mong anh hiểu được gì đó, tôi vô tội”

_Ba tôi? Liên quan gì ông ta chứ? - Hấn thắc mắc hỏi

_Tui không biết gì đâu, oa oa, đi hỏi ba anh đi, hix hix - Xuân Như lắc đầu lia lịa nói

_Chết tiệt - Hấn khẽ gầm lên - Mau gọi ông ta cho tôi

_Được - Phong nhanh chóng lấy điện thoại ra rồi đưa cho Hấn

_Ông đang ở đâu? - Hấn không nhường nhịn lớn tiếng hỏi

_Làm gì mà con lớn tiếng thế, ta..ta đang ở công ty ở Mỹ - Ba hấn hơi lo lắng nói

_Được, tôi đến ngay - Hấn cúp máy rồi cả đám bắt taxi đến Công Ty The King của Vương Gia

_Có chuyện gì sao? ta không nghĩ là con đến thăm ta? - Ba hấn bình thản hỏi

_Tuyết Nhi đâu? - Hấn tức giận nói

_Con bé sao? Không phải con vẫn đang tìm sao? - Ba Hấn nhẹ nhàng hỏi

_Ông còn dám nói? Tuyết Nhi chính là đang ở chỗ ông đúng không hả? - Hấn tức giận nói

_Ai nói với con là Tuyết Nhi ở chỗ ta? - Ba hấn nhẹ nhàng hỏi

_Con xin lỗi - Xuân Như nhẹ nhàng bước ra, đầu thì chẳng dám ngẩng lên

_Ông có chịu nói chưa hả? - Hấn tức giận nói

_Alo? - Ba Hấn nghe tiếng điện thoại thì khẽ bắt máy

_Sao chứ? Thật sao? Tốt, tốt lắm, được được, tôi đến ngay - Ba hấn mừng như phát khóc, nhanh chóng ra khỏi văn phòng và đến bệnh viện, bọn Hấn thấy thế thì cả bọn cũng đi theo

_Sao rồi bác sĩ? - Ba hấn lo lắng và có mừng rỡ hỏi

_Thật sự rất kì diệu, bệnh nhân đã tỉnh lại, kí ức cũng nguyên vẹn, không có di chứng, đã ổn định tất cả, chỉ cần chuyên cần luyện tập vật lý trị liệu là sẽ khỏi hoàn toàn

_Bác sĩ, tạ ơn ông, tạ ơn ông - Ba hấn mừng rỡ nói, khiến Hấn đứng phía sau cũng có chút thắc mắc, người bệnh nhân vị bác sĩ kia nói là ai? tại sao ông ta lại lo lắng như vậy?

_Con vào đây với ta - Ba Hấn không quên gọi hấn vào, cùng ba hấn bước vào, nhìn người trước mặt, quả thật có chút quen quen nhưng lại không nhớ ra

_Anh... - Người nằm trên giường dựa vào giường chính là Mẹ hấn, bà Trương Mai Linh, bạn của mẹ nó_Nữ Hoàng Anh

_Em..đây là thật sao? Anh không mơ đúng không..? - Ba hấn đã chảy cả nước mắt, hấn đang hết bất ngờ này đến cái khác, thật chẳng hiểu gì nữa

_Thật mà, bao năm nay, dù ngủ, nhưng em nghe được tất cả, anh à, em xin lỗi - Mẹ Hấn khẽ rơi nước mắt
- Anh à, con mình đâu?

_Đây, đây, Khải, Khải, đến đây với ta và mẹ con, nhanh lên - Ba Hấn xúc động nhanh chóng lôi hấn đến

_Mẹ sao? Không phải mẹ tôi đã chết rồi sao? - Hấn này giờ vẫn đơ chưa hiểu được gì, cả bọn đứng phía sau nhìn người trước mặt, những lời hai người nói, vẫn chưa thấm thía được gì

_Thật ra đây là mẹ con, mẹ con chưa chết, đợi sau này, ta sẽ kể con nghe từ từ, là ta nói dối là mẹ con đã chết - Ba hấn nhanh chóng nói

_Con trai em đây sao? Lớn lên, thật sự rất đẹp trai, quả nhiên không sai, con của mẹ - Mẹ Hấn nước mắt ngấn nước mắt dài nói

_Mẹ... - Hấn bỗng nhiên cũng vỡ oà

.....

~~Tại một căn nhà gỗ có mùi phép thuật xung quanh

~~_Em đã nhìn thấy cả rồi chứ? - Chàng Ma khẽ quay qua nhìn nó hỏi thì đã thấy nó khóc từ khi nào

_Cám ơn anh - Nó khẽ cúi đầu tạ ơn

_Sao lại cảm ơn? - Chàng Ma hơi thắc mắc

_Cám ơn anh vì đã giúp đỡ em - Nó khẽ nói

_Anh đâu có giúp gì? - Chàng Ma đơ luôn

_Vì đã giúp em làm ẹ Khải không cần ngủ nữa - Nó khe nói

_Không phải do anh, mà là do em, em cũng một phần là thiên thần, vì em thật lòng, dùng cả tấm lòng chăm sóc bà ấy nên mới có thể làm cho bà ấy tỉnh lại - Chàng Ma khẽ giải thích nói

_Sao cũng được - Nó khẽ cười nhưng trong lòng vẫn nghĩ do chàng Ma giúp mình

_Uhm - Chàng Ma cười nói

69. Chương 68: Em Thích Trốn Khỏi Tôi Lắm Sao?

~Một Tuần Sau

~_Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, thật ra em đang ở đâu hả? - Hấn tức giận hất đổ tất cả đồ trên bàn

_Anh Kine... - Mấy tên đàn em ở phía sau thì lo lắng không thôi

_Anh Kine, có người nhờ em đưa cái này cho anh - Một tên đàn em hốt hơ hốt hải chạy vào nói

_Ai? - Hấn nhanh chóng hỏi

_Em cũng không biết, thấy cái này ở trước cửa bang, có ghi là chuyển cho Kine Anvil nhưng lại không để lại tên - Tên đàn em lo lắng nói

_Đưa đây - Hấn nhanh chóng với tay lấy tờ giấy

_Tại sao lại là một tờ giấy trắng? - Hấn tức giận hỏi lại

_Em...em thật sự không biết...Anh Kine tha mạng - Tên đàn em sợ hãi quỳ xuống đập đầu xin tha lỗi

_Cút đi - Hấn giọng có chút tức giận nói

_Mau...đi đi nhanh - Cả bọn đàn em thấy thế thì vui mừng nhanh chóng lui ra ngoài

_Thật ra...tờ giấy trắng này là thế nào? - Hấn nhìn kĩ, soi mói mãi

_Không có em, tôi vẫn cười, vẫn sống, tim vẫn đập, nhưng đó chỉ là miệng hé răng, tim vẫn tuần hoàn theo thời gian mà đập, mà sống, giờ đây, anh như robot vậy, biết cười, biết nói, tim biết đập, nhưng lại chẳng có cảm giác gì cả - Hấn nhìn vào bức hình chụp cùng nó ở công viên mà hấn càng mệt mỏi hơn, ông trời, sao lại ác thế, cứ thế, hấn gục xuống bàn mà ngủ, chỉ có ngủ mới khiến hấn có cảm giác, vì trong giấc mơ, hấn sẽ nhìn thấy nó, chỉ có thế mới khiến hấn có thể vui vẻ hơn nhiều như thế

_Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, em thích trốn khỏi tôi lắm sao? - Hấn đã chìm vào giấc ngủ nhưng miệng vẫn nhấp nháy nói

~~Tại một căn nhà lá ở ngoài thành ngoại ô

~~_Đang khóc? - Chàng Ma vừa hiện lên hỏi

_Anh mới đi đâu về à? - Nó khẽ lau nước mắt hỏi

_Công chuyện - Chàng Ma hơi cười rồi khẽ nói nhỏ: “Tôi cho anh cơ hội để tranh đấu công bằng, nếu anh không biết nắm lấy, thì đó là do anh vậy”

_Uhm, mà...Khải đạo này ồm quá, anh có cách nào khiến anh ấy dừng như thế nữa được không? - Nó khẽ nhìn chàng ma nói

_Từ từ sẽ hết thôi - Chàng Ma hơi cười nói

_Thật chứ?- Nó thật sự đang rất là lo lắng

_Không tin thì thôi - Chàng Ma cười phì

_Xem như tin anh - Nó khẽ cười buồn nói

_Haha - Chàng ma thật chẳng biết nên nói gì với cô gái này

_Sao? Chưa về phòng hả? - Nó hơi hỏi

_Tại sao em lại không thể không yêu anh ta? - Chàng Ma hơi thắc mắc hỏi

_Đừng hỏi mà - Nó hơi né tránh nói

_Nói đi mà - Chàng Ma nũng nịu hỏi

_Ais, không biết - Nó lắc đầu nói

_Thật là không biết sao? - Chàng Ma nhìn nó chăm chăm hỏi

_Thôi em đi ngủ - Nó vờ buồn ngủ rồi về phòng, để lại chàng ma bó tay phía sau

_Yêu anh ấy, chưa phải con đường duy nhất mà em có, nhưng lại chính là con đường duy nhất mà em chọn - Nó khẽ đóng nhẹ cửa lại, dựa vào cửa phòng rồi khẽ nói nhỏ

~[Đạo này chap hơi ngắn, đạo này tg đang bệnh nên up chap ngắn, mong các bạn thứ lỗi nhé]

~

70. Chương 69: Em Không Cần Anh Nhưng Anh Cần Em

~~Hai ngày sau

~~ Bọn tui đến rồi nè - Thiên Kim cùng cả bọn bước vào biệt thự riêng của nó với hần, lần này có cả Quân cùng Băng Nghi

_Đã biết chị Nhi đi đâu chưa? - Thiên Kim lo lắng hỏi

_.... - Hần im lặng, chỉ khẽ lắc đầu

_Hức... hix hix... - Băng Nghi đột nhiên khóc âm lên

_Còn em nữa, em thật là không biết Sindy ở đâu? - Hoàng Quân nhìn Xuân Như liếc liếc nói

_Thật là em chỉ biết chỗ đó à, hix - Xuân Như mếu nói

_Chắc nó không biết thật, đừng ép nó nữa - Thiên Kim khẽ nói

_Ờ mà nè - Hần lấy ra cái tờ giấy trắng - Sáng nay có người đưa tôi, nhưng lại là tờ giấy trắng, chắc chắn có vấn đề, xét tờ giấy đó xem - Hần khẽ đưa cả bọn nói, trong mắt có chút hy vọng

_Trắng bóc vậy, cũng không có chất hoá học vào cả - Hồng Anh nhìn kĩ hết nhìn rồi ngửi rồi nói

_Ờ mà mẹ nhờ em đưa cái này cho anh - Băng Nghi chợt nhớ rồi lấy trong túi ra một sợi dây chuyền hình vỏ bốn lá, được làm bằng chất liệu màu xanh ánh dương, loại ruby rất hiếm và đặc biệt là trên thế giới loại này chỉ có một

_Ruby Greenlight? - Hần khẽ nhìn rồi hơi ngạc nhiên nói

_Sao? Greenlight? Loại Ruby trên thế giới chỉ có một mà hiện nay không biết nó ở phương nào? Sao chị em lại có? - Băng Nghi khẽ bất ngờ

_Viên Ruby này đặc biệt là chỉ cần tắt đèn, nó có thể tự động phát ánh quang màu xanh, có thể chiếu ánh sáng còn đẹp hơn cả ánh mặt trời, và đặc biệt là luôn luôn không bị mòn, bẩn, hay thủng tổn gì dù có lấy xe hơi ván lên cũng nguyên xi, trên thế giới cũng có rất nhiều lời là dù đem viên ruby này quăng vào nồi nước sôi cấp mấy cũng chẳng ảnh hưởng nhiệt độ, đặc biệt nữa là mãi mãi dù có để vô bồn lầy cũng không bị bẩn, có thể trực tiếp tách với mọi thứ mà không bị tổn hại - Nam khẽ nhìn rồi nói về những hiểu biết của mình

_Đúng thế, nhưng tìm được cái này ở đâu? - Hần thắc mắc quay lại nhìn Băng Nghi hỏi

_Em không biết, hình như là trong phòng chị hai - Băng Nghi gãi gãi đầu nói

_Phòng Tuyết Nhi, không thể nào - Hần lập tức phủ định lời nói của băng nghi

_Sao anh dám khẳng định là thế? - Băng Nghi thấy thế thì hơi tức giận hỏi, ý nói cô nói dối?

_Không phải anh nói là em nói dối, mà là lúc Tuyết Nhi đi, anh có về lâu đài lần nữa, với hy vọng có manh mối nào đó, ai ngờ hoàn toàn không có gì cả, đã lục hết cả phòng, cho nên chuyện có sợi dây chuyền, là điều không thể - Hần bình tĩnh giải thích

_Lỡ như anh tìm thiếu thì sao? - Băng Nghi nghi ngờ nói

_Không thể đâu, vì anh dương của ruby greenlight sẽ phát ánh sáng cực sáng trong gian phòng tối, phòng Tuyết Nhi màu tím, màu đèn trong phòng màu xanh dương lại tím than nên cả căn phòng có sáng đến đâu cũng là màu tím, nên chắc chắn không thể không nhìn thấy ánh sáng của nó - Phong cặn kẽ nói

_Đúng đó Nghi - Hồng Anh hơi suy nghĩ nói

_Nhưng... - Băng Nghi uất ức không biết nói gì hơn

_Tối nay cả bọn ở đây đi, sẵn xem cái dây chuyền ruby này có gì đặc biệt không - Hần nhìn cả đám nói

_Sao bây giờ không tắt đèn rồi xem luôn - Xuân Như ra ý kiến

_ Vì buổi tối và tắt đèn là lúc Greenlight sáng nhất và đẹp nhất - Nam nhanh chóng nói

_ Ok, vậy ở đây đi - Cả bọn cùng đồng ý

~~Lúc 5h 45' chiều

~~_Sao trời còn chưa tối - Xuân Như cùng Hồng Anh đã thay đồ ngủ, đồ làm bằng thun và có những hình mặt trăng (Hồng Anh) Ngôi sao (Xuân Như) nhỏ nhỏ trông rất đáng yêu, cả hai đồng bộ một màu xanh đen đậm huyền ảo

_ Giờ này mà đã thay đồ ngủ? - Hoàng Quân, Hoàng Nam cùng nhìn hai đứa em bó tay hỏi

_ Lâu lâu có dịp ngắm Ruby GreenLight mà, cái này là đặc biệt - Xuân Như cười hì hì nói

_ Đúng đó hai - Hồng Anh gật đầu lia lịa với ý kiến của Xuân Như

_ Đâu phải đang chơi? - Thiên Kim lắc đầu nói

_ Tui tin nếu Tuyết Nhi là tự ý bỏ đi thì đã có ý nghĩ riêng của mình mới làm thế, nên tui cũng không muốn làm trái ý nghĩ của bà, chỉ sợ có người nào nào đó làm bà bỏ đi - Hồng Anh liếc xéo hẳn

_ Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó - Hấn nhăn mặt nói

_ Khi nào qua 6 giờ? - Hấn nhìn Phong hỏi

_ Còn 15' nữa - Phong nhìn đồng hồ nói

_ Đã xem tờ giấy kia có vấn đề gì hay chưa? - Hấn nhớ ra tờ giấy trắng đó rồi hỏi Hoàng Quân

_ Vẫn chưa - Hoàng Quân lắc đầu

_ Ủ - Hấn ra sofa đợi

_ Đã 6 giờ - Xuân Như reo lên

_ Mau, sợi dây chuyền - Hoàng Quân nhanh chóng nói, Phong lấy sợi dây chuyền ra

_ Đẹp quá.... - Hồng Anh khẽ thốt lên, sợi dây chuyền Ruby GreenLight phát ra ánh sáng hoàn toàn màu xanh lá, nó không như những vật dạ quang, mà nó chính là có thể tự phát sáng, ánh sáng có thể làm sáng cả một căn biệt thự, thật sự rất đẹp, ánh sáng rất huyền ảo, mang nét của màu sáng nhưng lại rất ấm áp và có chút của bóng đêm, mang lại ánh sáng nhưng lại khiến người ta thật sự chìm đắm trong bóng tối, GreenLight mang cho người ta ánh sáng vừa ấm áp lại vừa dịu dàng, làm sáng lên trong khoảng bóng tối nhưng lại chỉ phát sáng khi có bóng tối, đó là điều đặc biệt của GreenLight

_ Tờ...giấy? - Băng Nghi giật mình khi thấy tờ giấy cũng do đó mà phát sáng

_ Mau, đem tờ giấy đến - Hấn vội vàng nói

_ Ủ ừ - Nam nhanh chóng lấy tờ giấy lại gần hơn với Ruby GreenLight, càng lại gần, ánh sáng ở giữa tờ giấy lại càng sáng hơn

_ Để tôi - Hấn nhanh chóng cầm sợi dây chuyền rồi thả xuống tờ giấy, trên tờ giấy, hình một ánh mặt trời chỉ có một nửa nhưng lại ở trên bầu trời, một căn nhà giống nhà lá nhưng lại cao tầng, xung quanh còn có một hàng rào có cánh

_ Mở đèn, nhanh lên - Hấn thúc giục

_ Rồi rồi - Hồng Anh cung. quýnh quýnh nhanh chóng mở tất cả đèn lại, cả căn biệt thự sáng trưng lên,

_ Đưa tờ giấy luôn - Hấn nhanh chóng nói, Xuân Như cũng đem tờ giấy trắng khác lại

_ Ừm... - Hấn nhìn ngang nhìn dọc, rồi vẽ vẽ, tô tô, vẽ lại tất cả những hình ảnh mà hẳn thấy khi nó phát sáng, sao chép lại y hệt

_ Anh vẽ lại tất cả? - Băng Nghi thắc mắc hỏi

_ Đúng thế, những gì anh thấy - Hấn miệng thì trả lời nhưng tay và mắt vẫn chỉ để ý đến tờ giấy đang vẽ

_Tại sao mặt trời này chỉ có một nửa? - Hoàng Quân nhìn bức tranh hấn vẽ lại thắc mắc hỏi

_Trong hình như thế, tôi cũng thắc mắc như thế, nếu nhìn thế này là đã ở giữa bầu trời, nhưng tại sao lại là một nửa? còn một nửa còn lại đâu? - Hấn cũng khẽ khó hiểu nói ra ý nghĩa của mình

_Trước chả còn có hai cái cánh nhìn như thiên thần vậy - Hồng Anh nhìn nói

_Ừ... - Hấn hơi nghĩ, Nó là thiên thần, nên cửa thế này có lẽ nhà của thiên thần, chỉ là do cả bọn kia không biết nên không thể nói được

_Điều tra xem ở đâu có thể nhìn thấy được mặt trời phân nửa - Hấn nhanh chóng nói

_Uhm - Phong nhanh chóng ra ngoài gọi điện cho đàn em điều tra

_Mọi người về phòng đi, mai gặp - Hấn nhanh chóng nói rồi vào thẳng phòng chẳng nói lời nào

_Mẹ, người tiên tri lúc trước ở lâu đài mẹ cho đến, có thể cho con gặp được không? - Hấn gọi cho Mẹ nó nói

_Được, có việc gì sao con rể? - Mẹ Nó hỏi, bà cũng đang lo cho con gái đến đứng ngồi không yên đây

_Vâng không có gì, cảm ơn mẹ, có gì mẹ cho con địa chỉ ông ta nha - Hấn hơi buồn nói

_Được, lát mẹ sẽ cho người gửi ngay - Mẹ nó nhanh chóng nói rồi cả hai cùng cúp máy

_Em Không Cần Anh Nhưng Anh Cần Em - Hấn nhìn hình đính hôn cùng nó mà khẽ rơi lệ nói

~|Yêu là không cần so đo gì cả, bỏ qua tất cả, chỉ cần biết một chữ YÊU|

~

71. Chương 70: Khải À, Em Nhớ Anh...!!

_Đến rồi đến rồi - Băng Nghi cùng Cả đám uể oải bước vào lâu đài

_Sao rồi? Đã tra ra ở đâu có thể nhìn thấy được mặt trời và nhà như trong tranh anh vẽ không? - Hấn gấp gáp hỏi, hấn cũng vừa mới đi tìm tùm lum về, hỏi từa lư mà chẳng có

_Không có - Cả đám cùng đồng thanh lắc đầu

_Vậy ở đâu mới có chuyện mặt trời chỉ có một nửa? - Hấn thắc mắc nói

_Mặt trời bị che đi? bị che đi? - Thiên Kim lẩm bầm nói

_Đúng đó, hay là mặt trời bị che đi chứ không phải là chỉ có một nửa? - Nam nghe Thiên Kim nói bị che đi thì khẽ mừng nói

_Bị che đi sao? Làm sao có thể bị che đi được? - Băng Nghi phiền não gãi đầu nói

_Có thể - Hấn đột nhiên nảy dựng lên nói, mặt vui lên hấn

_Làm sao có thể? - Hồng Anh gãi đầu hỏi

_Aaa, hiểu rồi, Nhật Thực hay Nguyệt Thực gì đó - Phong nhanh chóng nói

_Đúng thế, là Nhật Thực, là hiện tượng mặt trời bị Mặt Trăng che khuất - Hấn bình tĩnh giải thích

_Đúng ha, nhưng khi nào mới có? - Xuân Như còn hơi bơ phờ chưa hiểu lắm, cô trước giờ có quan tâm cái gọi là thiên lý học hay gì đâu

_Alo? Điều tra cho tôi khi nào mới có Nhật Thực - Hoàng Quân nhanh gọn lấy trong túi ra cái điện thoại gọi cho đàn em hỏi

_Dạ là ngày %/% ă, hôm qua em mới nghe trên tivi - Tên đàn em thấy câu hỏi quá dễ thì liền trả lời

_Ngày %/%? Cậu chắc chứ? - Hoàng Quân bất ngờ hỏi lại

_Chắc ạ - Tên đàn em trả lời chắc nịch nói

_Ừ - Hoàng Quân biết đúng là thế thì cúp máy

_Sao? Ngày %/%? - Băng Nghi nghi ngờ hỏi lại

_Đúng thế - Hoàng Quân gật đầu

_Đó là ngày sinh nhật Tuyết Nhi/Sinh Nhật Nhi/Sinh nhật em với chị hai - Thiên Kim, Hồng Anh, Xuân Như/Hắn/Băng Nghi đồng thanh nói

_Đúng thế - Hoàng Quân gật đầu, anh đương nhiên biết ngày sinh Tuyết Nhi, nên mới bất ngờ đến thế

_Là Trùng Hợp sao? - Thiên Kim xoa cằm nói

_Chỉ là trùng hợp thôi - Hắn nhanh chóng nói để xóa đi cái suy nghĩ ‘vớ vẩn’ nhưng ‘chính xác’ của cả bọn trừ Băng Nghi

_Chắc thế đó - Băng Nghi biết Hắn đang làm gì nên cũng đồng tình

_Ừm - Cả bọn đồng thanh nói

_Mà...Điều tra xem Nhật nguyệt một phần xảy ra ở những đâu? - Hắn nhìn Nam nói

_Khoan đã, nhật thực mà một phần thì có thể diễn ra ở rất nhiều nơi trong cùng một khu vực, sẽ rất khó - Thiên Kim chống cằm nói

_Đúng đó, chắc chắn có một địa điểm nào đó nhất định - Phong gật đầu tán thưởng

_Đưa tôi xem bức tranh - Thiên Kim đưa tay nói

_Đây -Hắn lấy tờ giấy đã vẽ lại ra

_Có vấn đề, tôi nhớ từ vị trí tôi, nhìn đến tờ giấy phát sáng đó, nơi mặt trời này - Thiên Kim chỉ vào mặt trời - Là sáng nên toàn diện, vậy tức là... - Thiên Kim nói lấp lửng, vì cô biết, Hắn sẽ hiểu

_Hoàng Quân, ở Anh là một phần nay toàn phần? - Hắn nhanh chóng nhìn Hoàng Quân hỏi

_Là một phần - Hoàng Quân nhanh nhẹn nói, lúc này là lúc cần phối hợp, nên anh biết, không nên làm trễ nãi

_Vậy ở đâu có Toàn Phần? - Hắn nhanh chóng hỏi tiếp

_Ở Ý hay nói cách khác là Italy - Hoàng Quân nhìn những thông tin đàn em đã gửi rồi trả lời

_Italy? - Hắn lẩm nhẩm

_Ngày mai chúng ta xuất phát đến Ý, còn một tuần là đến ngày đó, nhất định phải nhanh - gọn - lẹ - Hắn nói như ra lệnh

_Được - Cả bọn gật đầu

_Cho tui giữ cái Ruby GreenLight nhé? - Hồng Anh hỏi

_Ừm...ừ..được - Hắn khề gật đầu

_Cám ơn -Hồng Anh cười

_Không cần cám ơn - Hắn xua tay nói

_Đêm nay mọi người ở lại lâu đài một lần đi, xem như bác thay mặt Tuyết Nhi cám ơn bọn con - Mẹ nó cùng Băng Nghi bước ra nói

_Nữ Hoàng - Cả bọn trừ Băng Nghi và Hắn cúi đầu chào theo kiểu nô tì và chủ

_Được rồi, không cần thế, hôm nay các con ở đây đi, ta đãi một bữa trong Royal Anh - Mẹ nó cười nói

_Cám ơn mẹ a~/Vâng - Hồng Anh cười tươi cùng Thiên Kim lại khoác tay mẹ nó và Băng Nghi, vì đã chơi thân với Nó từ nhỏ nên Hồng Anh với Thiên Kim cùng mẹ nó cũng như mẹ con, rất thân, nên Hồng Anh cũng được xem là con nuôi

_Haha, ngoan, ngoan, còn con bé Xuân Như, sao đứng đó? - Mẹ nó cười cười rồi thấy Xuân Như cứ đứng một chỗ thì khẽ nói

_Mama còn nhận con sao? - Xuân Như mếu mếu hỏi

_Haha, sao ta quên con được - Mẹ nó cười nói, mẹ nó biết nó đang làm gì, nên bà chỉ muốn cùng con gái đến cuối đời, nhưng bà tin, con gái bà, biết nó đang làm gì, dấu sao, bạn thân bà đã nói, chính con gái bà đã chăm sóc bà ấy, thấy vậy là bà đã yên tâm rồi

_Hjx, tưởng Mama quên con luôn dòi - Xuân Như cười hì hì nói rồi lại ôm mẹ nó một cái

_Khải, khổ cho con rồi - Mẹ nó nhìn hấn đang có chút hy vọng nhưng lại đầy mệt mỏi, chắc chắn đã khổ nhiều rồi

_Cám ơn mẹ - Hấn hơi gượng cười cho bà yên tâm nói

_Được, vào thôi, hôm nay là ta đích thân nấu, các con ăn rồi đánh giá nhé, rồi cố tìm công chúa về cho ta, haha - Mẹ nó với Băng Nghi cười lớn

_Em đã xa anh lâu vậy, nếu chính là ngày đó tìm được em, hay sớm hơn, anh vẫn nhất quyết, không để em xa anh nữa - Hấn nhìn lên bầu trời có ánh trăng sáng trưng, trăng đêm nay rất tròn, rất sáng, và cũng không kém phần hơi tối của cái đêm, nói rồi bước vào trong cùng mọi người dùng cơm dù tâm trạng chưa tốt hơn được là bao nhiêu

Tại một nơi thần bí, một cô gái tóc màu tím than, khuôn mặt xinh đẹp 'như' thiên thần dựa vào lan can mắt hướng lên bầu trời, dù có cố đến đâu, khuôn mặt cũng chẳng thể nào nhìn tươi tắn hơn được, mắt đã có vài quầng thâm

_Khải à, Em Nhớ Anh - Nó nhìn lên mặt trăng tròn và đẹp kia, lòng càng nhớ hấn biết bao nhiêu, nhìn mặt trăng này, có cảm giác như nó rất cô đơn, cũng như nó bây giờ vậy, bây giờ, hấn đang làm gì, đang tìm nó, đang đau đớn, đang vui vẻ, hay đang nhớ nó?

~

~

72. Chương 71: Anh Thật Sự Muốn Gặp Em Lần Nữa, Cũng Như Lần Cuối Cùng

_Tuyệt Nhi, anh đến rồi đây - Từ trong sân bay, một chàng thanh niên mặc đồ màu đen từ đầu đến cuối, chỉ có mỗi cái kính to bản màu tím than, thu hút rất nhiều ánh nhìn, hầu hết là cả sân bay

Theo sau là Thiên Kim, Nam, Hồng Anh, Băng Nghi, Phong, Hoàng Quân, Xuân Như, Vũ, cả bọn cũng đồng một bộ đen, áo sơ mi tay dài cổ đen, quần dài rách rưới (nam) quần ngắn đen(nữ) khiến cả sân bay nước Ý như một phen náo loạn cả lên

_Đi thôi - Thiên Kim nhìn quanh cả sân bay rồi quay lại nhìn hấn và cả bọn nói

Thế là cả bọn lên năm chiếc siêu xe đã được chuẩn bị sẵn, 3 đen 2 trắng, xếp như sau: Đen (Hấn, Băng Nghi & Hoàng Quân, Thiên Kim & Nam); Đen(Xuân Như & Vũ, Phong & Hồng Anh)

_Đua? - Hấn mở cửa sổ xe ra hỏi cả bọn

_Ok, không có Nhi, đua được không đó? - Phong chọc ghẹo nói

__Im cái miệng anh lại - Hồng Anh bặm môi nhìn Phong nhắc nhở

__Hjx, vâng - Phong mếu im re

__Được mà - Hấn mặt vẫn liệt nói

__Chạy được thật? - Thiên Kim nhìn hấn nghi ngờ hỏi

__Được - Hấn mặc kệ lời họ nói, thôi thì 'đua'. những gì ba nói với mẹ, anh đã nghe tất, chỉ có thể một mất một còn, nếu muốn Tuyết Nhi sống, anh nhất định phải chết, đó là cái giá cần phải đánh đổi, và tình yêu anh dành cho Nhi, dư sức để anh có can đảm đó, vì nếu không có anh, có lẽ Nhi vẫn sống tốt, nhưng nếu không có Tuyết Nhi, anh thà chết còn hơn, thôi thì anh muốn giữ lại vài kỉ niệm cuối cùng với đám bạn, từ ngày nay đến ngày đó, vừa tìm Nhi vừa chơi, anh nhất định sẽ tìm được Nhi, và ngày tìm được đó, cũng là ngày anh xa tất cả mãi mãi

__Giờ từ đây, ai chạy đến khách sạn nhanh nhất, người đó thắng, bằng đường nào cũng được - Hấn cười tươi nói, nụ cười này...là giả tạo, đương nhiên, nụ cười này đã bị Hoàng Quân phát hiện, và có một điều, anh vẫn chưa nói với người cười giả tạo đó

__Go - Hấn dùng tay làm kí hiệu, 3...2...1... 5 chiếc xe chạy đi, chỉ để lại làn khói mịt mù phía sau

Trên đường, người dẫn đầu là Hấn, họ đi tới đâu, những người đi bộ hoảng hốt bấy nhiêu, cái tốc độ..bây giờ người có vận tốc thấp nhất chính là 120km/h, con đường êm ái giờ đã được đổi thành nơi đua xe, công an thì đuổi không kịp nên thôi, với lại họ nhìn bảng số xe, biết đây là xe của hãng xe lớn nhất thế giới là đủ biết những người trong xe này không bình thường, thà không bắt còn hơn bắt rồi cái mất miếng cơm ăn

__Nếu có em, anh sẽ không cần phải cô đơn thế này, chỉ còn chưa đến một tuần, anh...thật sự muốn gặp em lần nữa...cũng như là lần cuối cùng... - Hấn lái xe, nhanh như chớp, một giọt nước mắt dâng lên, hai tay buông lỏng, xe vẫn caia vận tốc bàn thờ là 220km/h, giờ phút này, xem như... đã hiến cho thần chết nửa cái mạng rồi...

Đùng.. chiếc xe lao vào đụng phải một chiếc xe tải lớn dàn lưu thông trên đường, chiếc siêu xe hiếm nhất giờ đây đang lộn lộn, lật mấy vòng trên không trung, mọi thứ, như đổ vỡ trước mặt cả đám nhóc phía sau, mỗi người, mỗi suy nghĩ, nhưng suy nghĩ của họ bây giờ đã về miền cực lạ...thật sự muốn hỏi, đang có chuyện gì xảy ra?

~|Tại bệnh viện|

~__Khải à, mày cố lên, đừng có sao cả - Phong đang rất lo lắng, nhanh chóng cùng xe đẩy đưa Hấn vào bệnh viện, bệnh viện là nơi đáng sợ nhất, nó còn hơn cả tù giam, vì một khi vào bệnh viện, đầu đầu cũng là nước mắt, mất đi người thân, bạn bè gặp nạn, mọi thứ cứ thế mà xảy ra ở bệnh viện, vì vậy, một khi vào bệnh viện, chính là đã sắp theo thần chết, chỉ có tình cảm, nghị lực mới có thể thoát

__Mau cho người giỏi nhất ở đây cho tôi, nhanh - Hồng Anh giờ đã nước mắt giàn giụa, cái cảnh đó, cô nhìn thấy không bỏ sót tí nào, do xe cô và phong chạy song song gần nhất với Xe Hấn, mà Phong lái xe nên cô nhìn mọi người xung quanh, và cô cũng thấy được giọt nước mắt và cái buông lỏng tay của Hấn, vừa định kêu Phong thì vừa quay qua đã....

__Vâng vâng - Tất cả bệnh viện như lộn xộn hẳn lên, những người này, chỉ có ngu mới không biết, khi này trên xe cấp cứu, họ đã gọi đến và xác định đây là những cô chủ cậu ấm của các tập đoàn giàu nhất thế giới, cả viện trưởng cũng lo đổ mồ hôi hột là biết

__Khải Khải, cố lên..cố lên - Xuân Như cũng ở bên thúc giục, chơi chung mấy năm, cũng có tình cảm không ít, và cô biết, cô bạn cô, rất cần người này, nên tuyệt đối, không được mất ai cả

__Tôi... - Hấn thì thào không nói nên lời, người như đã chuẩn bị quy tiên, chỉ muốn nói vài chuyện cuối cùng

__Mày nói cái gì? Sắp đến phòng cấp cứu rồi, khi nào mày khoẻ hẳn nói, được chứ! - Phong lo lắng nói

__Giúp tao...chăm..sóc Tuyết Nhi...cô ấy sẽ sống..sẽ sống, hãy tìm...cô..ấy..và nói...tao yêu cô ấy rất nhiều.... - Vừa lúc nói xong cũng là lúc hấn bất tỉnh nhân sự, giờ đây, cả bọn, nam lẫn nữ đều đã khóc ròng với câu

cúi đầu...tình yêu...có thể khiến con người ta xem nhẹ mạng sống thế sao? càng ngày càng nhanh, mới đó đã đến phòng cấp cứu, đưa hấn vào, cả bọn mệt mỏi ở ngoài

_Hức...hức...anh à... - Hồng Anh khóc rầm lên, Khẽ nghĩ trong đầu ‘tại sao mọi thứ lại thành thế này? Không phải nói sẽ cùng đi tìm Tuyết Nhi sao? Tại sao lại giao phó Tuyết Nhi? Nếu muốn chăm sóc, hãy tự tìm đi, từ giờ tôi không chăm sóc hay quan tâm cả đâu, ông tự đi mà lo đi, đừng...đừng bỏ lại bọn tôi...’ Hồng Anh đau đớn ôm Phong

_Tuyết Nhi...mày về đi, có người...raat cần mày - Thiên Kim cũng chảy nước mắt gục vào người Nam vô hồn nói

_Chị Hai...Đừng để mọi chuyện thành thế này...chị không được biến mất, anh ta cũng không, sẽ không được ai biến mất cả...con xin ông, đừng đem bất cứ ai đi cả, nếu thích thì cứ đổ lên người con....- Bằng Nghi quỳ xuống đất gục vào lòng Hoàng Quân đau đớn, mệt mỏi khóc hết ra ngoài

_Mày sẽ không sao đâu/Cậu sẽ không sao, Tuyết Nhi, bọn tôi sẽ tìm, nhưng quan tâm chăm sóc, chỉ có cậu làm được - Phong & Nam & Vũ/ Hoàng Quân nghĩ trong lòng nói, con trai rất ít khi khóc, nhưng trên gương mặt họ, đã ướt ướt

_Nhi à, về đi - Xuân Như cũng vì thế mà vô hồn dựa vào người Vũ

Mất đi ai, cũng là đau khổ, đau đớn, không phải là từ biểu hiện cho tình trạng, mà là từ biểu hiện cho nỗi đau

~~Tại nơi nó đang sống

_Aaaaaa - Nó đau đớn quỵ xuống, tim nó, đau, rất rất đau, chưa lần nào như thế, còn đập rất mạnh, thắt rất chặt, rất chặt...

_Em sao thế - Chàng Ma hoảng hốt hỏi

_Tim.... - Nó đau đớn nó thì thào

_Sao? - Chàng Ma lo lắng rồi nghĩ ra gì đó, lấy tay quệt một đường, màn hình hiện ra, hình ảnh một chàng trai đang đưa vào bệnh viện, nằm trên xe trong khi đưa vào phòng cấp cứu

_Khải...? - Nó đang đau như hấn, nhưng nhìn hấn thế, cảm giác bây giờ của nó là sợ hãi, sự sợ hãi chưa từng có, lo lắng sao? giờ đã không có mà trở thành hy sinh, một khi nỗi lo lắng đó quá lớn, con người ta sẽ tìm cách làm dịu lại nỗi lo lắng đó, là cách họ dùng duy nhất đó chính là hy sinh, nhưng trong tình yêu, đó là tự nguyện, là tự nguyện dùng cả sinh mạng để đổi lấy hạnh phúc của người mình yêu, kiếp trước nó cứu hấn, kiếp này hấn cứu nó?

_Anh ta muốn hy sinh... - Chàng Ma nhìn hấn trong màn hình rồi nhìn nó nói

_Hy sinh sao? Cái gì chứ...Aaaaaa - Nó một lần nữa tay ôm ngực trái của mình, nước mắt đã giàn giụa, không phải vì nỗi đau do tim, mà vì sự đau đớn, Khải đang gặp chuyện, mà còn là hy sinh? Hy sinh gì chứ? lời hấn nói lúc nằm trên xe đẩy đến phòng cấp cứu là sao? sao biết chắc là nó sẽ sống? Thật ra là thế nào????

_Anh ta chọn cách hy sinh chết đi để em có thể sống và làm người - Chàng Ma hơi khâm phục nói

_Em không cần...không cần, đưa em...đưa em đến nơi anh ấy, mau lênnnnn - Nó như khóc hét lên, cái gì là hy sinh chứ, không cần, tại sao phải làm thế? Sống bằng mạng sống hấn, nó vui vẻ được sao? Nhìn người yêu mình vì mình mà hy sinh, dù là tự nguyện như đã có ai có thể vui vẻ sống trên sự hy sinh đó chưa? Là người mình yêu đó, dù là người lạ, nhưng khi sống nhờ mạng sống người khác, chưa chắc gì mình có thể vui vẻ được, hưởng chỉ là...

_Nhưng mà... - Chàng Ma bất ngờ khi thấy phản ứng của Nó, không phải nó muốn. làm người sao? thế là được rồi?

_Không phải em muốn làm người sao? Không muốn làm thiên thần mà? - Chàng Ma thắc mắc hỏi

_Anh thì hiểu được gì chứ? Em muốn sống, nhưng đó là sống vì có KHẢI, nếu vì em mà khiến anh ấy như thế, em thà biến mất mãi mãi, tình yêu không chỉ có hạnh phúc, có qua có lại là được, mà còn là sự yêu thương, bảo vệ lẫn nhau, không có anh ấy, em nhất định không sống - Nó ôm tim mình đau đớn nói

_Được, anh đưa em đi, nhưng không phải đến đó, mà là vào giấc mơ - Chàng Ma khẽ đau lòng nhìn nó sau đó phúng tay một cái, nó ngất xỉu

_Đến cuối cùng, em vẫn không thể thuộc về anh, dù là thiên thần hay người phạm.. - Chàng Ma nhìn nó ngất trong bàn tay mình, giọt nước mắt khẽ rơi, đây..là giọt nước mắt đầu tiên của anh, là dành cho nó

~~Trong giấc mơ được kết nối giữa nó và hắc

_VƯƠNG MINH KHẢI - Nó nhìn dáng người kia, cái bóng người đang vô hồn ngồi trên chiếc ghế gỗ

_Tuyệt...Nhi? - Hắc nhìn thấy nó thì khẽ bất ngờ

_Tại sao anh lại đến đây? - Nó tức giận nhìn hắc nói, nước mắt cũng vì thế mà lăn dài, hắc...quá tiền tuy rồi

_Anh xin lỗi, xin lỗi vì tất cả...xin lỗi - Hắc cũng rơi lệ, ôm nó vào lòng nói

_Đừng xin lỗi em, anh không có lỗi - Nó ôm chặt hắc nói, nó nhớ, đúng, nó nhớ hắc rất nhiều, thời gian cũng đã gần một tháng, nó thật sự mệt mỏi rồi

_Về đi được không?? Đừng ở đây... - Nó chưa kịp nói hết thì bị nụ hôn ngọt ngào của hắc vây lấy

_Em phải sống thật tốt, anh xin lỗi vì anh không thể ở bên em, sẽ có người tốt hơn yêu em thay cho anh, đừng tự trách mình về những việc anh làm, vì anh làm tất cả đều là tự nguyện, mất anh, em có thể sống, nhưng mất em, anh lại không thể - Hắc nhìn nó, nước mắt lăn dài nói

_Không thể, muốn về thì chúng ta tự về, em không cho anh đi đâu cả - Nó khóc oà lên nói

_Ngốc, anh đã không thể quay lại rồi - Hắc nhìn nó lắc đầu nói

_Có thể mà, anh không về, em sẽ không về, chỉ một chút nữa, là đến sinh nhật em rồi - Nó liên tục tắc đầu khóc nói

_Còn vài ngày mà? - Hắc khẽ thắc mắc nhìn nó nói

_Một phút của chúng ta trong đây bằng một ngày ở ngoài - Nó để hai tay lên má hắc nói

_Cái gì? Mau, em mau về đi - Hắc hoảng hốt đẩy nó ra khỏi mình nói

_Không về - Nó ôm hắc nói rồi nói nhỏ - Nếu có kiếp sau, em sẽ lại tiếp tục yêu anh, sẽ đợi anh và không bắt anh đợi em nữa - Nó nói rồi khẽ cười

_Sao Hả? - Hắc chưa hiểu chuyện, vừa định quay lại hỏi thì bị nó dùng lực, đẩy một cái mạnh, quay về thế xác của mình

_Xin lỗi anh.... - Nó khẽ lau nước mắt nói

~~Trở về hiện thực, tại bệnh viện

~~_Anh tỉnh rồi à? - Băng Nghi cùng Hoàng Quân ngồi kế bên giường bệnh, thấy hắc tỉnh dậy thì vui mừng hỏi

_Cảm thấy trong người thế nào rồi? Có đau nhức hay gì không?...bla bla... - Băng Nghi cùng Hoàng Quân thay nhau hỏi hỏi

_Đừng hỏi nữa... - Hắc nói có ba chữ mà thở phì phào

_Anh ra ngoài tí đi, em có việc muốn nói riêng với Khải - Băng Nghi nhìn Hoàng Quân nói

_Được, anh đi mua tí đồ ăn, bye - Hoàng Quân cười rồi ra khỏi phòng

_Tại sao anh làm vậy? - Băng Nghi bắt đầu nghiêm chỉnh lại hỏi hắc

_Làm gì? - Hấn vờ hỏi

_Lúc đó là anh buông thông tay khi đang lái - Bằng Nghi nhìn Hấn hỏi

_Bằng chứng? Có ai lại muốn chết? - Hấn nhớ đến nó trong giấc mơ thì khẽ đau lòng

_Hong Anh nhìn thấy, có phải anh muốn đổi mạng mình để hai có thể sống? - Bằng Nghi nhìn hấn lo lắng hỏi

_Đúng, đúng vậy, thì sao? Tại sao phải cứu anh chứ? - Hấn tức giận nói

_Không cứu anh, hai sẽ rất đau lòng - Bằng Nghi khẽ rơi nước mắt nói khi nhớ đến chị mình

_Mà khoan, còn mấy ngày đến sinh nhật Nhi? - Hấn chợt nhớ những lời nó nói thì hỏi

_Ngày mai... - Bằng Nghi trùng mắt xuống nói

_Không thể nào... - Hấn đau lòng nói

_Anh đã hôn mê hơn 6 ngày rồi - Bằng Nghi hơi buồn nói

_Ngoài cách đó ra, anh không biết nên làm gì khác.... - Hấn mệt mỏi nói rồi quay người nằm lại trên giường ngủ, nói ngủ chứ thật ra là nhớ nó

_Yêu em, anh chưa từng hối hận - Hấn nhìn chiếc nhẫn trên tay mình mà rơi nước mắt nói...

~>>>Không phải do tình yêu không đủ lớn mà là do cuộc đời quá nhiều sự khó khăn

~

73. Chương 72: Em Sẽ Rất Nhớ Anh

_Nè, Khải, đứng lại cho tuiiiii - Hồng Anh cùng cả đám cứ thế mà đuổi theo hấn dứt cả hơi

_Đừng có theo tôi - Hấn tức giận nói, chỉ còn vài giờ là qua đến cái ngày đó, anh làm sao cứ đứng yên để Tuyết Nhi biến mất khỏi mình cơ chứ?

_Anh đứng lại đi, em..có cách - Bằng Nghi để tay dạng cái loa trước miệng mình nói

_Sao? - Hấn nghe thế thì lập tức thẳng lại gấp, cái bệnh viện này, làm gì mà lớn thế? Tôi mà thoát ra là cái bệnh viện này cho bay luôn, chạy nãy giờ mà chẳng thấy cái cổng bệnh viện đâu, thật là chết tiệt mà

_Aiss, mày ăn gì chạy nhanh chết đi được, phù phù - Nam than vãn thở phì phào

_Em có cách nào? Mau nói? - Hấn không quan tâm mấy người kia, lập tức nhìn Bằng Nghi hỏi

_Em...em..được...mọi người theo em - Bằng Nghi chơi liêu nói rồi dẫn cả bọn về phòng bệnh hấn

_Đem một tờ giấy vào phòng chúng tôi, cảm ơn. - Bằng Nghi đi ngang quầy tiếp tân thì nói

_Đây thưa cô - Cô tiếp tân xinh đẹp nhata trong bệnh viện thấy mấy đứa bọn hấn đẹp trai quá nên tranh giành nãy giờ mới được làm người đưa vào

_Cô còn có việc? - Bằng Nghi đã lấy tờ giấy trắng xong mà cô tiếp tân đó vẫn chưa lui ra cứ đứng đó thì hỏi

_Biến - Hấn nhìn cô ta nói

_Vâng vâng - Mặt cô tiếp tân xanh mặt rồi nhanh chóng rời đi

_Đội tí - Bằng Nghi cứ thế mà viết viết rồi nghĩ nghĩ lại viết viết

_Em làm gì thế - Hoàng Quân nhìn Bằng Nghi thì khó hiểu hỏi

_Xong, mời mọi người đọc - Băng Nghi cười khi khi

_Nhớ đừng nói gì cả, chỉ cần đọc và hiểu - Băng Nghi nháy mắt nói

Những gì băng Nghi ghi là thế này:

Chị Nhi là THIÊN THẦN, điều này không thể để ai biết được, cũng không ai có thể nói ra được, vào ngày sinh nhật thứ 23, tức là ngày mai, chị Nhi sẽ phải trở về lại là THIÊN THẦN, em mong mọi người có thể giúp đỡ, vì chỉ có một cách mà vị đạo sĩ đã nói chính là phải một trong hai mất đi người kia mới có thể sống sót, nên Khải đã vì thế nên mấy hôm trước muốn chết, em thật sự không muốn phải mất đi baat kì ai, vì vậy, em cùng Khải muốn tìm chị Hai, em và Khải nhất định không muốn chị Hai một mình ra đi, Khải thật sự rất mệt mỏi, và lại lại không thể nói với mọi người, nê. em xin lỗi

_Tuyệt Nhi.. - Hồng Anh nước mắt ngấn nước mắt dài khóc

_Tại sao không nói bọn tôi sớm hơn - Phong nhìn hấn cùng Băng Nghi trách cứ

_Đi...đi, nhất định..phải tìm được bà - Thiên Kim cùng Xuân Như như xoắn hết cả lên

_Mấy người biết đâu mà tìm - Hấn nhìn hai người kia bó tay nói

_Ờ ha, mà nãy ông chạy vội vậy, biết bà ở đâu sao? - Xuân Như nhìn Hấn hỏi

_Biết, nhưng không chắc chắn - Hấn khẽ suy nghĩ nói

_Không chắc chắn? Là sao? - Nam khẽ hỏi

_Thì trong lúc nguy hiểm, chính Tuyệt Nhi đã vào cứu tôi ra, tôi bị cô ấy xô về từ tay tử thần, trong lúc về, tôi thấy kẻ bên con đường về của tôi còn có một con đường, con đường này tôi có nhìn thấy những gì trong con đường đó y như cái hình trên tờ giấy trắng biết phát sáng mà mình đã thấy, tôi có nhìn qua kẻ bên thì thấy có một con sông có tấm bảng là Angle nên tôi định tìm thử xem có con sông nào thế không, chỉ cần vậy là sẽ biết họ ở đâu - Hấn từ từ kể lại

_Có khi nào liên quan đến Nhật thực không? Người ta nói nhật thực có rất nhiều cái bí ẩn - Xuân Như nói

_Chúng ta bắt tay vào tìm xem sao? - Băng Nghi mang vui mừng nói

_Được - Cả đám đồng thanh

~~~Tại nơi nó

_Em sao rồi - Chàng Ma ngồi trên giường quan tâm hỏi nó

_Cám ơn anh - Nó khẽ cười nhìn Chàng Ma biết ơn nói

_Không sao - Chàng Ma khẽ cười nói

_Anh ta sao rồi? - Chàng Ma nhìn nó hỏi

_Ổn rồi - Nó khẽ cười buồn

_Ngày mai sẽ... - Chàng Ma chưa kịp nói thì nó đã xen vào

_Em biết rồi, em ngủ tí, anh ra ngoài được không? - Nó nhìn chàng ma hơi cười nói

_Được, em nghỉ đi - Chàng Ma hơi cười rôi ra ngoài

_Còn vài giờ thôi, em sẽ rất nhớ anh... - Nó nhìn ra bên ngoài phòng, nhìn thẳng đến dòng sông trong xanh kia nói

~~~Cuộc sống có rất nhiều khó khăn, có rất nhiều biến cố, nhưng hãy cứ dùng cả trái tim để đối mặt, mọi việc sẽ ổn thôi

~~~

74. Chương 73: Em Thật Sự Rất Đau, Nhưng Là Vì Anh Đang Đau Đúng Không?

~~Lúc này là 7h chiều trước ngày #-# (Mình tạm gọi ngày trước hôm sinh nhật nó là #-# nhé)

~~_Sao sao rồi? - Hấn hỏi hả hết nhận điện thoại của tên đàn em này rồi đến tên khác việc tìm con sông tên Angle

_Vẫn chưa thấy thư anh Kine.. - Tên đàn em lo lắng nói

_Chết tiệt, tiếp tục tìm cho tôi, khi nào thấy hấn gọi - Hấn đập bàn nói rồi cúp máy luôn

_Á có rồi có rồi - Hồng Anh nhảy dựng lên vui mừng nói

_Có thật sao? nó ở đâu??? - Hấn nhanh như chớp phóng đến chỗ Hồng Anh khiến cả đám ai cũng bất ngờ nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều

_Vào 100 năm trước, đã từng có một trường hợp là ở Italy, ngay lúc Nhật Thực Toàn Phần xảy ra, có một cô gái đã ở nơi gần dòng sông đó, lúc đó cô không thấy đường nên lạng choạng mà gần lại bờ sông, sau đó thì không còn ai nhìn thấy cô gái đó qua ngày hôm đó nữa, cũng có người đã chứng kiến và nói nhưng chỉ là nói theo những gì mình thấy chứ chưa chắc chắn, dòng sông đó ở vùng đất tên Clow, không có ai ở đây cả, nhưng cô gái đó nói khi nhật thực toàn phần xảy ra vào đúng ở vùng đất đó, sẽ có những căn biệt thự lớn hiện ra, đặc biệt là có một dòng sông nữa, nhưng khi hết nhật thực, mọi thứ sẽ trở về như cũ - Hồng Anh nhanh chóng giải thích

_Để tôi cho người tìm vùng Clow gì đó - Hấn nhanh chóng móc điện thoại ra, vừa định gọi thì Xuân Như lên tiếng ngăn lại

_Cô gái này nói có thể là do bịa ra, với lại trên đây cũng nói là chưa chắc chắn vì chưa ai nhìn thấy việc này, có nên tin không? Lỡ may không phải...? - Xuân Như lo lắng nói, cô muốn tìm Tuyết Nhi nhưng cô sợ sẽ mang nỗi thất vọng về, nó còn đáng sợ hơn, mọi người nghe Xuân Như nói thì thấy cũng có lý nhưng ngoài việc tin theo để có một con đường thì còn con đường nào khác sao?

_Dù thế nào, tôi cũng nhất định phải thử, với lại quá trùng hợp, ngày mai cũng chính là ngày Nhật Thực Toàn Phần, tôi dù sao cũng không thể để bất kì ai đem Nhi đi được cả - Hấn cứng rắn đáp, đã đi đến nước này, hấn không nghĩ là mình vì sợ nỗi thất vọng mà bỏ cuộc, vì với hấn, nhìn Nhi biến mất mà chỉ có thể vô dụng đứng nhìn còn đau đớn hơn cả mất cả thế giới, thế giới của hấn, từ lâu, rất lâu, Nhi chính là thế giới nhỏ bé mà hấn chính là có thể từ bỏ tất cả, từ bỏ thế giới rộng lớn này mà đến bên thế giới nhỏ đó, thế giới mà khi có nó, hấn mới là chính bản thân mình

_Khả à... - Cả bọn nhìn hấn chua xót, phần người bạt bèo hay do ông trời không thương tình?

_Với tôi, Nhi là tất cả, từ rất lâu, cuộc sống của tôi đã hình thành nên hai con đường, một con đường có tất cả trừ. Nhi và một con đường có Nhi nhưng lại không có tất cả, tôi đã đi con đường có Nhi mà không có tất cả, vì quá khứ, hiện tại và tương lai, Nhi chính là thế giới duy nhất có thể khiến tôi hạnh phúc, cứ phải dựa dẫm vào nó, cái thế giới đó, tôi mãi mãi cũng không thể mất lần nữa, Nhi đau, tim tôi đau gấp vạn lần, vì thế..nên dù có đau khổ hay một nỗi cấp bách, tôi chỉ cần có Nhi là quá đủ, nên dù ôm tất cả hy vọng, tôi vẫn sẽ không hối hận, vì tôi biết, tôi đã từng được có hy vọng chứ không phải cứ vô dụng nhìn người mình yêu từng bước từng bước rời xa khỏi mình, mỗi đêm, trái tim này..rất nhói, nhưng không phải vì tôi đau hay gì khác, mà là vì chắc chắn Nhi cũng đang đau như tôi, cả hai, ở hai nơi, nhưng trái tim chính là có cùng một nhịp, thà làm hết sức chứ tôi không muốn vì mình sợ thất vọng mà trốn tránh mọi thứ, tôi chính là yêu cô ấy đến hết biết trời trăng, yêu cô ấy đến không còn lý trí nữa, cả trái tim cũng chẳng còn là của mình, nhưng thật sự, tôi rất hạnh phúc, vì tôi biết, Nhi có nhói, có đau, là có nghĩa có yêu tôi, nhưng thật sự, tôi chỉ muốn mình biết là cô ấy yêu tôi chứ chẳng muốn cô ấy đau, vì một khi cô ấy đau, tim tôi cũng nhói, nhói vì nhìn giọt nước mắt người mình yêu nhất, quan trọng nhất với mình vì mình mà rơi, nhói vì không ai khác mà chính mình đã làm tổn thương người con gái mà mình luôn muốn bao bọc che chở. Nhi thật sự

rất mạnh mẽ, tôi không như người khác, tôi không như họ, tôi không muốn Nhi bỏ đi cái lớp vỏ bọc mạnh mẽ, cứng cáp bên ngoài để mình có thể che chở mà tôi chính là muốn tạo nên một bức màn chắn mạnh mẽ khác, bao bọc che chở cho cô ấy, chỉ cần thế là đủ, cô ấy có thể không cần sự che chở của tôi, nhưng tôi chính là che chở lớp vỏ bọc của cô ấy, vì một khi không có nó, cô ấy sẽ rất yếu đuối, tôi lại chưa từng muốn người yêu mình vì mình mà thành ra như thế, yêu cô ấy tôi có rất nhiều quyền lựa chọn, nhưng chính tôi là duy nhất muốn chọn con đường yêu thương, quan tâm, chăm sóc, bảo vệ và hơn hết là muốn nhìn cô ấy mỗi ngày, đó là con đường duy nhất tôi muốn đi - Hấn chậm chậm nói, khóc, thật sự hấn đã khóc rồi, nhưng không phải lén lút, mà chính là trước mặt tất cả mọi người, nói như cầu xin, mong rằng ông trời có thể nghe thấy, đừng mang người hấn đi, đau lắm, mệt lắm, nhừ cũng yêu lắm, nhớ lắm và không thể nào buông được lắm, một con người, mỗi người chỉ có một thời gian quãng đời nhất định, vì vậy hấn chỉ mong có thể dùng tất cả những khoảng thời gian mình ở kiếp này, yêu thương nó cho hết tất cả những gì mình có thể làm, chăm sóc nó bằng tất cả những sức lực của mình, bảo vệ nó cho hết những gì mình làm được, nếu kiếp này muốn hấn cùng nó gặp và yêu nhau ở kiếp sau, thì hấn thà mong muốn có thể sống vui vẻ hạnh phúc cùng nó trọn vẹn ở kiếp này. kiếp này là kiếp này, kiếp sau là kiếp sau, lựa chọn của hấn, từ lâu chỉ còn lại tên nó~Nguyễn Hoàng Tuyết Nhi, vì thế, đừng ai bắt hấn yêu hai kiếp, hấn sẽ yêu nó hết kiếp này của mình, vì hấn không biết kiếp sau hấn sẽ thế nào, nhưng kiếp này hấn chính là yêu nó đến điên cuồng, yêu nó đến không còn đường quay về, vì vậy hấn sẽ làm hết sức mình

_Được, để tôi gọi tìm cho - Hoàng Quân nghe tất cả thì thật sự đã phục hấn rồi, bao lâu nay xem hấn là như em trai, giờ có lẽ...không được thật rồi

_Tìm cho tôi vùng đất Clow ở Italy mau - Hoàng Quân hồi hả nói

_Clow sao anh Ray? cái đó em biết, nó ở €\$%#@&#¥€... - Tên đàn em làm sao không biết Clow được, hấn có nghe nói rất lâu về vùng đất huyền bí này rồi

_Vậy cậu chuẩn bị cho tôi máy bay đến đó nhanh nhất có thể cho tôi - Ray nhanh chóng nói

_Vâng - Tên đàn em nhanh chóng đáp

_Được, cảm ơn cậu - Ray nhanh chóng cúp máy nói lại với cả bọn

_Vậy thì tốt quá, mỗi người chuẩn bị đàn Pin hết đi, nhớ là đem dư gấp 2 lần để phòng trừ hết Pin, còn Xuân Như, đưa tôi cái Ruby GreenLight - Hấn nhìn tất cả rồi nhìn tới Xuân Như nói

_Chết, tui để ở Anh rồi - Xuân Như la toáng lên

_Yên tâm, anh đã đem cho em rồi - Vũ cau mày nhìn Xuân Như lắc đầu nói - Biết sẽ có việc cần đến nên kho qua rước cô ấy thấy nó trên bàn nên cũng đem theo - Vũ nhìn Hấn nhanh chóng nói

_Được, cảm ơn mọi người - Hấn cúi cảm tạ

_Không giề - Cả bọn cười nói, dù lần này là thành công hay thất bại, nhất định sẽ không hối hận

~~Tại nơi nó

~~_Mai mấy giờ em sẽ biến lại thành thiên thần? - Nó nhìn Chàng Ma trên sofa hỏi

_Lúc Nhật Thực Toàn Phần xảy ra, lúc đó sông Angle sẽ hiện lên, lúc đó em chỉ cần bước vào sông đó là được - Chàng Ma cười nói

_Vậy à...tức là có Nhật Thực toàn phần? - Nó ngạc nhiên mở to mắt hỏi

_Đúng thế - Chàng Ma cười nói

_Vậy...còn cách nào khác không? - Nó nhìn chàng Ma hỏi

_Không muốn sao? - Chàng Ma cau mày nhìn nó hỏi

_Có chút - Nó né tránh ánh mắt Chàng Ma trả lời, thật ra là cực kì không muốn thì có

_Em nói dối, nhưng anh tin em - Chàng Ma hơi trùng mắt xuống nói nhưng rồi lại cười tươi

_Uhm - Nó gật đầu rồi lên phòng, dựa vào cửa phòng nói

_Anh à, Em thật sự rất đau, nhưng là vì anh đang đau đúng không? - Nó đặt tay vào tim mình, cảm nhận từng nhịp tim đập loạn mỗi lần nhắc đến hắn thì khẽ cười buồn nói

~~>Đau không phải là rất sâu xa, mà chính là rất dễ nhận biết, chỉ cần biết, mình đang rất nhói là đó cũng gọi là đau

~~

75. Chương 74: Hành Trình Bắt Đầu

~~Lúc 9 giờ ngày #-#

~~ Từ trên cao, một chiếc máy bay tư nhân từ từ bắt đầu hạ cánh, xung quanh những đám cỏ trên sân bệnh viện đều như rối tung cả lên, rất nhiều người đứng ra ngoài xem nhưng đều bị các người bảo vệ ngăn lại, chỉ có cả bọn đứng đó

_Anh Ray - Một tên đàn em sau khi đã hạ cánh thì nhanh chóng lộ mặt ra nhận chứng, đây là đàn em của Snow, người mà Ray đã hỏi về Clow, cậu ta hiểu về nó thế thì nên cho cậu ta chỉ dẫn thì tốt hơn

_Từ đây đến vùng đất Clow mất bao nhiêu thời gian? - Hắn nhanh chóng hỏi

_Đây là...anh Kine? - Tên đàn em lo sợ hỏi

_Cậu đừng quan tâm, chỉ cần nghe lời tất cả những người ở đây là được, đều là người nhà - Ray nói

_Vâng - Tên đàn em nói, lần này thật là không uống công, theo những người này, chỉ cần được họ chú ý một chút là lên như bay

_Trả lời tôi - Hắn lạnh lùng nói

_Dạ dạ? À à vâng là hai tiếng - Tên này tên là Vĩnh nói, hắn ta khẽ sợ, quả nhiên là chủ Anvil có khác, khí chất thật sự chỉ dư thừa chứ chẳng thiếu thốn, nghe nói chủ bang mình cũng như anh tai to mặt lớn này, còn là người yêu và là vợ sắp cưới của nhau nữa

_Đi mau thôi - Thiên Kim từ đâu bước ra, lạnh lùng hắn ra, khiến tên Vĩnh cũng phải nể mặt chín phần, đây là lần đầu hắn được nhìn hai phó Snow và quản lý bbang đều là nữ, nghe danh đã lâu thật không ngờ họ lại đẹp thế này, còn chủ bang thì thế nào nhỉ? thật sự muốn xem xem chủ bang mình đẹp đến đâu mà có thể khiến chủ Anvil nghe nói là mê say đắm đến nỗi trước mặt nhiều người có thể khóc và quỳ trước chủ bang mình, thật tò mò mà

_Vâng vâng - Tên Vĩnh vâng lời nhanh chóng lên máy bay rồi cả bọn cùng xuất phát

_Anh đã xem hiện tượng thiên văn xem coi mấy giờ nhật thực toàn phần sẽ xảy ra ở Clow gì chưa? - Phong nhìn Hoàng Quân hỏi

_Hình như là vào lúc mặt trời vừa mọc lên đến hết 9 giờ, sẽ tối thui như không hề có mặt trời mọc - Hoàng Quân cầm điện thoại dò dò

_Anh chắc không? - Băng Nghi nhìn Quân lo lắng

_Anh chắc mà - Hoàng Quân vuốt mái tóc đỏ hung của mình nói

_Chúng ta đến đó thì nên làm gì? - Xuân Như từ trong bệnh viện đã hết trẻ con mà trở về theo đúng gương mặt cô ấy, chính là sắc sảo, Xuân Như là một người rất nhạy bén, nhưng do cô cũng có tính rất trẻ con nên đối với bình thường thì cô luôn rất trẻ con nhưng nếu có bất cứ chuyện gì đụng đến mức quy định thì cô cũng như Hồng Anh, như là trở thành một người khác vậy

_Đợi xem mọi chuyện sẽ thế nào rồi tính - Hắn khẽ lắc đầu nói

_Nhưng mọi người nhớ cẩn thận, đừng tiếp xúc với nước, mắc công lại như câu chuyện kia - Nam khẽ nhìn tất cả nhắc nhở

_Đúng đây - Vũ hơi căng thẳng nói

_Lần này, nhất định phải là tất cả an toàn trở về - Nam nhìn một lượt nói

_Đúng thế, còn nhất định phải đưa Nhi về - Hấn đặt tay ra trước, lần lượt mỗi người đều đặt tay lên tay hấn, tay này chồng lên tay kia

_Một...hai...ba...YEAH - Cả bọn cùng hô lớn nói

_Tuyệt Nhi, không cần đến kiếp sau, mà chính là kiếp này anh sẽ yêu thương em - Hấn nhìn lên mặt trăng buổi tối, tròn và đẹp nói

_Cuộc hành trình này, xin tuyên bố là chính thức bắt đầu - Hoàng Quân nói lớn thông báo

Nơi nó, mặt trăng đã lên rất cao và lại cò. rất lớn, cứ như là được phóng to lên gấp trăm lần vậy

_Trăng lần này tròn thật, cũng còn vài giờ là sinh nhật mình, nhưng sao lần này lại đau buồn chứ lại chẳng vui về gì cả - Nó ngược mặt nhìn lên mặt trăng tròn trịa trên bầu trời cao kia

_Em có tiếc nuôi không? - Chàng Ma ngồi trên giường hỏi

_Đương nhiên sẽ có - Nó vẫn không dời sự chú ý mà vẫn nhìn mặt trăng nói

_Em đang muốn hỏi vì sao dòng sông Angle lúc ẩn lúc hiện? - Chàng Ma khẽ dựa vào những gì mình quan sát được nói

_Đúng thế, tại sao lúc thì chúng ta có thể thấy mà lúc thì lại không? - Nó giờ mới quay đầu lại nhìn thẳng chàng ma hỏi

_Thật ra chúng ta là thiên thần, nhưng thật ra thiên thần cũng chính là ác quỷ, có điều cả hai đều có địa vị như nhau nhưng mỗi người một nhiệm vụ, trách nhiệm khác nhau, sông Angle chính là con sông rửa đi tất cả những tội ác, nên nó chỉ hiện lên vào ban đêm, khi mặt trời lặn, mặc dù tên là Angle là thiên thần nhưng đa số các ác quỷ đều rất sợ ánh sáng mặt trời nên dòng sông Angle chỉ xuất hiện vào lúc ban đêm, nhưng chính là chỉ dành riêng cho ác quỷ là vào buổi tối, còn buổi sáng là dành cho người trở thành thiên thần, nhưng do buổi sáng sông Angle sẽ không hiện ra nên chỉ có mỗi lần 100 năm, sông Angle sẽ hiện lên vào buổi sáng, vì buổi sáng đó chính là thời điểm có Nhật Thực toàn phần, mặt trời sẽ bị che đi, vì thế nó sẽ lại hiện lên, nên dù buổi tối nó xuất hiện, em có tắm hay gì cũng không thành vấn đề - Chàng Ma từ từ giải thích

_Em hiểu rồi - Nó khẽ gật đầu

_Được rồi, em ngủ đi, anh về phòng - Chàng Ma hơi cười nói

_Uhm, anh ngủ ngon - Nó nhìn chàng ma nói

_Ngủ ngon - Chàng Ma khẽ đóng cửa lại rồi về phòng

_Mọi chuyện quá thần bí, đến nỗi em cũng quay vòng vòng theo rồi - Nó khẽ cười nhìn lên mặt trăng trên bầu trời nói rồi khẽ vào giường nằm, là nằm chứ không ngủ, ngày mai nó phải ra đi rồi, làm sao còn tỉnh thần mà ngủ được chứ, cứ thế mà nó cứ nằm nhưng đầu lại cứ nhìn ra ánh trăng sáng trên bầu trời kia, bầu trời rất sáng, nhưng lòng nó lại đang tối đen như mực

~~Trời sáng đâu có nghĩa là mọi việc sẽ sáng, trời tối cũng đâu có nghĩa là sẽ không có ánh sáng? Không có gì là nhất định cả, cả trái tim cũng thế, đôi khi ta nói ta đã quên, nhưng cũng chưa chắc là quên, đôi khi ta cứ nói là chưa quên được, nhưng chưa chắc là đã nhớ?

~~

76. Chương 75: Từ Từ Biến Mất

~~Ở Anh Quốc lúc 9 giờ

_Mau sắp xếp cho tôi chuyến bay từ đây thẳng đến Clow gì đó ở Ý mau lên, nhanh nhất có thể - Mẹ nó lo lắng nói

_Vâng thưa nữ hoàng - Người thư kí của mẹ nó cũng căng thẳng theo rồi nhanh chóng đi chuẩn bị

_Đi, nhanh lên - Ba hấn thúc giục nhanh chóng kéo mẹ nó cùng ra xe tăng tốc đến sân bay tư nhân của Hoàng Gia Anh

Tại nơi nó lúc 11 giờ

(do giờ ở anh và Ý chênh lệch nên thế nhé, mọi người ráng tự xem giúp mình, mình sẽ cố nói rõ hơn)

_Là...ở đây? - Hấn bước xuống máy bay, nhìn một lần xung quanh như không thể tin, ở đây, làm gì có ngôi nhà nào?

_Đúng chính xác là thế ạ - Tên Vĩnh giọng chắc nịch nói

_Tại sao ở đây không thấy gì cả? - Hoàng Quân nhìn xung quanh nói, cũng ôm chặt Băng Nghi hơn

_Không nhớ sao? Đã nói khi nhật thực thì mới xảy ra - Thiên Kim nhìn quanh nói

_Còn mấy tiếng nữa? - Hấn nhìn Nam hỏi

_Có lẽ là 7 hay 8 tiếng lận - Nam nhìn đồng hồ nói

_Ruby Green..Light? - Hồng Anh hoảng hốt nói

_Có gì? - Cả bọn bất ngờ quay lại thì vừa lúc thấy viên Ruby sáng lấp lánh, cứ như một nguồn ánh sáng có thể làm sáng cả một khoảng không gian nhưng bằng chính cái màu xanh lá cây xanh xanh đó, dần dần nó lại càng sáng hơn, nhưng cũng từ từ giảm xuống và duy trì độ sáng thích hợp đủ để có thể thấy đường tắt cả và cũng đủ để mắt có thể nhìn thấy được ánh sáng huyền ảo này

_Mọi người, những căn nhà... - Hồng Anh hoảng sợ chân đứng không vững mà sụp hẳn xuống đất làm cả Phong cũng đỡ không kịp

_Cái viên Ruby này... - Hấn bất ngờ không kém, cứ nhìn quanh rồi lại nhìn dọc, ở đây tính đi tính lại có thể là có hơn cả chục căn biệt thự trong đây

_Đi tìm xem Nhi ở đâu thôi - Hoàng Quân nắm chặt tay Băng Nghi nói, anh biết, Băng Nghi đang rất..rất sợ

_Chị HAI - Băng Nghi đột nhiên giựt tay khỏi Hoàng Quân mà chạy đi, nước mắt cứ thế vỡ òa

_BĂNG NGHI - Cả bọn bất ngờ đuổi theo Băng Nghi

_Chết tiệt - Hoàng Quân quỵ xuống tức giận đập mạnh nắm đấm xuống đất, Hoàng Quân sợ hãi không thôi, nơi này..chuyện đó...cái chuyện cô gái biến mất...anh sợ...rất sợ...thật ra cái con người đó đang làm gì chứ? Tại sao lại buông tay anh mà chạy? Tại sao cứ chạy như thế mà không quay đầu lại xem anh lo lắng thế nào? Băng Nghi rất biết suy nghĩ, đang ở cùng một nhóm, cô chắc chắn sẽ không chạy đi lung tung cho dù có sợ hãi hay lo lắng thế nào, vì chắc chắn cô biết nếu cô làm thế mọi người sẽ lo lắng mà không thể tập trung tìm Tuyết Nhi, cô rất quan tâm chị mình, chắc chắn không muốn vì mình mà làm bỏ mất hy vọng nào tìm kiếm chị

_Băng Nghi, Băng Nghi,... - Cả bọn trừ hấn hơi lo lắng thì tất cả đều lo lắng, cứ thế mà kêu tên Băng Nghi, khi Băng Nghi chạy đi thì đã đuổi theo, nhưng tự nhiên đang trên cùng một đoạn thẳng, nhưng Băng Nghi lại biến mất trong phút chốc

_Mọi người cẩn thận, chuyện này, chắc chắn có vấn đề - Hấn nhìn quanh rồi đỡ Quân đứng dậy nói

_Đúng thế, Băng Nghi sẽ không vì bản thân mà làm mọi người lo lắng và phân tâm chuyện tìm Tuyết Nhi
- Nam suy nghĩ rồi nói

_Đừng ai tách nhóm, mọi người nắm tay nhau đi, dù có thấy gì hay chẳng nữa cũng không được chạy - Hấn cũng đã đang rất lo sợ, tim đã đập rất mạnh, tin chắc là nơi này có Tuyết Nhi, nhưng trên khu vực rộng lớn này, Tuyết Nhi đang ở đâu?

_Rồi chứ? - Thiên Kim cũng đang rất run, nắm tay Nam rất chặt, Nam khẽ nhìn cô, đây là lần đầu anh thấy cô thế này, nên anh sẽ cứng cáp hơn, vì giờ phút này, chính là cô cần anh

_Rồi - Mọi người hô lớn

_Những người đi sau nhớ nhìn về phía mình xem có gì khác thường không, nhất định phải báo trước, mỗi người canh một phía, chỉ cần nghe tiếng đếm và bước về phía trước, đã rõ chưa? - Hấn khẽ cau mày lại nói

_Được - Mọi người cùng đồng thanh nói

_Một...Hai...Ba...Mười bốn...Mười chín.. - Hấn vừa đọc đến mười chín đột nhiên Hồng Anh la lên

_TUYẾT NHIIII - Hồng Anh mừng rỡ chạy đi...và sau đó...cũng biến mất

_Anh... - Phong dờ dẫm đứng không vững..

_Hồng Anh.... - Thiên Kim cũng quy xuống

_Thiên Kim - Nam nhanh chóng đỡ Thiên Kim dậy

_Vũ...Em nhìn lầm đúng không...? - Xuân Như ngã nhào vào lòng Vũ, nước mắt cũng tràn khoé mi

_Như à.. - Vũ lo lắng đỡ Xuân Như, Đã hai người, anh lại càng không thể để Xuân Như như thế được, lại càng phải phòng bị nhiều hơn

_Tại sao Hồng Anh và Băng Nghi đều đồng loạt gọi Nhi, cứ như nhìn thấy Tuyết Nhi? - Phong che miệng lo lắng nói

_Vậy trong tụi bây, có ai nhìn thấy Nhi không? - Hấn lo lắng hỏi

_Không... - Cả bọn cùng một lượt nói

_Tôi...có - Xuân Như sợ hãi thề thào nói, cô..đang sợ xanh mặt, này vẫn chưa định hình được câu hỏi của Hấn nên Xuân Như đã không trả lời

_Em... - Vũ ngạc nhiên

_Sao? - Cả đám cùng ngạc nhiên quay lại hỏi

_Khi này... - Xuân Như chưa kịp nói xong thì chớp mắt một cái...cả bóng người cũng chẳng còn

_XUÂN NHƯ - Vũ đau đớn gọi lớn tên Như nói

_Không thể nào...Không.. - Thiên Kim bây giờ chính là đã hoảng loạn

_Thiên Kim, đừng hoảng - Hấn giờ hơi thở cũng đã chẳng đều được nữa

_Nhưng..nhưng.. - Thiên Kim đã khóc, giờ cô thật đang rất hoảng, đã..ba người rồi..

_Những người nhìn thấy Tuyết Nhi đều lần lượt biến mất... - Vũ như người vô hồn nói

_Đi tiếp - Hấn mệt mỏi đứng dậy nói

_Được - Nam nói rồi đỡ Thiên Kim đứng dậy

_Tiếp - Thiên Kim hít một hơi thật sâu rồi nói

_Đi - Phong khẽ đứng dậy nói, cả bọn cùng dần dần bước đi

_Lại, Một...Hai...Ba...Bốn...Bảy...Tám...Chín... Chuyện gì đó? - Hấn vừa đọc đến số chín thì bỗng dưng Thiên Kim gục xuống, cứ la lên thảm thiết, cứ thế mà đẩy lùi mình về sau

_Đó...Đó...Không thể nào...KHÔNG THỂ - Thiên Kim quờ quạng tay chân, làm mọi người hoảng sợ, cứ nhìn quanh, quả thật...không có ai cả

_Thiên Kim, Thiên Kim, đừng sợ, đừng sợ, anh đây, có chuyện gì? - Nam lo lắng ôm chầm Thiên Kim, để đầu Thiên Kim dựa vào ngực mình, không cho cô nhìn về phía đó nữa

_Nam..Nam...Tuyệt...Tuyệt Nhi... - Thiên Kim thở dốc nói - Còn...còn...có...lửa....

_Lửa? - Hoàng Nam giật mình hỏi, Thiên Kim sợ nhất là lại gần lửa, vì cô khi nhỏ mém tí là chết trong tay thần lửa, chuyện này chỉ có anh, Xuân Như, Hồng Anh...và Tuyệt Nhi biết?

_KHÔNGGG... - Thiên Kim dường như đã gần ổn định thì đột nhiên la lớn sau đó dùng sức đẩy Nam về còn mình thì tiến lên che chắn cho Nam rồi từ từ cũng biến mất

_Thiên Kimmm...? - Nam bất ngờ, hơi thở như bị ngẹt lại...Bốn người con gái....đã bốn người rồi...mới có hai tiếng thôi...

_Không...thế nào... - Nam gục xuống đất rồi như hoảng loạn nói - Tôi...phải đi tìm Thiên Kim - Nói rồi Nam nhanh chóng đứng dậy, định chạy đi thì bị Phong tóm lại tức giận đấm Nam một cái làm Nam té hẫ xuống đất

_Mày biết mày đang làm gì không hả? mày tìm được họ chắc? LÀ BIẾN MẤT, BIẾN MẤT ĐÓ THẮNG CHỐ - Phong tức giận, nói xong cũng quỳ xuống đất theo

_Muốn tìm được họ, chính là phải tìm được nguyên nhân - Vũ cũng dần đi lại nói

_Cậu đang rất lo đúng không? - Hoàng Quân tiến lại nói nhỏ với Vũ, anh biết, Vũ trước giờ đối với Xuân Như cứ hay cà giỡn nhưng lại rất yêu Xuân Như, Vũ rất kín đáo và hơn hết là cũng rất ư là không biết nói ra bằng lời, chỉ biết dùng hành động để thể hiện, và đó là lý do dù Vũ có làm thế nào, Xuân Như vẫn luôn tin tưởng và luôn sống vui vẻ không lo nghĩ, vì Xuân Như biết, có Vũ che chở, bao bọc, cô sẽ không cần sợ gì cả

_Em xin lỗi...đã không bảo vệ được Như.. - Vũ khóc ra nước mắt, đã không bình tĩnh được nữa, sự bình tĩnh của anh là để có thể ổn định tâm trạng mà để bảo vệ được Xuân Như, nhưng giờ cả Xuân Như cũng không bảo vệ được mà nhìn Xuân Như biến mất, anh còn bình tĩnh được sao?

_Không phải lỗi của cậu - Hoàng Quân cũng mệt mỏi ngồi xuống cạnh Vũ nói

_Là lỗi của tôi, không nên kéo theo các cậu đi - Hấn nhìn mọi người, rồi lại nhìn đến viên Ruby nói

_Khải... - Cả bọn cùng nhìn hấn nói không nên lời

_Chỉ mới có hai tiếng mà đã thế này...tôi xin lỗi - Hấn quỳ xuống trước mặt mọi người nói

_Không phải lỗi cậu - Hoàng Quân đứng dậy đến trước mặt hấn, đỡ hấn dậy nói

_Đúng đấy, không phải lỗi mình mày mà là của cả bọn, mày cũng không có Tuyệt Nhi bên cạnh chứ đâu hơn gì bọn tao - Nam hơi buồn nói

_Chúng ta đi tiếp? - Phong đột nhiên đứng dậy hưng phấn nói, anh tin chắc nếu là Hồng Anh, Hồng Anh sẽ muốn anh đi tìm cô ấy tiếp chứ không phải mệt mỏi đau buồn mà từ bỏ, vì đó chính là Hồng Anh, là người mà anh không thể không cưng chiều

_Nhưng... - Hấn nhìn ba người kia lo lắng

_Phải đi tiếp, mới có thể có hy vọng cứu cả nhóm con gái đó - Nam gật đầu nói

_Đi nào, cậu đừng nghĩ nhiều nữa - Hoàng Quân khê cười một cái nói

_Cám ơn... - Hấn khê cười rồi nói

_GO - Lần này cả nhóm con trai giờ đứng dậy, nắm tay nhau, giàn thành hàng ngang nói

Năm chàng trai, mỗi người trái tim luôn không ngừng bị cào xé, nhưng họ chính là càng bị cào xé thì càng phải bước đi, vì họ biết, một bước của họ thì cũng chính là tiến thêm một bước về phía trái tim mình, dù có ra sao, chỉ cần bản thân họ biết, nơi đó, họ có tình yêu...

>> TÌNH YÊU không có hai từ HY SINH mà chính là hai từ TỰ NGUYỆN

77. Chương 76: Anh Cũng Rất Cần Em

_Chúng ta đi lâu vậy rồi, tại sao vẫn không thấy người nào? - Hoàng Quân cứ nhìn ngang nhìn dọc nói

_Cũng đúng nhỉ? Đi được hơn nửa tiếng rồi?? - Phong cũng tán đồng ý kiến nói

_Còn...Mấy giờ nữa là đến giờ nhật thực? - Hấn hơi hoảng hốt

_Để xem...ừa...sao năm giờ mấy rồi? Gì kì vậy? - Nam nhìn đồng hồ hoảng hốt nói rồi móc điện thoại ra xem thì lại không có sóng và giờ thì cũng năm giờ mấy khiến ai nấy cũng lo lắng

_Không đúng, tụi mình mới đến đây thì nhiều lắm chỉ có hai tiếng rưỡi thôi, lúc chúng ta đến đây tụi nó là 11 giờ mà? tính ra chỉ hai giờ mấy mới đúng chứ? - Phong lo lắng nói

_Khoan....lúc tụi hôn mê, Nhi đã nói, thời gian trong thế giới ảo so với đời thực là khác biệt, tức là thế giới thực thời gian chạy nhanh hơn thế giới ảo? - Hấn giật mình nói

_Cái gì? - Hoàng Quân bất ngờ rồi lo lắng nói - Vậy tức là nhật thực sắp xảy ra, cũng có thể sẽ chậm đi đấy...

_Nhanh lên, thôi vậy đi, mỗi người chia ra đi tìm, nhớ là căn biệt thự nhà lá như trong bức tranh nhé? mười phút sau tập hợp tại đây, ai nhìn thấy thì nhớ báo lại, OK? - Hấn lo lắng hỏi

_Được - Cả bọn cùng gật đầu đồng ý nói

_Đi - Nói rồi mọi người cùng nhau chia ra mỗi người một hướng, không ngừng tìm kiếm

~~Mười Phút Sau

_Có thấy không? - Hấn lo lắng hỏi

_Không thấy - Hoàng Quân thở dốc nói

_Không - Phong với Nam cùng Vũ cũng lắc đầu nói

_Vậy chỉ còn lại một hướng... - Hấn nhìn thẳng hướng trước mặt mình

_Đi... - Cả bọn cùng nhìn nhau nói, từng bước, từng bước, tìm họ cứ thế mà đập thành thịch

_Minh Khải...? - Hoàng Quân bất ngờ lay lay hấn nói

_Sao? - Hấn khó hiểu hỏi

_Nhìn kìa.... - Hoàng Quân đơ người nhìn về phía có ánh sáng mặt trời bắt đầu nhô lên..., phía đó chỉ có duy nhất một căn biệt thự có hàng rào lớn màu trắng, cửa hàng rào tạo thành hình một đôi cánh thiên thần, trông hết sức đẹp, nhưng với cả bọn bây giờ chính là sợ hãi, lo lắng....đặc biệt là Hấn

_Mau đi - Hấn hoảng hốt sau khi phút đơ người trước cảnh tượng trước mắt

_Quân? Phong? Nam? Vũ? - Hấn sợ hãi gọi...đột nhiên...tất cả...đều đã biến mất...tất cả

_Không thể...không thể...nhất định... - Hấn cắn răng lo lắng chạy một mạch đến đó...

_Tuyệt...Nhi? - Đôi chân hấn run run.. dường như không thể bước đi tiếp...cái bóng dáng cao cao, ốm ốm..và cô đơn đó...cái khuôn mặt và trái tim luôn khiến hấn nhớ đến phát điên giờ đang đứng thẳng trước mắt hấn, kể bên còn có một chàng trai...tóc xanh dương huyền ảo trước cái ánh mặt trời long lanh...trông thật sự rất đẹp..

_Mau lên - Chàng Ma đưa nó ra gần hồ nước, nhìn thấy hấn thì khẽ bất ngờ nghĩ “Anh ta đến nhanh đến thế à?”

_Minh....Khải? - Nó ngạc nhiên nhìn Hấn...cái người to lớn trước mắt...gương mặt đã tiền tụy hơn nhiều, đôi mắt đã thoáng chút nước

_Em mau xuống đi, trễ giờ mất - Chàng Ma nhìn Hấn khiêu khích rồi ôn eo nó đỡ nó tiến lại gần nơi bờ sông sẽ hiện ra mà không cho nó nhìn hấn nữa

_BUÔNG CỔ ẤY RA - Hấn tức giận nói lớn rồi nhanh chóng chạy đến, kéo mạnh nó về phía mình

_Khải à... - Nó như khóc oà lên, dùng tay choàng qua cổ ôm hấn

_Em định rời xa tôi nữa sao? - Hấn như tức giận nói

_Em...em xin lỗi nhưng... - Nó ôm chặt hấn, nhớ...chính là nhớ...nhớ rất nhiều...nước mắt bây giờ cứ như mưa và tuôn ra, bao nhiêu mệt mỏi, đau đớn, nhớ nhung đều từ đó mà trút ra, yêu, nó yêu hấn rất nhiều, và càng lại hận mình nhiều hơn, ước gì nó là người bình thường không phải sẽ tốt hơn rồi sao?

_Tôi không cho phép em đi đâu cả - Hấn mạnh mẽ lắc đầu liên tục như muốn phủ định ý nghĩ bây giờ của nó

_Anh nghĩ anh có quyền đó sao? - Chàng Ma nhìn nó với hấn thế này thì khế tức giận mà chửi thầm sự ngu ngốc của mình, anh quên là nó vẫn yêu hấn hơn anh, thật là...

_Tôi... - Hấn tức nghẹn họng nhìn cái thằng na ná bê đê trước mặt (người ta đẹp ngang ngửa anh đấy, bê đê cái gì mà bê đê T_T)

_Đến giờ rồi - Chàng Ma nhìn lên mặt trời đã lên cao và đã bị che đen hết tất cả, bây giờ mọi thứ đã không còn sáng mà trở nên tối mịt mù, dòng sông có nước trong suốt dần dần hiện lên, mọi thứ...dần dần hiện rõ hơn, và hấn cũng càng ngày càng ôm nó chặt hơn

_Em xin lỗi, yêu anh, em chưa từng hối hận - Nó khế nói nhỏ rồi đẩy mạnh hấn ra, làm hấn bất ngờ té xuống đất, cứ thế, nó từng bước, từng bước tiến gần lại con sông đó, nơi con sông nhìn bình thường này có thể đem bất kì ai đi khi mà nó muốn

_KHÔNG ĐƯỢC - Khi nó vừa chuẩn bị...chuẩn bị chạm chân xuống nước thì bị một lực đẩy mạnh ra mà té về phía sau, cái thân hình màu đen đó...từ từ rơi xuống...nước văng tung toé...văng lên cả đầy mặt nó...nhưng cái bây giờ nó biết...chính là khóc...mọi thứ như rơi vào hố sâu, cứ thế, nó chỉ biết la hét và khóc âm ỉ, cứ thế mà lắc đầu liên tục, tim cũng dường như ngừng đập...chỉ trong phút chốc...mọi thứ như vỡ oà trước mắt nó, không...không thể...KHÔNG THỂ...

_Khải...Khải...?Khải... - Nó như người điên, đột nhiên dòng sông đã biến mất...trái tim nó cũng vì thế mà tan biến theo...cứ thế mà quỳ, tiến từng bước đến dòng sông đó, tại sao lại không còn gì...không...không được...

_Tại sao...không thể...KHÔNG... - Nó đau đớn quỵ xuống, tay cứ thế mà cuộn lại thành nắm đấm, đến nỗi bàn tay cũng đã ươn ướt máu

_Hức...Hức...Không thể được...tại sao?...tại sao anh lại làm thế...em không cần đâu...em muốn làm thiên thần...là em muốn...anh không được...không được...đừng mà...không thể được...VƯƠNG MINH KHẢI, anh ra đây cho em...không được...KHÔNG ĐƯỢCCCCCC - Nó đau đớn khóc nức nở

_Đừng bỏ em...đừng để em lại một mình mà...em xin anh đấy...đừng mà...em...không thể đâu...xin anh...anh yêu em mà...vậy xin anh đừng bỏ...em không thể sống nổi đâu...không thể...đối với em...anh luôn là số một đối với em...từ lúc lần đầu gặp...em tự hỏi tại sao tim lại đập mạnh thế...nhưng từ từ em hiểu ra...đó là tình yêu...yêu sớm hay muộn không quan trọng...quan trọng là trong tim mình từ lâu đã có đối phương, chỉ có điều là mình nhìn nhận nó nhanh hay chậm thôi, yêu anh...em chưa từng nghĩ nó quá sâu sa...nhưng ít nhất em biết nó đủ lớn để giết chết trái tim này...đủ lớn để có thể từ bỏ tất cả mọi thứ...và đủ lớn để có thể bảo vệ anh...mọi thứ đối với em đã quá nhạt...nhạt đến mức có thể khiến em quay lưng với tất cả trừ anh...em đã từng hỏi mình...có lẽ vì do em quá yêu TFBOYS, vì đích thân lo lắng cho TFBOYS mà phải rời xa anh...em đã từng nghĩ đến...nhưng chưa bao giờ em hối hận...vì em biết...trong tim anh...hức...có em đã là quá đủ với em rồi,...TFBOYS là điều duy nhất có thể khiến em tức giận hay lo lắng một cách không lý do mà không cần làm gì cả...nhưng anh lại chính là người duy nhất có thể khiến em nguôi giận, giúp em có thể cười tươi với bản thân trong khi đang mệt mỏi hay phiền não, cũng chỉ có duy nhất anh có thể khiến em khóc một cách vô thức chứ không chỉ là tức giận hay lo lắng đến hoảng hốt...anh đã hứa sẽ luôn bên em mỗi lúc em cần...chỉ cần em không bắt anh chờ đợi hay phải cô đơn...Em đã khiến anh như thế...nên giờ anh muốn trừng phạt em bằng cách này sao?...đau...rất đau...trái tim này dường như cũng đã tê liệt rồi...yêu...?...em chỉ yêu anh thôi...một mình anh...mọi thứ...với em không là gì cả khi mà không có anh...mọi thứ...nếu anh muốn trách hay phạt em...xin anh...hãy đích thân trừng phạt em đi...nhưng xa

anh....em thực không chịu được.....thật...thật sự không được...dù anh ghét hay hận em cũng được....nhưng để anh rời khỏi tầm mắt....em không làm được...vì trái tim em....cũng chỉ có thể đập mạnh vì anh...yêu đơn phương...sẽ hạnh phúc hơn không có thứ để yêu rất nhiều...muốn gì cứ trực tiếp trừng phạt em đi....nhưng đừng xa em.....em....xin anh....Em...thật sự rất yêu anh....và em cũng đang rất nhớ...rất cần anh... - Nó bây giờ chính là không thể không chế được cảm xúc....đờ đẫn ngồi trên thảm cỏ xanh biết kia...nhưng lại chẳng có cảm xúc sắc màu được tí nào...với nó...bây giờ...tất cả đều chỉ còn là màu đen...đen đến vô định....

_Anh làm sao có thể trừng phạt người mình yêu nhất cơ chứ,...ANH CŨNG RẤT CẦN EM... - Một giọng nói đều đều, khàn khàn mang chút hạnh phúc xen lẫn nỗi xót xa vang lên sau đó thì dùng tay tạo thành loa hét lớn...khiến cái người đang như trong hố sâu kia, không màu sắc, chỉ đen và đen như ngừng thở, khẽ lau nhẹ đi nước mắt, không cần nhìn xem người phía sau là ai, cứ thế mà bật nhanh dậy rồ chạy nhanh đến ôm chặt lấy người đó....ôm đến không thể thở được...ôm đến cả nó có thể cảm nhận được tim mình và người đó như hoà một nhịp

_Anh...làm sao có thể bỏ em một mình được chứ...?...vì em chứ là cuộc sống duy nhất mà anh chọn - Đúng, người này chính là hấn...nụ cười...không thể lẫn đi đâu được...nhịp tim...cũng không thể cảm nhận sai...giọng nói...lại càng không thể nghe lầm, nó chính là cảm nhận chính xác đó là hấn

_Anh là đồ đáng ghét - Nó như oà khóc, hình tượng lạnh lùng, quyến rũ giờ đây đã tan thành mây khói mà chừa lại một cô thiên thần làm người xinh đẹp như hoa, nét xinh đẹp không ai có thể sánh bằng

_Em biết em và Băng Nghi rất khác nhau không? - Hấn nhìn nó ảm áp đầy yêu thương rồi khẽ lau nhẹ nước mắt nhìn nó hỏi

_À đúng rồi, anh luôn phân biệt được đâu là em và đâu là Băng Nghi, với lại chắc do em bốc ra khí chất lạnh lạnh hơn Băng Nghi? - Nó thắc mắc nhìn hấn hỏi

_Không, cũng như giờ đây, anh vẫn có thể phân biệt được, vì em là người anh yêu, vì em là người duy nhất khiến anh có thể đứng ngồi không vững - Hấn khẽ nhìn nó cưng chiều nói, hôn lên mái tóc tím than này....người con gái này, anh mãi mãi chỉ yêu cô gái này thôi

_Anh nịnh bợ...nhưng...tại sao anh đã rơi xuống hồ mà, nhưng tại sao lại... - Nó lo lắng hỏi chuyện khi này, rõ là nó chính mắt thấy Hấn rơi xuống, nó làm sao không nhìn ra được là hấn chứ?

_Đúng, nhưng không biết sao họ lại cho anh trở về - Ánh mắt hấn khẽ buồn rồi cũng lập tức nở nụ cười cho nó không nghĩ ngợi nhiều nói

_Thật sao? May quá... - Nó khẽ thở phào, mọi chuyện có lẽ đã kết thúc, lòng lại có tí vui vẻ

_Đúng vậy, chính là tình yêu của chúng ta đã cứu chúng ta - Hấn khẽ ôm chặt nó vào lòng, để đầu nó tựa vào bờ vai vững chắc của hấn nói, ánh mắt nhìn ra phía hồ tên Angle khi này rồi khẽ nói nhỏ: “Cám Ơn”

_Anh nói gì thế? - Nó khẽ hấn nói cái gì đó nhưng lại nhỏ quá nên nghe không rõ

_Không có gì - Hấn cười nhẹ

_Đi, theo anh - Hấn cười mỉm rồi buông nó ra, dắt nó vào căn nhà biệt thự Roseleg

_Sao chúng ta lại vào đây? - Nó thắc mắc hỏi

_Vì chúng ta không thể về một mình - Hấn này giờ luôn cười, cười vì giờ hấn đã yên tâm hơn rất nhiều, cười vì hấn vẫn được bên nó, cười vì cảm ơn tất cả....cảm ơn tất cả đã cho anh cơ hội để có thể bên cạnh người con gái quan trọng nhất này...

_Ba? Mẹ? Ba? Nghi, Hồng Anh, Thiên Kim, Xuân Như, Vũ, Phong, Nam, Quân?? - Nó ngạc nhiên gọi tên từng người một, mọi người đều đang được giữ trong một cái lồng bằng sắt, có lẽ rất chắc chắn

_Để con mở cái lồng này oii người - Hấn nhanh chóng qua cần gạt gạt xuống, cái lồng được mở ra

_Tại sao mọi người ở đây? - Nó bất ngờ hỏi

_Ta bị... - Ba hấn chưa kịp nói thì hấn đã xen vào

_Có lẽ do họ đi đứng bị sai quy tắc nên bị bắt nhốt vì tưởng người lạ - Hấn nhanh chóng đáp

_Sao? - Ba hấn ngạc nhiên nhìn hấn rồi bắt gặp cái nháy mắt của hấn thì nhanh chóng nói - Đúng, đúng thế

_Sao anh biết hay thế? - Nó khẽ yên tâm rồi quay sang tra khảo tới hấn

_Anh...anh...Anh đoán thôi - Hấn gật đầu liên tục nói

_Ừ - Nó hơi nghi ngờ nhưng cũng bỏ qua

_Chúng ta về thôi - Ba Hấn nhìn mọi người nói, bây giờ mọi người thấy hành động của hai cha con này thì thôi cũng im, về nhà hỏi riêng sau, muốn giấu nhất định có vấn đề

_Vâng - Nó cùng hấn đồng thanh, cả hai cùng ra máy bay khi mới đến về...mọi thứ lại yên ổn, mỗi thứ, đều trở về như cũ, chỉ có tình cảm giữa mỗi con người thì ngày càng sâu nặng hơn, về tình bạn lẫn tình yêu và tình thân

Ngoài lề riêng tư

Hôm nay là ngày kỉ niệm 2 năm debut của TFBOYS, tác giả xin chúc TFBOYS ngày càng phát triển hơn, nổi tiếng hơn, được thật nhiều người yêu thích, sẽ trưởng thành hơn để có thể để các TDT nhìn thấy càng nhiều sự cô gắng, nỗ lực, kiên trì của các bảo bối, Mười Năm không dài cũng chẳng ngắn, TDT sẽ mãi bên cạnh và ủng hộ TFBOYS, mãi mãi tự hào về TFBOYS

¥Do hôm nay buổi sáng bận lo ngày debut TFBOYS vì phải chiến đấu với ITV và HTVC nên đến tối bây giờ tác giả mới viết chap mới, đã để các bạn chờ lâu, tác giả xin lỗi nhé, truyện chỉ còn từ 2 đến 3 chap nữa là full, mong mọi người có thể theo truyện Anh Yêu Em, Công Chúa Băng Giá...!! đến cuối cùng nhé, cảm ơn các bạn rất nhiều¥

78. Chương 77: Cảm Giác Có Lỗi

Tại lầu đài hoàng gia Anh

_Mau, làm phép, nhanh nhanh - Mẹ nó mừng rỡ nói rồi nhanh chóng để cho các vị đạo sĩ làm phép trừ tà gì đó, nói là muốn rửa xui xẻo, rước may mắn về nhà, có ai đời đã thấy nữ Hoàng Anh mà thế này bao giờ? Mọi người mà thấy chắc chuẩn luôn

_Mẹ à... - Nó nhăn nhó than vãn

_Kệ đi hai, thà dư hơn thiếu mà - Băng Nghi nháy mắt cười tươi nói

_Đúng đấy - Mẹ nó cười khi khi nói

_Cứu em... - Nó quay qua nhìn hấn cầu cứu

_Anh không thấy, không nghe, không biết gì hết - Hấn nói rồi lè lưỡi dùng tay xẹt ngang cổ mình rồi cười cười sau đó giả vờ như quay đầu đi chỗ khác, ý muốn nói: " Anh mà lên tiếng là chết chắc anh rồi" vì Hấn mà cảnh thế nào cũng bị cái chém pác pác của mẹ nó cho xem

_Anh đáng chết - Nó thấy hấn thế thì khẽ gầm lên, nhớ đấy, nó sẽ xử sau

_Mau lên con gái - Mẹ nó thấy hấn thế thì biết là mình có đồng bọn nên nhanh nhẩu kéo tay nó lại ngồi vào ghế

_Bắt đầu nào - Máy vị đạo sĩ đó nói xong thì người cần đao, người cần cờ, người cầm bát quái,..v.v.. cứ thế mà đi vòng vòng quanh nó, nhiều khi còn chìa kiếm vào người nó, làm nó tưởng thật rồi định đánh một trận nữa chứ

_Các ông vất vả rồi, người đâu, ban thưởng sau đó đưa họ về - Mẹ nó cười tươi nói

_Cảm ơn nữ hoàng - Ai nấy mắt cũng sáng rỡ ra về

_Chỉ đi vài vòng là được tiền, nghề này cũng dễ kiếm tiền quá nhỉ? - Phong nhìn Hồng Anh nói

_Đúng nha - Hồng Anh gật đầu cười duyên nói

_VƯƠNG MINH KHẢI, ANH CHẾT VỚI EMMM - Nó cứ thế mà rượt hấn chạy vòng vòng cả sân của lâu đài, mọi người trong nhà nhìn mà cười không thôi

_Tha đi mà, hix hix, anh vô [số] tội mà... - Hấn la ới ới khi bị nó phóng phi tiêu trong khi chạy la hét nói, phi tiêu không có mắt mà, trúng một cái là chết như chơi chứ chẳng đùa...

_Thôi thôi, được rồi, vào nhà, mẹ đã chuẩn bị cơm rồi - Mẹ Hấn cười phì khi thấy nó với hấn như thế, lúc bà ngủ, chỉ nghe được giọng con dâu, bây giờ nhìn tận mắt, mới thấy mình có đứa con dâu đẹp đến thế này

_Mẹ, đưa cô ấy vào trước đi, con chết chắc đóooooo - Hấn nhìn mẹ mình cầu xin

_Tuyệt Nhi, vào đây - Mẹ nó với mẹ hấn cùng bảo

_Hừ, nhớ bản mặt anh đấy - Nó chân thì đi lại phía mọi người nhưng mắt liếc xéo và tay thì phóng cái phi tiêu cuối cùng

_Á, xem chết anh - Hấn giật cả mình, tưởng nó thôi rồi ai ngờ còn cái cuối, may là né kịp, nếu không chắc cũng đã lên thiên đàn rồi

_Em thật đáng yêu nha - Hấn nhìn bóng dáng nó vào nhà thì khẽ cười nói

Sau khi mọi người ăn xong

_Con cũng mệt rồi, lên phòng nghỉ ngơi đi con gái - Mẹ nó cười rồi 'đưa tiễn' nó lên phòng, sau đó nhanh nhẩu xuống bắt đầu cuộc điều tra

_Khai mau, đã có chuyện gì? - Phong ép cổ hấn hỏi

_Mày buông ra coi, nói thì nói - Hấn cau mày nói

_Được, con nói nhanh lên - Ba hấn sốt ruột nói

_Thật ra, lúc đó tôi...

Trở về lúc ở Clow

Hấn vì muốn đẩy có khỏi con sông nên đã dùng sức, và sức đó cũng khiến hấn vị té xuống dòng sông, sau đó hấn cũng biến mất, trong lúc sắp bị đưa đi làm thiên thần thì chàng ma gọi lại

_Buông cậu ấy ra - Chàng Ma nhìn vị thiên thần đang đưa hấn đi thì nói

_Có chuyện gì sao? - Vị thiên thần đưa hấn đi thì nhìn lại hỏi

_Tôi cần nói chuyện với cậu ta chút - Chàng Ma cười lấy sự tin tưởng của vị thiên thần kia

_Được - Vị thiên thần kia thấy Chàng Ma cũng là thiên thần nên không nghĩ nhiều nên đồng ý

_Lại là anh? Thất vọng vì người trở lại làm thiê thần không phải là Nhi? - Hấn khó ưa nhìn Chàng Ma chẳng khách khí

_Anh yêu Tuyệt Nhi thật chứ? - Chàng Ma cung. mắt đi nụ cười mà trở nên thật nghiêm túc hỏi

_Liên quan gì anh? - Hấn vốn chẳng xem Chàng Ma ra gì nên giở thói

_Trả lời đi, đây là con đường duy nhất của anh nếu muốn bên cạnh Nhi - Chàng Ma nhăn nhó nói

_Tôi...Có Yêu, yêu rất nhiều - Hấn khẽ cười buồn nói

_Vậy anh nhất định phải chăm sóc tốt cho cô ấy - Chàng Ma nhìn hấn có chút tin tưởng nói

_Anh nói tôi làm gì? anh phải thay tôi chăm sóc cô ấy thì đúng hơn - Hấn bỏ đi sự kiêu ngạo của mình, đã hơi dịu lại

_Tôi sẽ giúp anh trở lại làm người - Chàng Ma nhìn hấn nói - Tôi nghĩ Nhi sẽ cần anh hơn tôi

_Nhưng chắc chắn anh sẽ bị trách phạt - Hấn lo lắng nhìn Chàng Ma hỏi

_Trách Phạt? tôi chịu được, dù sao tôi cũng là Thiên Thần, bất quá cũng chỉ bị làm việc nhiều hơn thôi, đừng lo lắng - Chàng Ma cố trấn an hắn

_Anh nghĩ tôi có thể khiến Nhi hạnh phúc thật sao? - Hắn biết một Khi Chàng Ma giúp hắn trở lại làm người, tức là làm trái với ý trời, hình phạt chắc chắn không hề nhỏ được

_Tôi tin anh vậy, và lại...là tôi thử anh, chính tôi đã để lại viên ruby GreenLight và tờ giấy để anh có thể có đủ con đường tìm được đến Clow - Chàng Ma nhìn hắn nói

_Sao? - Hắn khẽ bất ngờ

_Với lại Clow là vùng đất của thiên thần, dù nằm cùng trên nước Ý nhưng chẳng có con người còn yên ổn sống ở đây cả, vì họ đến đây với nhiều mục đích, chỉ có người có đủ dũng cảm, thật nhiều tình cảm và có một mục đích chắc chắn mới có thể bước đi đến con đường cuối cùng, nếu không sẽ bị biến mất và bị bắt lại vào lồng của nơi có thứ họ muốn tìm, vậy mà anh có thể sừng sững đứng trước mặt Nhi, tức là tình cảm anh dành cho Nhi chỉ nhiều chứ không ít, nên tính ra, có lẽ tôi có thể tin tưởng ở anh - Chàng Ma từ từ giải thích

_Tôi.... - Hắn thật cảm thấy mình quá ích kỷ, ban đầu hắn đã vì ghen mà làm xằng bậy...thật là...

_Không cần cảm thấy có lỗi, tôi cũng xin lỗi vì để anh cùng Tuyết Nhi xa nhau lâu thế, haha, nhưng mà những người bạn với ba mẹ hai người ở trong biệt thự của tôi, khi về hãy thả họ ra mà xin lỗi họ hộ tôi - Chàng Ma khẽ cười nói

_Ba mẹ? - Hắn khẽ bất ngờ hỏi

_Thì ba mẹ Nhi với Ba anh đã đến Clow, do lý trí chưa biết đi đâu và chưa đặt ra mục đích nên bị bắt về đó - Chàng Ma khẽ nói

_Vậy sao? Cảm ơn anh - Hắn cúi người tận chín mươi độ

_Này được rồi, không cần thế, giờ anh về đi, Nhi đang rất cần anh - Chàng Ma khẽ cười nói

_Cảm ơn anh, tạm biệt - Hắn nhìn chàng Ma biết ơn nói, ân tình này, hắn sẽ nhớ mãi

_Được, tạm biệt - Chàng Ma phát một cái, Hắn biến mất và trở về lại đó

_Chúc hai người hạnh phúc - Chàng Ma cười rồi nói

Quay về lại thực tại

_Chuyện là vậy đấy - Hắn khẽ nói

_Haizz, thật tội nghiệp anh chàng đẹp trai kia - Xuân Như mơ mộng nói

_Em muốn chết à? - Vũ đe dọa nói

_Kệ đi, tình yêu mà, thôi các con về phòng đi, bọn ta đã sắp xếp rồi, tuần sau sẽ cưới - Mẹ nó nói với cả bọn

_Sao cơ? - Nguyên đăm con gái há miệng

_Không tranh cãi nhiều, đi đi, lên phòng đi, ta về cung, các con ngủ ngon, mai ta sẽ nói riêng với Nhi sau, con gái yêu ngủ ngon này - Mẹ nó nhìn cả bọn nói sau đó quay qua nhìn Băng Nghi cưng chiều hôn má một cái rồi quay về Cung

_Thôi tôi lên với Nhi - Hắn nhăn nhó nói sau đó đi một mạch lên phòng, rồi cả bọn cũng dần dần giải tán Trên phòng hắn với nó

_Vợ yêuuuu - Hắn cười cười nhìn nó sủng ái nói, quay qua nhìn thấy nó đang mắt hơi sưng sưng thì khẽ hoảng hốt hỏi - Sao? có chuyện gì sao? tại sao lại khóc? Nói anh nghe, ai làm gì em sao?

_Em đã nghe hết rồi... - Nó khẽ buồn nói - Chuyện khi nãy anh nói với mọi người...

_Chuyện đó...anh xin lỗi vì đã không nói với em, vì anh sợ em sẽ buồn... - Hắn nhìn nó lo lắng nói

_Không phải lỗi của anh - Nó khê nhìn hấn rồi dựa vào lòng hấn

_Em đừng nghĩ nhiều nữa, chỉ cần nhớ là chúng ta biết ơn tên đó là được rồi, ngoan, ngủ đi, anh thương - Hấn nhẹ lau đi nước mắt của hấn

_Ừm... - Nó nhẹ nằm xuống giường ngủ, được hấn ôm, nó cảm thấy rất ấm, lại cảm thấy rất có lỗi với chàng ma

_Cám ơn anh.... - Nó khê nói nhỏ sau đó chìm vào giấc ngủ

79. Chương 78: Tuấn & Tuyết Ngân

#Hôm nay chúng ta cùng tìm hiểu xem CHÀNG MA của chúng ta đang bị phạt thế nào nhé#

~~Tại một ngôi biệt thự được trang trí sang trọng, người làm trong nhà cúi người kính cẩn

~~_Xin chào cậu chủ - Cả tổp người làm nói

_Ừ...Bảo ông Tô ra đây - Một chàng trai mái tóc màu xanh dương huyền ảo lai lai bạch kim nhìn rất play boy nói

_Vâng - Đa số các người làm đều sợ người này, vì người này, không tầm thường

_Không cần bảo, ta tự ra đây, sao? đến cuối cùng con vẫn là vì con bé đó mà trở thành người 100% đúng chứ - Người này đứng tuổi, khuôn mặt rất phúc hậu lại rất biết chọc cười nói

_Nếu không tại cha thì cô ấy đã về cùng con rồi - Chàng Trai nhăn mặt nói

_Haha, chỉ là ta tin vào tình yêu con người thôi, với lại cha của con là thiên thần đầu tiên trở thành người, cũng là vua của những người từ thiên thần thành người, vậy mà con trai lại là thiên thần, như bây giờ, cả cha lẫn con đều là người, không tốt hơn sao? - Ông Tô cười nói

_Tuần sau nghe nói là đám cưới cô ấy, con muốn đến đó - Chàng trai đó vuốt tóc nói

_Được, haha, con đã về thì ta cũng giới thiệu, đây là Tuyết Ngân, là con gái của bạn ta, cũng là một thiên thần thành người, sao? đẹp quá đúng chứ? hai đứa làm quen đi - Ông Tô nói

_Tuyết? Chào, tôi là Tuấn - Chàng Trai đó cười nói, khuôn mặt cực điển trai

_Chào...tôi...tôi là Ngân...Ngân... - Cô gái tên Ngân này là một cô gái tóc dài, đen óng ả, thân hình chuẩn mực, khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng, thật ra cô gái này là người rất tốt, lại rất trẻ con và còn rất ngớ ngẩn với thế giới xung quanh

_Haha, được - Ông Tô cười sau đó cũng tạo cơ hội cho cả hai cùng tiếp xúc với nhau

_Anh...thật sự rất...là đẹp trai - Tuyết Ngân ngại ngùng đỏ mặt nói, đương nhiên là đẹp, Tuấn ngang ngửa hấn mà

_Haha, cô quá khen - Chàng Ma khê cười, thật sự rất giống, trước khi Tuyết Nhi thành người, cô cũng rất trẻ con, luôn muốn tìm hiểu và rất thẳng thắn, đặc biệt là cũng rất là hay ngượng

_Chúng ta làm quen...được...được không? - Tuyết Ngân giờ mặt đã đỏ như trái cà chua nói

_Được chứ - Chàng Ma có tên hấn hỏi, tên là Tuấn nhé, cho nên từ sau sẽ gọi là Tuấn

_Nghe nói...anh...mới từ thiên thần thành người...? - Tuyết Ngân ngại ngùng hỏi

_Đúng thế, vì người mà tôi yêu - Tuấn thẳng thắn trả lời

_Người...anh yêu? - Tuyết Ngân khê trùng xuống, thì ra là đã có người yêu

_Người đó đã bỏ tôi vì người đó yêu người khác, vì để tác thành cho họ nên tôi đã bị làm người - Tuấn khê cười buồn nói

_Tôi...có..có thể làm lành vết thương họ anh không...? - Tuyết Ngân nhìn chằm chằm Tuấn hỏi

_Tất nhiên là được - Tuấn cười, nhanh từ bây giờ sẽ sống ithub, cho bản thân mình, vì từ giờ Tuyết Nhi đã có Minh Khải, nên anh đã yên tâm, bây giờ anh sẽ lo cho người khác, người mà anh chắc chắn người đó mới thuộc về mình

_Thật sao? cảm...cảm ơn vì đã cho tôi cơ hội - Tuyết Ngân mừng quýnh lên

_Haha - Tuấn cười, cô gái này, rất ngốc, có ai đời đi kua người ta mà kiểu này?

~~Ba ngày sau

~~_Chúng ta đi chơi? - Tuấn sang nhà Ngân hỏi

_Thật sao ạ? Vâng vâng - Ngân vui vẻ vào thay đồ rồi nhanh chóng ra xe

Cả hai hết chơi đu quay lại chơi tàu điện, nhưng lại không chịu chơi trò cảm giác mạnh, có lẽ do Ngân sợ trò chơi cảm giác mạnh

_Hôm nay vui chứ? - Tuấn nhìn Ngân hỏi

_Vui lắm - Ngân gật đầu liên tục

_Cô trở thành thiên thần bao lâu rồi? - Tuấn nhìn Ngân hỏi

_Cũng được một năm - Ngân gật đầu nói

_Một năm? vậy bây giờ mấy tuổi? - Tuấn nhìn động tác đó thì bật cười hỏi

_Tôi hả? cũng hai mươi ba - Tuyết Ngân nói

_Hai mươi ba? - Tuấn khẽ bất ngờ, là bằng tuổi...Tuyết Nhi

_Ừm - Tuyết Ngân cười hì hì

_Cô rất đáng yêu - Tuấn nhìn Tuyết Ngân nói

_Sao ạ? - Tuyết Ngân nãy giờ nhìn bọn trẻ nên không nghe rõ

_Cô rất đáng yêu - Tuấn cũng không phiền lòng mà nhắc lại

_Tôi... - Tuyết Ngân đỏ cả mặt

_Quen cũng được ba ngày rồi nhỉ? Chúng ta quen nhau được chứ? - Tuấn khẽ nhìn Tuyết Ngân hỏi

_Tôi...vậy...vậy còn người anh yêu.... - Tuyết Ngân khẽ xụ mặt

_Tôi muốn ithub một cơ hội, dẫu sao từ đầu đến cuối, cô ấy cũng không thuộc về tôi, được chứ? - Tuấn nháy mắt với Tuyết Nhi cười nói

_Thật sao? - Tuyết Ngân vui mừng hỏi

_Ừ - Tuấn gật đầu nói

_Cảm ơn anh - Tuyết Ngân cười tươi nói, ời người một cơ hội, không phải sẽ tốt hơn sao?

Chap này hơi ngắn vì nói về Tuyết Ngân với Tuấn, họ thành thế nào sẽ là ời bạn đọc tự suy diễn nhé, vì tình trạng hai người này, chỉ có mỗi người mỗi ý nghĩ, nên tác giả sẽ để các bạn tự nghĩ ra về tình cảm của họ, còn một chap nữa là hết, ngày mai truyện sẽ full luôn nhé, mai tác giả sẽ up chap cuối cùng <3><3><3>

80. Chương 79: Kết Thúc Trọn Vẹn

Bầu trời trong xanh, mọi thứ đều trở nên thật tươi đẹp, tại một nhà thờ ở Anh Quốc gần bờ biển, nhà thờ lớn nhất tại Anh Quốc, ai nấy cũng mặc âu phục cực nghiêm trang để có thể dự buổi tiệc đám cưới lớn nhất thời đại vì đây là con của Nữ Hoàng Vương Quốc Anh, tận hai người công chúa và còn có con của các tập đoàn lớn nhất thế giới kết thông gia, thử hỏi có ai lại ngu ngốc mà không đến, nhưng chỉ có những người tầm cỡ quốc tế mới có thiệp mời mới được đến, mà đã được mời thì ai lại không đến? nơi đây toàn là những danh nhân giàu nhất thế giới mới có thể có cơ hội đến thôi

Không khí náo nhiệt bên ngoài hoàn toàn khác với không khí lo lắng bên trong, nhưng không phải là do hồi hộp vì sắp đám cưới mà là do thiếu người, muốn biết thiếu ai à? đọc đi sẽ hiểu ^.

~_Đã thấy anh ấy chưa? - Nó lo lắng nhìn Vũ hỏi

_Dạ chưa, sắp đám cưới rồi...chẳng biết ảnh đi đâu - Vũ bó tay nói

_Mọi người vào trước đi, sắp đến giờ rồi, bây giờ để tôi đứng đợi Khải được rồi - Nó nhìn đồng hồ trên tường thì nói

_Hai à, em đợi cùng chị - Băng Nghi lo lắng nói

_Nhưng...thôi được, vậy mọi người vào chuẩn bị sẵn cho chúng tôi luôn nhé, khi nào đến gioè sẽ vào ngay - Nó định từ chối nhưng thấy cái mặt lo lắng của Băng Nghi thì thôi, đành để Băng Nghi đợi cùng một chút

_Hai, để em gọi anh ấy xem sao - Băng Nghi lo lắng móc điện thoại ra rồi gọi, vẫn là số máy quý khách hiện không liên lạc được, khiến Băng Nghi với nó càng lo lắng hơn

_Tên chết tiệt nhà anh, đi đâu rồi - Nó lo lắng quỳnh lên nói

_Đến giờ rồi, thằng Khải đã đến chưa? - Hoàng Quân lo lắng chạy ra hỏi

_Vẫn chưa - Băng Nghi lắc đầu nói

_Nhi, em cứ vào trước đi, anh sẽ cho người đợi ở đây - Hoàng Quân nói

_Nhưng mà...- Nó tức giận không biết nên nói sao

_Vào trước đi, nghe anh - Hoàng Quân lo lắng sau đó đưa nó cùng Băng Nghi vào chuẩn bị, lát sau, một bóng người cao ráo chạy hồng hộc vào

_Tôi là chú rể, mau chuẩn bị - Hấn vừa đến thì nhanh chóng nói rồi bước vào phòng thay đồ trang điểm

_Sao rồi? Vẫn chưa đến? - Phong với Nam cùng hỏi

_Chưa - Nó lắc đầu lo lắng, gọi mãi mà hấn vẫn không bắt máy

_Anh đâyyyy - Hấn khẽ cười sáng lạng bước nhanh đến

_Anh...đến khi nào, điện thoại cũng không bắt? - Nó tức giận hỏi

_Ờ thì...anh có chút việc, đến trễ, giờ cũng đúng giờ mà...nhưng mà...hôm nay...bà xã anh đẹp quá - Hấn khẽ nhìn nó từ trên xuống dưới khẽ bắt giắc khe. ngợi khiến nó đỏ cả mặt

Miêu tả sơ về đồ và trang phục của cả bọn nhé

~~>Nó: Chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi dạng áo cúp gực, lộ ra bờ vai trắng yêu kiều của nó, váy được thiết kế theo kiểu bông bênh nhưng lại đính đá ruby màu tím nhỏ nhỏ khắp nơi, khiến áo trở nên lung linh huyền bí mang vẻ của màu tím, tóc búi gọn và chừa ra phần mái màu tím than xoã dài, tay cầm đoá hoa đầy những hoa bách hợp màu trắng ngà ngà tím khiến Nó không thật lộng lẫy

>Hấn: Áo đuôi tôm màu trắng, thắt caravat màu tím huyền bí, trên ngực còn có một bông hoa bách hợp trắng lai tím cài trên áo, quần trắng, khiến hấn trông cực điển trai và lịch sự với sự uy nghiêm mang nét lạnh lùng

Do lần này đám cưới chung luôn cả năm cặp cho nên đầm cưới cùng quần áo của cô dâu chú rể đều giống nhau, có điều Băng Nghi với Hoàng Quân đều là màu đỏ thay cho những thứ màu tím của nó với hấn, Hồng Anh cùng Khải Phong thì màu Hồng, Thiên Kim với Nam là màu Vàng, Xuân Như cùng Vũ là màu Xanh Dương

Hết phần miêu tả

~~ Trong tiếng nhạc êm dịu, năm chàng trai nắm tay năm cô gái với đa số là áo màu trắng tinh khôi cùng mong chờ bước đến gần bục của cha sứ, trên mặt ai nấy cũng đều là hạnh phúc

Vừa lên đến bậc, bỗng nhiên tiếng nhạc tắt đi mà thay vào đó là nhạc của bài Thiên Sứ Cá Nhân, đôi tay năm chàng trai đang nắm chặt lấy năm cô gái thì bỗng nhiên buông ra sau đó cùng với nụ cười nhẹ rồi cất tiếng hát, tiếng hát đầy lực hút, khiến ai nấy cũng say mê

wo bu hui guai ni dui wo de wei zhuang

tian shi zai ren jian shi gai cang hao chi bang

ren men yu chun lu mang er ni xian xi shan

liang

zen neng rang ni wei le wo bei peng shang

xiao xiao de shou zhang hou hou de wen nuan

ni zong neng ping fu wo bu an de ye wan

bu gan xiang de meng xiang tou guo ni de yan

guang

wo cai kan jian ta yuan lai zai qian fang

mei you shei neng ba ni qiang li wo shen pang

ni shi wo de zhuan shu tian shi

wei wo neng du zhan

mei you shei neng qu dai ni zai wo xin shang

yong you yi ge zhuan shu tian shi

wo na li huan xu yao bie de yuan wang

xiao xiao de shou zhang da da de li liang

wo yi ding ye hui xiang ni yi yang fei xiang

ni xiang qu de di fang jiu shi wo de fang

xiang

you wo bao hu xiao rong jin guan can lan

mei you shei neng ba ni qiang li wo shen pang

ni shi wo de zhuan shu tian shi

wei wo neng du zhan

mei you shei neng qu dai ni zai wo xin shang

yong you yi ge zhuan shu tian shi

wo na li huan xu yao bie de yuan wang

yao bu shi ni chu xian

wo yi ding hai zai chen shui

jue wang de yi wei sheng ming zhi you hei ye

mei you shei neng ba ni qiang li wo shen pang

ni shi wo de zhuan shu tian shi

wei wo neng du zhan

mei you shei neng qu dai ni zai wo xin shang

yong you yi ge zhuan shu tian shi

wo na li huan xu yao bie de yuan wang

Dịch:

Anh sẽ không trách em khi em giả làm thân phận khác vì thiên thần hạ trần thường giấu đi đôi cánh.

Loài người ngu ngốc và hèn nhát còn em thì quá lương thiện làm sao anh có thể để em tổn hại vì anh?

Đôi tay nhỏ nhắn nhưng thật ấm áp, em luôn có thể an ủi anh những đêm anh không ngủ được!

Giấc mơ chưa bao giờ anh dám nghĩ đến nhưng qua đôi mắt em anh thấy nó có thể hoàn thiện!

Không ai có thể tách rời em bên anh, em chính là thiên thần duy nhất của anh và chỉ riêng mình anh.

Không ai có thể thay thế em trong tim anh.

Em là thiên thần duy nhất của anh thì anh còn ước muốn gì nữa?

Bàn tay nhỏ nhắn nhưng đầu quyền lực anh nhất định sẽ sai cánh cùng em bay lên bầu trời.

Nơi em muốn đến cũng sẽ là mục tiêu của anh, có sự bảo vệ của anh em có thể mỉm cười thật rạng rỡ.

Anh đã có em là thiên thần và cũng không cần ước mơ gì khác.

Nếu không có sự xuất hiện của em anh nhất định sẽ còn chìm vào giấc ngủ, bởi vì anh luôn nghĩ cuộc đời này sẽ chỉ toàn là bóng đêm

“Tôi đã từng và đang bảo vệ người tôi yêu”

Từ từ, cả năm cô gái như cảm động đến phát khóc, yêu, hạnh phúc, chính là cảm giác bây giờ của tất cả

_Các con có đồng ý lấy nhau làm vợ làm chồng, chăm sóc yêu thương giúp đỡ nhau không - Cha sứ nhìn cả bọn cùng hỏi

_Vâng con đồng ý - Cả bọn cùng cười hạnh phúc nói

_Sau đây là chương trình tung bóng tung hoa đâyyyyy - MC cười nói, cả năm cô dâu bắt đầu quay mặt đi, một...hai...ba... năm bó hoa được bay lên bầu trời, và những người nhận được chính là...Anh Thư, Tuyết Ngân, Tường Vy, Phi Ngọc, Diễm My, trong đây có ba người con gái, mọi người có nhớ không nào? ai không nhớ hãy xem lại mấy chap đầu nhé

_Các...cô... - Hồng Anh giật mình, Anh Thư, Phi Ngọc, Diễm My, không phải đã chết do bị treo cổ sao?

_Cám ơn các cô đã đến - Nó tiến lại khẽ cười nói

_Tôi biết cô đang nghĩ gì, thật ra lần đó là Tuyết Nhi đã tha cho bọn tôi và cho người đưa bọn tôi đến ngoại ô nước Anh sống, sau đó mới biết tất cả kẻ thù của bang cô đều được đưa về đây - Anh Thư nhìn quanh nói

_Sao? Tại sao tao không biết việc này - Thiên Kim quay qua thấy Nó đang thản nhiên như chưa có chuyện gì thì khẽ tức giận

_Đừng nhìn tao thế, thật ra là tao không ra tay được - Nó khẽ nhăn mặt

_Hèn gì, đầu giờ tôi còn đang thắc mắc, thiên thần giết người vẫn được làm thiên thần sao? có bị lộn không vậy, ai ngờ... nhưng cách của bà cực đỉnh nha, biến thù thành bạn - Phong khẽ nghĩ rồi nói, sau đó gơ ngón tay lên ý chỉ số một

_Bà xã, vậy là em cũng phiền não nhiều rồi - Hắc khê thì thâm vào tai nó sau nó cười hạnh phúc, cô gái này, anh không hề chọn sai

_Hai người dám ở đây tình tứ? Không có cảm giác có lỗi à? - Từ xa, Tuấn cùng nắm tay Tuyết Ngân tiến đến

_Là...anh...anh...chưa...chưa...ủa..ủa.. - Nó bất ngờ, không biết nên nói thế nào

_Anh là người rồi, tên Tuấn nhé, hân - Tuấn cười vui vẻ đáp - Chúc hai người hạnh phúc

_Cám ơn anh - Hấn thấy Tuấn vui vẻ thì cũng bớt phiền muộn lâu nay

_Cậu không cần thế, cậu bằng tuổi tôi mà, thật ra cậu hơn Tuyết Nhi tận hai tuổi, do cha cậu dời lại đây - Tuấn khẽ cười nói

_Sao cơ? - Hấn với nó cùng ngỡ ngàng chưa hiểu chuyện

_Cậu ta nói đúng, là ta đã dời tuổi con - Ba hấn từ xa đi lại nơi

_Haha, vậy chúng ta bằng nhau nhé - Hoàng Quân nghe thế thì nói

_Ồ - Hấn nghe nhưng cũng cho qua, vì giờ, chuyện này không còn quan trọng nữa, quan trọng là bà xã đây

_Còn đây là...? - Tuyết Nhi nhìn sang Tuyết Ngân hỏi

_Đây là bạn gái anh, Tuyết Ngân, cũng là thiên thần thành người - Tuấn khẽ cười nói

_Vậy à? Xin hân hạnh làm quen - Nó cười thân thiện nói

_Chào, tôi là Tuyết Ngân, rất vui được làm quen ạ - Tuyết Ngân cười tươi nói

_Còn Tường Vy, em còn đứng đó, sang đây - Phong quắc quắc Tường Vy nói

_Dạ...mong ai người tha lỗi...tôi...xin lỗi - Tường Vy giờ đã hối lỗi và hiện đang quen một chàng tây cực điển trai

_Khong sao - Nó khẽ lắc đầu

_Chúc hai người hạnh phúc - Tường Vy thấy thế thì vui mừng nói, lần đó không biết sao Khải tha mạng cho cô, sau đó thì cô được Phong đưa về Pháp, trong chuyến bay thì quen được Pêtr, tính ra cũng cảm ơn trời

_Xong rồi nhé, giờ tôi với Nhi đi trước, bye bye - Hấn canh Tường Vy vừa nói xong thì nhanh chóng kéo tay nó đi dù chưa kịp đi chào hỏi ai ngoài bạn bè, đưa cô lên xe và thẳng tiến

Tại Đồi Núi Ở Anh, Bây Giờ cũng đã về đêm, do đi đường hơi xa

_Um...Sao lại đưa em đến đây? - Nó khẽ nhìn xung quanh, trên đồi núi này đặc biệt sạch sẽ, cũng không nhiều cây cối, không khí lại trong lành, lại là ban đêm, quả thực bây giờ rất thích hợp để ngắm sao, hơn nữa, xung quanh đặc biệt nhiều cỏ bốn lá, khiến nó cũng khá thích thú

_Em thích chứ? - Hấn khẽ nhìn nó hỏi

_Thích - Nó nhìn một lượt mọi thứ rồi chỉ khẽ nói một chữ 'Thích' không thêm không bớt

_Không khí thế này mà chỉ thích thôi á? - Hấn nhìn nó nhăn mặt nói, cỏ bốn lá ở đây là hấn tự đi tìm cách trồng đấy, nhưng hấn sẽ không nói, chỉ cần nó thấy thích là ổn

_Rất thích - Nó khẽ gật đầu

_Ra đây nào - Hấn nắm tay nó lên nơi cao nhất, sau đó trải thảm, rồi kéo nó ngồi xuống, đồ ăn cũng đã có sẵn

_Anh đã chuẩn bị từ khi nào thế? - Nó khẽ cầm một nhánh cỏ bốn lá rồi khẽ bắt ngờ hỏi, cỏ bốn lá nếu mọc dại sẽ không sạch sẽ thế này, nếu không thì cũng đầy bụi bặm, chắc chắn được chăm sóc kĩ lưỡng

_Ồ thì có, nhưng em đừng quan tâm nữa, chỉ cần là em thích, anh sẽ làm tất cả, vì em chính là thứ ông trời tặng anh, là bảo bối của anh, vì em, anh có thể làm mọi thứ - Hấn cười tươi nói

_Anh ngốc - Nó khẽ rung động, trồng cây này rất khó, dựa theo sự quan sát của nó thì chắc chắn là hấn đã trồng, người ta hay nói cỏ dại, ý chê bai, nhưng ai biết được, đem so thực chất giữa cỏ dại với các cây hoa bình thường thì người ta sẽ xem trọng cây hoa hơn, nhưng nếu tính kĩ, cỏ dại mọc những nơi nó thích, bất kì đâu, muốn nó mọc theo mình thì phải trồng, nhưng trồng còn khó hơn cả cây hoa, cây hoa mình chỉ cần sẵn sóc một tí là được, nhưng cỏ dại thì phải cực kì lưỡng, đặc biệt đây lại là cỏ bốn lá, là thứ cỏ hiếm nhất mọi thời đại, rất có ý nghĩa, vậy thì làm sao nó không rung động cho được, thứ nó đang mắc phải chính là loại cảm giác rung động chứ không phải cảm động, vì đối với nó, rung động tức là trái tim đã thực sự thực

sự muốn phát khóc vì cảm động, nhưng cảm động thì chỉ là từ biểu thị cho nước mắt của sự biết ơn nhưng không phải từ trái tim

_Đừng khóc, em khóc anh sẽ đau - Hấn nhìn nó rồi xoa nhẹ đi giọt nước mắt của nó nói

_Cám ơn anh...cám ơn về tất cả... - Nó khẽ cười trong những giọt nước mắt, nụ cười với nó đã khó, nước mắt lại khó hơn, vậy nụ cười cùng hoà huyệt với nước mắt là một minh chứng cho sự biết ân, biết ơn vì tình yêu hấn dành cho nó, biết ơn gì đã mặc mọi thứ mà không buông tay nó, biết ơn vì dù có thể nào vẫn luôn giữ nó bên mình, biết ơn về mọi thứ, và đặc biệt biết ơn vì đã cho nó một người con trai thế này, chỉ cần là hấn là đủ, không cần gì thêm, chỉ cần trái tim của hấn luôn hướng về nó, đó chính là thứ cao thượng nhất

_Anh mới là phải cảm ơn em, cảm ơn vì đã bên cạnh anh, cảm ơn vì đã khiến anh biết yêu là gì, cảm ơn vì em vì đã yêu anh, mọi thứ...anh chỉ cần có em là đủ, vì trong thế giới, nếu không có em, anh như không có tất cả, nhưng ngược lại, chỉ cần có một mình em, một mình em chính là tất cả đều thuộc về anh.. - Hấn khẽ khóc, là hạnh phúc, gian nan, đau khổ, hạnh phúc, nước mắt, nụ cười, ngọt bùi, cay đắng, cả hai cùng không dám nói là mình đã trải qua đủ, nhưng chắc chắn sẽ dám nói rằng những thứ đó không là gì với tình yêu họ dành cho nhau

_Em Yêu Anh, Tình Yêu có rất nhiều loại, trên thế giới không có ai có thể biết hết được các loại tình yêu, nhưng mỗi người, chỉ cần biết có một tình yêu thuộc về mình, đó là điều hạnh phúc nhất - Nó khẽ nhìn lên bầu trời, tựa vào ngực hấn nói

_Tình Yêu Anh Dành cho em, không thể nói là lớn nhất, nhưng lại chính là tình yêu mà anh giữ gìn nhất - Hấn khẽ nhìn bầu trời đầy sao ở trên, ôm nó vào lòng, ấm áp, chỉ có hai từ để hình dung, đó là tình yêu

_Anh Yêu Em, Công Chúa Băng Giá...!! - Hấn hôn nhẹ nó sau đó nói

Vậy là hoàn truyện nhé, cảm ơn, cảm ơn tất cả những bạn đã dõi theo truyện của Sin đến chap 79 này, con số này cũng như bao con số khác, nhưng mong là các bạn sẽ nhớ đến nó như nhớ đến truyện của Sin, cuộc sống có rất nhiều khó khăn trắc trở, nhưng chỉ cần bạn can đảm đối mặt, dùng cả trái tim để cho đi và không cần nhận lại, chắc chắn mọi thứ sẽ ổn thôi, Sin sẽ đăng một chap nữa, là chap thông báo tên truyện kế tiếp của Sin, Hiện đang đợi Admin duyệt, nên khi nào xong Sin sẽ đăng chap thông báo đó lên ọi người biết nhé, mong các bạn có thể ủng hộ ạ, Cảm Ôn Mọi Người Trong Thời Gian Qua Đã Theo Dõi Truyện Anh Yêu Em, Công Chúa Băng Giá...!! Rất Nhiều ạ <3><>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-yeu-em-cong-chua-bang-gia>